KELLEY ARMSTRONG
LUNĂ PLINĂ

Traducere FLORIN MIRCEA TUDOR
Editura Tritonic
2008

Kelley Armstrong s-a născut în 1968, într-o familie tipică de clasă mijlocie.

A absolvit Facultatea de psihologie la University of Western Ontario. În prezent este dedicată în întregime scrisului, este căsătorită, are trei copii şi locuieşte în Ontario, Canada. A publicat zece romane fantasy, toate făcând parte din seria *Women of the Otherworld*.

Romanul *Lună plină* este primul din această serie, publicat în 2001. Cel de-al şaptelea roman, *No humans involved*, apărut în 2007, a fost declarat bestseller New York Times, în mai 2007.

Kelley Armstrong a publicat un singur roman de crime în iulie 2007, în scriitura căruia au fost identificate influenţe ale lui Poppy Z Brite, Laurell K. Hamilton şi Phil Rickman.

Seria *Women of the Otherworld* se încadrează în genul fantasy-ului contemporan, cu personaje suprarealiste precum vrăjitoare, şamani, fantome, vârcolaci, demoni, vampiri şi puternice elemente romantice

Lui Jeff, pentru că a crezut întotdeauna că pot

PROLOG

Trebuie.

M-am împotrivit toată noaptea. Dar sunt pe punctul de a pierde. Bătălia mea este la fel de inutilă precum aceea a unei femei care, simţind primele dureri ale naşterii, hotărăşte că momentul nu este deloc prielnic. Dar natura are câştig de cauză. Întotdeauna.

E aproape două noaptea, prea târziu pentru astfel de aiureli, şi am nevoie de somn. Patru nopţi albe pentru a respecta termenul dat m-au stors complet de puteri. Dar n-are nicio importanţă. Simt furnicături şi arsuri pe pielea din spatele genunchilor şi coatelor. Inima îmi bate atât de tare încât trebuie să respir adânc, cu gura căscată. Strâng cât pot din pleoape, sperând ca senzaţia să înceteze – degeaba.

Philip doarme lângă mine. Încă un motiv pentru care n-ar trebui să plec, furişându-mă din nou în puterea nopţii şi întorcându-mă cu nişte scuze puerile. Lucrează până târziu mâine. Dacă aş mai putea aştepta încă o zi... Sângele

începe să-mi pulseze în tâmple. Senzaţia de arsură de pe piele se întinde tot mai mult, tot mai jos, pe braţe şi picioare. Accesul de furie care mă cuprinde îmi face stomacul ghem şi ameninţă să răbufnească.

Trebuie să ies – nu mai am mult timp la dispoziţie.

Philip nu se mişcă atunci când mă dau uşor jos din pat. Câteva haine zac sub masa de toaletă, aşa încât nu risc să-l trezesc, făcând să scârţâie sertarele sau uşa de la şifonier. Înşfac cheile de pe masă şi, ţinându-le strâns în pumn pentru a le împiedica să zornăie, deschid fără zgomot uşa şi mă furişez pe culoar.

Linişte peste tot. Luminile par voalate, copleşite parcă de spaţiul vid din jur. Liftul scoate un pocnet sec, de parcă ar protesta că este deranjat la o oră atât de imposibilă. Coridorul de la primul etaj şi vestibulul sunt la fel de pustii. Oamenii care-şi permit să închirieze apartamente atât de aproape de centrul Toronto-ului dorm lipsiţi de orice griji la această oră.

Picioarele mă mănâncă şi mă dor; mişc degetele în speranţa că mâncărimea va înceta. Degeaba. Arunc o privire spre cheile din mână. Prea târziu pentru a mai folosi maşina ca să ajung într-un loc sigur. Bag cheile în buzunar şi pornesc cu paşi mari în căutarea unui loc liniştit unde să mă Transform. Pe drum îmi monitorizez senzaţiile resimţite în picioare şi felul în care ele se răspândesc tot mai mult în braţe şi pe ceafă. Curând. Curând. Când pielea capului începe să mă mănânce, ştiu că nu am timp să merg mai departe, aşa încât caut o alee. Prima întâlnită e deja ocupată de doi bărbaţi înghesuiţi unul în altul într-o cutie provenită probabil de la un televizor cu ecran mare. Următoarea este pustie. Mă grăbesc spre capătul ei şi mă dezbrac rapid în spatele unui morman de lăzi de gunoi, ascunzând hainele sub nişte ziare vechi. Apoi încep Transformarea.

Pielea mi se întinde. Senzaţia devine din ce în ce mai acută, şi încerc să-mi înăbuş durerea. Durerea! Ce cuvânt banal – agonie ar fi mai potrivit! Nimeni nu poate numi „durere” senzaţia de a fi jupuit de viu. Respir adânc şi mă concentrez asupra Transformării, lăsându-mă să cad la pământ înainte de fi obligată să mă îndoi în două de durere şi, pur şi simplu, să mă prăbuşesc. Niciodată nu mi-e uşor – probabil mai am încă prea multe trăsături umane. În încercarea de a-mi păstra gândurile intacte, caut să anticipez fiecare fază şi să-mi deplasez corpul în noua poziţie: capul în jos, în patru labe, braţele şi picioarele bine întinse, degetele de la mâini şi de la picioare încovoiate, spatele arcuit. Muşchii de la picioare mi se încordează; respir cu greutate şi încerc să mă relaxez. Sudoarea îmi curge pe corp în valuri, dar, în cele din urmă, muşchii se destind. Urmează cele zece secunde de iad care mă fac întotdeauna să jur că mai degrabă mor decât să îndur din nou un astfel de calvar. Apoi totul se termină.

Sunt Transformată.

Mă întind, clipesc de câteva ori şi privesc în jur. Totul a căpătat o paletă de culori necunoscută ochiului omenesc – negru, cafeniu şi gri cu nuanţe subtile, pe care creierul meu încă le schimbă în albastru, verde şi roşu. Ridic botul şi adulmec. Transformarea mi-a ascuţit şi mai mult simţurile. Simt mirosul asfatului ud, al roşiilor aproape putrezite, al dozelor de bere şi al transpiraţiei de peste zi – dar şi al milioanelor de alte lucruri, amestecate într-o miasmă atât de copleşitoare, încât tuşesc şi scutur cu putere din cap. Mă răsucesc şi surprind fragmente distorsionate ale imaginii mele reflectate într-o ladă de gunoi. Proprii ochi se holbează la mine. Îmi dezvelesc dinţii şi rânjesc la mine însămi. Colţii albi fulgeră pe metal.

Sunt o lupoaică de şaizeci de kilograme, cu blana blond deschis. Singura parte neschimbată a corpului sunt ochii, strălucind de o inteligenţă calculată şi o ferocitate înăbuşită, care nu ar putea fi niciodată confundată cu altceva decât privirea unei fiinţe umane.

Mă uit în jur, adulmecând din nou mirosul oraşului. Sunt nervoasă. Locul în care mă aflu este prea închis, prea strâmt, şi emană un miros mult prea omenesc. Trebuie să fiu atentă. Dacă sunt văzută, voi fi confundată cu un câine – unul de talie mare, vreo rasă rezultată din încrucişarea unui husky cu un labrador auriu. Dar chiar şi un câine de mărimea mea, lăsat liber pe stradă, ar produce panică. Mă îndrept spre capătul aleei, căutând o ieşire din acea zonă sensibilă a oraşului.

Creierul lucrează încet, dezorientat nu de schimbarea fizică suferită, ci de anomaliile percepute în împrejurimi. Nu mă pot orienta corect, şi prima alee pe care pătrund este exact cea prin care am păşit sub forma umană, cea în care i-am văzut pe cei doi bărbaţi înghesuiţi într-o cutie inscripţionată Sony. Unul din ei, treaz acum, trage de capătul unei pături murdare, de parcă ar încerca s-o lungească, protejându-se astfel mai bine de frigul nopţii de octombrie. Îşi ridică privirea şi mă vede. Ochii i se măresc. Încearcă să se facă mic, apoi se opreşte. Îngână ceva cu o voce tânguitoare şi muzicală, cu acel timbru afectat pe care oamenii îl folosesc cu copiii şi animalele. Aş putea înţelege dacă m-aş concentra, dar nu are niciun rost. Ştiu ce spune, ceva de genul „fii cuminte, cuţu-cuţu”, repetat la nesfârşit într-o varietate de inflexiuni. Are mâinile întinse în faţă, cu palmele în sus, încercând să mă ţină cât mai departe, gest total în contradicţie cu vorbele. Nu te apropia – fii cuminte, cuţu-cuţu – nu te apropia. Şi oamenii se mai miră de ce animalele nu-i înţeleg.

Îi simt mirosul corpului neîngrijit. Slăbiciunea, asemănătoare cu cea a unui cerb bătrân lăsat dinadins de turmă în urmă ca pradă uşoară pentru orice carnivor, îi emană prin piele. Ar putea fi o cină bună dacă mi-ar fi foame. Din fericire, nu-mi este încă, aşa încât nu trebuie să mă confrunt cu tentaţia,

conflictul interior şi schimbarea de atitudine. Expir cu putere, şi aerul se condensează în jurul nărilor; mă răsucesc şi mă îndrept în salturi spre capătul aleei.

Chiar în faţă se află un restaurant cu specific vietnamez. Mirosul de mâncare este impregnat în însăşi structura de lemn a clădirii. Undeva spre spatele localului, un ventilator se învârte încet, scoţând un clinchet la fiecare rotaţie în momentul când paleta rotorului atinge carcasa metalică. Sub ventilator, o fereastră deschisă. Perdele decolorate, dintr-un material imprimat cu floarea soarelui, flutură în briza rece a nopţii. Aud sforăiturile şi respiraţiile şuierătoare ale oamenilor adormiţi. Vreau să-i văd. Vreau să-mi vâr botul pe fereastră şi să privesc înăuntru. Un vârcolac se poate distra de minune într-o încăpere plină de oameni neapăraţi.

Mă târăsc încet înainte, dar mă opreşte un pocnet brusc şi un sâsâit. Sunetul devine tot mai slab, apoi este acoperit complet de vocea stridentă a unui bărbat, tăioasă ca nişte ţurţuri de gheaţă. Răsucesc capul în toate direcţiile, ca un radar în căutarea sursei. Bărbatul se află undeva în josul străzii. Mă îndrept spre el, abandonând restaurantul. Noi suntem întotdeauna curioşi din fire.

Bărbatul stă în picioare într-o parcare de trei maşini aflată la capătul unui pasaj îngust între clădiri. Cu un aparat de emisie-recepţie la ureche, se sprijină uşor într-un cot de peretele de cărămidă. Umerii îi sunt relaxaţi, privirea nepăsătoare. Încrezător că are tot dreptul să se afle acolo, fără frică de ce ar putea să i se întâmple în timpul nopţii. Probabil şi din cauza pistolului de la centură. Întrerupe conversaţia şi îndeasă aparatul sub centură. Scrutează cu atenţie parcarea, părând să înregistreze totul, dar fără a da vreun semn că ceva i-ar fi atras atenţia. Apoi se îndreptă spre capătul acelui labirint de alei. Mă gândesc că ar putea fi distractiv, aşa încât mă iau după el.

Ghearele mele ţăcănesc pe asfalt, dar bărbatul nu-şi dă seama. Măresc ritmul, depăşind cu rapiditate saci de gunoaie şi cutii goale. În sfârşit, mă apropii destul. De data aceasta aude ţăcănitul continuu din spatele lui şi se opreşte. Mă las în jos după o ladă de gunoi şi arunc o privire de după colţul ei. Bărbatul se răsuceşte şi scrutează întunericul. După o secundă, îşi continuă drumul. Îl las să se depărteze câţiva paşi, apoi reiau urmărirea. Când se opreşte din nou, aştept o secundă înainte de a mă ascunde. Bărbatul scoate o înjurătură înăbuşită. A văzut ceva – o mişcare fulgerătoare, o umbră, ceva. Mâna dreaptă îi alunecă uşor spre armă, mângâie metalul, apoi revine la poziţia iniţială, ca şi când prezenţa pistolului ar fi fost de ajuns pentru a-l linişti. Ezită, apoi priveşte spre ambele capete ale aleei, dându-şi seama că este singur, şi nefiind prea sigur cum ar trebui să procedeze în continuare.

Bombăneşte ceva, dar îşi continuă drumul, de data aceasta cu un pas mai rapid.

Pe măsură ce înaintează, ochii îi fug când într-o parte, când în alta, prudenţa indicând faptul că s-a alarmat într-o oarecare măsură. Trag adânc aer în piept, simţindu-i semnalele de frică, destul pentru ca inima să-mi bată mai puternic, dar nu îndeajuns pentru a-mi pierde capul. Un candidat sigur pentru o urmărire. Nu va fugi. Pot să-mi înfrânez cele mai multe instincte. Îl pot urmări fără a-l ucide. Pot trece peste primele crampe de foame fără a-l ucide. Îl pot urmări scoţându-şi arma fără a-l ucide. Totuşi, nu voi fi capabilă să mă abţin dacă o va rupe la fugă. O tentaţie căreia nu-i pot rezista. Dacă fuge, *îl voi urmări*. Dacă îl voi urmări, fie mă va ucide, fie îl voi ucide.

După ce pătrunde pe o altă alee, bărbatul se relaxează. Totul a fost tăcut în spatele său. Mă furişez din locul în care stau ascunsă, lăsându-mă cu toată greutatea pe perniţele labelor pentru a amortiza zgomotul ghearelor. Curând sunt la numai câţiva metri în spatele său. Îi simt aftershave-ul care aproape îi maschează mirosul natural al corpului după o zi de muncă. Îi văd ciorapii albi apărând şi dispărând, în ritmul paşilor, între pantofi şi pantaloni. Îi aud respiraţia uşor accelerată, semn că merge mai repede decât de obicei. Mă apropii şi mai mult, destul pentru a sări dacă aş vrea şi a-l trânti la pământ înainte de a se gândi măcar să scoată arma. Capul îi tresare brusc. Ştie că sunt aici. Ştie că *ceva* este aici. Mă întreb dacă va privi înapoi. Va îndrăzni să privească, să înfrunte ceva pe care nu-l poate vedea sau auzi, ci numai simţi? Mâna îi alunecă uşor spre armă, dar nu se întoarce. Măreşte pasul. Şi revine în siguranţa străzii.

Îl urmăresc până la capătul aleei şi îl observ din întuneric. Cu paşi mari şi cu cheile în mână, se îndreaptă spre o maşină parcată, descuie uşa şi sare înăuntru. Maşina ţâşneşte înainte şi ia curba cu scrâşnet de cauciucuri. Urmăresc cu privirea luminile de poziţie şi oftez. Jocul s-a terminat. Am câştigat.

A fost frumos, dar nu îndeajuns de satisfăcător pentru mine. Străzile dosnice ale oraşului limitează prea mult posibilitatea de mişcare. Inima îmi bate cu putere din cauza adrenalinei neconsumate. Picioarele mă dor din cauza energiei acumulate. Trebuie *să alerg*.

O pală de vânt dinspre sud aduce mirosul pătrunzător al lacului Ontario. Mă gândesc să mă îndrept spre plajă, să alerg pe fâşia de nisip, să simt apa rece ca gheaţa plescăind în jurul labelor – dar nu este un loc sigur. Dacă vreau să alerg, trebuie să mă duc spre ravenă. Drumul e lung, dar nu am prea multe opţiuni dacă nu vreau să-mi petrec restul nopţii furişându-mă prin aleile îmbâcsite de mirosurile fiinţelor umane. Aşa încât pornesc spre nord-vest.

Ajung pe vârful unui deal aproape o jumătate de oră mai târziu. Botul îmi freamătă, adulmecând fumul produs de un morman de frunze care încă arde mocnit într-o grădină din apropiere. Vântul tăios, aproape rece, dar revigorant, îmi zbârleşte părul. Maşinile trec cu un bubuit de tunet pe autostrada suspendată. Dedesubt se află locul de refugiu, o oază perfectă în mijlocul oraşului. Fac un salt înainte şi pornesc... În sfârşit, alerg.

Labele reiau ritmul obişnuit înainte de a ajunge la jumătatea ravenei. Închid ochii o secundă şi simt vântul şfichiuindu-mi botul. Pe măsură ce ghearele lovesc cu zgomot pământul tare, săgeţi de durere îmi străpung labele, făcându-mă să mă simt în viaţă, proaspăt trezită după un somn mult prea lung. Muşchii se contractă şi se întind într-o armonie perfectă. Fiecare întindere e urmată de o durere cruntă, dar şi de o bucurie fizică. Trupul îmi mulţumeşte pentru exerciţiu, răsplătindu-mă cu şuvoaie de adrenalină, care acţionează aproape ca un narcotic. Cu cât alerg mai mult, cu atât par mai uşoară; aproape că nu mai simt durerea, de parcă ghearele n-ar mai atinge pământul. Chiar în timp ce alerg pe fundul ravenei, mă simt de parcă aş continua încă să cobor panta în fugă, acumulând energie în loc s-o cheltuiesc. Vreau să alerg până ce toată încordarea din corp îmi va dispărea, lăsând loc numai senzaţiilor de moment. Nu m-aş putea opri chiar dacă aş vrea. Şi nu vreau.

Frunze uscate se sfărâmă pocnind sec sub labe. De undeva din pădure se aude ţipătul slab al unei bufniţe, mulţumită să-şi fi terminat vânătoarea, fără să-i pese cine ar putea-o auzi. Un iepure ţâşneşte dintr-un tufiş şi aproape că îmi taie calea înainte de a-şi da seama de greşeală, dispărând fulgerător printre ierburi. Continuu să alerg. Inima îmi bate cu putere. Aerul rece ca gheaţa îmi înţeapă corpul încălzit şi pătrunde prin nări în plămâni. Inhalez, savurând şocul produs în interiorul corpului. Alerg prea repede pentru a putea adulmeca ceva. Frânturi de mirosuri îmi asaltează creierul într-un montaj confuz, mirosind a libertate. Incapabilă să rezist, mă opresc în cele din urmă, dau capul pe spate şi urlu. Muzica mi se scurge din piept într-o evocare palpabilă de bucurie pură. Ecoul se răspândeşte în întreaga ravenă şi este absorbit de cerul fără lună, anunţând întreaga lume că sunt aici. Sunt stăpâna acestui loc! Obosită de efort, mă opresc şi las capul în jos. Rămân nemişcată, holbându-mă la o grămadă de frunze de arţar galbene şi roşii, când un sunet îmi pătrunde în minte. Un mârâit moale, dar ameninţător. Un pretendent la tronul meu!

Îmi ridic privirea pentru a vedea la câţiva metri un câine cafeniu-gălbui. Nu, nu un câine. Creierul meu are nevoie de o secundă pentru a-l recunoşte în cele din urmă. Un coiot. Recunoaşterea durează atât de mult pentru că întâlnirea este neaşteptată. Am auzit că erau coioţi în oraş, dar n-am întâlnit

niciodată vreunul. Coiotul pare la fel de nedumerit. Animalele nu ştiu ce să creadă despre mine. Mirosul le spune că sunt fiinţă umană, dar văd în faţa lor un lup, şi chiar în clipa când hotărăsc că mirosul le joacă o festă, mă privesc în ochi şi văd tot o fiinţă umană. Când întâlnesc câini, aceştia fie mă atacă, fie o iau la fugă. Coiotul nu face nimic. Îşi ridică botul şi adulmecă aerul, apoi se zbârleşte şi îşi dezgoleşte dinţii într-un rânjet. E jumătate cât mine, n-are rost să-l iau în serios. Încerc să-l fac să înţeleagă cu un mârâit care ar trebui să însemne „dispari de aici”, dar şi cu o mişcare a capului. Coiotul nu se clinteşte. Îl privesc fix. Coiotul îşi lasă primul privirea în jos.

Trag zgomotos aer în piept, scutur din nou din cap şi mă răsucesc încet. Întoarsă numai pe jumătate, simt atingerea unei blăni cafenii-gălbui pe umăr. Fac un salt, mă rostogolesc pe o parte şi mă ridic. Coiotul rânjeşte. Scot un urlet puternic, echivalent canin al expresiei „acum chiar că m-ai scos din sărite”. Coiotul rămâne nemişcat. Doreşte o confruntare. Bine!

Părul mi se zbârleşte, coada începe să biciuie aerul. Cu capul între umeri, cu urechile lăsate în jos, îmi dezgolesc dinţii, lăsând să iasă din fundul gâtlejului un mârâit profund, care se împrăştie în noapte. Coiotul tot nu se retrage. Mă ghemuiesc şi sunt pe punctul de a sări, când ceva mă loveşte cu putere în umăr, dezechilibrându-mă. Mă poticnesc, apoi mă răsucesc brusc pentru a înfrunta adversarul. Un al doilea coiot, cafeniu-cenuşiu, e agăţat de umărul meu cu dinţii înfipţi până la os. Cu un urlet de mânie şi durere, mă ridic pe labele din spate şi îl arunc într-o parte.

În timp ce primul coiot zboară prin aer, al doilea îmi sare direct în faţă. Lăsând fulgerător capul într-o parte, îl muşc de gât, dar dinţii mi se înfig numai în blană. Coiotul încearcă un nou atac, dar sar asupra lui, proiectându-l într-un copac. Se dă înapoi, încercând să se depărteze, dar muşcătura mea îi vizează gâtul. Cu succes, de data asta. Sângele sărat şi vâscos îmi umple gura. Perechea coiotului îmi sare în spate. Labele cedează sub mine. Dinţii adversarului se înfig în pielea neprotejată a capului. Durerea îmi săgetează corpul. Adunându-mi toate puterile, ţin încă în gură primul coiot. Îmi recapăt echilibrul şi îi dau drumul o fracţiune de secundă, îndeajuns pentru o muşcătură fatală. Sângele mă împroaşcă, orbindu-mă. Scutur cu putere din cap, sfâşiind complet beregata coiotului. De îndată ce îi simt corpul moale, îl arunc într-o parte, apoi mă trântesc la pământ şi mă rostogolesc. Surprins, coiotul din spate îmi dă drumul. Sar în sus şi mă răsucesc dintr-o singură mişcare, gata să-l scot din joc şi pe el, dar coiotul sare într-o parte şi, cu coada ridicată, dispare fulgerător printre tufişuri. Arunc o privire coiotului mort. Sângele, absorbit cu uşurinţă de pământul uscat, îi curge şuvoi din gât. Corpul îmi e străbătut de un fior asemănător cu cel al dorinţei carnale satisfăcute. Închid ochii şi mă cutremur. Nu sunt vinovată. Ei m-au atacat primii. Tăcerea

se aşterne peste ravenă, ecou al calmului care mă cuprinde treptat. Nici măcar greierii nu se mai aud. Lumea e întunecată, tăcută şi adormită.

Încerc să-mi examinez şi să-mi curăţ rănile, dar nu reuşesc să ajung la ele. Mă întind cât pot pentru a evalua durerea. Două muşcături adânci, ambele sângerând îndeajuns de puţin pentru a-mi mânji numai blana. Voi supravieţui. Mă răsucesc şi mă îndrept spre ieşirea din ravenă.

Mă Transform din nou pe alee, trag în grabă hainele pe mine şi o iau la fugă cu paşi mărunţi, ca un drogat surprins injectându-se pe întuneric. Frustarea mă copleşeşte. N-ar trebui să se termine astfel, nedemn şi pe ascuns, printre gunoaiele şi miasmele oraşului. Ar trebui să se termine într-un luminiş de pădure, cu hainele abandonate în vreun tufiş, întinsă complet goală, pentru a simţi răceala pământului sub mine şi briza nopţii mângâindu-mi pielea. Ar trebui să adorm în iarbă, complet epuizată, dar cu o senzaţia copleşitoare de mulţumire. Şi nu ar trebui să fiu singură. Cu ochiul minţii îi văd pe ceilalţi zăcând lângă mine în iarbă. Le aud sforăiturile familiare, şoaptele şi râsetele ocazionale. Le simt căldura pielii, simt un picior gol îndoit peste gamba mea, tresărind într-un vis al alergării. Le simt sudoarea şi respiraţia amestecată cu mirosul sângelui vreunui cerb vânat. Imaginea se destramă brusc şi mă trezesc holbându-mă la propria figură reflectată în vitrina unui magazin. Singurătatea mă apasă atât de puternic încât aproape nu mai pot respira.

Cu o răsucire rapidă, izbesc obiectul cel mai apropiat. Stâlpul unui felinar vibrează sub lovitură. Durerea îmi seacă braţul. Bun venit în realitate – Transformarea din alee şi reîntoarcerea pe furiş în apartament. Sunt blestemată să trăiesc între două lumi. Una, normală. Cealaltă, un loc în care pot fi ceea ce sunt în realitate, fără frică de repercusiuni, o lume în care pot comite crime fără ca cei din jur să ridice din sprâncene, şi în care sunt încurajată să procedez astfel pentru a proteja caracterul ei sacru. Dar am părăsit acea lume şi nu mă mai pot întoarce. Şi nici nu vreau.

Pe măsură ce mă apropii de apartament, mânia pe care o simt pare să facă bulbuci în asfalt. O femeie făcută covrig sub un maldăr de pături murdare îmi aruncă o privire furişă, apoi se retrage instinctiv în culcuş. La colţul străzii, doi bărbaţi ies din umbră pentru a hotărî dacă aş fi o pradă uşoară. Rezist cu greu tentaţiei de a mă zbârli la ei. Măresc pasul şi cei doi hotărăsc că nu merită să mă urmărească. N-ar trebui să fiu aici. Ar trebui să fiu în pat, nu bântuind prin centrul Toronto-ului la patru dimineaţa. O femeie normală n-ar trebui să fie aici. Un alt lucru care ar trebui să-mi arate că nu sunt normală. De fapt, sunt complet anormală. O privire de-a lungul străzii întunecoase mă încredinţează că pot să citesc un anunţ lipit pe un stâlp de telefon la distanţă

de cincisprezece metri. Anormal. Simt mirosul de pâine proaspătă de la o brutărie aflată la câţiva kilometri. Anormal. Mă opresc în faţa unui magazin, apuc o bară de fier care protejează pe dinafară vitrina şi mă încordez. Metalul protestează în mâna mea. Anormal. Complet anormal. Îngân monoton cuvintele în minte, biciuindu-mă cu ele. Nu fac decât să-mi sporesc mânia.

În faţa uşii apartamentului, mă opresc şi respir adânc. Nu trebuie să-l trezesc pe Philip. Iar dacă o fac, nu trebuie să-l las să mă vadă în ce hal sunt. N-am nevoie de oglindă pentru a şti cum arăt: corpul încordat, pielea înroşită, ochii arzând incandescent cu o furie ce pare a însoţi acum Transformarea. Complet anormal.

Când intru în sfârşit în apartament, îi aud respiraţia normală venind din dormitor. Încă doarme. Ajung aproape de uşa de la baie, când ritmul respiraţiei se schimbă.

– Elena? Vocea spartă a unui om încă adormit.

– Mă duc doar până la baie.

Încerc să trec de cadrul uşii, dar Philip e deja în capul oaselor, holbându-se miop la mine. Încruntă din sprâncene.

– Complet îmbrăcată?

– Am ieşit puţin.

Moment de tăcere. Îşi trece mâna prin părul negru şi oftează.

– Nu eşti în siguranţă. La naiba, Elena. Am mai discutat. Trezeşte-mă şi merg cu tine.

– Trebuia să fiu singură. Să reflectez.

– Nu eşti în siguranţă.

– Ştiu. Îmi pare rău.

Mă strecor în baie, rămânând înăuntru mai mult decât e nevoie. Mă prefac că folosesc toaleta, mă spăl pe mâini cu destulă apă pentru a umple un jacuzzi, descopăr o unghie pe care trebuie s-o dau din nou cu ojă. Când hotărăsc în sfârşit că Philip trebuie să fi adormit din nou, mă îndrept spre dormitor. Veioza este aprinsă. Philip stă rezemat de pernă, cu ochelarii pe nas. Ezit în cadrul uşii. Nu-mi vine să trec pragul şi să mă strecor în pat lângă el. Mă urăsc pentru asta, dar nu pot s-o fac. Întâmplările din timpul nopţii îmi sunt prea proaspete în minte, şi simt că nu aici este locul meu.

Văzând că nu fac nicio mişcare, Philip îşi trece picioarele peste marginea patului şi se ridică.

– N-am vrut să mă răstesc la tine, zice el. Sunt îngrijorat. Ştiu că ai nevoie de libertate, şi încerc...

Se opreşte şi îşi freacă buzele cu mâna. Cuvintele pătrund în mine ca o lamă de cuţit. Ştiu că nu le spune ca o mustrare, dar sunt o aluzie la faptul că eu sunt cea care strică relaţia, că sunt norocoasă de a fi găsit pe cineva atât

de răbdător şi de înţelegător precum Philip, dar că sunt pe cale de a-l face să-şi piardă extrem de repede răbdarea, în timp ce eu nu fac decât să aştept liniştită dezastrul final.

– Ştiu că ai nevoie de libertate, repetă el. Dar trebuie să existe şi o altă modalitate. Poate că ai putea ieşi dimineaţa devreme. Dacă preferi noaptea, putem merge la lac. Te plimbi, iar eu rămân în maşină şi te urmăresc. Poate te însoţesc – să zicem la vreo douăzeci de paşi în spate. Zâmbeşte strâmb. Poate nu. Probabil aş fi ridicat de poliţişti – ştii tu, tipu' între două vârste care urmăreşte o blondă tânără şi frumoasă...

După o pauză, Philip se apleacă în faţă şi continuă:

– Aici ar urma replica ta, Elena. Se presupune că trebuie să-mi aminteşti că patruzeci şi unu de ani nu înseamnă câtuşi de puţin vârsta mijlocie la un bărbat.

– Găsim noi o soluţie, zic eu.

Nu putem, bineînţeles. Trebuie să alerg la adăpostul nopţii şi trebuie s-o fac singură. Nu poate exista niciun compromis.

În timp ce stă pe marginea patului şi mă priveşte, ştiu că soarta ne este pecetluită. Singura mea speranţă este să fac relaţia perfectă din alte puncte de vedere, aşa încât Philip să fie în stare să depăşească o singură problemă insurmontabilă. Iar primul pas ar fi să mă strecor lângă el în pat, să-l sărut şi să-i spun că îl iubesc. Numai că nu pot. Nu în seara asta. În seara asta sunt altceva, ceva despre care nu ştie nimic, ceva ce n-ar putea înţelege. Nu vreau să mă duc lângă el în starea asta.

– Nu sunt obosită. Mai bine stau trează. Vrei să pregătesc micul dejun?

Mă priveşte, iar ezitarea care i se citeşte pe faţă îmi arată că am dat greş – din nou. Philip nu spune nimic. Zâmbetul îi apare iar pe faţă.

– Să mergem undeva. Trebuie să fie deschis vreun local, chiar dacă e atât de devreme. Colindăm peste tot până găsim vreunul. Bem cinci cafele şi privim răsăritul soarelui. Ce zici?

Aprob din cap, nefiind sigură că aş putea vorbi.

– Mergi tu la duş mai întâi? întrebă el. Sau să dăm cu banul?

– Du-te tu mai întâi.

În trecere, mă sărută pe obraz. Aştept până aud zgomotul duşului, apoi mă îndrept spre bucătărie.

Uneori îmi e atât de foame.

UMANĂ

Am rămas lângă uşă înainte de a suna. Era Ziua Mamei[1] şi stăteam lângă uşă cu un cadou, ceva normal dacă ar fi fost pentru mama mea. Numai că mama era moartă de mult, iar cu mamele adoptive nici măcar n-am ţinut legătura, darămite să le mai duc şi daruri... Cadoul era pentru mama lui Philip. Şi asta ar fi fost normal dacă ar fi fost şi el lângă mine. Nu era. Sunase de la birou cu o oră în urmă pentru a-mi spune că nu poate pleca de acolo. Doream să

mă duc singură? Sau preferam să-l aştept şi pe el? Hotărâsem să mă duc singură şi acum mă întrebam dacă fusese cea mai bună alegere. Oare o vizitează vreo femeie pe mama iubitului ei în acea zi, fără menţionatul prieten? Poate forţam prea mult nota. Şi nu ar fi fost pentru prima dată.

Regulile fiinţelor umane mă zăpăcesc. Nu că aş fi fost crescută în vreo peşteră. Înainte de a deveni femeie-vârcolac, am învăţat lucrurile de bază: cum să-i fac semn unui taxi, cum funcţionează un lift, cum să deschid un cont în bancă – toate detaliile neînsemnate ale vieţii fiinţelor umane. Problemele apăreau când era vorba de interacţiunile umane. Copilăria mi-a fost complet nenorocită. Apoi, exact când eram pe punctul de a deveni adult, am fost muşcată şi mi-am petrecut următorii nouă ani împreună cu alţi vârcolaci. Nu am fost ruptă de lumea oamenilor în timpul acelor ani. Am mers la universitate, am călătorit cu alţi vârcolaci, am avut şi câteva slujbe. Dar vârcolacii au rămas întotdeauna lângă mine pentru a mă sprijini, proteja şi a-mi ţine companie. Nu a trebuit să mă descurc singură. Nu am avut nevoie să-mi fac prieteni, să-mi găsesc iubiţi sau să iau masa cu colegii de serviciu. Şi nici n-am făcut-o. Cu un an în urmă, când m-am despărţit de vârcolaci şi m-am întors singură în Toronto, am crezut că integrarea avea să fie cea mai mică dintre grijile mele. Cât de greu putea să fie? Trebuia numai să folosesc elementele de bază învăţate în copilărie, să le combin cu abilităţile de conversaţie căpătate de la vârcolaci, să mai adaug puţină precauţie, şi voilà – urma să-mi fac prieteni şi să stau la taclale cu noi cunoştinţe cât ai clipi din ochi. Ha! Vezi să nu!

Era prea târziu să plec? Nu voiam să plec. Respirând adânc, am sunat. Câteva clipe mai târziu, din interior se auzi un ropot de paşi. Apoi o femeie rotundă la faţă, cu păr castaniu aproape cărunt, deschise uşa larg.

– Elena! exclamă Diane. Mamă, a venit Elena. Philip parchează maşina? Nu pot să cred cât de aglomerat e pe stradă. Fiecare familie are musafiri.

– De fapt... ăăă... Philip nu e cu mine. E la serviciu, dar va ajunge şi el curând.

[1] În Canada, ca şi în Statele Unite, Ziua Mamei se sărbătoreşte în a doua duminică din luna mai. (n. tr.)

– La serviciu? Duminica? Hei, fată, ar trebui să stai de vorbă cu el. Diane continua să ţină uşa larg deschisă. Intră, intră. Suntem prezenţi cu toţii.

Anne, mama lui Philip, apăru din spatele surorii lui. O femeie micuţă, care nu-mi ajunge nici măcar până la bărbie, cu părul cărunt şi lucios rulat la capete.

– Tot mai suni, scumpo? zise ea, ridicându-se pentru a mă îmbrăţişa. Numai comis-voiajorii mai sună. Membrii familiei intră direct.

– Philip întârzie, zise Diana. Lucrează.

Anne scoase un sunet nedesluşit şi mă trase înăuntru. Tatăl lui Philip, Larry, era în bucătărie, şterpelind nişte prăjituri de pe o tavă.

– Ăla-i desertul, tată, zise Anne, împingându-l deoparte.

Larry mă îmbrăţişă cu o mână, cealaltă ţinând încă strâns un fursec.

– Dar unde-i...

– Întârzie, anunţă Diane. Lucrează. Haide în sufragerie, Elena. Mama a invitat vecinii, Sally şi Juan, la masă. Continuă în şoaptă. Copiii lor sunt toţi undeva prin vest. Împinse uşile cu geamuri. Înainte de a ajunge, mama tocmai le arăta ultimele tale articole publicate în *Focus Toronto*.

– Uaau. E de bine sau de rău?

– Nu-ţi face probleme. Ambii sunt liberali înverşunaţi. Le-au plăcut materialele. Şi acum, Sally, Juan, iat-o pe Elena Michaels, prietena lui Philip.

„Prietena lui Philip”. Întotdeauna a sunat ciudat, nu pentru că aveam ceva împotriva folosirii apelativului „prietenă” în loc de „parteneră” sau oricare alt nume la fel de ridicol din punct de vedere politic. Mă deranja pentru că trecuseră ani de când nu mai fusesem prietena cuiva. Nu-mi plac legăturile de lungă durată. Dacă vreuna dura mai mult de un sfârşit de săptămână, devenea prea serioasă. Prima şi singura legătură de durată fusese un dezastru. Mai mult decât un dezastru. O catastrofă.

Philip era diferit.

Îl întâlnisem la câteva săptămâni după ce mă mutasem înapoi în Toronto. Locuia într-un apartament la depărtare de câteva străzi. Cum clădirile aveau acelaşi administrator, chiriaşii din blocul său aveau acces la clubul de fitness şi la piscina noastră. Venise la piscină o dată, pe la miezul nopţii, pe când parcurgeam câteva lungimi de bazin de una singură; m-a întrebat dacă eram de acord să facă şi el câteva, de parcă aş fi avut dreptul să-l dau afară în şuturi. Timp de o lună, am fost adesea singuri noaptea târziu la piscină. De fiecare dată, se încredinţa că nu mă deranja să rămân singură cu el. În cele din urmă, i-am spus că motivul atâtor exerciţii fizice era de a fi sigură că nu trebuia să mă tem de atacul unor străini şi că mi-aş zădărnici scopul dacă prezenţa sa acolo m-ar nelinişti. Asta l-a făcut să râdă şi a rămas şi după

terminarea exerciţiilor; mi-a cumpărat şi un suc de la automat. De îndată ce ritualul sucului de după exerciţii a devenit un obicei, lucrurile au evoluat treptat: invitaţie la cafea, la prânz, apoi la cină. Când am ajuns şi la micul dejun, trecuseră deja şase luni de la prima noastră întâlnire la piscină. Asta ar fi putut fi o parte a motivului pentru care m-am îndrăgostit de el, fiind flatată de faptul că cineva ar fi putut pierde atâta timp şi efort pentru a mă cunoaşte mai bine. Philip mi-a făcut curte cu toată răbdarea celui care încearcă să ademenească în casă un animal pe jumătate sălbatic, astfel încât, ca multe alte făpturi ale nimănui, m-am trezit domesticită înainte de a-mi trece prin gând să mă împotrivesc.

Totul mersese bine până în clipa când a propus să ne mutăm împreună. Ar fi trebuit să refuz, dar n-am făcut-o. O parte din mine nu putea rezista provocării de a vedea dacă aş reuşi sau nu. O altă parte din mine se temuse să nu-l pierd în caz de refuz. Prima lună a fost un dezastru. Apoi, când eram sigură că „buba” era pe punctul de a plesni, tensiunea dintre noi s-a micşorat. M-am străduit să-mi amân mai mult timp Transformările, ceea ce-mi permitea să alerg numai în nopţile când era plecat în interes de serviciu sau când lucra până târziu. Bineînţeles că nu-mi pot asuma tot meritul de salvare a relaţiei noastre. La naiba, şi jumătate ar fi prea mult! Chiar după ce ne-am mutat împreună, Philip a rămas la fel de răbdător ca la primele întâlniri. Când făceam ceva care i-ar fi determinat pe cei mai mulţi oameni să ridice din sprâncene, Philip se mulţumea să rezolve problema cu o glumă. De câte ori stresul era prea greu de suportat, mă scotea la cină sau la vreun spectacol, declarând că se află lângă mine în caz că aveam chef să discutăm despre un lucru sau altul, şi arătându-se înţelegător dacă doream să le păstrez numai pentru mine. La început m-am gândit că era prea frumos pentru a fi adevărat. Veneam în fiecare zi de la serviciu, mă opream în faţa apartamentului şi îmi adunam toate puterile pentru a deschide uşa şi a rezista şocului de a nu-l mai găsi acasă. N-a plecat niciodată. Cu câteva săptămâni în urmă, deschisese discuţia despre găsirea unui apartament mai mare după expirarea termenului de închiriere, sugerând chiar faptul că un condo[1] ar fi o bună investiţie. Un condo! Uau. Însemna ceva aproape semi-permanent, nu? Şocul produs de propunere nu mi-a trecut nici după o săptămână – dar era un şoc pozitiv.

Era pe la mijlocul după-amiezii. Vecinii plecaseră. Soţul Dianei, Ken, plecase mai devreme pentru a-şi duce băiatul cel mic la lucru. Cealaltă soră a lui Philip, Judith, locuia în Anglia, şi a fost nevoită să se mulţumească să dea numai un telefon imediat după prânz; a vorbit cu toată lumea, inclusiv cu mine. La fel ca ceilalţi membri ai familiei, Judith mă considera deja cumnată,

[1] Clădire de apartamente deţinute în comun de locatarii lor. (n. tr.)

nu doar prietena fratelui ei. Toţi erau atât de prietenoşi, atât de dornici să mă accepte, încât îmi venea greu să cred că se comportau astfel numai din politeţe. Era chiar posibil să mă placă cu adevărat, dar, având experienţa necazurilor anterioare cu diverse familii, şovăiam să cred că putea fi adevărat. Şi doream prea mult să fie...

În timp ce spălam farfuriile, sună telefonul. Anne răspunse din sufragerie. Mă strigă câteva minute mai târziu. Era Philip.

– Îmi pare atât de rău, scumpo, zise el. Mama e supărată?

– Nu cred.

– Bine. Am promis că o invit la prânz într-o zi pentru a mă revanşa.

– Vii?

Oftă.

– Nu voi reuşi. Te aduce Diane acasă.

– Oh, nu-i nevoie. Iau un taxi sau...

– Prea târziu, continuă el. I-am spus deja mamei s-o roage pe Diane. Nu te vor lăsa să ieşi din casă fără a fi însoţită. Philip făcu o pauză. Chiar n-am avut intenţia să te las singură. Cum te simţi?

– Foarte bine. Toţi se comportă, ca de obicei, admirabil.

– Bine. Ajung acasă pe la şapte. Nu pregăti nimic. Cumpăr eu. Ceva din Caraibe?

– Nu suporţi mâncarea din Caraibe.

– Mă autopedepsesc. Ne vedem la şapte. Te iubesc.

Închise înainte de a putea replica ceva.

– Ar fi trebuit să vezi rochiile, povestea Diane în drum spre apartament. Groaznice. Nişte saci cu găuri pentru braţe. Creatorii de modă îşi imaginează probabil că în clipa când femeile au nevoie de o rochie de mamă-a-miresei, nu le pasă câtuşi de puţin cum arată. Am găsit o rochie splendidă, dar strâmtă în talie, făcută probabil pentru noua şi tânăra soţie a tatălui miresei. Mi-a trecut prin cap că poate mi-ar veni dacă aş putea urma un regim rapid de slăbire, dar n-am s-o fac. Chestiune de principiu. Am trei copii, mi-am câştigat pe merit burdihanul ăsta.

– Trebuie să se găsească şi ceva mai bun, am zis eu. Ai încercat la magazinele care nu ţin haine pentru nunţi?

– E pasul următor. Tocmai voiam să te întreb dacă n-ai vrea să mergi cu mine. Cele mai multe dintre prietenele mele consideră că sacii cu găuri pentru braţe arată perfect. Camuflaj pentru vârsta mijlocie. Apoi mai sunt şi fetele mele, care nici nu s-ar uita la ceva care nu le-ar pune în valoare taliile trase prin inel. Te-ar deranja? Fac cinste cu un prânz. Unul început cu trei pahare de martini.

Am râs.

– Orice rochie îţi pare frumoasă după trei martini.

Diane rânji.

– Ăsta-i planul meu. Să înţeleg, deci, că accepţi?

– Desigur.

– Minunat. Îţi dau un telefon şi stabilim detaliile.

Opri maşina pe aleea circulară din faţa clădirii. Am deschis portiera, apoi mi-am amintit de bunele maniere.

– Nu vrei să urci la o cafea?

Eram sigură că avea să refuze într-un mod cât mai politicos, dar, în loc de aşa ceva, ea răspunse:

– Desigur. Mai am încă o oră de linişte înainte de a reveni pe baricade. Plus o şansă de a-mi muştrului fratele mai mic pentru că te-a lăsat singură în groapa cu lei.

Am râs şi i-am arătat unde se afla parcarea rezervată vizitatorilor.

CHEMĂRI

Poate am lăsat o impresie greşită făcând atâta caz de încercările mele de a trăi în lumea fiinţelor umane, ca şi cum toţi vârcolacii şi-ar tăia singuri şi complet toate legăturile cu viaţa oamenilor. Nu e aşa. Cei mai mulţi vârcolaci trăiesc prin forţa împrejurărilor în lumea oamenilor. Altă alternativă nu au – în afară de a se uni cu toţii şi a înfiinţa o comunitate în New Mexico. Lumea oamenilor le asigură hrană, adăpost, sex şi alte lucruri trebuincioase traiului. Totuşi, în ciuda faptului că pot trăi în acea lume, nu se consideră ca făcând parte din ea. Vârcolacii consideră interacţiunea umană ca un rău necesar, cu atitudini mergând de la un dispreţ complet la un amuzament de-abia disimulat. Sunt actori, care joacă numai un singur rol, uneori bucurându-se de ceea ce se întâmplă pe scenă, dar, de obicei, simţindu-se uşuraţi să coboare de pe ea. Nu doream să fiu şi eu aşa. Doream să trăiesc în lumea oamenilor şi, pe cât posibil, să fiu eu însămi în tot ceea ce fac. Nu eu îmi alesesem această viaţă, şi a naibii să fiu dacă aveam să o las să aibă câştig de cauză, renunţând la orice vis de viitor, obişnuit sau mediocru – o casă, o familie, o carieră, şi, mai presus de toate, stabilitate. Nimic din toate astea nu era posibil în lumea vârcolacilor.

Am crescut în orfelinate. Orfelinate cumplite. Neavând familie de mic copil, am hotărât să-mi creez una numai pentru mine. Devenind femeie-vârcolac, aceste planuri s-au dus în cea mai mare parte pe apa sâmbetei. Totuşi, chiar dacă nici nu se punea problema unui soţ şi a câtorva copii, o parte din acele vise se putea realiza. Aveam în faţă o carieră ca ziarist. Mă stabilisem

în Toronto. Eram pe punctul de a-mi întemeia o familie – deşi nu în sensul obişnuit – cu Philip. Faptul că eram împreună de atât de mult timp mă făcea să sper că era posibilă o oarecare stabilitate în viaţa mea. Încă nu puteam crede ce norocoasă fusesem să găsesc pe cineva atât de normal şi cumsecade precum Philip. Ştiam cum sunt. O persoană dificilă, temperamentală, gata întotdeauna să discute în contradictoriu – nu tipul de femeie de care să se îndrăgostească un bărbat ca el. Bineînţeles, nu mă comportam astfel şi faţă de el. Acea parte – cea de femeie-vârcolac – o păstram ascunsă numai pentru mine, sperând ca, într-o bună zi, să mă descotorosesc de ea ca de o piele moartă. Lângă Philip aveam şansa de a mă „reinventa", de a deveni genul de persoană care credeam că sunt. Ceea ce, bineînţeles, era exact genul de persoană care doream să fiu.

Membrii Haitei nu înţelegeau de ce alesesem să trăiesc printre fiinţele umane. Nu puteau pricepe fiindcă nu erau ca mine. În primul rând, nu mă născusem femeie-vârcolac. Cei mai mulţi vârcolaci se nasc astfel, sau cel puţin se nasc purtând gena în sânge, urmând să sufere prima Transformare când devin adulţi. Celălalt mod de a deveni vârcolac este de a fi muşcat de unul. Foarte puţini oameni supravieţuiesc unei astfel de muşcături. Vârcolacii nu sunt nici proşti, nici altruişti. Atunci când muşcă, intenţionează să ucidă. Dacă muşcă şi nu reuşesc să-şi omoare victima, o urmăresc pentru a termina ceea ce au început. E numai o simplă metodă de supravieţuire. Dacă eşti un vârcolac integrat convenabil în viaţa dintr-un oraş, atunci ultimul lucru pe care ţi-l doreşti este ca pe teritoriul tău să-şi facă apariţia un nou vârcolac, pe jumătate nebun, care să ucidă oameni şi să atragă astfel atenţia asupra lui. Chiar dacă cineva este muşcat şi totuşi scapă, şansele sale de supravieţuire sunt minime. Primele câteva Transformări sunt cumplit de dureroase, cu repercusiuni majore asupra corpului şi minţii. Vârcolacii ereditari cresc cunoscându-şi soarta viitoare, fiind îndrumaţi tot timpul de taţii lor. Vârcolacii „muşcaţi" trebuie să se descurce singuri. Dacă nu mor din cauza durerilor fizice, eforturile mentale îi împing fie să se sinucidă, fie să stârnească scandaluri atât de mari, încât un alt vârcolac este obligat să-i găsească şi să le curme suferinţele înainte de a produce cu adevărat necazuri. Prin urmare, nu sunt prea mulţi vârcolaci „muşcaţi" rămaşi în viaţă. La ultima numărătoare, erau aproximativ treizeci şi cinci de vârcolaci în toată lumea. Numai trei erau neereditari – iar numărul mă includea şi pe mine.

Eu. Singura femeie-vârcolac în viaţă. Gena vârcolacului se transmite numai pe linie paternă, de la tată la fiu, aşadar singura modalitate pentru o femeie de a deveni vârcolac este să fie muşcată şi să supravieţuiască, ceea ce, aşa cum am menţionat deja, se întâmplă rar. Luând în considerare toate acestea, nu este surprinzător că sunt singura femelă. Muşcată intenţionat,

transformată intenţionat într-o femeie-vârcolac. Cu adevărat uimitor este faptul că am supravieţuit. La urma urmei, atunci când există o specie cu trei duzini de masculi şi o singură femelă, aceasta devine un fel de premiu. Iar vârcolacii nu-şi stabilesc învingătorul la o partidă nevinovată de şah. Şi nici nu sunt recunoscuţi prin respectul pentru femei. În lumea vârcolacilor, femeile servesc numai la două lucruri: sex şi cină, sau, dacă sunt prea leneşi, sex urmat de cină. Deşi mă îndoiesc că vreun vârcolac ar vrea să mă servească drept cină. Sunt o candidată irezistibilă pentru satisfacerea celuilalt impuls primar. Lăsată singură, nu aş fi supravieţuit. Din fericire, n-am fost lăsată de capul meu. Din clipa în care am fost muşcată, am rămas sub protecţia Haitei. Fiecare societate are clasa ei conducătoare. În lumea vârcolacilor, aceasta este Haita. Din motive care n-au nicio legătură cu mine, dar au legătură întru totul cu condiţia vârcolacului care m-a muşcat, am devenit membru al Haitei din clipa în care am fost transformată. Am părăsit Haita acum un an. Am tăiat orice legătură cu ea, şi nu aveam de gând să mă mai întorc acolo vreodată. Având de ales între fiinţă umană şi vârcolac, am ales să fiu fiinţă umană.

* * *

Philip a fost nevoit să lucreze până târziu în ziua următoare. Marţi seara, aşteptam telefonul cu apelul „Voi-mai-întârzia”, când a intrat în apartament aducând cu el şi cina.

– Sper că ţi-e foame, rosti el, aruncând pe masă o pungă cu mâncare indiană.

Eram flămândă, deşi înfulecasem în grabă doi cârnaţi de la un vânzător ambulant, în timp ce mă întorceam de la slujbă. Acel „antreu” îmi potolise oarecum foamea, aşa încât o cină obişnuită avea să fie de ajuns acum. Încă una dintre miile de şmecherii pe care le învăţasem pentru a mă obişnui cu viaţa lângă fiinţele umane.

Philip îmi povesti ce se mai întâmplase pe la serviciu, în timp ce scotea cutiile de carton din pungă şi punea masa. Îndatoritoare, mi-am mutat hârtiile într-o parte, pentru a-l lăsa să-mi pună tacâmul. Pot fi atât de folositoare uneori! Chiar după ce mâncarea se afla deja pe farfurie, am reuşit să rezist tentaţiei de a înfuleca în timp ce notam rapid finalul articolului la care lucram. Apoi am împins deoparte foile şi am atacat cina.

– M-a sunat mama, zise Philip. A uitat să te întrebe ieri dacă poţi s-o ajuţi la petrecerea cu daruri a lui Becky.

– Adevărat?

Am înregistrat nuanţa de încântare a vocii şi m-am mirat. O petrecere cu daruri nu e chiar un motiv de mare bucurie. Totuşi, nimeni nu-mi mai ceruse

până atunci ajutorul la aşa ceva. La naiba, nimeni nici măcar nu mă invitase – în afară de Sarah, o colegă de redacţie, dar ea îşi invitase toţi colegii.

Philip zâmbi.

– Înţeleg că răspunsul e afirmativ... Bine. Mama va fi fericită. Îi plac la nebunie treburile astea – toată forfota şi pregătirile.

– Nu mă pricep prea mult la petrecerile cu daruri...

– Nicio problemă. Domnişoarele de onoare ale lui Becky se ocupă de petrecerea principală. Asta va fi doar una mică, pentru familie. Ei bine, nu chiar mică. Cred că mama are intenţia să invite toate rudele din Ontario, aşa încât vei întâlni tot grupul. Sper să nu fii prea copleşită.

– Nu, am răspuns eu. Aştept cu nerăbdare momentul.

– Vezi să nu. Asta spui acum, când nu i-ai întâlnit încă.

După cină, Philip coborî în clubul de fitness pentru o serie de exerciţii la sala de forţă. Când lucrează program normal, preferă să exerseze devreme şi să se culce devreme, recunoscând crispat că este prea bătrân să supravieţuiască numai cu cinci ore de somn pe noapte. În prima lună după ce ne-am mutat împreună, îl însoţeam când mergea devreme la sală. Şi nu era uşor să mă prefac că reprezintă un efort să ridic cincizeci de kilograme la haltere, când nici două sute cincizeci n-ar fi fost o problemă. Apoi a venit şi ziua când, prea absorbită de conversaţia cu una din vecinele noastre, nu mi-am dat seama că ridicam treizeci de kilograme cu o mână, în timp ce sporovăiam la fel de degajată de parcă aş fi tras nişte jaluzele. Mi-am dat seama de gafă abia atunci când am văzut-o că verifica de două ori greutăţile, dar am reuşit să dreg busuiocul mormăind ceva despre maşini reglate incorect. De atunci, îmi fac exerciţiile între miezul nopţii şi şase dimineaţa, perioadă în care sala de forţă este pustie. I-am îndrugat lui Philip o poveste despre avantajele exerciţiilor făcute noaptea târziu. A acceptat explicaţia la fel de uşor cum făcuse cu multe altele. Când Philip lucrează până târziu, îl însoţesc la club, dar mă mulţumesc cu aceleaşi exerciţii de forţă şi lungimi de bazin pe care le făceam atunci când l-am întâlnit prima dată. Altminteri, îşi face exerciţiile singur.

În acea seară, după plecarea lui Philip, am dat drumul la televizor. Nu obişnuiesc să mă uit prea mult, dar când o fac, trec peste canalele cu programe educative şi drame pentru a urmări emisiuni de ştiri şi dezbateri. De ce? Pentru că mă asigură de existenţa în lume a unor oameni care o duc mai rău decât mine. Indiferent cât de proastă a fost o anume zi, după ce privesc cum vreun dobitoc îşi anunţă nevasta şi restul lumii că se culcă cu fata ei, pot

spune în sinea mea „Ei bine, cel puţin sunt mai bună decât el”. Televiziune de proastă calitate ca terapie de reconfirmare. Ar trebui să-ţi placă la nebunie!

Tema emisiunii *Inside Scoop*[1] de astăzi era evadarea unui psihopat dintr-o închisoare din Carolina de Nord cu câteva luni în urmă. Senzaţionalism dus la extrem. Tipul pătrunsese în apartamentul unui bărbat total necunoscut, îl legase, apoi îl împuşcase pentru că – explica el – voia să ştie ce simte în momentul respectiv. Redactorii emisiunii condimentaseră comentariul cu expresii precum „sălbatic”, „primejdios” şi „animalic”. Ce porcărie! Să-mi arate cineva animalul care ucide numai pentru a urmări felul în care moare cineva. De ce persistă acest stereotip al ucigaşului animalic? Pentru că le place fiinţelor umane. Pentru că explică astfel de lucruri într-un mod elegant, plasând oamenii în partea superioară a scării evolutive şi coborând ucigaşii în partea inferioară, alături de monştri mitologici de tipul om-fiară, precum vârcolacii.

Adevărul este că dacă un vârcolac s-ar comporta la fel cu acest psihopat, lucrul ăsta s-ar întâmpla nu pentru că este pe jumătate animal, ci pentru că mai este încă fiinţă umană. Numai fiinţele umane omoară din plăcere.

Emisiunea se apropia de final când Philip se întoarse.

– A mers bine?

– N-a fost niciodată mai bine, răspunse Philip cu o strâmbătură. De-abia aştept ziua când se va inventa pastila care să înlocuiască exerciţiile fizice. La ce te uiţi? Se aplecă peste capul meu. S-a mai întâmplat ceva interesant?

– Hei, ăla-i Jerry Springer[2]. Nu pot să-l suport pe Springer. L-am urmărit o dată vreo zece minute, încercând să trec peste porcăriile proferate, pentru a-mi da seama ce voia de fapt să spună. În cele din urmă, mi-am dat seama că totul se rezuma numai la respectivele porcării – o pauză înainte de subiectele cu adevărat incendiare. Un WWF[3] al televiziunii de zi. Nu, nu, retractez. Cel puţin WWF-ul are ceva de spus.

Philip râse şi îmi ciufuli părul.

– Ce-ai zice de o plimbare? Fac un duş rapid până se termină emisiunea.

– Sună bine.

Philip se îndreptă spre baie. M-am furişat până la frigider şi am înşfăcat o bucată de brânză de vacă pe care o ascunsesem printre legume. Când a sunat telefonul, l-am ignorat. Hrana era mai importantă şi pentru că Philip dădusese deja drumul la apă, nu putea să-l audă, deci n-avea cum să ştie că nu răspundeam. Cel puţin aşa am crezut. Când am auzit că apa nu mai curgea,

---

[1] Emisiune de ştiri a trustului media CBS – Columbia Broadcasting System. (n.tr.)

[2] Prezentator, comentator şi muzician american de origine britanică (n. 1944, Londra), fost primar democrat al oraşului Cincinnati, Ohio, gazdă din 1991 a emisiunii *The Jerry Springer Show*. (n. tr.)

[3] Worldwide Fund for Nature, intitulată iniţial World Wildlife Fund – asociaţie internaţională pentru protecţia animalelor. (n. tr.)

am îndesat în grabă brânza în spatele lăptucilor şi m-am repezit spre receptor. Philip era genul de om care prefera mai degrabă să-şi întrerupă cina decât să-l lase pe cel care suna să înregistreze mesajul pe robot. Încercam să-i urmez exemplul – cel puţin când se afla prin preajmă. Ajunsesem deja la jumătatea drumului când s-a declanşat robotul. Vocea mea înregistrată, cu o nuanţă dezgustător de binedispusă, invita persoana care apela să lase un mesaj. Ceea ce se şi întâmplă.

– Elena? Sunt Jeremy. M-am oprit brusc. Sună, te rog. E important.

Urmă o pauză. Telefonul pârâi, persoana de la celălalt capăt al firului trăgându-şi brusc respiraţia. Ştiam că era tentat să spună mai multe, să anunţe un ultimatum de genul „Sună-mă sau ai să vezi ce urmează“, dar nu putea. Aveam o înţelegere. Nu putea veni aici şi nici nu putea să trimită pe altcineva. Am rezistat ispitei de a scoate limba spre robot. Sâc, sâc, nu poţi să vorbeşti cu mine. Maturitatea este puternic supraevaluată.

– Elena, e urgent, continuă Jeremy. Ştii că n-aş suna dacă n-ar fi.

Jeremy închisese când Philip se afla deja cu mâna pe receptor. Îl ridică şi mi-l întinse. Ferindu-mi privirea, m-am îndreptat spre canapea.

– Nu-l suni?

– N-a lăsat numărul.

– Lăsa impresia că deja îl ştii. Oricum, cine era?

– Aaaa – ăăă – un văr de-al doilea.

– Aşa deci – misterioasa mea orfană are familie? Va trebui să-l întâlnesc şi eu pe vărul ăsta într-o bună zi.

– N-ai vrea s-o faci.

Philip râse.

– Orice lucru are şi un revers – aşa-i cinstit. Ţi-am impus să-mi cunoşti familia. Acum e şansa ta să te răzbuni. După petrecerea cu daruri a lui Becky, vei vrea să-mi dai în cap cu tot ce poţi – şi să-i scoţi la vedere pe verii cei nebuni ascunşi în mansardă ani de zile. Deşi, de fapt, verii nebuni din mansardă ar fi probabil cei mai nimeriţi ca punct de atracţie al unei petreceri. Mai bine decât surorile bunicii, care ţi-au spus aceeaşi poveste încă din copilărie şi care au adormit cu capul în farfuria cu desert.

Am dat ochii peste cap. Gata de plimbare?

– De îndată ce termin duşul. Ce-ar fi să suni la 411[1]?

– Şi să mă pomenesc cu o taxă în plus indiferent dacă găsesc sau nu numărul?

– Hei, e mai puţin de un dolar. Ne putem permite. Sună! Iar dacă nu descoperă numărul, poate găseşti pe cineva care-l ştie şi ţi-l poate da. Trebuie să mai ai şi alţi veri, nu?

[1] Numărul pentru informaţii telefonice folosit în Canada şi Statele Unite. (n. tr.)

– Crezi că au legătură telefonică în mansarda aia? Au noroc dacă au lumină electrică.

– Sună, Elena, zise Philip cu un mârâit prefăcut, în timp ce dispărea în baie.

De îndată ce a ieşit din cameră, am fixat telefonul cu privirea. Posibil ca Philip să fi glumit, dar ştiam că se aştepta să-l sun pe Jeremy. De ce nu? Era o reacţie normală a oricărei fiinţe umane de bună credinţă. Philip ascultase mesajul şi auzise nuanţa de urgenţă din vocea lui. Refuzând să revin cu un telefon la un apel care părea să fie foarte important, deveneam o fiinţă fără inimă, cineva care nu ţine la nimeni. Genul de femeie care voiam să devin ar fi dat cu siguranţă telefon.

Desigur, puteam să mă prefac că telefonasem. O idee tentantă, dar care nu l-ar fi împiedicat pe Jeremy să sune iarăşi... şi iarăşi... şi iarăşi. Nu era prima dată când încercase să ia legătura cu mine în ultimele zile. Vârcolacii împărtăşesc un oarecare grad de telepatie. Cei mai mulţi îl ignoră, preferând mijloace de comunicare mai puţin mistice. Jeremy ridicase această abilitate la nivelul de artă, în special pentru că îi oferea o modalitate în plus de a ne intra sub piele şi de a ne hărţui până când îi făceam pe plac. În timp ce încercase să mă contacteze, eu încercasem să-l blochez. Drept pentru care apelase la telefon. Un mijloc nu atât de eficient de bombardare a creierului cuiva, dar, după câteva zile de nenumărate mesaje înregistrate, aveam cu siguranţă să cedez numai şi pentru a scăpa de insistenţele sale.

Am rămas câteva clipe lângă telefon, am închis ochii şi am respirat adânc. Puteam s-o fac. Puteam să dau telefon, să aflu ce dorea, să-i mulţumesc politicos pentru că m-a contactat şi să refuz să fac orice mi-ar fi cerut, pentru că ştiam prea bine că urma să-mi ceară ceva. Chiar dacă Jeremy era Alfa[1] şi altădată fusesem obligată să mă supun, acum nu trebuia s-o mai fac. Nu mai eram membru al Haitei. Nu putea să mă mai controleze.

Am ridicat receptorul şi am format numărul din memorie. După patru ţârâituri, se cuplă robotul. O voce înregistrată, nu cea profundă a lui Jeremy, ci una tărăgănată, cu un accent din sud, care aproape că m-a făcut să închid înainte de a auzi întregul mesaj. Fruntea mi s-a acoperit de sudoare. Temperatura din apartament părea să fi crescut brusc cu zece grade, iar cantitatea de oxigen să se fi redus subit. Mi-am trecut mâinile peste faţă, am scuturat tare din cap şi m-am dus să-mi caut pantofii pentru plimbarea împreună cu Philip.

---

[1] Alpha, în original; folosit de Kelley Armstrong şi de Laurell K. Hamilton (personajul Richard Zeeman, din seria Anita Blake) pentru a-l desemna pe conducătorul unei Haite – un vârcolac cu antecedente ereditare, sau unul care se poate transforma folosind vrăji sau alifii magice. (n. tr.)

* * *

Dimineaţa următoare, înainte de micul dejun, Philip mă întrebă ce dorise Jeremy. Am recunoscut că nu reuşisem să iau legătura cu el, dar am promis să mai încerc. După ce am mâncat, Philip a coborât să cumpere ziarul. L-am sunat pe Jeremy, dar a răspuns din nou robotul.

Deşi uram să recunosc asta, începeam să mă îngrijorez. Chiar nu era vina mea. Grija pe care le-o purtam foştilor membri ai Haitei era ceva instinctiv, ceva ce nu puteam controla. Sau, cel puţin, asta mi-am spus în sinea mea atunci când inima a început să-mi bată cu putere după ce nici la al treilea apel nu a răspuns nimeni.

Jeremy ar fi trebuit să fie acolo. Părăsea rar reşedinţa de la Stonehaven, preferând să conducă de pe acel tron al puterii, trimiţându-şi apoi favoriţii să-i îndeplinească ordinele dubioase. Ei bine, nu chiar acesta era stilul de conducere al lui Jeremy, dar nu aveam chef să-i fac complimente. Fir-ar să fie, îmi spusese să-l sun şi ar fi trebuit să fie acolo când o făceam.

La întoarcerea lui Philip, mă învârteam în jurul telefonului, fixându-l atât de tare cu privirea, de parcă aş fi putut să-l determin pe Jeremy să ridice receptorul numai cu puterea minţii.

– Tot nu răspunde?

Am clătinat din cap. Îmi studie expresia feţei mult mai atent decât mi-ar fi plăcut. În timp ce mă întorceam cu spatele, traversă camera şi îmi puse mâna pe umăr.

– Eşti îngrijorată.

– Nu chiar. Pur şi simplu...

– Nu-i nimic, scumpo. Şi eu aş fi îngrijorat dacă ar face parte din familia mea. Poate că ar trebui să te duci acolo. Să vezi ce s-a întâmplat. Părea ceva urgent.

I-am îndepărtat mâna.

– Nu, e ridicol. Voi continua să sun...

– E vorba de familie, scumpo, mă întrerupse el, ca şi cum asta ar fi pus capăt oricărui argument pe care l-aş fi putut aduce. Ar fi pus – pentru el. Şi era un lucru pe care nu-l puteam contrazice. După ce relaţia noastră a devenit pentru prima dată serioasă, s-a pus problema închirierii apartamentului său, iar el a declarat răspicat că dorea să se mute cu mine; m-am opus. Apoi m-a luat cu el la o întrunire de familie. Am făcut cunoştinţă cu mama, cu tatăl şi cu sora lui, şi am văzut cum se influenţau reciproc, cât de mult contau în viaţa lui. A doua zi i-am spus să nu-şi reînnoiască contractul de închiriere.

Acum, Philip se aştepta să mă duc în ajutorul cuiva pe care el îl credea membru al familiei mele. Dacă aş refuza, nu cumva s-ar gândi că nu sunt

tocmai genul de persoană pe care şi-o doreşte? Nu-mi puteam permite acest risc. I-am promis că voi continua să telefonez. I-am promis că dacă nu voi reuşi să dau de Jeremy până la amiază, voi lua avionul spre statul New York pentru a vedea ce se înâmplase.

De fiecare dată când am telefonat în următoarele câteva ore, m-am rugat să răspundă cineva. Singurul care a răspuns a fost robotul.

Philip m-a condus la aeroport după prânz.

FIICĂ RĂTĂCITOARE

Avionul a aterizat pe aeroportul Syracuse-Hancock la orele nouăsprezece. Am încercat din nou numărul lui Jeremy, dar a răspuns tot robotul. Iarăşi. De data aceasta eram mai degrabă iritată decât îngrijorată. Pe măsură ce distanţa dintre noi se micşora, memoria mi se îmbunătăţea şi mi-am adus aminte cum era să trăieşti la Stonehaven, domeniul de la ţară al lui Jeremy. În special mi-am amintit obiceiurile legate de convorbirile telefonice. La Stonehaven locuiau două persoane, Jeremy şi Clayton, fiul său adoptiv, devenit între timp gardă de corp. În clădirea cu cinci dormitoare existau două telefoane. Cel din camera lui Clay era conectat la robot, dar telefonul în sine îşi pierduse capacitatea de a suna cu patru ani înainte, în momentul când Clay îl proiectase în peretele opus pentru că „îndrăznise” să-i deranjeze somnul două nopţi la rând. Mai era un telefon în birou, dar dacă Clay folosea linia respectivă pentru laptop, uita adesea, chiar zile întregi, să facă din nou legătura. Chiar dacă, din întâmplare, exista în casă un telefon în stare de funcţionare, atât Jeremy cât şi Clay puteau sta chiar la un metru distanţă fără a se obosi să ridice receptorul. Iar Philip considera că obiceiurile mele în ceea ce privea telefonul erau proaste!

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai tare mă enervam. Şi cu cât mă enervam mai tare, cu atât mai hotărâtă eram să nu plec din aeroport până ce nu ar fi răspuns cineva la telefonul ăla afurisit. De vreme ce tot mă chemaseră, ar fi trebuit să mă aştepte cineva. Cel puţin asta era scuza mea. Adevărul era că nu voiam câtuşi de puţin să scap de agitaţia de pe aeroport. Sună de-a dreptul nebunesc, nu? Cei mai mulţi oameni consideră un zbor satisfăcător în funcţie de cât de puţin timp trebuie să petreacă în aeroport. În mod normal, aş fi fost de aceeaşi părere, dar pe măsură ce înregistram imaginile şi mirosurile terminalului aproape pustiu, mă delectam cu umanitatea lui. Aici, în aeroport, eram o figură anonimă într-o mare de figuri la fel de anonime. Senzaţia de a fi numai o parte dintr-un întreg, de a nu mă afla

chiar în mijlocul lui, îmi oferea o anumită consolare. Lucrurile urmau să se schimbe în clipa în care, părăsind acest loc, aveam să ajung la Stonehaven.

Două ore mai târziu, am hotărât că nu mai puteam aştepta. Am apelat pentru ultima dată numărul de la Stonehaven şi am lăsat un mesaj. Un singur cuvânt. „Sosesc”. Era suficient.

Nu era simplu să ajungi la Stonehaven, domeniu situat în partea de nord a statului New York, lângă un orăşel numit Bear Valley. Se făcuse aproape noapte când taxiul în care mă aflam părăsi incinta aeroportului. Luminile Syracusei străluceau în depărtare, spre sud, dar taxiul se îndreptă în direcţie opusă de îndată ce intră pe autostrada 81. Luminile cartierului de nord din Syracuse au apărut în stânga mea, micşorându-se treptat până ce au dispărut complet în noapte. După vreo optsprezece kilometri, şoferul ieşi de pe autostradă şi întunericul deveni compact. M-am relaxat în liniştea nopţii de la ţară. Vârcolacii nu sunt făcuţi pentru viaţa urbană. Nu există locuri pentru alergat, iar aglomeraţia zilnică constituie mai degrabă o tentaţie decât un anonimat. Uneori cred că am ales să locuiesc în centrul Toronto-ului pur şi simplu pentru că era împotriva propriei naturi – încă un instinct de apărare.

Privind pe fereastră, am început să măsor timpul cu ajutorul bornelor kilometrice. Simţeam fiecare bornă depăşită în stomac, ca pe un tremur, nu ca pe o anticipare. Chiar dacă îmi petrecusem cea mai mare parte a ultimilor zece ani la Stonehaven, nu îl consideram căminul meu. Îmi venea greu să definesc conceptul de “casă”, o construcţie nepământeană născută mai degrabă din vise şi poveşti decât dintr-o experienţă reală. Avusesem, desigur, odinioară, o casă frumoasă şi o familie bună, dar nu pentru o perioadă îndeajuns de lungă încât să-mi lase mai mult decât o impresie trecătoare.

Părinţii mei au murit când aveam cinci ani. Ne întorceam de la un târg, mergând pe un drum lateral pentru că mama voia să-mi arate un ponei văzut la o fermă din apropiere. Auzeam râsul tatălui meu în timp ce încerca să afle de la mama cum se aştepta să văd ceva pe un câmp la miezul nopţii. Îmi amintesc că s-a răsucit pentru a mă privi peste umăr pe când o tachina pe mama, aflată lângă mine. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat apoi – nici scrâşnetul de cauciucuri, nici ţipetele, nici maşina scăpată de sub control. Numai întunericul...

Nu ştiu cum am ajuns pe marginea drumului. Avusesem centura pusă, dar trebuie să mă fi târât afară din maşină după accident. Îmi aduc aminte numai că stăteam pe pietriş, lângă corpul însângerat al tatălui, scuturându-l, vorbindu-i, implorându-l să-mi răspundă, fără a înţelege de ce n-o făcea, ştiind că îmi răspunsese întotdeauna, nu mă ignorase niciodată – dar tot ce făcea în acel moment era să mă privească fix, cu ochi mari şi nemişcaţi. Îmi amintesc că am început să scâncesc – eu, fetiţă de cinci ani, ghemuită pe marginea

drumului, privind fix în ochii tatălui, eu să scâncesc, pentru că era atât de întuneric, şi nimeni nu-mi venea în ajutor, să scâncesc pentru că mama, aflată încă în maşina zdrobită, nu se mişca, iar tata zăcea în praf, fără să-mi răspundă, fără să mă ţină în braţe şi să mă aline, fără s-o ajute pe mama să iasă din maşină... şi peste tot era sânge, atât de mult sânge şi geamuri sparte, şi era atât de întuneric şi atât de frig şi nimeni nu ne venea în ajutor...

Dacă aveam rude, n-am auzit niciodată de ele. După moartea părinţilor, singura persoană care a încercat să mă ceară oficial a fost cea mai bună prietenă a mamei, dar cererea i-a fost refuzată pe motiv că nu era căsătorită. Totuşi, am petrecut numai vreo două săptămâni într-un orfelinat înainte de a fi adoptată de primul cuplu care m-a văzut. Încă îi văd, în genunchi lângă mine, gângurind şi minunându-se ce copilaş frumos eram. Atât de micuţ, atât de perfect, cu părul blond natural şi ochi albaştri. O păpuşă de porţelan – aşa m-au numit. Şi-au luat păpuşa acasă şi au început „viaţa" perfectă. N-a fost chiar aşa. Păpuşa cea preţioasă stătea toată ziua pe un scaun şi nu deschidea niciodată gura, apoi, în timpul nopţii – în fiecare noapte – urla până în zori. M-au dus înapoi la orfelinat după trei săptămâni. A urmat o altă familie, apoi încă una, şi tot aşa, luată mereu de persoane vrăjite complet de faţa mea, dar absolut incapabile să-mi refacă psihicul zdruncinat.

Adolescentă fiind, cuplurile care mă luau de la orfelinat s-au schimbat. De data aceasta, nu soţia, ci soţul era cel care mă alegea, remarcând-mi frumuseţea şi teama. Astfel am devenit „păpuşa" favorită a acelor prădători masculi aflaţi în căutarea unui tip special de copil. În mod ironic, datorită acestor monştri mi-am găsit, pentru prima dată, puterea interioară. Pe măsură ce treceau anii, am ajuns să-i consider ceea ce erau în realitate, nu acele prea-puternice „creaturi" care se strecurau în camera mea în puterea nopţii, ci caractere slabe, înfricoşate la gândul că ar putea fi respinse sau expuse oprobriului public. Odată ce mi-am dat seama de acest lucru, frica a dispărut cu totul. Puteau să-mi atingă corpul, dar nu puteau să ajungă cu adevărat la *mine*. Pe măsură ce frica se micşora, la fel se întâmpla şi cu mânia. Îi dispreţuiam – ca şi pe soţiile la fel de slabe şi oarbe – dar nu mai erau demni de mânia mea. Nu-mi permiteam să fiu furioasă pe ei, nu-mi permiteam să irosesc un anumit timp şi efort care putea fi cheltuit cu mai mult folos altundeva. Dacă voiam să scap de acel fel de viaţă, trebuia s-o fac de una singură. Asta nu însemna că trebuia să fug. Însemna că trebuia să rămân şi să supravieţuiesc. Însemna că trebuia să studiez din greu şi să termin printre primii din clasă, chiar dacă aproape niciodată nu trecea un an fără să schimb şcoala. Succesul în liceu ar fi însemna acceptarea într-o universitate, cu alte cuvinte o diplomă – implicit o carieră – ceea ce se traducea prin acel fel de viaţă pe care asistenţii sociali şi părinţii adoptivi consideraseră întotdeauna că

era dincolo de posibilităţile mele. În acelaşi timp, am descoperit o altă sursă de putere – rezistenţa propriului corp. Am crescut înaltă şi agilă. Un profesor m-a înscris la alergări, sperând că astfel aveam să mă apropii de ceilalţi copii. În schimb, am învăţat să alerg descoperind fericirea absolută, plăcerea de neegalat a exerciţiului fizic – astfel am reuşit să-mi descopăr pentru prima dată rezistenţa şi viteza. Pe la mijlocul liceului, ridicam greutăţi şi făceam antrenamente zilnic. Tatăl vitreg nu mă mai atingea. Nu mai eram considerată de nimeni victimă.

– Aici e, domnişoară? întrebă taximetristul.

Nu simţisem oprirea maşinii, dar, privind pe fereastră, am văzut că ne aflam în faţă porţilor de la Stonehaven. O siluetă stătea pe iarbă, cu picioarele încrucişate, sprijinită de peretele de piatră. Clayton.

Şoferul privi cu coada ochiului, încercând să zărească în întuneric clădirea la fel de ascunsă privirii precum inscripţia de pe plăcuţa de bronz sau bărbatul care aştepta lângă poartă. Luna se ascunsese în spatele unui nor, iar lămpile care marcau intrarea nu erau aprinse.

– Cobor aici, am zis eu.

– Aăă... Nu se poate, domnişoară. Nu-i deloc sigur. Ceva se ascunde în întuneric.

Am crezut că se referea la Clay. „Ceva” era o descriere corectă. Eram pe punctul să-i spun că, din păcate, îl cunoşteam pe acel „ceva”, când şoferul continuă:

– Domnişoară, au fost nişte probleme în ultimul timp prin aceste păduri. Câini sălbatici, după cum ni s-a spus. O fată din oraş a fost găsită nu departe de aici. Măcelărită de câinii ăia. Un amic de-al meu a găsit-o şi mi-a spus – ei bine, domnişoară, nu era un spectacol deloc frumos. Stai liniştită acolo, iar eu desfac lanţul de la poartă şi te duc până în faţa casei.

– Câini sălbatici? am repetat eu, crezând că nu auzisem bine.

– Exact. Amicul meu le-a găsit urmele. Uriaşe. Un tip de la universitate a declarat că toate urmele au fost lăsate de un singur animal, dar nu poate fi adevărat. Nu vezi... Privirea şoferului se îndreptă brusc spre geamul lateral, şi el sări în sus. Iisuse!

Clay îşi părăsise postul de la poartă şi se materializase lângă geamul portierei din partea mea. Rămase acolo, urmărindu-mă cu o sclipire ciudată în ochi. Se întinse după mânerul uşii. Şoferul ambală motorul.

– Totul e în regulă, am zis cu un regret profund. E cu mine.

Portiera se deschise şi Clay vârî capul în interiorul maşinii.

– Cobori sau doar te gândeşti dacă s-o faci?

– Nu coboară aici, răspunse şoferul, răsucindu-se pentru a privi mai bine în spate. Te priveşte dacă eşti destul de nebun să hoinăreşti prin pădure în timpul nopţii, dar n-o s-o las pe domnişoara asta tânără să meargă pe jos cine ştie cât până la casa aia. Dacă vrei să te duc, descuie poarta şi urcă în maşină. Dacă nu, atunci închide portiera.

Clay se întoarse spre şofer de parcă l-ar fi remarcat pentru prima dată. Buzele i se curbară într-un rânjet şi gura i se deschise. Orice ar fi vrut să spună, nu avea să fie ceva frumos. Am deschis portiera din partea opusă şi am coborât înainte să facă o scenă. Când şoferul a coborât geamul pentru a mă opri, am lăsat să-i cadă o bancnotă de cincizeci de dolari în poală şi am ocolit taxiul prin spate. Clay trânti portiera şi porni spre drumul de acces. Şoferul ezită, apoi acceleră brusc, stârnind o ploaie de pietriş ca un semn de dezgust faţă de prostia noastră tinerească.

În timp ce mă apropiam, Clay făcu un pas înapoi, pentru a mă privi în tihnă. În ciuda aerului rece al nopţii, purta numai o pereche de blugi decoloraţi şi un tricou negru sport, haine care îi scoteau în evidenţă coapsele zvelte, pieptul masiv şi bicepşii sculpturali. Nu se schimbase în cei zece ani de când îl cunoşteam. Sperasem întotdeauna să apară vreo modificare – câteva riduri, o cicatrice, ceva care să-i strice înfăţişarea perfectă de model şi să-l aducă pe acelaşi nivel de mortalitate cu restul lumii, dar am fost întotdeauna dezamăgită.

Pe măsură ce mă apropiam, îşi înclina capul, fără să-şi ia ochii de pe faţa mea. Rânji, iar dinţii albi sclipiră în întuneric.

– Bine ai venit acasă, dragă. Accentul sudic puternic dădu apelativului timbrul unui cântec country & western. Nu pot să sufăr genul country.

– Ai ajuns şi comitet de primire? Sau Jeremy te-a înlănţuit în cele din urmă de poarta de la intrare, acolo unde ţi-e locul?

– Şi mie mi-a fost dor de tine.

Se întinse să mă prindă, dar am făcut un pas înapoi şi într-o parte, şi am pornit pe drumul de vreo jumătate de kilometru care ducea spre reşedinţă. Clay mă urmă. O briză de aer rece şi uscat îmi ridică nişte şuviţe de pe ceafă, şi, odată cu ea, am simţit un amestec de mirosuri – mireasma înţepătoare a cedrului, parfumul vag al florilor de măr şi mirosul sâcâitor al cinei devorate de mult. Fiecare iz îmi relaxa muşchii tensionaţi. M-am scuturat, debarasându-mă de orice sentiment şi forţându-mă să privesc numai drumul, concentrându-mă la a nu face nimic, la a nu vorbi cu Clay, a nu mirosi nimic, a nu privi în stânga sau în dreapta. Nu îndrăzneam să-l întreb ce se întâmplase, pentru că ar fi însemnat să-l angajez într-o conversaţie, şi ar fi însemnat implicit că doream să vorbesc cu el. Chiar şi cele mai simple lucruri erau periculoase când era vorba

de Clay. Îndiferent cât de mult doream să ştiu despre ceea ce se petrecea, trebuia să aud totul de la Jeremy.

Ajunsă în faţa casei, m-am oprit la uşă şi am privit în sus. Clădirea din piatră, cu două etaje, părea nu să se aplece ameninţător asupra mea, ci să se retragă în expectativă. Urarea de bun venit era acolo, dar era una mută, aşteptându-mă pe mine să fac prima mişcare. Câtă asemănare cu proprietarul! Am atins una din pietrele reci şi am simţit cum un val de amintiri îmi năvăleşte în minte. Mi-am retras mâna, am dat uşa de perete, mi-am aruncat bagajul pe podea şi m-am îndreptat spre birou, aşteptându-mă să-l găsesc pe Jeremy citind lângă cămin. Era întotdeauna acolo când mă întorceam acasă. Nu mă aştepta la poartă, precum Clay, dar totuşi mă aştepta.

Încăperea era goală. Un exemplar împăturit din cotidianul milanez *Corriere della Sera* zăcea lângă scaunul lui Jeremy. Teancuri de reviste antropologice şi publicaţii de specialitate, toate aparţinând lui Clay, acopereau canapeaua şi biroul. Principalul post telefonic de pe birou părea intact şi conectat la reţea.

– Am telefonat. De ce nu era nimeni aici?

– Eram cu toţii aici, răspunse Clay. Oricum, pe aici. Ar fi trebuit să laşi un mesaj.

– L-am lăsat. Acum două ore.

– Ei bine, asta explică totul. Am stat la poartă toată ziua aşteptându-te, şi doar ştii că Jer nu verifică niciodată robotul.

N-am întrebat cum de ştia Clay că aveam să vin astăzi, de vreme ce nu lăsasem niciun mesaj. Şi nici n-am întrebat de ce petrecuse toată ziua lângă poartă. Comportarea lui nu putea fi judecată după standardele umane de normalitate... sau după orice tipuri de standarde normale.

– Aşadar unde-i Jeremy?

– Nu ştiu. Nu l-am văzut de când mi-a adus cina acum câteva ore. Probabil a ieşit...

Nu trebuia să verific dacă maşina lui Jeremy mai era sau nu în garaj pentru a şti că implicaţiile vorbelor erau altele decât în lumea oamenilor. Frazele obişnuite acolo căpătau noi înţelesuri la Stonehaven. „A ieşit” însemna că ieşise să alerge – iar asta nu însemna jogging.

Se aştepta Jeremy să fac drumul până aici şi apoi să aştept până avea să „binevoiască” să mă vadă? Bineînţeles că da. Era o pedeapsă pentru că îi ignorasem ordinele? O parte din mine dorea să-l poată acuza de aşa ceva, dar Jeremy nu era niciodată meschin. Dacă îşi planificase o alergare în acea noapte, ar fi făcut-o indiferent dacă eu veneam sau nu. Am simţit cum mă cuprinde un acces de furie, dar am încercat să-l ignor. Credeam oare că Jeremy avea să mă aştepte aşa cum făcuse Clay? Bineînţeles că nu. Nici nu credeam şi

nici nu-mi păsa. Pe bune. Eram doar enervată, nimic mai mult. „Jocul” se putea desfăşura în doi. Când alerga, Jeremy ţinea la intimitatea sa. Deci, ce aveam să fac? Să-i tulbur intimitatea, desigur. Jeremy n-ar fi putut fi niciodată meschin, dar eu, fir-ar să fie, puteam!

– A ieşit? Ei bine, atunci va trebui să-l găsesc.

Am făcut un pas lateral pentru a trece de Clay şi a mă îndrepta spre uşă, dar mi-a blocat calea.

– Se întoarce curând. Stai jos să...

L-am ocolit pentru a traversa holul şi am ieşi pe uşa din spate, pe jumătate deschisă. Mă urmă îndeaproape, la aproximativ un pas. Am străbătut grădina înconjurată cu ziduri pentru a ajunge la cărarea care ducea în pădure. Aşchii de lemn îmi trosneau sub picioare. Mirosul nopţii, cu nenumărate miresme îmbietoare – frunze arse, cirezi de vite, pământ ud – mă învăluia, devenind tot mai persistent. Undeva în depărtare se auzi ţipătul strident al unui şoarece – masa de seară a vreunei bufniţe.

Am continuat să merg. După vreo cincisprezece metri, drumul devenea o cărare îngustă, acoperită cu iarbă călcată în picioare, pentru a dispărea complet sub tufişuri şi arbuşti. M-am oprit şi am tras puternic aer pe nas. N-am simţit nimic. Niciun miros, niciun sunet, nici urmă de Jeremy. În acel moment, mi-am dat seama că nu auzeam absolut nimic, nici măcar sunetul înăbuşit al paşilor lui Clay în spatele meu. M-am răsucit, dar n-am văzut altceva decât copaci.

– Clayton! am urlat eu.

O clipă mai târziu veni răspunsul, prin pocnetele îndepărtate ale unor crengi şi tufe. Plecase să-l avertizeze pe Jeremy. Am tras un pumn în cel mai apropiat trunchi de copac. Oare chiar mă aşteptasem să fiu lăsată de Clay să „deranjez” cu atâta uşurinţă intimitatea lui Jeremy? Dacă aveam într-adevăr impresia asta, atunci cu siguranţă uitasem vreo două, trei lucruri în decursul ultimului an.

Am ţâşnit printre copaci. Ramuri îmi şfichiuiau faţa, iar plante agăţătoare mi se încurcau printre picioare. M-am împleticit, simţindu-mă greoaie, neîndemânatică şi absolut nedorită în acel loc. Cărarea nu era făcută pentru oameni. Nu aveam nicio şansă să-l depăşesc pe Clay sub forma în care eram, aşa încât am căutat un luminiş şi m-am pregătit pentru Transformare.

Transformarea fiind făcută în grabă, a fost anevoioasă şi chinuitoare, astfel încât a trebuit apoi să mă odihnesc, întinsă gâfâind pe pământ. Când m-am ridicat, am închis ochii şi am tras adânc pe nas mirosul Stonehaven-ului. Am simţit cum mă cuprinde un tremur de exaltare, începând cu labele şi continuând prin tot corpul. Mirosul a lăsat în urma lui un amestec indescriptibil de emoţie şi calm, care m-a făcut să doresc să traversez rapid pădurea, dar, în

acelaşi timp, să mă prăbuşesc istovită într-o senzaţie de pace binecuvântată. Eram acasă. Ca fiinţă umană, puteam nega faptul că Stonehaven era casa mea, că „oamenii” care locuiau aici erau membri ai Haitei, că pădurile din împrejurimi erau mult mai mult decât pământul unui anume proprietar. Dar ca lup în pădurea din Stonehaven, numai un singur lucru îmi trecea prin minte. Această pădure era a mea. Era teritoriul Haitei, deci era al meu. Teritoriul meu, unul pe care puteam să alerg, să vânez şi să mă simt bine, fără frica de a întâlni adolescenţi cu chef de petrecere, vânători gata să apese oricând pe trăgaci, vulpi turbate sau ratoni. Fără canapele care să-mi blocheze drumul, fără cutii ruginite de conserve care să-mi taie perniţele labelor, fără saci de gunoaie urât mirositoare care să vicieze aerul pe care îl respiram, fără deşeuri chimice deversate în apa pe care o beam. Nu era vorba de o bucată de pădure revendicată pentru o plimbare de o oră sau două. Era vorba despre două sute cincizeci de hectare de pădure, fiecare hectar o încrengătură de cărări familiare, un teren populat de iepuri şi cerbi, un „bufet suedez” pregătit pentru propria plăcere. Plăcerea *mea*. Am tras adânc aer în piept. Aerul meu. M-am precipitat printre desişuri spre cărarea bătătorită. Cărarea mea. M-am frecat de un stejar, simţind cum scoarţa mă zgârâie şi îmi smulge bucăţi de blană. Blana mea. Pământul se cutremură sub trei vibraţii slabe – săriturile unui iepure undeva în stânga mea. Iepurele meu. Labele mele tânjeau să alerge, să redescopere lumea complicată a pădurii. Undeva, în adâncurile minţii, o voce umană timidă striga „Nu, nu, nu! Fiinţa asta nu eşti tu. Ai renunţat la viaţa asta. N-o mai vrei”. Am ignorat vocea.

Lipsea un singur lucru, un ultim lucru care făcea diferenţa între aceste păduri şi ravenele izolate din Toronto. Chiar în timp ce mă gândeam la el, un urlet străpunse noaptea – nu un cântec al nopţii, ci un urlet insistent al unui lup singuratic, o chemare a sângelui. Am închis ochii şi am simţit sunetul vibrându-mi prin corp. Am dat capul pe spate şi i-am răspuns. Timida voce umană încetă să mai împroaşte cu invective, mânia fiind înlocuită de o senzaţie mult mai apropiată de teroare. „Nu”, şoptea vocea. „Nu asta. Revendică pădurea. Revendică aerul, cărările, copacii şi animalele. Dar nu revendica această chemare a sângelui!”

Tufişurile trosniră în spatele meu şi m-am răsucit la timp pentru a-l vedea pe Clay în plină săritură. Îmi seceră labele şi mă aruncă pe spate, apoi se aplecă deasupra mea şi mă muşcă uşor de pielea neprotejată de blană din jurul gâtului. L-am muşcat la rândul meu şi s-a retras. Rămânând totuşi deasupra mea, scânci şi mă împunse cu botul, implorându-mă să mă joc cu el, spunându-mi cât de singur fusese. Simţeam o anume rezistenţă în mine, dar era îngropată mult prea adânc. I-am înşfăcat laba din faţă între fălci, şi, trăgând înspre mine, l-am dezechilibrat. În timp ce se prăbuşea, am sărit pe el.

Ne-am rostogolit prin tufişurile dese muşcându-ne, lovindu-ne cu labele şi luptându-ne pentru poziţia cea mai bună. Chiar în momentul când era pe punctul să mă ţintuiască la pământ, m-am zvâcolit şi, reuşind să mă eliberez, am făcut un salt într-o parte. Am început să ne învârtim unul în jurul celuilalt. Coada lui Clay îmi şfichiuia trupul, alunecând de-a lungul lui ca o mână dezmierdătoare. Se apropie şi mai mult şi se frecă de mine. După un nou cerc aproape complet, întinse o labă, împiedicându-mă să mai înaintez, apoi îşi îngropă nasul în gâtul meu. Îi simţeam răsuflarea fierbinte pe piele în timp ce mă adulmeca. Mă înşfăcă brusc de gât şi mă aruncă peste cap cu un urlet de triumf. Numai că „victoria” n-a ţinut mai mult de două secunde. Ne-am încăierat încă puţin, apoi m-am desprins din încleştare cu un salt. Clay se dădu înapoi şi se ghemui, lăsându-se cu toată greutatea pe labele din spate. Limba îi atârna din gura larg deschisă, iar urechile îi erau ciulite. M-am lăsat pe vine de parcă mă pregăteam să ţin piept atacului, dar în clipa când a sărit, m-am aruncat într-o parte şi am început să alerg.

Clay s-a repezit după mine. Ne-am fugărit prin pădure, străbătând hectar după hectar. Apoi, când am început să descriu un cerc pentru a mă întoarce spre casă, liniştea pădurii a fost întreruptă de o împuşcătură. M-am oprit brusc, patinând pe iarbă.

O împuşcătură? Chiar auzisem o împuşcătură? Bineînţeles că mai avusesem de-a face cu arme până atunci, puştile şi vânătorii fiind pericole de aşteptat atunci când hoinăreşti prin păduri necunoscute. Dar acum mă aflam la Stonehaven – un loc sigur.

Altă împuşcătură. Am ciulit urechile. Ambele focuri de armă veniseră de undeva dinspre nord. Spre nord se aflau livezi. Folosea oare fermierul respectiv acele dispozitive speciale care imitau focurile de armă pentru a alunga păsările? Asta trebuia să fie explicaţia. Fie asta, fie cineva vâna pe câmpurile din apropiere. Pădurile din Stonahaven erau vizibil marcate cu garduri şi indicatoare. Localnicii respectau liniile de demarcaţie. O făcuseră întotdeauna. Reputaţia lui Jeremy printre vecini era ireproşabilă. Se poate să nu fi fost el cel mai comunicativ şi sociabil proprietar, dar era respectat.

M-am îndreptat spre nord pentru a dezlega misterul. De-abia parcursesem trei metri când Clay a sărit în faţa mea, mârâind – nu un mârâit care să mă invite la joacă. L-am privit fix, întrebându-mă dacă nu cumva îi interpretasem greşit intenţia. Mârâi din nou, şi de data asta am fost sigură. Mă avertiza. Mi-am dat urechile pe spate şi mi-am arătat colţii. Clay îmi blocă drumul. Cu pleoapele abia întredeschise, l-am privit fix. Evident, fusesem plecată prea mult timp dacă credea că poate face pe şeful şi cu mine aşa cum obişnuia cu alţii. Dacă uitase cumva cine eram, eram dispusă să-i împrospătez memoria. Mi-am dezgolit din nou colţii şi am mârâit ameninţător. Clay nu se

retrase. M-am aruncat asupra lui. M-a lovit când eram în aer, cu toată forţa corpului; mi-am pierdut suflul şi m-am prăbuşit. Când mi-am revenit, zăceam pe pământ, cu dinţii lui Clay bine înfipţi în pielea dezgolită de pe ceafă. Îmi ieşisem din formă.

Clay mârâi şi mă scutură cu putere de câteva ori, ca pe pui neascultător, apoi îmi dădu drumul şi se ridică. M-am ridicat cât mai demn cu putinţă. Înainte de a fi complet în picioare, Clay mă împinse din spate cu botul. M-am răsucit pentru a-l privi indignată, dar mă împunse din nou, zorindu-mă în direcţia opusă. Am mers „ascultătoare” vreo patru sute de metri, apoi am făcut un salt brusc într-o parte, încercând să scap. La câteva secunde după ce trecusem pe lângă el, vreo sută de kilograme mi-au căzut în spate şi m-au proiectat la pământ. Colţii lui Clay mi s-au înfipt în umăr, destul de adânc pentru a da sângele şi a-mi trimite o străfungerare de durere şi şoc prin tot corpul. De data aceasta, nici nu mă lăsă să mă ridic de jos înainte de a mă împinge spre casă, muşcându-mă uşor de labele din spate de câte ori dădeam semne de şovăială.

Clay mă conduse spre luminişul în care mă Transformasem şi se Transformă şi el de cealaltă parte a unui tufiş des. Transformarea mea în fiinţă umană a fost şi mai rapidă decât Transformarea în lup. De data aceasta, n-a fost nevoie să mă mai odihnesc după aceea. Furia îmi dădea energia necesară. Mi-am tras atât de rapid hainele pe mine, încât mi-am rupt mâneca bluzei. Apoi am pătruns cu paşi mari în luminiş. Clay mă aştepta, cu braţele încrucişate. Era gol, bineînţeles, hainele fiind abandonate într-un alt luminiş, undeva în adâncurile pădurii. Dezbrăcat, Clay avea un corp şi mai perfect decât atunci când era îmbrăcat – visul devenit realitate al unui sculptor grec. Văzându-l, un val de căldură îmi traversă trupul, aducându-mi în minte imaginile altor alergări şi urmările inevitabile. Mi-am blestemat corpul trădător şi m-am îndreptat cu paşi mari spre el.

– Ce dracu’ făceai? am strigat eu.

– Eu? Eu?! Nu eu eram idioata care alerga spre oameni înarmaţi. Unde dracu’ ţi-a fost capul, Elena?

– Ia mai slăbeşte-mă! Nu aveam de gând să ies de pe proprietate şi ştiai asta. Eram doar curioasă. M-am întors numai de o oră, iar tu sondezi deja terenul. Cât de departe poţi să mă împingi, cât de mult poţi să mă controlezi...

– Vânătorii ăia erau pe proprietate, Elena. Vocea lui Clay era gravă, iar ochii mă priveau ţintă.

– Oh, ce prostii... M-am oprit brusc şi i-am studiat cu atenţie figura. Chiar vorbeşti serios? Vânători? Pe proprietatea lui Jeremy? Te-ai prostit la bătrâneţe?

Înţepătura îl duru mai tare decât sperasem. Fălcile i se încleştară, privirea îi deveni dură. Mânia îi clocotea înăbuşit în tot corpul, aproape să

explodeze. Nu îmi era adresată mie, ci acelora care îndrăzniseră să-i invadeze sanctuarul. Fiecare fibră a corpului său se împotrivea chiar numai şi gândului de a permite prezenţa unor oameni înarmaţi pe proprietate. Doar un singur lucru îl împiedica să-i vâneze – Jeremy. Aşadar Jeremy trebuie să-i fi interzis să „aibă grijă” de cei care îi călcaseră proprietatea, să-i fi interzis nu numai să-i omoare, ci chiar şi să-şi folosească abominabilele tehnici de intimidare, metodele lui obişnuite de a trata astfel de oameni. Două generaţii de adolescenţi în căutare de locuri de petrecere crescuseră ducând mai departe poveştile despre pădurile bântuite ale Stonehaven-ului. Atâta vreme cât aceste poveşti implicau numai spiriduşi şi fantome, fără vreo menţiune despre vârcolaci, Jeremy le permitea şi chiar le încuraja. La urma urmei, a-l lăsa pe Clay să-i înspăimânte pe localnici era mai sigur şi mult mai „curat” decât alternativa. Deci de ce nu-l lăsa să facă la fel acum? Ce se schimbase?

– Ar trebui să fie deja înăuntru, declară Clay. Du-te şi vorbeşte cu el.

Se întoarse şi se afundă în pădure pentru a-şi găsi hainele.

În timp ce mă îndreptam spre casă, mă gândeam la ceea ce spusese taximetristul. Câini sălbatici. Nu existau câini sălbatici prin împrejurimi. Câinii nu s-ar fi aventurat niciodată prin apropierea unui teritoriu stăpânit de vârcolaci. Iar câinii sălbatici nu ar fi măcelărit niciodată femei tinere şi sănătoase. Urme uriaşe, asemănătoare cu cele ale câinilor, găsite în jurul corpului, n-ar fi putut însemna decât un lucru. Un vârcolac. Totuşi, cine ar fi ucis atât de aproape de Stonehaven? Întrebarea în sine era atât de neconceput încât nu avea niciun răspuns. Un vârcolac care să nu fie membru al Haitei ar fi trebuit să fie de-a dreptul sinucigaş să traverseze graniţa statului New York. Metodele lui Clay de a rezolva problemele cu astfel de „contravenienţi” erau atât de renumite, încât niciunul nu se apropiase la mai mult de o sută şaizeci de kilometri de Stonehaven în ultimii douăzeci şi ceva de ani. Se spunea că Clay îl dezmembrase pe ultimul vârcolac intrat pe proprietate deget cu deget, membru cu membru, ţinându-l în viaţă până în ultima clipă posibilă, după care îi smulsese capul. Iar Clay avea pe atunci numai şaptesprezece ani...

Ideea potrivit căreia fie Clay, fie Jeremy, ar fi putut fi responsabili de moartea femeii era la fel de absurdă. Jeremy nu ucidea. Asta nu voia să însemne că nu putea ucide sau că nu simţise niciodată nevoia s-o facă, ci pur şi simplu că îşi dădea seama că energia îi era mai bine canalizată în altă parte – un general trebuie să renunţe la a lua parte la bătălia în sine, dedicându-se în schimb problemelor de strategie şi comandă. Dacă cineva trebuia ucis, Jeremy dădea ordinul. Dar asta se întâmpla numai în cazuri extreme, şi implica foarte rar fiinţe umane. Indiferent care ar fi fost ameninţarea, Jeremy nu ar fi ordonat niciodată uciderea unei fiinţe umane pe teritoriul său. Iar Clay, în ciuda

nenumăratelor sale defecte, n-ar fi ucis niciodată oameni numai din pură plăcere. Uciderea ar fi însemnat atingerea lor fizică. Ceea ce l-ar fi înjosit atât de mult încât n-ar fi făcut-o decât dacă ar fi fost absolut necesar.

Când am pătruns în casă, tăcerea era încă deplină. Am intrat din nou în birou, inima domeniului Stonehaven. Jeremy nu era acolo. Am hotărât să-l aştept. Dacă era în casă, avea să mă audă. În mod excepţional, putea să vină şi el o dată la mine.

Jeremy conducea Haita cu autoritate absolută. Asta era legea lupilor sălbatici, deşi nu fusese întotdeauna legea Haitei. Istoria nenumăraţilor Alfa făcea uneori ca luptele pentru succesiune din Imperiul Roman să pară de-a dreptul civilizate. Un vârcolac se căţăra până în vârful ierarhiei, devenea Alfa pentru câteva luni, uneori chiar pentru câţiva ani, apoi era asasinat sau executat de unul din fraţii mai ambiţioşi, care avea să îi ia locul până în clipa când avea să-şi întâlnească propria moarte – aproape sigur una nenaturală. Relaţiile de rudenie între diverşii Alfa n-aveau nicio legătură cu modul de conducere. Numai cu puterea.

Spre a doua jumătate a secolului al douăzecilea, Haita începuse să se dezmembreze. Lumea post-industrială nu se comporta cu mănuşi cu vârcolacii. Extinderea urbană înghiţea păduri adânci şi uriaşe spaţii deschise. Oamenii societăţii moderne erau mult mai puţin asemănători cu cei din Anglia feudală în a respecta intimitatea vecinilor bogaţi şi retraşi pe domeniile lor. Radioul, televiziunea şi ziarele răspândeau în toate colţurile globului numai în câteva ore ştiri despre descoperirea unor vârcolaci. Noile metode de lucru ale poliţiei făceau ca uciderea unei fiinţe umane în condiţii ciudate – muşcături asemănătoare cu cele ale câinilor – în Tallahassee, să fie corelată rapid cu cazuri similare în Miami şi Key West. Lumea modernă începea să se apropie tot mai mult de Haită. Dar, în loc să se coalizeze pentru a o înfrunta împreună, membrii Haitei începuseră să se lupte unii cu alţii pentru acapararea ultimului vestigiu în siguranţă, mergând până într-acolo încât să fure teritorii mai bune de la proprii fraţi.

Jeremy schimbase toate acestea.

Deşi nu ar fi putut fi niciodată considerat cel mai bun luptător din Haită, avea o anume capacitate, mult mai importantă pentru supravieţuirea şi succesul unei Haite moderne. Jeremy avea un autocontrol absolut. Capacitatea de a-şi domina instinctele şi necesităţile însemna că îşi putea da seama de problemele cu care se confrunta Haita şi le putea rezolva într-un mod raţional, deciziile sale nefiind influenţate de un impuls de moment. Pe măsură ce suburbiile înghiţeau zonele libere din jurul oraşelor, Jeremy îşi deplasa Haita tot mai mult spre zona rurală. Îi învăţa cum să se comporte cu fiinţele umane, cum

să devină o parte integrantă a lumii moderne, dar şi cum să rămână în acelaşi timp în afara ei. Pe măsură ce ştirile despre vârcolaci puteau fi răspândite tot mai repede şi mai uşor, Jeremy îşi impusese controlul nu doar asupra membrilor Haitei, ci şi asupra vârcolacilor care nu mai făceau parte din ea. În trecut, vârcolacii care nu erau membri ai Haitei – aşa numiţii mutts[1] – erau consideraţi cetăţeni de rangul al doilea, nedemni de atenţia Haitei. Sub conducerea lui Jeremy, aceştia nu câştigaseră niciun statut legal, dar membrii Haitei învăţaseră că nu-şi puteau permite să-i ignore. Dacă un mutt făcea vreo prostie în Cairo, repercusiunile ajungeau până în New York. De aceea, membrii Haitei începuseră să strângă toate datele disponibile despre fiecare mutt, învăţându-le obiceiurile şi urmărindu-le deplasările. Atunci când un vârcolac dădea naştere la tulburări oriunde în lume, membrii Haitei acţionau rapid şi decisiv. Pedeapsa pentru punerea în pericol a securităţii Haitei varia de la admonestări serioase la pedepse fizice sau execuţii rapide. Sub conducerea lui Jeremy, Haita era mai puternică şi mai unită ca niciodată, lucru pe care nu-l contesta nimeni. Toţi erau suficient de inteligenţi pentru a recunoaşte un lucru bun.

Am încercat să-mi scot din minte gândurile negre şi m-am apropiat de birou, aruncând o privire peste teancurile de ziare îngrămădite unele peste altele. Un articol titra „Săpături aduc noutăţi asupra fenomenului Chavín”, altul se referea la vechiul cult al jaguarului[2], cu referire la descoperirile de la Chavín de Huántar[3]. Fascinant material. Plictisitor. Deşi un adevărat şoc pentru cei mai mulţi care îl întâlniseră, Clay avea o minte sclipitoare, care îi adusese un doctorat în antropologie, mai exact în religiile antropomorfice. Cu alte cuvinte, studiase simbolismul om-fiară în culturile vechi. Reputaţia i se baza numai pe cercetări, pentru că, de principiu, nu-i plăcea să aibă de-a face direct cu lumea umană. Numai atunci când credea necesar să facă o incursiune în lumea academică reală, preda pentru scurte perioade. Aşa îl întâlnisem.

Am încercat din nou, cu şi mai multă hotărâre, să-mi scot din minte gândurile negre. Îndepărtându-mă de hârtiile lui Clay, m-am lăsat să cad pe canapea. Aruncând o privire în jur, mi-am dat seama că încăperea era exact aşa cum arătase cu paisprezece luni în urmă. Am reconstituit cu ochiul minţii imaginea de atunci a biroului, şi, comparând-o cu cea din faţa mea, am ajuns la concluzia că nu exista nici cea mai mică deosebire. Nu putea fi adevărat. Jeremy redecora încăperea – şi cea mai mare parte a casei – atât de des, încât

[1] Mutt – prescurtare de la „muttonhead”, folosit pentru prima dată la începutul secolului al XX-lea, ca un termen dispreţuitor pentru câini (însemnând „javră”) sau peiorativ pentru persoane cu descendenţă etnică diversă (cu sensul de „tâmpit”, „netot”); în traducerea de faţă, vom folosi forma „mutt”. (n. tr.)

[2] De fapt, al omului-jaguar, simbol central al artei civilizaţiei Olmec. (n. tr.)

[3] Sit arheologic al culturii pre-incaşe (datat în jurul anului 900 î. Hr.), aflat la două sute cincizeci de kilometri de Lima, Peru. (n. tr.)

obişnuiam să spunem că, numai şi clipind din ochi, puteai observa ceva diferit. Clay spusese odată că schimbările aveau legătură cu o serie de amintiri dureroase, dar nu intrase niciodată în amănunte. Curând după ce Clay mă adusese aici, Jeremy mă însărcinase cu reamenajarea casei. Îmi aminteam nopţile întregi petrecute răsfoind cataloage, mutând mobilă sau ţinând în mână pensule pline de vopsea. Privind tavanul de deasupra căminului, am văzut bucăţi întărite de clei special pentru tapet, urme ale unei tapetări începute pe la patru dimineaţa şi terminate într-o confruntare care transformase biroul într-un adevărat teren de luptă – Jeremy şi cu mine eram prea obosiţi pentru a mai face altceva în afară de a arunca unul în altul cu bucăţi întărite de clei.

Îmi aminteam că fixasem cu privirea acele bucăţi întărite şi ultima dată când intrasem în birou. Jeremy se afla şi el acolo, în picioare lângă foc, cu spatele spre mine. Pe măsură ce-i povesteam totul, doream din tot sufletul să se răsucească spre mine, să-mi spună că nu făcusem ceva rău. Deşi ştiam că era rău – atât de rău... Totuşi, doream să spună ceva – orice – să mă facă să mă simt mai bine. Când n-a făcut-o, am plecat, promiţând în sinea mea să nu mă mai întorc vreodată. Am privit din nou bucăţile de clei. Altă bătălie pierdută.

– Deci te-ai întors... în cele din urmă.

Vocea gravă mă făcu să tresar brusc. Jeremy stătea în cadrul uşii. De când nu-l mai văzusem, îşi lăsase o barbă tunsă scurt, ceva care i se întâmpla de obicei când era prea distrat pentru a se bărbieri, iar pe urmă nu se mai deranja s-o facă. Barba îl făcea să arate mai în vârstă, deşi nici pe departe de cei cincizeci şi unu de ani câţi avea în realitate. Noi, vârcolacii, îmbătrânim încet. Jeremy trecea cu uşurinţă drept o persoană de vreo treizeci şi cinci de ani; părul, lung până la umeri şi legat la spate, întărea şi mai mult iluzia de tinereţe. Era un stil adoptat nu pentru că părea la modă, ci pentru că însemna mai puţine contacte cu foarfecele. Vizitele la frizer erau insuportabile pentru Jeremy, drept pentru care fie Clay, fie eu însămi îl tundeam – o experienţă care nu putea fi îndurată decât de câteva ori pe an. Pătrunzând în încăpere, câteva şuviţe din breton îi căzură peste ochi, schimbându-i aspectul sever al feţei. Le dădu într-o parte, un gest atât de familiar, încât am simţit un nod în gât.

Privi în jur.

– Unde-i Clay?

Tipic pentru Jeremy. Pentru început, se ia de mine pentru că am întârziat. Apoi se interesează de Clay. Un junghi mi-a fulgerat prin corp, dar l-am ignorat. Nu că m-aş fi aşteptat să mă întâmpine cu îmbrăţişări şi pupături. Nu era genul lui Jeremy, deşi ar fi fost frumos să mă întâmpine cu un „Îmi pare bine să te văd” sau „Cum a fost călătoria”.

– Am auzit împuşcături în pădurea de la marginea proprietăţii, am zis eu. Clay a bombănit ceva legat de nişte probleme serioase, apoi a şters-o.

– Încerc să iau legătura cu tine de trei zile.

– Am fost ocupată.

Muşchii obrazului i se contractară – echivalentul unei izbucniri de mânie la Jeremy.

– Când îţi telefonez, suni imediat înapoi, declară el cu o voce înşelător de calmă. Nu ţi-aş fi telefonat dacă n-ar fi fost ceva important. Asta a fost înţelegerea.

– Corect, *a fost* înţelegerea. La timpul trecut. Înţelegerea a încetat în momentul când am părăsit Haita.

– Când ai părăsit Haita? Şi când s-a întâmplat asta? Iartă-mă dacă îmi scapă ceva, dar nu-mi amintesc de o astfel de conversaţie, Elena.

– Am crezut că s-a înţeles de la sine.

Clay intră cu o tavă cu felii de carne rece şi brânză. O puse pe birou şi ne privi pe rând.

Jeremy continuă:

– Deci acum nu mai eşti membru al Haitei?

– Corect.

– Atunci eşti unul dintre ei – un mutt?

– Bineînţeles că nu, Jer, interveni Clay, lăsându-se să cadă pe canapea alături de mine.

M-am ridicat şi m-am apropiat de cămin.

– Ei bine, ce eşti? întrebă Jeremy, străpungându-mă cu privirea. Eşti membru al Haitei sau nu?

– Ei, haide, Jer, zise Clay. Doar ştii că nu asta a vrut să spună.

– Elena, am avut o înţelegere. Nu urma să te contactez decât dacă aveam nevoie de tine. Ei bine, acum am nevoie de tine, iar tu te bosumfli şi eşti exasperată pentru că am avut neobrăzarea să-ţi reamintesc îndatoririle.

– Pentru ce ai nevoie de mine? Pentru a „avea grijă” de un mutt care ţi-a încălcat proprietatea? Asta-i treaba lui Clay.

Jeremy clătină din cap.

– Nu foloseşti niciodată o torpilă pentru a extermina un şoarece. Clay are atuurile sale, dar subtilitatea nu se numără printre ele.

Clay rânji spre mine. Am ridicat din umeri şi am privit în altă parte.

– Deci, ce naiba este atât de important de ai nevoie de mine? am întrebat eu.

Jeremy se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

– E târziu. Am convocat o întâlnire pentru mâine. Îţi voi spune totul atunci. Să sperăm că vei fi mai puţin arţăgoasă după un somn bun.

– Stai aşa! am izbucnit eu, făcând un pas înainte pentru a-i bloca drumul. Am lăsat totul baltă pentru a veni până aici. Am plecat de la serviciu, am plătit un bilet de avion şi am alergat încoace cât de repede am putut pentru că nimeni nu răspundea la telefonul ăla afurisit. Vreau să ştiu de ce sunt aici şi vreau să ştiu acum. Dacă ieşi pe uşă, nu pot să-ţi promit că mă vei mai găsi aici mâine dimineaţă.

– Aşa să fie, răspunse Jeremy cu o voce atât de rece, încât am simţit cum mă trece un fior. Dacă te hotărăşti să pleci, Clay te va conduce până la Syracuse.

– Mda, ce să spun! Mai degrabă aş ajunge la aeroport făcând autostopul cu psihopatul local.

Clay râNji.

– Ai uitat, scumpo, dar eu sunt psihopatul local.

Am mormăit ceva pentru a-mi exprima acordul deplin. Jeremy nu rosti niciun cuvânt, dar rămase complet nemişcat, aşteptând să mă dau la o parte. M-am dat. Obiceiurile se dezvaţă greu. Jeremy părăsi încăperea. Un minut mai târziu, uşa de la dormitorul său aflat la etaj se închise.

– Ticălos arogant, am bombănit eu.

Clay se mulţumi să ridice din umeri. Stătea rezemat pe locul său, urmărindu-mă atent, cu buzele arcuite într-un zâmbet melancolic, care mă scoase complet din sărite.

– Ce dracu’ vrei?

Zâmbetul i se transformă într-un rânjet, iar dinţii albi sclipiră.

– Pe tine. Ce altceva?

– Unde? Chiar aici? Pe podea?

– Nuuu. Nu asta. Nu încă. Vreau acelaşi lucru pe care l-am dorit întotdeauna. Pe tine. Aici, la Stonehaven. Pentru totdeauna.

Doream să se fi gândit la ceea ce crezusem eu, dar... Îmi prinse privirea.

– Scumpo, îmi pare bine că eşti acasă. Mi-a fost dor de tine.

Aproape că m-am împiedicat în propriile picioare ieşind în fugă din încăpere.

ÎNTÎLNIRE

Indiferent de ceea ce spusese Jeremy, nu eram atât de proastă încât să plec. Putea pretinde că nu-i păsa ce făceam, dar avea să mă oprească dacă aş fi încercat să părăsesc casa înainte de a-mi fi spus orice ar fi dorit să-mi spună. Existau trei variante. Prima era să iau de bun ceea ce spusese şi să plec. A doua însemna să intru neinvitată în camera sa şi să-i cer imperios să-mi spună ce se întâmpla cu adevărat la Stonehaven. A treia presupunea să intru în

vechiul meu dormitor, să mă culc şi să aflu ce dorea abia a doua zi dimineaţă. Am cântărit opţiunile. O maşină pentru a mă duce în Syracuse era imposibil de comandat, pentru că serviciul local de taxiuri îşi terminase programul cu mai mult de o oră în urmă. Puteam lua una din maşinile din garaj, pe care s-o fi lăsat ulterior la aeroport, dar şansele de a prinde un avion către Toronto la trei dimineaţa erau aproape inexistente, şi nu voiam să dorm în aeroport. Şi nici nu mă încânta ideea unei confruntări cu Jeremy. Nimeni nu-l înfrunta pe Jeremy Danvers – oricine putea urla, turba de furie sau blestema în timp ce el aştepta cu o figură impenetrabilă terminarea „bateriilor" respectivului, apoi refuza calm să discute problema. Pe vremuri învăţasem cum să-i intru pe sub piele, dar acum îmi ieşisem din mână. Ei bine, în acea seară aveam să lupt, refuzând să le fac jocurile. Aveam să mă bag în pat, să dorm bine, să rezolv problema în dimineaţa următoare, apoi să plec. Extrem de simplu.

Mi-am înşfăcat geanta de voiaj şi am urcat la etaj, îndreptându-mă spre vechea mea cameră, ignorând faptul că – deşi după toate probabilităţile nimeni nu ştiuse că eram pe drum – dormitorul era aerisit, fereastra larg deschisă, aşternutul proaspăt schimbat şi păturile pregătite. Am scos mobilul din geantă şi l-am sunat pe Philip. Cu fiecare ţârâit eram tot mai dezamăgită. Probabil se culcase deja. Când se cuplă robotul, m-am gândit să închid şi să sun din nou, sperând că noile ţârâituri îl vor trezi, dar ştiam că eram egoistă dorind să vorbesc cu el numai pentru a restabili legătura cu lumea exterioară. Drept pentru care i-am lăsat un mesaj scurt, anunţându-l că am ajuns cu bine şi că îl voi suna din nou înainte de a pleca în ziua următoare.

Liniştea din casă m-a trezit a doua zi dimineaţă. Mă obişnuisem să mă scol în zgomotul oraşului, blestemând mijloacele de transport. Când nimic nu complotase pentru a mă trezi, am sărit în sus pe la zece, aproape aşteptându-mă să văd că venise sfârşitul lumii. Atunci mi-am dat seama că eram la Stonehaven. N-aş putea spune că mă simţeam uşurată.

M-am străduit să mă ridic de sub cearşafurile brodate şi dintre pernele groase de puf, şi am dat deoparte draperiile de la patul cu baldachin. Să te trezeşti în camera mea de la Stonehaven era ca şi cum te-ai fi trezit în plină poveste victoriană de dragoste, dar şi de coşmar. Îţi ajungea numai patul cu baldachin, parcă ieşit direct din „Prinţesa şi bobul de mazăre"[1]. Pe un scrin din lemn de cedru, model Hepplewhite[2], aflat la piciorul patului, erau două plăpumi impregnate puternic cu acelaşi miros de lemn pentru cazul în care cele două cuverturi din bumbac egiptean de pe pat n-ar fi fost de ajuns. Straturi opulente

[1] Poveste scrisă în 1835 de prozatorul danez Hans Christian Andersen (1805 – 1875). (n. tr.)

[2] George Hepplewhite (1727 – 1786), creatorul unui stil graţios şi uşor de mobilă. (n. tr.)

de dantelă dansau în jurul ferestrelor, revărsându-se peste pervazul lat, acoperit cu atlaz. Pereţii, roz deschis, erau acoperiţi de acuarele reprezentând flori şi apusuri de soare. De cealaltă parte a camerei se afla o masă uriaşă de toaletă, din lemn de stejar sculptat, cu o oglindă aurită, până la podea, şi un set de instrumente de toaletă din argint. Chiar şi partea superioară a mesei de toaletă era plină de figurine din porţelan de Dresda. Scarlett[1] s-ar fi simţit fără îndoială la ea acasă.

Pervazul lat era unul din motivele pentru care Jeremy îmi alesese această cameră; celălalt erau cireşii care înfloreau chiar sub geam. Camera părea deosebit de drăguţă şi feminină. Adevărul era că Jeremy nu ştiuse – şi nici nu ştia – absolut nimic despre femei, iar ideea că aş fi fost înnebunită după flori de cireş fusese prima dintr-un lung şir de greşeli. În apărarea sa, Jeremy aducea argumentul că nimeni nu se putea aştepta la altceva. În lumea vârcolacilor, femeile joacă rolul cel mai nesemnificativ. Singurul motiv al lor de a „pătrunde” în mintea femeilor este găsirea celui mai bun mod de a se culca cu ele. Cei mai mulţi nici nu se mai deranjează. Dacă eşti de zece ori mai puternic decât roşcata splendidă din bar, de ce să-ţi mai cheltuieşti banii oferindu-i o băutură? Cel puţin ăsta-i punctul de vedere al unui mutt. Vârcolacii din Haită au pus la punct de-a lungul timpului o abordare mai fină. Dacă un vârcolac doreşte să trăiască într-un anume loc, nu-şi poate face un obicei din a viola câte o femeie de câte ori simte nevoia. Vârcolacii din Haită au chiar iubite şi prietene, deşi nu ajung niciodată la ceea ce fiinţele umane numesc „o relaţie intimă”. Cu siguranţă nu se însoară niciodată. Şi nici nu permit femeilor să le crească băieţii. Aşa cum am spus deja, numai fiii moştenesc gena vârcolacului. Aşadar, în timp ce fetele erau ignorate, o lege a Haitei stipula că toţi copiii de gen masculin trebuie luaţi de lângă mamele lor din fragedă pruncie, iar toate legăturile materne trebuie întrerupte. Crescut într-o lume în care mame, surori şi mătuşi erau numai nişte cuvinte de dicţionar, nimeni nu se aştepta ca Jeremy să ştie mai multe lucruri despre sexul opus. Şi nu existau femei-vârcolac – cu excepţia mea, bineînţeles. După ce am fost muşcată, Jeremy s-a aşteptat să devin o creatură docilă, copilăroasă, care să-şi accepte umilă soarta, şi care să fie mulţumită cu o cameră drăguţă şi nişte haine frumoase. Dacă ar fi prevăzut viitorul, poate că m-ar fi aruncat pe uşă afară... sau mai rău.

Fiinţa care m-a muşcat mă trădase în cel mai rău mod posibil. Îl iubisem, avusesem încredere în el, iar el mă transformase într-un monstru, pentru a mă lăsa apoi în grija lui Jeremy. Faptul că am reacţionat dur este puţin spus. Treaba cu camera n-a ţinut. N-a trecut o săptămână şi Jeremy a trebuit să mă

[1] Scarlett O’Hara, eroina romanului *Pe aripile vântului* (1936) de Margaret Mitchell (1900 – 1949). (n. tr.)

încuie în cuşcă. Transformările îmi deveneau la fel de incontrolabile precum accesele de furie, şi nimic din ceea ce îmi putea spune el nu mă făcea să-l ascult. Îl dispreţuiam. Era fiinţa care mă ţinea în captivitate, singurul din jur pe care puteam da vina pentru fiecare supliciu, fizic sau psihic, pe care îl sufeream. Dacă cuşca era Iadul meu, atunci Jeremy era Satana mea.

În cele din urmă am evadat. Am făcut autostopul înapoi la Toronto, punând la bătaie singurul lucru pe care-l aveam – corpul. Dar la câteva zile de la sosire, mi-am dat seama că aprecierea referitoare la cuşcă fusese oribil de inexactă. Nu era iadul. Era numai o oprire pe drumul într-acolo. Trăirea fără niciun fel de reţineri şi incapacitatea de a-mi controla Transformările constituiau cel de-al nouălea cerc al infernului[1].

Pentru a supravieţui am început prin a ucide animale: iepuri, ratoni, câini, chiar şi şobolani. N-a trecut mult timp şi am pierdut orice iluzie de control şi m-am afundat în nebunie. Incapabilă să judec corect, abia reuşind să gândesc, am fost condusă în totalitate de nevoile stomacului. Iepurii şi ratonii n-au mai fost de ajuns. Am ucis şi oameni. După cea de-a doua victimă, Jeremy m-a găsit, m-a luat acasă şi m-a antrenat. N-am mai încercat să evadez niciodată. Învăţasem lecţia. Existau lucruri mai rele decât Stonehaven.

După ce m-am dat cu greu jos din pat, am traversat cu paşi mărunţi podeaua rece din lemn de esenţă tare. Sertarele de la masa de toaletă şi dulapul erau pline de hainele cumpărate de-a lungul anilor. Am găsit o pereche de blugi şi o cămaşă şi i-am tras rapid pe mine. Prea leneşă pentru a mă pieptăna, mi-am trecut numai degetele prin păr şi l-am împletit lejer.

Oarecum prezentabilă, am deschis uşa dormitorului şi am aruncat o privire pe culoar. Auzind sforăiturile care veneau din camera lui Clay, o parte din încordarea acumulată s-a risipit ca prin farmec. O problemă pe care o puteam evita în acea dimineaţă.

M-am furişat de-a lungul culoarului, trecând pe lângă uşa închisă a dormitorului. Sforăitul încetă cu o bruscheţe sinistră. Blestemând în şoaptă, am coborât în grabă primele trepte. Uşa camerei lui Clay scârţâi şi se deschise, iar pe podeaua tare se auzi lipăitul picioarelor goale. „Nu te opri”, m-am avertizat singură, „şi nu întoarce capul”. Apoi m-am oprit şi, bineînţeles, m-am întors.

Clay stătea în capul scărilor, arătând suficient de extenuat pentru a se rostogoli în jos la cea mai mică atingere. Şuviţele blonde, tăiate scurt, erau în dezordine, ciufulite şi lipite cu sudoare. O urmă de barbă blond-roşcată îi acoperea obrajii şi bărbia colţuroasă. Ochii pe jumătate închişi se străduiau să focalizeze imaginea. Era îmbrăcat numai cu boxerii albi cu imprimeuri negre reprezentând nişte labe de animal, cumpăraţi în glumă într-una din perioadele

[1] Cercul trădătorilor, în concepţia lui Dante (*Divina Comedie*, Infernul). (n. tr.)

mai bune pe care le-am avut împreună. Căscând, se întinse şi îşi roti umerii, dezmorţându-şi muşchii.

– Ai avut o noapte grea supraveghindu-mi căile de evadare?

Ridică din umeri. De câte ori aveam o zi proastă la Stonehaven, Clay îşi petrecea noaptea păzind cu grijă posibilele rute de evadare. Ca şi cum aş fi fost atât de laşă încât să mă strecor afară în timpul nopţii. Ei bine, o mai făcusem o dată, dar nu asta era ideea.

– Ce zici, să luăm micul dejun împreună?

– Nu.

Somnoros, Clay se mulţumi să ridice iar din umeri. Peste câteva ore, nu avea să mai accepte încă un refuz fără să facă scandal. La naiba, peste câteva ore nu avea să se mai deranjeze *să mă întrebe* dacă ar putea să-mi ţină companie. Am pornit în jos pe scări. Coborâsem numai trei trepte când, trezit brusc, se repezi în grabă după mine şi mă înşfăcă de cot.

– Lasă-mă să-ţi aduc micul dejun. Ne întâlnim în solariu. Vreau să vorbesc cu tine.

– Nu am nimic să-ţi spun, Clayton.

– Lasă-mă numai cinci minute.

Înainte de a-i putea răspunde, o luă la fugă pe scări în sus şi dispăru în camera sa. M-aş fi putut lua după el, dar asta ar fi însemnat să intru în dormitorul său. O idee câtuşi de puţin bună.

Ajunsă pe ultima treaptă, un miros m-a făcut să mă opresc brusc. Şuncă marinată în miere şi clătite, mic dejunul meu preferat. Pătrunzând în solariu, am inspectat masa. Ei bine, mormane de şuncă şi clătite aşteptau pe un platou aburind. Nu se materializaseră de la sine, dar nu aş fi fost atât de surprinsă să aflu că tocmai asta se întâmplase. Singura persoană care le-ar fi putut face era Jeremy, dar Jeremy nu gătea. Nu că „nu putea” – pur şi simplu nu făcea aşa ceva. Asta nu însemna că se aştepta ca eu sau Clay să-l servim, dar de câte ori ne pregătise micul dejun, singurul lucru fierbinte fusese cafeaua. Restul era întotdeauna un talmeş-balmeş de pâine, brânză, carne rece, fructe sau orice altceva ar fi necesitat numai un efort minim.

Jeremy păşi în urma mea în solariu.

– Se răceşte. Stai jos şi mănâncă.

N-am comentat nimic despre micul dejun. Când Jeremy face un gest nobil, nu-i place ca acest lucru să fie nici măcar recunoscut, darămite să i se mai şi mulţumească. Pentru o clipă, am fost sigură că acesta era felul lui de a-mi ura bun venit acasă. Apoi vechile îndoieli au ieşit din nou la suprafaţă. Poate că pregătise micul dejun numai pentru a mă îmbuna. Chiar şi după toţi anii petrecuţi împreună, tot nu puteam niciodată să-i citesc adevăratele intenţii. Uneori eram sigură că dorea să fiu la Stonehaven. Alteori eram convinsă că mă

acceptase numai pentru că nu avusese de ales, fiindu-i vârâtă cu forţa pe gât, şi pentru că era în interesul Haitei să mă ţină sub control. Ştiam că pierdeam prea mult timp despicând firul în patru şi interpretându-i fiecare gest, mult prea dornică de a vedea orice semn de aprobare. Poate că eram încă prizoniera vechilor obiceiuri din copilărie, dorindu-mi un tată mai mult decât aveam să recunosc vreodată. Speram că nu. Copilul abandonat şi nevoiaş nu era chiar imaginea pe care aveam chef s-o scot în evidenţă.

M-am aşezat şi am început să înfulec. Aluatul era făcut din praf pentru clătite, dar nu mă plângeam de asta. Erau fierbinţi şi săţioase, unse cu unt şi sirop de arţar – sirop adevărat, nu porcăria contrafăcută pe care eu o cumpăram întotdeauna pentru a economisi câţiva dolari. Am înghiţit cu lăcomie primul morman şi m-am întins după al doilea. Jeremy nici măcar n-a ridicat din sprâncene. O bilă albă pentru Stonehaven: puteam să mănânc cât de mult doream, fără ca cineva să comenteze sau măcar să remarce.

În timp ce Clay îmi păzise fereastra dormitorului noaptea trecută, se părea că Jeremy mă aşteptase aici de dimineaţă. Şevaletul era plasat între scaunul său şi fereastră. Pe el, o coală de desen cu câteva linii neintersectate. Nu ajunsese prea departe cu noua schiţă. Cele câteva linii trasate fuseseră evident şterse, apoi redesenate de câteva ori. O bucată de coală depăşea puţin partea din spate a şevaletului.

– Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă? am întrebat eu.

– Ai de gând să asculţi? Sau ai de gând să cauţi din nou motiv de ceartă?

Jeremy trase o nouă linie peste urma celei şterse, apoi o şterse şi pe aceasta. Prin gaura făcută în coală se vedea acum culoarea cafenie a şevaletului.

– N-a dispărut, nu? am întrebat eu. Motivul pentru care am plecat. Eşti încă supărat.

Jeremy nu-şi ridică privirea de pe schiţă. La dracu’, de ce nu se uita la mine?

– N-am fost niciodată supărat pe tine, Elena. Tu erai supărată pe tine însăţi. De aceea ai plecat. Nu-ţi plăcea ceea ce făceai. Te înspăimânta şi te-ai gândit că ai putea face să dispară acea supărare părăsind acest loc. A dispărut?

N-am spus nimic.

Cu şaisprezece luni înainte, plecasem să verific un raport potrivit căruia cineva vindea informaţii despre vârcolaci. Haita nu urmăreşte fiecare individ care declară că deţine dovezi despre existenţa vârcolacilor. Asta ar însemna ca fiecare vârcolac din interiorul sau din afara Haitei să lucreze cu normă întreagă la astfel de verificări. Urmărim cu atenţie informaţiile care par justificate, excluzând oricare din cele în care apar cuvinte cheie precum “glonte de

argint”, “uciderea unui copil” sau “creaturi jumătate om-jumătate fiară”. Ceea ce mai rămâne este o treabă cu jumătate de normă pentru doi oameni: Clay şi cu mine. Dacă un vârcolac din afara Haitei producea necazuri şi Jeremy dorea să dea tuturor un exemplu, îl trimitea pe Clay. Dacă problema trecuse deja de momentul când putea fi rezolvată rapid – sau dacă ea implica o fiinţă umană – atunci abordarea trebuia să fie precaută şi plină de fineţe. În aceste cazuri, mă trimitea pe mine. Iar cazul lui Jose Carter necesita rezolvarea prin metodele mele.

Jose Carter era un şarlatan mărunt specializat în fenomene paranormale. Îşi petrecuse toată viaţa trăgându-i pe sfoară pe cei creduli şi vulnerabili, folosindu-se de placa răsuflată cu cei dragi care încearcă să ne contacteze din viaţa de dincolo. Apoi, cu doi ani în urmă, pe când lucra în America de Sud, a auzit despre un orăşel ai cărui locuitori pretindeau că erau vânaţi de un vârcolac. Cum nu era omul care să piardă vreodată vreun prilej, Carter s-a stabilit în oraş şi a început să strângă dovezi – considerate false chiar de el însuşi – pe care le-ar fi putut vinde în Statele Unite. Numai că dovezile respective nu erau câtuşi de puţin false. Un mutt traversa Ecuadorul, atacând sat după sat şi lăsând în urmă un şir întreg de corpuri lipsite de viaţă. Mutt-ul credea că reuşise delictul perfect, atacând sate atât de îndepărtate, încât nimeni nu avea cum să-şi dea seama de tiparul folosit. Însă nu-l inclusese în ecuaţie pe Jose Carter. Iar acestuia, care nu luase niciodată în calcul faptul că ar fi putut nimeri peste ceva real, nu i-a trebuit mult timp pentru a accepta adevărul. A părăsit Ecuadorul cu declaraţii ale martorilor, mostre de păr, mulaje ale urmelor de labe şi fotografii. Întors în Statele Unite, a luat legătura cu câteva societăţi specializate în studiul paranormalului şi a încercat să vândă informaţiile strânse. Fusese atât de sigur de ceea ce descoperise, încât se oferise să-l însoţească în America de Sud pe cel care plătea mai mult, pentru a captura bestia.

Mă întâlnisem cu Jose Carter la „licitaţia” din Dallas. Încercasem să-l descreditez. Încercasem să fur dovezile. Când nimic n-a avut succes, am recurs la singura opţiune rămasă. L-am ucis. Am făcut-o din proprie iniţiativă, fără ordinul lui Jeremy şi fără a-l contacta în prealabil. Apoi mă întorsesem la hotel, mă spălasem şi dormisem bine. Când m-am trezit, am resimţit un adevărat şoc când mi-am dat seama ce făcusem. Nu, nu *ce* făcusem, ci *cum* o făcusem, cât de uşor îmi fusese s-o fac. Ucisesem un bărbat fără a simţi nici cea mai mică remuşcare, de parcă strivisem o muscă.

Pe drumul de întoarcere la New York îmi pregătisem argumentele pentru a-i explica lui Jeremy de ce acţionasem fără să-l consult. Carter fusese fără îndoială o ameninţare reală. Făcusem tot ce-mi stătuse în putere pentru a-l opri. Timpul alocat expirase. Dacă i-aş fi telefonat lui Jeremy, ar fi dorit să fac

acelaşi lucru, deci evitasem o întârziere nedorită şi rezolvasem problema de una singură. Înainte de a ajunge la Stonehaven, mi-am dat seama de întregul adevăr. Nu pe Jeremy încercam să-l conving – încercam să mă conving pe mine însămi. Depăşisem măsura. Acţionasem cu unicul scop de a proteja Haita, fără nici măcar un strop de compasiune sau milă. Acţionasem precum Clay. Acest lucru m-a înspăimântat şi m-a înfricoşat atât de tare, încât am fugit şi am jurat să nu mă mai întorc vreodată la acel mod de viaţă.

Dispăruse oare acea pornire? Mă simţeam iarăşi capabilă să-mi controlez instinctele şi impulsurile? Nu ştiam. Nu mai făcusem nimic atât de cumplit de mai mult de un an, dar – datorită vieţii pe care o duceam – nici nu mi se oferise ocazia. Încă un motiv pentru care nu dorisem să mă întorc la Stonehaven. Nu ştiam dacă pornirea dispăruse şi nici nu eram sigură că doream să aflu.

O agitaţie la uşa de la intrare mi-a întrerupt brusc gândurile. Ridicând privirea, am văzut o figură înaltă, cu părul negru, pătrunzând în solariu. Nick mă observă, traversă încăperea din trei paşi mari şi mă smulse din scaun. Unul din tocuri mi se prinse în marginea lui, răsturnându-l. Noul venit mârâi în glumă, în timp ce mă îmbrăţişa strâns.

– Ai fost plecată prea mult timp, surioară. Mult prea mult.

Ridicându-mă în braţe, Nick mă sărută. Indiferent de modul de întâmpinare, sărutul sigur nu era unul frăţesc, ci unul pasional, care îmi tăie respiraţia. Oricine altcineva ar fi fost pălmuit pentru ceea ce făcuse, dar nimeni altcineva nu m-ar fi sărutat nici pe jumătate atât de bine cum o făcuse Nick, aşa încât i-am trecut cu vederea pasul greşit.

– Ei bine, simte-te ca acasă, rosti Clay cu o voce tărăgănată din pragul uşii.

Nick se răsuci spre Clay şi rânji. Încă ţinându-mă strâns cu o mână, traversă din nou încăperea cu paşi mari, şi îl bătu cu putere pe Clay pe spate. Braţul acestuia se ridică brusc şi îi prinse capul lui Nick ca într-o menghină. Apoi mă eliberă şi îl împinse pe Nick într-o parte. Acesta îşi regăsi echilibrul şi rânjetul şi se repezi din nou spre noi.

– Când ai venit? mă întrebă, apoi îl lovi uşor pe Clay în coaste. Şi de ce nu mi-ai spus că se întoarce?

Din spate, cineva mă înşfăcă într-o strânsoare de urs şi mă ridică în aer.

– S-a întors fiica rătăcitoare...

M-am răsucit pentru a vedea o faţă la fel de familiară ca a lui Nick.

– Eşti la fel de rău ca fiul tău, am declarat eu, zvârcolindu-mă pentru a scăpa din strânsoare. Nu puteţi şi voi numai să strângeţi mâna cuiva?

Antonio izbucni în râs şi îmi dădu drumul.

– Ar trebui să strâng mai tare. Poate aşa te-ai învăţa să stai pe acasă o vreme.

Antonio Sorrentino avea, ca şi fiul său, părul negru ondulat şi ochi căprui minunaţi. De obicei se dădeau drept fraţi. Antonio avea cincizeci şi trei de ani, dar arăta de douăzeci şi şapte, atât datorită înclinaţiei spre un mod de viaţă sănătos, cât şi faptului că era vârcolac. Era mai scund, dar mai viguros decât fiul său, cu umeri laţi şi cu bicepşii atât de proeminenţi încât, pe lângă el, Clay părea un boxer de categoria uşoară.

– Peter a ajuns deja? întrebă Antonio, trăgându-şi un scaun lângă Jeremy, care, netulburat de gălăgia dn jur, sorbea cea de-a doua ceaşcă de cafea.

Jeremy clătină din cap.

– Aşadar vine toată lumea? m-am interesat eu.

– Termină-ţi micul dejun, zise Jeremy, măsurându-mă din cap până-n picioare cu o privire critică. Ai slăbit. Nu-i deloc bine. Dacă nu ai destulă energie, nu te poţi controla ca lumea. Te-am mai avertizat şi altădată.

Împingând în cele din urmă şevaletul într-o parte, se răsuci pentru a discuta cu Antonio. Clay se întinse peste umărul meu, înşfăcă nişte bucăţi de şuncă şi le înfulecă dintr-o înghiţitură. Când l-am fulgerat cu privirea, s-a mulţumit doar să ridice dezarmant din umeri, de parcă dorea să spună „Nu voiam decât să te ajut să-ţi goleşti farfuria”.

– Nu-ţi băga degetele în farfuria ei, spuse Jeremy fără să se întoarcă. A ta e în bucătărie. E destulă mâncare pentru toţi.

Antonio ieşi primul pe uşă. Când Nick încercă să-l urmeze, Clay îl înşfăcă de mână. Nu rosti niciun cuvânt. Nu avea nevoie. Nick aprobă din cap şi se repezi să umple două farfurii, în timp ce Clay se aşeză lângă mine.

– Tiranule, am bombănit eu.

Clay ridică din sprâncene, cu o privire inocentă în ochii albaştri. Degetele se repeziră după altă bucată de şuncă de pe farfuria mea. Înşfăcând furculiţa, i-am înfipt-o în mână destul de adânc pentru a-l face să urle. Jeremy continuă să-şi soarbă cafeaua, ignorându-ne.

Antonio reveni în solariu cu o farfurie atât de plină, încât mă aşteptam ca vraful de clătite să alunece pe podea dintr-o clipă în alta, mai ales că o ţinea cu o singură mână. Cealaltă era ocupată cu îndesarea unei clătite în gură. Nick intră după tatăl său şi trânti o altă farfurie în faţa lui Clay, apoi puse mâna pe al cincilea scaun, şi, răsucindu-l, îl încălecă invers. O linişte binecuvântată se lăsă în încăpere preţ de câteva minute. Vârcolacilor nu le plac conversaţiile în timpul meselor, principalul obiectiv – stomacuri cât mai pline – solicitându-le toată concentrarea.

Liniştea ar fi durat mai mult dacă tăcerea n-ar fi fost întreruptă de ţârâitul soneriei. Nick ieşi din încăpere pentru a reveni însoţit de Peter Myers.

Peter era scurt şi vânjos, cu un surâs larg întipărit pe figură şi un păr roşu care arăta întotdeauna de parcă ar fi uitat să se pieptene. Am trecut încă o dată prin ritualurile îmbrăţişărilor de urs, al bătăilor pe spate şi al loviturilor în glumă. Saluturile între membrii Haitei erau la fel de exuberante pe cât erau de fizice, rezultatul fiind adesea la fel de multe vânătăi ca după o bătaie într-un bar.

– Când vine Logan? am întrebat eu, în timp ce toată lumea se aşeza să mănânce.

– Nu vine, răspunse Jeremy. A trebuit să plece la Los Angeles pentru un proces. O schimbare de ultim moment. Am luat legătura cu el noaptea trecută şi l-am informat despre evoluţia lucrurilor.

– Ceea ce-mi aminteşte, interveni Clay, răsucindu-se spre mine. Ultima dată când am vorbit cu Logan, a lăsat să-i scape informaţia că discutase cu tine. Bineînţeles, aşa ceva nu-i posibil, având în vedere că ai întrerupt orice contact cu Haita, nu?

L-am privit, dar nu i-am răspuns. Nici nu trebuia. Îmi citi răspunsul în ochi. Se înroşi la faţă de furie şi înfipse furculiţa într-o bucată de şuncă, destul de tare pentru a zgudui masa. Vorbisem cu Logan cel puţin o dată pe săptămână de când părăsisem Stonehaven-ul, considerând în sinea mea că nu-mi încălcam promisiunea de vreme ce nu mă duceam să-l văd. În plus, Logan era mai mult decât un „frate” în Haită; era prietenul meu, poate singurul prieten adevărat pe care-l avusesem vreodată. Deşi de aceeaşi vârstă, aveam mai multe lucruri în comun decât simplul fapt de a şti, de exemplu, numele celor doi membri ai formaţiei WHAM![1]. Logan înţelegea atracţiile lumii exterioare Stonehaven-ului. Se bucura de protecţia şi prietenia asigurată de Haită, dar se simţea la fel de bine printre fiinţele umane, având un apartament în Albany, o relaţie de durată cu o prietenă şi o carieră înfloritoare de avocat. De îndată ce îmi dădusem seama că Jeremy convocase o întâlnire, primul meu gând fusese „Ce bine – vine şi Logan”. Acum nu mai aveam nici măcar această compensaţie pentru vizita aceea complet nedorită.

Câteva minute mai târziu, Jeremy şi Antonio ieşiră pe terasa din spate pentru a discuta. Fiind cel mai bun şi mai vechi prieten al lui Jeremy, Antonio servea adesea drept confident pentru ideile şi planurile acestuia, un fel de sfetnic de taină. Antonio şi Jeremy, fiii celor mai distinse două familii din Haită, crescuseră împreună. Tatăl lui Antonio fusese Alfa înaintea lui Jeremy. Când Dominic murise, mulţi crezuseră că Antonio avea să preia frâiele, chiar dacă conducerea Haitei nu era ereditară. Aşa cum se întâmplă şi în cazul lupilor

[1]Formaţie pop britanică, compusă din George Michael şi Andrew Ridgeley, activă în perioada 1981 – 1986. (n. tr.)

obişnuiţi, Alfa era în mod tradiţional cel mai bun luptător dintre toţi. Înainte de a deveni Clay matur, Antonio era cel mai bun luptător din Haită. Mai mult decât atât, avea o minte ageră şi mai mult bun simţ decât o duzină de vârcolaci obişnuiţi. Totuşi, la moartea tatălui său, Antonio l-a sprijinit pe Jeremy, recunoscându-i calităţile care aveau să salveze Haita. Cu ajutorul lui Antonio, Jeremy a fost capabil să învingă orice obiecţie vizavi de succesiunea sa. De atunci, nimeni nu l-a contestat. Singurul vârcolac destul de puternic pentru a revendica poziţia lui Jeremy era Clay, dar acesta mai degrabă şi-ar fi tăiat mâna dreaptă decât să-l conteste pe cel care îl salvase şi îl crescuse.

Când Jeremy avea douăzeci şi unu de ani, tatăl său revenise cu o poveste stranie din una din excursiile de plăcere făcute în străinătate. Călătorea prin Louisiana când simţise un vârcolac. Îi luase urma şi descoperise un vârcolac pre-adolescent, care trăia ca un animal prin mlaştini. Pentru Malcolm Danvers, acest fapt nu constituia altceva decât o poveste interesantă auzită la cină – nimeni nu auzise vreodată de un vârcolac copil. În timp ce vârcolacii ereditari suferă prima Transformare abia atunci când devin adulţi, de obicei între optsprezece şi douăzeci şi unu de ani, orice fiinţă umană muşcată de un vârcolac devine imediat vârcolac, indiferent de vârstă. Cea mai tânără persoană cunoscută a fi devenit vârcolac avea cincisprezece ani. Se considera că dacă un copil era muşcat, avea să moară, dacă nu din cauza muşcăturii, atunci cu siguranţă din cauza şocului. Chiar dacă ar fi supravieţuit miraculos atacului, un copil nu avea tăria necesară să supravieţuiască primei Transformări. Băiatul din Louisiana nu părea să aibă mai mult de şapte sau opt ani, dar Malcolm îl văzuse în ambele ipostaze, deci era evident un vârcolac perfect dezvoltat, care supravieţuise muşcăturii. Haita pusese supravieţuirea pe seama unui noroc chior, care n-avea nimic de-a face cu rezistenţa sau voinţa. Copilul-lup putea să fi trăit până atunci, dar cu siguranţă nu putea supravieţui pentru încă mult timp. Malcolm se aştepta ca băiatul să fie mort de mult data următoare când avea să viziteze Louisiana. Chiar pusese câteva pariuri consistente în această privinţă cu fraţii săi din Haită.

În dimineaţa următoare, Jeremy luase primul avion spre Baton Rouge, unde găsise copilul care n-avea habar ce i se întâmplase sau de cât timp era vârcolac. Trăise în mlaştini şi pe proprietăţi arendate, ducând o existenţă de azi pe mâine, mâncând şobolani, câini şi copii. La o vârstă atât de fragedă, Transformările îi erau necontrolabile, şi el oscila continuu între cele două forme, raţiunea fiindu-i cel mai adesea întunecată de nebunie. Băiatul semăna cu un animal chiar şi în forma sa umană, gol puşcă, având părul încâlcit şi unghiile încovoiate precum ghearele.

Jeremy adusese băiatul acasă şi încercase să-l civilizeze. Aşa cum s-a dovedit, sarcina era la fel de imposibilă precum educarea unui animal sălbatic. Cel mai bun lucru la care se putea spera era să-l domesticeşti. Clay trăise prea mult de unul singur ca vârcolac, încât nici nu-şi mai amintea că fusese vreodată fiinţă umană. Devenise un lup, mai mult lup adevărat decât orice vârcolac normal ar fi putut fi, condus de instinctele cele mai simple – nevoia de a vâna pentru a mânca, de a-şi apăra teritoriul şi a-şi proteja familia. Dacă Jeremy se îndoise vreodată de asta, atunci prima întâlnire a lui Clay cu Nicholas îi risipise orice dubiu.

Clay n-avea nimic în comun cu niciun copil normal, aşa încât Jeremy a hotărât că trebuia să se întâlnească cu unul dintre copiii membrilor Haitei, gândindu-se că poate Clay ar fi fost mai doritor să accepte un tovarăş de joc care, deşi nu încă vârcolac, avea cel puţin în sânge gena respectivă. Aşa cum am mai spus, fiii membrilor Haitei erau luaţi de lângă mamele lor şi crescuţi de taţi. Mai mult decât atât, erau crescuţi de însişi membrii Haitei. Băieţii erau răsfăţaţi şi îndrăgiţi de întreaga Haită. poate pentru a compensa viaţa grea care avea să urmeze, dar mai probabil pentru a stimula legăturile necesare existenţei unei Haite puternice. Copiii îşi petreceau adesea vacanţele de vară deplasându-se dintr-o casă în alta, petrecând cât mai mult timp posibil cu „unchii” şi „verii” care aveau să devină fraţii lor din Haită. Pentru că Haita nu era niciodată numeroasă, nu erau de obicei mai mult de doi copii de aceeaşi vârstă. Când Clay a ajuns să locuiască cu Jeremy, în Haită mai erau încă doi copii mai mici de zece ani: Nick, opt ani, şi Daniel Santos, aproape şapte – vârsta decisă de Jeremy ca fiind cea oficial declarată a lui Clay. Dintre cei doi, Nick fusese ales drept tovarăşul de joacă al lui Clay. Poate Jeremy îl alesese pentru că era fiul celui mai bun prieten al său. Sau poate că văzuse ceva anume în comportarea lui Daniel care îl făcuse să hotărască că nu era tovarăşul potrivit de joacă. Oricare ar fi fost motivul, alegerea făcută de Jeremy avea să aibă repercusiuni majore asupra vieţilor celor trei copii. Dar asta este o altă poveste.

La prima lor întâlnire, Antonio îl adusese pe Nick la Stonehaven şi îl prezentase lui Clay, aşteptându-se întru totul ca cei doi băieţi să iasă din casă şi să pună în practică demodatul joc de-a hoţii şi vardiştii. Aşa cum povestea mai târziu Antonio, Clay rămăsese o clipă nemişcat, apoi îl înşfăcase pe celălalt, mai înalt şi mai mare ca vârstă, îl trântise şi îl ţintuise la pământ, încleştându-şi mâinile în jurul gâtului său. Nick îi răspunsese prompt, udându-şi pantalonii. Dezgustat de lipsa de demnitate a adversarului, Clay hotărâse să-l lase în viaţă, şi, curând, îşi dăduse seama că Nick avea şi el „întrebuinţările” sale... partener de antrenament la lupte, comisionar, adept devotat. Ceea ce nu înseamnă că cei doi nu s-au jucat niciodată de-a hoţii şi vardiştii, dar de

câte ori au făcut-o, indiferent de rolul atribuit lui Nick, acesta a sfârşit întotdeauna cu căluş în gură, legat de vreun copac şi uneori abandonat acolo.

În cele din urmă, Clay a învăţat să-şi controleze mai bine instinctele, dar, chiar şi acum, asta însemna o luptă cu propria natură. Clay era condus de instinct. Învăţase şiretlicuri pe care le putea folosi dacă era prevenit dinainte – de exemplu, prezenţa unor vânători la o anumită distanţă pe proprietate. Dar fără astfel de avertismente, temperamentul său avea întotdeauna câştig de cauză, şi Clay „exploda", punând uneori în pericol Haita. Indiferent cât de deştept era – coeficientul său de inteligenţă fiind estimat, la un moment dat, la 160 – nu-şi putea controla instinctele. Uneori mă gândeam că asta făcea ca lucrurile să devină şi mai dificile, pentru că avea destulă minte ca să-şi dea seama că o dădea singur în bară, dar nu era capabil să se controleze. Alteori, eram de părere că pur şi simplu nu se străduia îndeajuns. Îmi plăcea mai mult a doua explicaţie.

După ce Jeremy şi Antonio au revenit de pe terasă, ne-am mutat cu toţii în birou, unde Jeremy a explicat situaţia. În Bear Valley se afla un vârcolac. Povestea cu câinele sălbatic era o explicaţie plauzibilă scornită de localnicii care căutau cu disperare un răspuns. În jurul cadavrului se găsiseră urme de câine. Modul de acţiune era caracteristic câinilor: beregata sfâşiată şi părţi ale corpului devorate. Bineînţeles, nimeni nu putea explica cum ajunsese de fapt tânăra femeie să hoinărească prin pădure în toiul nopţii, în fustă şi pantofi cu tocuri cui. Totul semăna cu atacul unui câine, drept pentru care localnicii hotărâseră că asta şi fusese în realitate. Însă noi ştiam altceva.

Ucigaşul era un vârcolac. Toate semnele se potriveau. Surprinzător era nu doar că se afla încă în Bear Valley, dar şi că ajunsese aici. Cum se apropiase un mutt atât de mult de Stonehaven? Cum de omorâse o localnică înainte ca Jeremy şi Clay să-şi fi dat seama că se afla aici? Răspunsul era simplu: autosuficienţa. După douăzeci de ani de când nu mai văzuse un vârcolac la nord de oraşul New York, Clay lăsase garda jos. Jeremy continuase să monitorizeze informaţiile din ziare, dar dăduse mai multă atenţie întâmplărilor din alte părţi decât celor din teritoriul Haitei. Dacă se aştepta la apariţia unor probleme, le aştepta în altă parte, poate în Toronto sau în Albany, acolo unde Logan deţinea un apartament, în Catskills, unde se afla domeniul familiei Sorrentino, sau de cealaltă parte a graniţei, în Vermont, acolo unde trăia Peter. Dar nu lângă Stonehaven. Niciodată lângă Stonehaven.

Când dispăruse femeia moartă, Jeremy aflase despre acest lucru, dar nu dăduse importanţă faptului. Fiinţele umane dispar tot timpul. Nu se sugerase ipoteza că dispariţia ar fi avut ceva de-a face cu un vârcolac. Cadavrul femeii fusese găsit în urmă cu trei zile, dar atunci era deja prea târziu. Momentul

oportun pentru înlăturarea rapidă şi sigură a făptaşului trecuse. Locuitorii oraşului erau revoltaţi. În numai câteva ore, vânătorii începuseră să cerceteze atent fiecare palmă de pădure, în căutarea unor animale de pradă, fiinţe umane sau câini. Indiferent cât de respectat era Jeremy în comunitate, el rămânea totuşi un străin – cineva care locuia acolo, dar care păstra o anumită distanţă faţă de ea. De ani buni, locuitorii din Bear Valley şi din împrejurimi nu deranjaseră niciodată familia Danvers, în special din cauza cecurilor consistente trimise de la Stonehaven de fiecare Crăciun pentru îmbunătăţirea educaţiei în şcoli, pentru vreo nouă bibliotecă sau pentru orice altceva pentru care primăria avea nevoie de bani. Cu toate acestea, odată cu apariţia unui pericol, era scris în firea lucrurilor ca fiecare să-şi îndrepte privirea spre „cel din afară”. Nu avea să treacă mult timp până când cineva urma să arate cu degetul spre Stonehaven şi spre locuitorii săi generoşi, dar misterioşi, şi să spună „Ştiţi ceva, dar noi nu-i cunoaştem cu adevărat, nu-i aşa?”

– Ceea ce trebuie să facem în primul rând este să-l găsim pe acest mutt, declară Jeremy. Elena are cel mai bun miros, aşa încât ea...

– Nu mai rămân aici, l-am întrerupt eu.

În încăpere se lăsă tăcerea. Toţi se răsuciră spre mine – expresia lui Jeremy era impenetrabilă, Clay îşi încleştă fălcile gata parcă de luptă, Antonio şi Peter păreau şocaţi, iar Nick se holba la mine uluit. M-am blestemat singură pentru că lăsasem lucrurile să meargă atât de departe. Mijlocul unei întâlniri nu era momentul potrivit pentru a-mi afirma independenţa faţă de Haită. Asta încercasem să-i spun lui Jeremy noaptea trecută, dar el alesese evident să ignore problema, sperând că totul va dispărea după un somn bun. Ar fi trebuit să-l iau deoparte în acea dimineaţă şi să-i explic poziţia mea, în loc să particip la micul dejun şi să-i fac pe ceilalţi să creadă că totul revenise la normal în ceea ce mă privea. Dar aşa mergeau lucrurile la Stonehaven. M-am întors, m-am lăsat dusă de val – alergarea în compania lui Clay, discuţia în contradictoriu cu Jeremy, somnul în fosta mea cameră, întâlnirea cu ceilalţi – şi am uitat de orice altceva. Acum, odată ce Jeremy începea să facă planuri pentru mine, memoria mi s-a îmbunătăţit brusc.

– Am crezut că te-ai întors, rupse Nick tăcerea. Eşti aici. Nu mai înţeleg nimic.

– Sunt aici pentru că Jeremy mi-a lăsat un mesaj urgent pe robot pentru a-i telefona imediat. Am încercat s-o fac, dar n-a răspuns nimeni, drept pentru care am venit să văd care era problema.

În clipa în care am rostit aceste cuvinte, mi-am dat seama că explicaţia era absolut jalnică.

– Am telefonat, am continuat eu. Am telefonat şi am telefonat şi am tot telefonat. Ei bine, eram îngrijorată. Aşa că am venit să văd ce voia Jeremy. L-am întrebat aseară, dar n-a vrut să-mi spună.

– Iar acum când ştii, vrei să pleci – din nou, zise Clay cu o voce slabă, dar dură.

M-am răsucit spre el.

– Ţi-am spus aseară...

– Jeremy ţi-a telefonat dintr-un anumit motiv, Elena, interveni Antonio, întrerupându-mă. Trebuie să aflăm cine e acest mutt. Tu ai dosarele. Le cunoşti. Asta-i treaba ta.

– *Era* treaba mea.

Nick se îndreptă în scaun, expresia feţei indicându-i confuzia, dar şi tulburarea.

– Ce înseamnă asta?

Clay era pe punctul de a se ridica în picioare.

– Înseamnă că eu şi Elena avem ceva de vorbit între patru ochi, declară Jeremy. Vom continua această discuţie mai târziu.

MOŞTENIRE

Peter şi Antonio părăsiră rapid încăperea. Nick mai zăbovi câteva clipe, încercând să-mi prindă privirea. Când m-am uitat în altă parte, a ezitat, apoi a porni după tatăl său. Clay s-a lăsat să cadă din nou pe scaun.

– Clayton, rosti Jeremy.

– Rămân. Treaba asta mă interesează la fel de mult ca pe tine. Probabil mai mult. Dacă Elena crede că-şi poate face apariţia numai pentru a pleca din nou după ce am aşteptat mai bine de un an, atunci ...

– Atunci o să faci ce? l-am întrerupt eu, făcând un pas spre el. Să mă răpeşti şi să mă încui din nou într-o cameră de hotel?

– Asta s-a întâmplat acum şase ani. Şi nu încercam decât să te conving să discutăm înainte de a pleca.

– Să mă convingi? Ha! Aş fi probabil şi astăzi acolo dacă nu te-aş fi *convins* să mă eliberezi, atârnându-te pe balcon de glezne. Dacă aş fi avut ceva minte, ţi-aş fi dat drumul să cazi când am avut încă ocazia.

– Nu ţi-ar fi folosit la nimic, scumpo. Sar ca o minge. Nu poţi scăpa de mine atât de uşor.

– O să scap de tine chiar acum, declară Jeremy. Ieşi afară. Ăsta-i un ordin.

Clay şovăi, apoi oftă, se ridică încet în picioare şi părăsi încăperea, închizând uşa. Dar asta nu însemna că plecase de tot. De pe culoar nu se auzi niciun zgomot de paşi. Dar podeaua se cutremură când Clay se lăsă să cadă pe jos chiar în faţa uşii, pentru a trage cu urechea. Jeremy preferă să-l ignore.

– Avem nevoie de ajutorul tău, începu el, răsucindu-se spre mine. Ai studiat comportamentul mutt-ilor. Ai considerat acest lucru ca fiind sarcina ta. Ştii mai multe despre ei decât oricare dintre noi.

– A fost sarcina mea când eram membru al Haitei. Ţi-am spus...

– Avem nevoie de nasul tău fin pentru a-l localiza şi de cunoştinţele tale pentru a-l identifica. Apoi vom avea nevoie de ajutorul tău pentru a scăpa de el. Elena, e o situaţie pe muchie de cuţit. Nu Clay este cel mai nimerit pentru a rezolva treaba. Trebuie să procedăm extrem de atent. Acest mutt a ucis pe teritoriul nostru şi s-a strecurat pe nesimţite în oraşul nostru. Trebuie să-l ademenim în altă parte, fără a atrage atenţia asupra noastră sau a-l face să intre în panică. Tu poţi face asta. Numai tu.

– Îmi pare rău, Jer, dar asta nu-i problema mea. Nu mai locuiesc aici. Nu mai trebuie să caut niciun mutt. Nu-i treaba mea.

– E a mea şi ştiu asta. Acest lucru n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. N-am fost suficient de atent. Dar asta nu schimbă faptul că s-a întâmplat şi că suntem cu toţii în pericol – chiar şi tu. Dacă acest mutt continuă să creeze probleme, există riscul să fie prins. Iar dacă este prins, ce l-ar putea împiedica să povestească autorităţilor despre noi?

– Dar eu...?

– Tot ce vreau este ajutorul tău în rezolvarea acestei probleme. De îndată ce totul va fi din nou bine, vei putea face orice doreşti.

– Şi dacă aş dori să părăsesc Haita? Ai vorbit serios noaptea trecută? Când ai declarat că alegerea este a mea?

O umbră trecu peste faţa lui Jeremy. Îşi dădu părul pe spate, şi expresia îi deveni din nou normală.

– Eram furios noaptea trecută. Elena, nu există niciun motiv să te grăbeşti să iei această decizie. Am spus că te voi lăsa să pleci şi să-ţi trăieşti viaţa; şi am mai spus că urma să te chem dacă ar fi apărut ceva urgent. Ei bine, problema asta e urgentă. Nu ţi-aş fi telefonat pentru nimic altceva. Nu i-am permis lui Clay să te contacteze. Nu te-am convocat la celelalte întâlniri. Nu mă aşteptam să-ţi ţii la zi dosarele sau să faci orice altceva din ceea ce făceai pe vremuri pentru noi. Nimeni altcineva nu va beneficia vreodată de un astfel de tratament. Tu l-ai obţinut pentru că vreau să-ţi ofer toată libertatea necesară pentru a lua hotărârea corectă.

– Sperі să depăşesc perioada respectivă.

– Acomodarea a fost mai dificilă pentru tine decât pentru oricine altcineva. N-ai crescut ştiind că vei deveni vârcolac. Numai simplul fapt de a fi muşcată ar fi fost de ajuns, dar modul în care s-a desfăşurat totul, circumstanţele în care s-a întâmplat, fac situaţia de zece ori mai dificilă. Tendinţa de a te împotrivi la ceva nedorit e în firea ta. Când vei lua hotărârea definitivă, vreau să iei în considerare timpul petrecut printre fiinţele umane, pentru a şti exact că asta este ceea ce vrei cu adevărat, nu pentru că eşti încăpăţânată şi vrei să-ţi exprimi dreptul la autodeterminare

– Cu alte cuvinte, speri să depăşesc perioada respectivă.

– Îţi cer ajutorul, Elena. Ţi-l cer, nu ţi-l pretind. Ajută-mă să rezolv această problemă şi te poţi întoarce apoi la Toronto. Nimeni nu te va opri. Aruncă o privire spre uşă, aşteptându-se la un eventual protest din partea lui Clay, dar tăcerea era deplină. Îţi dau câtva timp de gândire. Când eşti gata, vino să discutăm.

Am rămas în birou mai mult de o oră. Mă blestemam pentru revenirea la Stonehaven, îl blestemam pe Jeremy pentru povara pe care mi-o punea în cârcă, îl blestemam pe Clay pentru... ei bine, pentru toate celelalte. Doream să izbucnesc într-un acces de furie şi să urlu că nu era corect. Numai că era corect. Jeremy era absolut perfect rezonabil, iar asta era cea mai proastă parte.

Aveam o datorie faţă de Haită – una pe care n-o terminasem de plătit. Le-o datoram lui Antonio şi Peter, lui Nick şi Logan, pentru prietenia lor şi pentru protecţia oferită, chiar dacă erau înclinaţi să mă trateze ca pe o soră mai mică, cineva care trebuia răsfăţată, cocoloşită şi tachinată. Mă acceptaseră şi avuseseră grijă de mine atunci când nu fusesem în stare s-o fac singură. Dar, cel mai mult, eram datoare faţă de Jeremy. Indiferent cât de mult mă ridicam împotriva cererilor şi a autorităţii sale tiranice, n-am uitat niciodată cât de mult îi datoram.

După ce fusesem muşcată, Jeremy mă luase cu el, mă adăpostise, mă hrănise şi mă învăţase cum să-mi controlez Transformările, să-mi ţin în frâu impulsurile şi să mă integrez în lumea de afară. Membrii Haitei glumeau adesea pe seama faptului că educaţia lui Clay era cea mai de seamă realizare a lui Jeremy, cele şapte munci ale lui Hercule adunate în una singură. Dacă ar şti câte pătimise Jeremy cu mine, şi-ar putea schimba părerile. I-am făcut viaţa un adevărat iad, timp un an întreg. Când îmi aducea de mâncare, i-o aruncam în cap. Când vorbea cu mine, îl blestemam şi îl scuipam. Când se apropia de mine, îl atacam. Mai târziu, când am evadat, am pus în pericol întreaga Haită. Oricare alt vârcolac ar fi renunţat, mi-ar fi luat urma şi m-ar fi ucis. Jeremy mi-a luat urma, m-a adus înapoi la Stonehaven şi a luat totul de la început.

După ce m-am făcut din nou bine, m-a încurajat să-mi termin studiile universitare, plătindu-mi cheltuielile de şcolarizare, chiria apartamentului şi orice altceva de care aveam nevoie. După ce am absolvit universitatea şi mi-am început cariera de ziarist independent, m-a încurajat şi m-a sprijinit. Când l-am anunţat că doream să trăiesc pe propriile picioare, n-a fost de acord, dar m-a lăsat totuşi să plec, supraveghindu-mă cât putea. N-avea importanţă dacă făcea aceste lucruri pentru că mă îndrăgea – aşa cum mă temeam – sau pentru că era în interesul Haitei să mă ştie în siguranţă şi sub control. Conta numai faptul că o făcuse. Acum îl blestemam pentru că se amesteca în noua mea viaţă. Adevărul era că fără Jeremy n-aş fi avut o nouă viaţă. Dacă totuşi aş fi supravieţuit, aş fi fost asemenea mutt-ilor, abia capabilă să-mi controlez Transformările, complet incapabilă să-mi controlez impulsurile, ucigând fiinţe umane, deplasându-mă dintr-un loc în altul înainte de a apărea vreun semn de întrebare despre persoana mea, fără slujbă, fără apartament, fără prieteni, fără un iubit, fără niciun viitor.

Acum, Jeremy îmi cerea ceva. O singură favoare, nici măcar numită astfel. Pur şi simplu o cerere de ajutor.

Nu puteam să-l refuz.

I-am spus lui Jeremy să voi rămâne destul timp pentru a-i ajuta să-l găsească şi să-l ucidă pe mutt cu condiţia ca, atunci când totul se va fi terminat, să pot pleca fără ca el sau Clay să încerce să mă oprească. Jeremy a fost de acord. Apoi s-a dus să le spună celorlalţi, luându-l cu el şi pe Clay, pentru o discuţie mai amănunţită. La întoarcere, Clay era binedispus, glumind cu Peter, luptându-se în joacă cu Nick, pălăvrăgind cu Antonio şi oferindu-mi locul pe canapea atunci când ne-am întors în birou pentru a continua întâlnirea. Pentru că Jeremy n-ar fi ascuns crudul adevăr referitor la înţelegerea noastră, Clay reinterpretase în mod evident totul prin prisma logicii proprii, o logică la fel de indescifrabilă ca şi codul său de comportare sau etica sa. Dar aveam de gând să pun lucrurile la punct cât de curând cu el.

Aşa cum era de aşteptat, planul era să-l hăituim şi să-l ucidem pe mutt. Acţiunea fiind periculoasă, avea să se desfăşoare în una sau două faze. În acea seară, noi cinci – Jeremy fiind exclus – urma să mergem în oraş, pentru a lua urma mutt-ului. Avem să fim împărţiţi în două grupe, Antonio şi Peter în una, restul în a doua. Dacă urma să găsim bârlogul mutt-ului, fie Antonio, fie eu, aveam să hotărâm dacă acesta putea fi ucis sau nu în condiţii depline de siguranţă. Dacă crima nu putea fi „sigură”, trebuia să strângem destule informaţii pentru a planifica-o pentru noaptea următoare. După fiascoul din afacerea Jose Carter, eram surprinsă că Jeremy era dispus să-mi dea

responsabilitatea unei astfel de decizii, dar cum nimeni n-a avut nimic de obiectat, mi-am păstrat părerea pentru mine.

* * *

Înainte de prânz, am urcat în camera mea şi l-am sunat pe Philip. La parter, Peter şi Antonio dezbăteau cu voce tare câteva probleme financiare subtile. Sertarele din bucătărie erau deschise şi trântite la loc cu zgomot, iar mirosul de friptură de miel plutea până la mine, în timp ce Nick şi Clay pregăteau masa. Deşi nu-l auzeam pe Jeremy, ştiam că stătea încă în locul în care îl lăsasem în birou, studiind atent hărţile oraşului şi ale împrejurimilor, pentru a hotărî zonele cele mai bune de acţiune din acea seară.

Ajunsă în cameră, m-am îndreptat spre pat, am dat la o parte draperiile şi m-am strecurat înăuntru cu mobilul în mână; apoi le-am tras la loc, împiedicând orice vedere din afară. Când nimeni n-a răspuns la telefonul de la serviciu, am format numărul de celular al lui Philip. A răspuns după al treilea apel. Pe măsură ce vocea îi ajungea la mine printre pârâiturile statice, tot zgomotul de la parter păru să înceteze brusc, iar eu m-am simţit transportată într-o altă lume, una în care planul de a lua urma unui vârcolac era numai un subiect bun pentru un film de serie B.

– Eu sunt. Te deranjez?

– Mă îndrept spre un prânz de afaceri cu un client. Un potenţial client. Am primit mesajul. Coborâsem la sală pentru vreo jumătate de oră şi am ratat telefonul. Poţi să-mi dai numărul de acolo? Stai o clipă să găsesc o bucată de hârtie.

– Sun de pe mobil.

– Bineînţeles, ce idiot pot să fiu. Sigur că da. Deci te pot suna pe mobil dacă am nevoie de tine?

– Numai că nu-l pot lua cu mine în spital – nu e permis. Dar voi verifica mesajele.

– Spital? La naiba! Îmi pare rău. Vorbim deja de cinci minute şi nu te-am întrebat încă ce i s-a întâmplat vărului tău. Un accident?

– De fapt e vorba de soţia sa. Pe vremuri obişnuiam să ne petrecem vacanţele de vară împreună – Jeremy, fraţii lui, Celia... asta-i soţia. Philip ştia că părinţii mei erau morţi, deşi nu-i povestisem niciunul din detaliile îngrozitoare cum ar fi vârsta fragedă la care se întâmplase totul, aşa încât acum puteam improviza fără probleme. Oricum, Celia a fost implicată într-un accident de maşină. Era încă în stare critică atunci când m-a sunat Jeremy. Acum e mai bine.

– Slavă Domnului! La naiba, dar e groaznic. Cum rezistă ceilalţi?

– Bine. Problema e cu cei trei copii. Jeremy chiar nu prea ştie să se descurce încercând să aibă grijă de micuţi şi făcându-şi gânduri negre despre starea Celiei. M-am oferit să rămân câteva zile, cel puţin până când se întorc părinţii ei din Europa. Toată lumea e cam zdruncinată.

– Îmi imaginez. Stai o clipă. Pe linie se auzi o serie de pârâituri statice. Bine. Am ieşit de pe autostradă. Îmi pare rău. Deci mai rămâi ca să-i ajuţi?

– Până după sfârşitul de săptămână. E bine aşa?

– Desigur. Absolut. Dacă n-aş avea atât de mult de lucru săptămâna asta, aş veni şi eu să te ajut. Ai nevoie de ceva?

– Am cartea de credit.

Philip chicoti.

– Asta-i tot ce are nevoie cineva astăzi. Dacă depăşeşti creditul, anunţă-mă imediat şi îţi transfer o sumă din contul meu. Fir-ar să fie... am trecut de rampa de acces.

– Te las atunci...

– Îmi pare rău. Sună diseară dacă poţi, deşi mă aştept să fii destul de ocupată. Trei copii. Ce vârstă au?

– Toţi sub cinci ani.

– Văleu. O să ai de lucru... O să-mi fie dor de tine.

– Sunt numai vreo două zile.

– Bine. Vorbim curând. Te iubesc.

– Şi eu. Pa.

După ce am întrerupt legătura, am închis ochii şi am respirat adânc. Vezi? N-a fost atât de rău. Philip a rămas tot Philip. Nimic nu s-a schimbat. Philip şi noua mea viaţă erau tot acolo, aşteptând să mă întorc. Încă două, trei zile şi puteam să revin la ele.

După prânz, am intrat în birou pentru a-mi verifica dosarele, sperând să găsesc vreo informaţie folositoare pentru a-mi da seama cine era mutt-ul care ne făcea atâtea necazuri în Bear Valley. Una din îndatoririle mele fusese să ţin evidenţa vârcolacilor care nu făceau parte din Haită. Fiecare avea dosarul său, cu fotografii şi profil comportamental. Puteam menţiona pe de rost vreo două duzini de nume, cu ultimele poziţii cunoscute, şi mai puteam să împart lista în cei buni, cei răi şi cei urâţi – cei care îşi puteau înfrâna nevoia de a ucide, cei care n-o puteau face, şi cei care nici măcar nu se mai oboseau. Judecând după comportare, acest mutt aparţinea ultimei categorii, ceea ce reducea numărul suspecţilor de la douăzeci şi şapte la aproximativ douăzeci.

M-am oprit în faţa dulăpioarelor aflate sub bibliotecă. Deschizându-l pe al doilea, mi-am strecurat mâna printre paharele de coniac şi am pipăit tăblia din spate, în căutarea unui cui de lemn ieşit în afară. Când l-am găsit, l-am răsucit,

şi tăblia din spate s-a dat într-o parte. În interiorul acelui compartiment secret păstram singurele două lucruri incriminatoare din Stonehaven, singurele care puteau face legătura între noi ca fiinţe umane şi ceea ce eram în realitate. Primul registru – o mapă, de fapt – includea toate dosarele deja existente. Dar acestea nu erau la locul lor. Am oftat. Numai Jeremy putea să le fi luat, iar el ieşise la o plimbare în urmă cu o oră. Deşi puteam oricând să mă duc să-l caut, ştiam că nu era un simplu exerciţiu fizic, ci o modalitate de a-şi finaliza planurile pentru vânătoarea programată în acea seară. Deci nu era deloc recomandat să-l întrerup.

În timp ce închideam compartimentul, am zărit al doilea registru şi, dintr-un un impuls de moment, l-am luat şi l-am deschis, deşi îl citisem de atâtea ori, încât puteam recita din memorie cea mai mare parte a celor notate acolo. Când Jeremy mi-a vorbit pentru prima dată despre *Legat*, m-am aşteptat la un ceaslov mucegăit, urât mirositor şi pe jumătate putrezit. Dar volumul vechi de secole era într-o stare mai bună decât cărţile pe care studiam la universitate. Paginile erau evident îngălbenite şi sfărâmicioase, dar fiecare Alfa îl ţinuse într-un compartiment secret, la adăpost de praf, mucegai, lumină sau oricare alt element care putea distruge o carte.

Deşi *Legatul* se referea la istoria vârcolacilor, în special a celor care aparţineau Haitei, volumul nu era doar o simplă înşiruire de date şi întâmplări. Fiecare Alfa adăugase ceea ce considerase el important, făcându-l să devină un talmeş-balmeş de istorie, genealogie şi mit.

O secţiune se ocupa pe larg de verificări ştiinţifice referitoare la natura şi limitele condiţiei de vârcolac. Un Alfa din timpul Renaşterii fusese în special fascinat de legendele referitoare la nemurirea vârcolacilor. Notase în detaliu fiecare legendă, de la povestirile despre vârcolaci deveniţi nemuritori după ce au băut sângele sugarilor, până la povestiri despre vârcolaci deveniţi vampiri după moarte. Acelaşi Alfa trecuse apoi la experimente bine controlate, toate implicând mutt-i pe care îi capturase, îi „lucrase”, îi omorâse şi aşteptase să reînvie. Niciunul din experimentele sale nu avusese succes, dar ceea ce reuşise cu adevărat fusese micşorarea numărului de mutt-i din Europa.

Un secol mai târziu, un alt Alfa devenise obsedat de îmbunătăţirea vieţii sexuale – singura parte surprinzătoare era că trecuseră deja câteva sute de ani până când cineva să se gândească la aşa ceva. Acel Alfa pornise de la ipoteza că sexul dintre fiinţa umană şi vârcolac era inerent nesatisfăcător, pentru că implica două specii diferite. Drept pentru care muşcase câteva femei. Când acestea nu supravieţuiseră, trăsese concluzia că zvonurile răspândite de-a lungul secolelor despre femei-vârcolaci erau false, lucrul fiind imposibil din punct de vedere biologic. Perseverând, încercase variante de sex sub ambele forme – de vârcolac şi de fiinţă umană – atât cu lupi obişnuiţi, cât şi cu oameni.

Niciuna nu se arătase la fel de mulţumitoare precum cea de modă veche, dintre fiinţele umane, aşa încât s-a reîntors la femei şi a început să experimenteze poziţii, locuri şi alte lucruri. În cele din urmă, a descoperit satisfacţia sexuală maximă – aştepta primele semne de orgasm, apoi sfâşia gâtul partenerei. Şi-a descris metoda în detalii vii, cu toate înfloriturile emoţionale ale unui nou novice religios. Din fericire, metoda sa practică n-a devenit niciodată populară printre membrii Haitei, probabil pentru că acel Alfa a fost ars pe rug câteva luni mai târziu, după ce ucisese şi ultima femeie tânără şi bună de măritat din sat.

În ceea ce priveşte informaţiile mai puţin faptice, *Legatul* includea nenumărate povestiri despre vârcolaci adunate de-a lungul secolelor. Cele mai multe intrau în categoria „Tata mi-a povestit-o când eram copil” şi datau încă dinainte ca prima adnotare să fi fost scrisă. Erau povestiri despre vârcolaci care îşi trăiseră viaţa „invers”, rămânând sub formă de lupi cea mai mare parte a timpului şi transformându-se în oameni numai atunci când necesităţile fizice le-o impuneau. Erau povestiri despre cavaleri şi soldaţi, bandiţi şi jefuitori care se presupunea că fuseseră vârcolaci. Multe din aceste nume dispăruseră de mult din istorie, dar unul era încă familiar chiar şi celor care nu deschiseră nici măcar o carte în timpul vieţii. Istoria menţionează legenda potrivit căreia arborele genealogic al lui Ginghis Han a început cu un lup şi o căprioară. Potrivit *Legatului*, acest lucru era mai degrabă adevăr decât alegorie, lupul fiind, de fapt, vârcolac, iar căprioara – simbolul mamei umane. Continuând acest raţionament, însuşi Ginghis Han ar fi fost vârcolac, ceea ce ar explica setea sa de sânge şi abilităţile aproape supranaturale în luptă. Probabil că nimic din toate acestea nu era mai adevărat decât nenumăratele poveşti cu familii care includ câte un Napoleon sau o Cleopatră în arborii lor genealogici. Totuşi, era o povestire captivantă.

La fel de interesantă era alta, legată tot de mitologia vârcolacilor umani. Se spunea acolo că un sat stăpânit de un nobil proaspăt însurat era bântuit de un vârcolac. Într-o noapte, în timp ce urmăreşte bestia, nobilul aude zgomote printre tufişuri şi vede un lup monstruos. Sărind din şa, îl urmăreşte pe jos prin pădure. Bestia fuge. La un moment dat, nobilul se apropie destul de mult pentru a-şi putea folosi sabia şi retează una din labele din faţă ale lupului. Creatura scapă cu fuga, dar când nobilul se întoarce să recupereze laba, aceasta se transformase într-o mână de femeie. Obosit, nobilul revine acasă, pentru a-i povesti nevestei toată întâmplarea. O găseşte ascunsă într-o cameră din spatele casei, bandajându-şi ciotul însângerat care mai rămăsese în locul mâinii. Înţelegând tot adevărul, nobilul o omoară. Aici se termină versiunea umană a poveştii, dar *Legatul* o continuă cu un final în favoarea vârcolacului. În povestea din *Legat*, nobilul îşi ucide soţia despicându-i burta. Când o face,

se rostogolesc pe jos câţiva pui de lup – copiii săi! Imaginea îl scoate din minţi şi nobilul se sinucide cu propria sabie. Acum, ca femeie-vârcolac, nu mă încântă deloc ideea unei burţi pline cu pui de lup. Prefer să interpretez puii de lup ca un simbol alegoric al vinovăţiei nobilului. Când îşi dă seama că şi-a omorât soţia fără să-i dea ocazia să explice totul, înnebuneşte şi se sinucide. Un final mult mai potrivit.

În afară de aceste povestiri şi comentarii personale, fiecare Alfa a consemnat genealogia Haitei în timpul domniei sale. Aceasta includea nu numai arborii familiei, ci şi o scurtă descriere a istoriei şi vieţii fiecărei persoane. Cei mai mulţi arbori genealogici erau lungi şi încolăciţi. Totuşi, în Haita actuală erau trei nume fără nicio menţiune înainte sau după ele. Clay şi cu mine eram primele două. Logan, al treilea. Spre deosebire de Clay sau de mine, Logan era un vârcolac ereditar. Nimeni nu ştia cine era tatăl lui. Fusese adoptat de mic. Singurul lucru găsit asupra lui a fost un plic cu menţiunea de a fi deschis la împlinirea vârstei de şaisprezece ani. În interior, o bucată de hârtie cu două nume de familie şi două adrese – cea a familiei Danvers, în Stonehaven, respectiv Sorrentino, la proprietatea de lângă New York. Era puţin probabil ca tatăl lui Logan să fi fost membru al Haitei, pentru că niciunul nu şi-ar fi trimis fiul spre adopţie. Totuşi, tatăl său ştiuse că Haita nu va refuza vreodată să aibă grijă de un vârcolac de şaisprezece ani, indiferent cine i-ar fi fost părinţii, aşa încât îl trimisese la locul potrivit, asigurându-se că avea să afle adevărul înainte de prima Transformare, având astfel posibilitatea să-şi înceapă noua viaţă cu educaţia şi protecţia cuvenite. Se poate ca acest lucru să fi dovedit că nu toţi mutt-ii erau taţi jalnici, sau doar faptul că anomaliile sunt posibile oriunde în viaţă.

Cei mai mulţi arbori genealogici ai familiilor aparţinând de Haită aveau nenumărate ramificaţii. Rădăcinile familiilor Danvers şi Sorrentino se regăseau încă în perioada de început a *Legatului*. Tatăl lui Antonio, Dominic, fusese Alfa până la moartea sa. Avusese trei fii: Gregory, acum mort, Benedict, care părăsise Haita înainte de sosirea mea, şi Antonio, cel mai tânăr dintre ei. Singurul fiu al lui Antonio era Nick. În *Legat*, adnotarea LKB era trecută între paranteze lângă iniţialele lui Nick. El nu ştia ce însemnau. Din câte ştiam eu, nu întrebase niciodată. Dacă citise vreodată *Legatul*, fapt de care mă îndoiam, ar fi presupus că, de vreme ce nimeni nu-i explicase semnificaţia adnotării, nu era ceva important. Nick era genul care accepta totul cu seninătate. Iniţialele erau importante, dar n-avea niciun rost să-i spui lui Nick ce însemnau, dând naştere la întrebări la care nu se putea răspunde şi la stări emoţionale care nu puteau fi satisfăcute. LKB erau iniţialele mamei lui. Era singurul loc din *Legat* în care era menţionat numele unei mame. Îl adăugase Jeremy. Dar nici el, nici

Antonio nu-mi explicaseră vreodată motivul. Peter îmi spusese toată povestea cu ani în urmă.

Când Antonio avea şaisprezece ani şi urma o şcoală particulară exclusivistă de la periferiile New York-ului, se îndrăgostise de o localnică. Avusese destulă minte să nu-i pomenească nimic tatălui, dar îl pusese în temă, în secret, pe cel mai bun prieten, Jeremy – pe atunci de paisprezece ani. Amândoi hotărâseră să ascundă legătura de membrii Haitei. Totul a mers bine un an. Apoi fata a rămas însărcinată. La sfatul lui Jeremy, Antonio i-a spus tatălui său. După câte se părea, Jeremy crezuse că Dominic va înţelege că fiul său era îndrăgostit şi va încălca legile Haitei pentru a-l ajuta. Bănuiesc că oricine este tânăr o dată. Tânăr, romantic şi foarte naiv. Chiar şi Jeremy. Numai că lucrurile nu s-au desfăşurat cum le prevăzuse el. Mare surpriză! Dominic l-a retras pe Antonio de la şcoală şi l-a închis în casă, sub supraveghere, în timp ce membrii Haitei aşteptau naşterea copilului.

Cu ajutorul lui Jeremy, Antonio evadase, se întorsese la fată şi îşi declarase independenţa faţă de Haită. De aici înainte, lucrurile luaseră o întorsătură cu adevărat urâtă. Peter trecuse rapid peste detalii, mulţumindu-se să spună numai că Antonio şi iubita sa se ascunseseră, în timp ce Jeremy fusese un fel de „intermediar” între tată şi fiu, încercând cu disperare să îi reconcilieze. Undeva în tot acel răstimp se născuse Nick.

Trei luni mai târziu, Antonio a suferit prima sa Transformare. În următoarele şase luni, şi-a dat seama că tatăl său avusese dreptate. Indiferent cât de mult o iubea pe mama lui Nick, relaţia nu avea cum să reziste. Nu numai că avea să-i distrugă ei viaţa, dar avea să o nenorocească şi pe a fiului, condamnându-l să trăiască drept un mutt. Aşa încât, într-o noapte, l-a luat pe Nick, a lăsat pe masă un plic cu bani, şi a părăsit casa. I l-a dus pe copil lui Jeremy şi i-a spus să-l lase în grija lui Dominic. Apoi a dispărut. Antonio a fost plecat trei luni – nici măcar Jeremy n-a ştiut unde. S-a întors la fel de brusc. L-a luat pe Nick pentru a-l creşte şi nu a mai adus niciodată vorba despre fată. Membrii Haitei au crezut că totul s-a terminat atunci. Dar, peste câţiva ani, Peter a vrut să ia legătura cu Antonio şi i-a dat de urmă într-o suburbie. Acolo l-a găsit stând liniştit în maşină, în faţa unui teren de joacă, supraveghind o tânără femeie care se juca cu un copilaş de-abia în stare să meargă. M-am întrebat întotdeauna cât de des făcea acest lucru, m-am întrebat şi dacă o mai supraveghea şi acum pe mama lui Nick – poate în timp ce se juca cu nepoţii ei. Când îl privesc pe Antonio – impetuos, extravagant şi încrezător în sine – nu mi-l pot imagina continuând să tânjească după o iubire pierdută, pentru că, în toţi anii de când îl cunoşteam, nu l-am auzit niciodată vorbind despre existenţa vreunei femei în viaţa lui. Bineînţeles că ele există, dar vin şi pleacă, fără a sta

niciodată îndeajuns de mult pentru a merita să fie menţionate chiar şi în treacăt.

M-am întrebat în acel moment de ce îmi povestire Peter întâmplarea, un capitol din istoria Haitei care nu avea să se consemneze niciodată în *Legat*. Mai târziu, mi-am dat seama că, lăsându-mă să aflu un secret inofensiv despre Haită, m-ar fi putut face să mă simt mai ataşată de ea, să mă ajute să-mi înţeleg mai bine fraţii. Peter făcea nenumărate treburi de genul ăsta, ceea ce nu însemna că ceilalţi mă izolau complet sau mă făceau să mă simt nedorită. Nicidecum. Singura persoană de care m-am îndoit vreodată din acest punct de vedere era Jeremy, şi poate că aceasta era mai mult problema mea decât a lui. Îi întâlnisem pe Logan şi Nick prin intermediul lui Clay, înainte de a deveni femeie-vârcolac. Amândoi au fost lângă mine după ce am fost muşcată, iar atunci când am fost pregătită să le accept ajutorul, au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a mă înveseli – atât de mult cât poţi înveseli pe cineva care tocmai a aflat că viaţa pe care o cunoştea dintotdeauna e pe punctul să ia sfârşit. Când l-am cunoscut pe Antonio, în timpul primei mele întâlniri cu membrii Haitei, m-a flatat, m-a tachinat şi m-a atras în conversaţie la fel de uşor de parcă m-ar fi cunoscut de ani. Dar Peter fusese diferit. Acceptarea nu era de ajuns pentru el. Peter făcea întotdeauna un pas în plus. El fusese primul care-mi povestise viaţa sa, aşa cum un unchi de-abia întâlnit m-ar pune la curent cu istoria familiei.

Peter fusese crescut de Haită, dar hotărâse să plece la douăzeci de ani. Plecarea nu-i fusese grăbită de vreo anume ceartă puternică sau de un act de rebeliune. Hotărâse pur şi simplu că vrea să vadă cum ar fi viaţa din partea cealaltă „a graniţei”. Mai mult o experienţă într-un mod de viaţă alternativ decât o revoltă împotriva Haitei. Aşa cum se exprima chiar Peter, Dominic nu l-a considerat nici pericol din exterior pentru Haită, dar nici câştig necesar pentru ea, aşa încât l-a lăsat să plece. Cu o diplomă în tehnologia audiovizualului, Peter se apucase de lucrul cel mai fermecător pe care şi-l putea imagina – tehnician de sunet pentru formaţii rock. A început cu formaţii care cântau prin baruri, apoi, după cinci ani, şi-a croit calea spre marile concerte. Aici, setea sa de noi experienţe a devenit periculoasă prin implicarea în stilul de viaţă al membrilor formaţiilor rock – droguri, băutură şi petreceri până în zori. Apoi ceva s-a întâmplat. Ceva rău. Peter n-a dat niciodată amănunte, menţionând numai că a fost ceva destul de rău pentru a-i aduce pedeapsa capitală dacă ar fi aflat Haita. Ar fi putut să fugă, să se ascundă şi să spere. Dar n-a făcut-o. A preferat să-şi analizeze viaţa, să analizeze tot ce făcuse până atunci; şi-a dat seama că situaţia nu i s-ar fi îmbunătăţit deloc dacă ar fi fugit. Ar fi reuşit numai s-o dea din nou în bară. Aşa încât a hotărât să lase totul la mila Haitei. Dacă Dominic ordona să fie executat, cel puţin

prima sa greşeală ar fi fost şi ultima. Spera, totuşi, ca Dominic să-i ierte păcatele şi să-i permită să se întoarcă în mijlocul Haitei, acolo unde putea găsi ajutor pentru a-şi pune din nou ordine în viaţă. Pentru a-şi îmbunătăţi şansele, se gândi să apeleze la unul din fraţii din Haită în care avea încredere, acesta urmând să vorbească cu Dominic. Îi telefonă lui Jeremy. Numai că acesta, în loc să-l contacteze pe Dominic, urcă în primul avion spre Los Angeles, luându-l cu el pe Clay, pe atunci în vârstă de zece ani. Cu Peter pe post de dădacă, Jeremy petrecu o săptămână făcând să dispară orice urmă legată de greşeala lui Peter. Apoi îl luă pe Peter înapoi la New York şi îi aranjă revenirea în Haită, fără să pomenească nimănui o vorbă despre pasul greşit făcut de acesta în California. Nimeni n-ar ghici astăzi că Peter a făcut vreodată o astfel de greşeală, sau că a părăsit vreodată Haita. Peter îi era la fel de devotat lui Jeremy ca Antonio şi Clay, deşi în stilul propriu – liniştit şi ascultător, fără discuţii în contradictoriu şi fără a-şi exprima vreodată o părere cât de banală. Singura urmă a acelor ani zbuciumaţi din existenţa lui Peter era serviciul. Încă lucra ca tehnician de sunet, fiind considerat unul din cei mai buni în domeniu. Pleca în mod curent în turnee lungi, dar Jeremy nu-şi mai făcea probleme din cauza lui, şi nici nu se îndoia că se comporta absolut circumspect în afara Haitei. Jeremy mă lăsase chiar să plec cu Peter timp de câteva săptămâni, în perioada când încă de-abia mă obişnuiam cu noua mea viaţă ca vârcolac. Peter mă invitase în turneul canadian al formaţiei U2. Fusese o experienţă întâlnită o dată în viaţă, care mă făcuse să uit toate problemele noii mele existenţe – exact ceea ce intenţionase şi Peter.

În timp ce mă gândeam la toate acestea, două mâini mă înşfăcară de sub braţe, săltându-mă de pe scaun.

– Hei, trezeşte-te! zise Antonio, gâdilându-mă şi dându-mi drumul din nou în scaun. Aplecându-se peste umărul meu, ridică de jos *Legatul*. La ţanc, Pete. Încă cinci minute de lectură şi Elena ar fi intrat în comă.

Peter păşi în faţa mea, luă volumul din mâna lui Antonio şi se strâmbă.

– Suntem o companie atât de proastă încât preferi mai degrabă să te ascunzi aici, citind vechitura asta?

Antonio rânji.

– Bănuiesc că nu pe noi ne evită, ci un anume ciclon blond. Jeremy l-a trimis la cumpărături împreună cu Nick, aşa încât poţi ieşi acum din ascunzătoare.

– Am venit să te întrebăm dacă nu ai chef de o plimbare, declară Peter. Să-ţi dezmorţeşti picioarele, să-ţi mai intri în formă…

– De fapt, am…

Antonio mă ridică din nou, de data aceasta lăsându-mă în picioare.

– De fapt, era pe punctul de a ne căuta să ne spună cât de mult i-am lipsit, şi că arde de nerăbdare să-şi recapete vechea formă.

– Am...

Peter mă înşfăcă de mâini şi mă târî spre uşă. M-am lăsat cu putere pe tocuri.

– Bine, bine, merg. Voiam doar să spun că am intrat în birou ca să citesc dosarele, dar trebuie să le fi luat Jeremy. Speram să mă ajute să-mi dau seama cine ar putea fi în spatele acestei afaceri. Voi doi aveţi vreo idee?

– O mulţime, răspunse Antonio. Haide la plimbare şi o să-ţi spunem.

După ce am traversat curtea din spate şi am pătruns în pădure, Antonio a deschis discuţia.

– Pariez că e vorba de Daniel.

– Daniel? Peter se încruntă. De ce crezi aşa ceva?

Antonio ridică o mână şi începu să numere motivele folosindu-se de degete.

– Primul, a fost membru al Haitei, deci ştie cât de periculos este acest mod de a ucide pe teritoriul nostru, şi mai ştie că nu putem – nici nu vrem – să părăsim oraşul. Al doilea, îl urăşte pe Clay. Al treilea, îl urăşte pe Jeremy. Al patrulea, ne urăşte pe toţi – cu excepţia scumpei noastre Elena, care, convenabil, nu era la Stonehaven pentru a fi afectată de toată porcăria asta, lucru pe care cu siguranţă Daniel îl ştie. Al cincilea, chiar îl urăşte de-a binelea pe Clay. Al şaselea – hei, stai puţin, trecem la mâna cealaltă – ei bine, al şaselea, Daniel e un ticălos criminal şi canibal. Al şaptelea – am menţionat faptul că şi-a ales momentul să lovească atunci când Elena nu era prin împrejurimi? Al optulea, dacă ar produce destul dezastru, Elena ar putea fi disponibilă pentru un nou partener. Al nouălea, chiar îl urăşte DE MOARTE pe Clay. Al zecelea, a jurat să se răzbune pe toţi membrii Haitei, în special pe cei care se întâmplă să locuiască în mod curent la Stonehaven. Hei, amice, nu mai am degete disponibile. De câte motive mai ai nevoie?

– Ce-ai zice de unul care implică o imbecilitate de-a dreptul sinucigaşă? Daniel nu se încadrează în aceşti parametri. Fără supărare, Tonio, dar cred că-l vezi pe Daniel implicat în toată afacerea asta numai pentru că *vrei* să-l vezi. E un ţap ispăşitor extrem de convenabil – nu că n-aş vrea să-l ajut să se ducă de tot la fund. Dar dacă vrei să pariezi – te rog, pe sume mici, pentru că n-am averea ta, ca să cheltuiesc aiurea – eu aş merge pe mâna lui Zachary Cain. Cu siguranţă destul de tâmpit. O adevărată brută, care s-a trezit probabil într-o dimineaţă şi s-a gândit „Hei, de ce n-aş omorî vreo tipă pe teritoriul Haitei numai aşa, de sanchi?”. Apoi probabil s-a întrebat de ce nu se gândise mai devreme la aşa ceva. Pentru că e prost – prost.

– Ar putea fi cineva fără importanţă, am zis eu. Unul din amărâţii care s-au săturat să rămână tot timpul în umbră. A făcut tărăboi vreun mutt în ultimul timp?

– Au fost numai nişte treburi neînsemnate, răspunse Antonio. Niciuna din figurile minore n-a făcut vreo mişcare interesantă. Dintre cei patru tipi importanţi, Daniel, Cain şi Jimmy Koenig au stat liniştiţi. Numai Karl Marsten a ucis un mutt iarna trecută în Miami, dar nu cred ca el să fie răspunzător de ceea ce s-a întâmplat în Bear Valley. Nici modul de acţiune nu coincide cu stilul său – doar dacă, mai nou, nu se mai mulţumeşte să ucidă fiinţe umane, ci le şi mănâncă. Puţin probabil.

– Pe cine a ucis? am întrebat eu.

– Ethan Ritter, răspunse Peter. O confruntare referitoare la teritoriu. O crimă fără urme. Cadavrul a dispărut. Tipic pentru Marsten. Ştim despre întâmplare pentru că eram într-un turneu prin Florida la începutul acestei primăveri. Marsten m-a găsit, m-a invitat la cină şi mi-a spus că îl scosese din circulaţie pe Ritter, deci puteai să-i arunci la coş dosarul. Am avut o discuţie lungă şi interesantă, nota de plată a fost astronomică, dar Ritter a achitat-o cu bani gheaţă. M-a întrebat dacă mai ştiam ceva de tine şi a trimis salutări tuturor.

– Mă surprinde că nu ne trimite şi felicitări de Crăciun, comentă Antonio. Le şi văd. De bun gust, în relief, pe hârtie filigranată – cele mai frumoase pe care le poate fura. Câteva cuvinte într-o caligrafie perfectă. „Sărbători fericite. Sper că sunteţi bine cu toţii. L-am tocat mărunt pe Ethan Ritter în Miami şi i-am aruncat rămăşiţele în Atlantic. Cele mai bune gânduri de Anul Nou. Karl.”

Peter izbucni în râs.

– Tipu’ ăsta nu şi-a dat seama niciodată de care parte a baricadei este.

– O, ba da, şi-a dat seama, am replicat eu. Exact de aceea te invită la cine extravagante şi ne ţine la curent de câte ori ucide câte un mutt. Speră că *vom uita* de care parte a baricadei este.

– Puţin probabil, declară Antonio. Un mutt rămâne tot un mutt, iar Karl Marsten este în mod categoric un mutt. Unul periculos.

Am aprobat din cap.

– Dar, aşa cum ai spus, puţin probabil să mănânce fiinţe umane în Bear Valley. Am aceleaşi prejudecăţi pe care le ai şi tu, dar chiar îmi place varianta Daniel. Ştim pe unde s-a învârtit în ultimul timp?

Urmă un moment de tăcere. Mai mult decât un moment. Mult mai mult.

– Nimeni nu s-a mai interesat pe unde umblă, răspunse în cele din urmă Peter.

– Hei, ce mare lucru, declară Antonio, rânjind brusc, înşfăcându-mă şi învârtindu-mă prin aer. Să uităm de treburile Haitei. Spune-ne ce ai făcut în tot acest timp. Ne-a fost dor de tine.

Dar chiar era un mare lucru. Şi ştiam de ce nu făceau caz de asta. Pentru că „marele lucru” era greşeala mea. Supravegherea mutt-ilor era treaba mea. Dacă i-aş fi spus anul trecut lui Jeremy că părăseam Haita, ar fi găsit pe altcineva care s-o facă. Dacă aş fi telefonat la un moment dat şi i-aş fi spus că nu mă mai întorceam la Stonehaven, ar fi găsit pe altcineva care s-o facă. Dar am lăsat totul în coadă de peşte. Aşa făceam întotdeauna. Mai părăsisem şi altădată Stonehaven-ul, certându-mă cu Clay şi dispărând ca o furtună pentru o perioadă binevenită de odihnă. Dar mă întorceam întotdeauna – după câteva zile, poate după câteva săptămâni. Însă, de data aceasta, săptămânile se transformaseră în luni, apoi într-un an. M-am gândit că îşi dăduseră seama, că înţeleseseră că nu aveam să mă mai întorc, dar poate că n-o făcuseră, poate că încă mai aşteptau, precum mă aşteptase toată ziua Clay în faţa porţii, încrezător că mă voi întoarce în cele din urmă – pentru că aşa făceam întotdeauna, şi pentru că nu spusesem niciodată că n-aveam s-o mai fac. Şi m-am întrebat cât de mult ar fi aşteptat.

După cină, mă îndreptam spre camera mea, când Nicholas ieşi în grabă din cea a lui Clay, mă înşfăcă de mijloc şi mă târî înăuntru. Dormitorul lui Clay era situat exact de cealaltă parte a culoarului, fiind aranjat complet altfel decât al meu. Culorile dominante erau negru şi alb. Covorul gros era alb ca neaua. Jeremy zugrăvise pereţii în alb, cu forme geometrice îndrăzneţe. Patul lui Clay, dublu, turnat din bronz, era acoperit cu o cuvertură neagră şi albă, brodată cu simboluri din cine ştie ce religie obscură. De-a lungul peretelui dinspre vest era amplasat un sistem stereo de ultimă generaţie, inclusiv singurul video şi singurul televizor din toată casa. Peretele opus era acoperit cu imagini de-ale mele – un montaj de fotografii şi schiţe care îmi aminteau de „altarele” întâlnite în camerele psihopaţilor, ceea ce, ţinând seama de toate, nu era o descriere deloc rea a lui Clay.

Nick mă aruncă pe pat şi sări pe mine, trăgându-mi bluza afară din blugi pentru a mă gâdila pe stomac. Rânji sugestiv, dinţii albi sclipind sub mustaţa neagră.

– Aştepţi cu nerăbdare seara? întrebă el, plimbându-şi uşor degetele de la buric până mai sus sub bluză. L-am pocnit peste mână, forţându-l s-o coboare din nou în jos pe stomac.

– N-ar trebui să ne distrăm, am zis eu. Avem de rezolvat o problemă serioasă, care necesită o anumită seriozitate.

Un hohot de râs izbucni din baie. Clay îşi făcu apariţia, ştergându-şi mâinile cu un prosop.

– Aproape că poţi declara asta cu o figură serioasă, scumpo. Sunt impresionat.

Am dat ochii peste cap şi n-am scos un cuvânt.

Clay se lăsă să cadă pe pat lângă mine, făcând arcurile să protesteze.

– Ei, haide, recunoaşte. De-abia aştepţi...

Am ridicat din umeri.

– Mincinoaso! De-abia aştepţi. De câte ori avem ocazia să alergăm prin oraş? Cu permisiunea oficială de exterminare a unui mutt.

Ochii lui Clay scânteiară. Întinse mâna să-mi mângâie partea interioară a braţului, şi m-am înfiorat. O anticipare nervoasă îmi contractă stomacul. Întorcând capul într-o parte, Clay privi pe fereastă, spre amurgul care se lăsa treptat. Continua să mă mângâie pe braţ cu vârful degetelor. I-am privit scrutător faţa, de la linia maxilarelor la muşchii gâtului, de la umbra de barbă blondă de sub bărbie la curbura buzelor. Am simţit în stomac un val de căldură care începea să radieze în jos. Clay se răsuci brusc spre mine. Pupilele îi erau dilatate şi îi miroseam starea de excitare. Chicoti răguşit, se aplecă şi şopti patru cuvinte magice.

– Să mergem la vânătoare!

VÂNĂTOARE

Bear Valley este un orăşel industrial de vreo opt mii de oameni, înfiinţat în perioada de glorie a industrializării şi devenit înfloritor prin anii ’40 şi ’50. Cele trei recesiuni economice şi reducerile inerente de pe piaţa muncii lăsaseră urme adânci. Exista o fabrică de tractoare în partea estică, şi una de hârtie în cea vestică, cea mai mare parte a locuitorilor muncind în aceşti doi „coloşi”. Bear Valley era un loc care se mândrea cu valorile locale, un loc în care oamenii lucrau din greu, erau serioşi şi umpleau stadionul de baseball indiferent dacă echipa locală se afla pe primul sau pe ultimul loc în ligă. În Bear Valley, barurile se închideau la miezul nopţii în zilele lucrătoare, târgul anual de solduri în scopuri caritabile era un eveniment important, iar controlul asupra armelor de foc însemna să nu le permiţi copiilor să tragă cu nicio armă mai mare de calibrul douăzeci. Tinerele femei mergeau noaptea pe străzi speriindu-se mai mult de fluierăturile admirative adresate din maşinile în trecere de către tipi pe care îi cunoşteau din copilărie. Nu erau ucise de străini şi cu siguranţă nu erau târâte în pădure, masacrate şi mâncate de câini nebuni.

Ne-am împărţit în două echipe. Antonio şi Peter s-au îndreptat spre partea vestică a orăşelului, acolo unde se aflau câteva case cu trei etaje şi

două moteluri lângă autostradă. Asta însemna că aveau de verificat sectorul cel mai „fierbinte”, pentru că era mult mai probabil ca mutt-ul să fie găsit într-o locuinţă temporară; partea proastă era că Jeremy hotărâse că trebuiau să „vâneze” sub înfăţişare umană, neputând hoinări printr-un complex de locuinţe sub forma de lupi.

Clay, Nick şi cu mine urma să cutreierăm zona de est, în speranţa de a descoperi locul în care mutt-ul închiriase un apartament sau o cameră într-o pensiune. Am luat maşina mea, un Chevrolet Camaro vechi, pe care, sub un pretext sau altul, îl lăsam întotdeauna la Stonehaven. Clay era la volan. Greşeala îmi aparţinea în totalitate – mă provocase la o întrecere până la garaj. Orgoliul meu acceptase, dar picioarele mele pierduseră cursa. Am ajuns în oraş puţin după nouă şi jumătate. Clay mă lăsă în spatele unei clinici medicale, închisă încă de la cinci. M-am Transformat în spatele a două lăzi de gunoi care miroseau puternic a dezinfectant.

Transformarea e foarte asemănătoare cu alte funcţii ale corpului, prin aceea că are loc mult mai uşor atunci când corpul simte nevoia s-o facă. Un vârcolac care nu se controlează suferă transformarea în două circumstanţe: când este ameninţat, şi când ciclul său interior îi dictează această necesitate. Necesitatea este legată în general de ciclul lunar, deşi are puţin de-a face cu luna plină. Ciclurile noastre naturale sunt, de obicei, săptămânale. Pe măsură ce se apropie momentul, simţim simptomele obişnuite: stare de nelinişte, mâncărime a pielii, crampe şi dureri interne, o senzaţie copleşitoare a ceva care trebuie făcut, ceva fără de care corpul şi mintea nu se vor putea linişti. Semnele se recunosc la fel de uşor precum cele de foame şi, asemenea foamei, se pot amâna, dar nu va trece mult timp şi corpul va prelua iniţiativa, forţând Transformarea. Şi, la fel ca foamea, ne puteam anticipa simptomele şi satisface nevoile dinainte. Sau putem renunţa complet la ciclul natural, învăţând cum să ne transformăm cât de des dorim. Şi asta ne-a învăţat Haita, să ne Transformăm mai des, pentru a ne îmbunătăţi controlul şi a ne asigura că nu aşteptam prea mult, aşteptarea putând duce la efecte secundare dezagreabile, precum transformarea degetelor în gheare în mijlocul unui magazin alimentar, sau faptul că, odată transformaţi în lupi, avem să fim dominaţi numai de mânie frustrată şi sete de sânge. În Toronto ignorasem sfaturile lui Jeremy şi mă lăsasem în voia propriilor nevoi numai când era necesar, parţial pentru a mă distanţa de „blestem”, parţial pentru că în oraş era nevoie de atâtea planuri şi precauţii încât mă trezeam prea extenuată pentru a repeta experienţa mai mult de o dată pe săptămână. În concluzie, îmi lipsea antrenamentul. Mă Transformasem cu doar o zi înainte, şi cunoşteam prea bine faptul că, repetând-o în decurs de mai puţin de douăzeci şi patru de ore, urma să trec prin chinurile iadului. Precum în cazul sexului fără o

„încălzire” prealabilă, Transformarea avea să fie extrem de dureroasă sau complet irealizabilă. Ar fi trebuit să-i spun asta lui Jeremy când hotărâse că trebuia să ne transformăm în lupi pentru vânătoare, dar n-am putut s-o fac. Ei bine, mă simţeam prost. În Toronto mă Transformasem cât mai rar posibil pentru că îmi era ruşine. Două zile mai târziu, mă aflam la Stonehaven, refuzând să admit că n-o puteam face la fel de des ca ceilalţi – tot pentru că îmi era ruşine. Încă un lucru care-mi crea o confuzie permanentă în minte.

Mi-a trebuit peste o jumătate de oră pentru Transformare, de trei ori mai mult decât în mod normal. M-a durut? Ei bine, n-am destulă experienţă în domeniul durerilor care nu sunt produse de schimbările de formă, dar cred că pot declara că, dacă aş fi fost trasă pe roată şi apoi sfâşiată în patru, ar fi durut mai puţin. După ce totul s-a terminat, m-am odihnit încă douăzeci de minute, mulţumită totuşi că am dus Transformarea la bun sfârşit. Dacă aş fi putut alege între agonia produsă de Transformare şi cea de a recunoaşte în faţa lui Clay şi a celorlalţi că nu mai eram în stare s-o fac la comandă, aş fi preferat oricând să fiu supusă la cazne şi sfârtecată în patru. Durerile fizice dispar mai repede decât mândria rănită.

Am început cu un cartier de case vechi, dispuse una după alta, care încă nu fuseseră modificate în condo-uri, şi care probabil nici nu aveau să mai fie vreodată. Era trecut de zece, dar străzile erau deja pustii. Copiii fuseseră luaţi cu forţa de pe terenurile de joacă de părinţii îngrijoraţi. Chiar şi adulţii se adăpostiseră de îndată ce soarele apusese. În ciuda nopţii calde de mai, nimeni nu stătea pe verande sau pe drumurile de acces. Licăririle albastre ale televizoarelor pâlpâiau printre draperiile trase. Râsetele inerente serialelor de comedie răsunau strident în noaptea liniştită, oferindu-le celor nervoşi un mijloc de evadare din realitate. Locuitorii din Bear Valley erau înfricoşaţi.

M-am furişat prin faţa caselor, ascunsă de ochi indiscreţi de pereţii de cărămidă şi tufişuri. La fiecare uşă, îmi ridicam botul în sus şi adulmecam aerul, apoi mă refugiam în grabă la adăpostul oferit de următorul tufiş. Fiecare maşină care mătura întunericul cu farurile mă făcea să rămân nemişcată. Din cauza emoţiei şi a nervozităţii, inima îmi bubuia în piept. Puţină distracţie în tot ce făceam, dar pericolul adăuga un element pe care nu-l mai trăisem de ani. Dacă eram zărită, chiar şi pentru o secundă, m-aş fi aflat într-un mare rahat. Eram un lup pătruns pe furiş într-un oraş ai cărui locuitori trăiau un coşmar colectiv generat de nişte câini sălbatici. Silueta mea, proiectată chiar şi pentru o clipă pe o draperie sau o jaluzea trasă, avea să scoată imediat în stradă oameni înarmaţi cu puşti.

După o oră, eram la jumătatea drumului prin cel de-al patrulea şir de case, când un ţăcănit m-a făcut să înlemnesc. M-am lipit de peretele rece al

casei şi am ascultat. Se apropia cineva, fiecare pas însoţit de un ţăcănit. Clay? Să nu îndrăznească să... Chiar dacă vânătoarea împreună ar putea fi mai distractivă, Jeremy ne indicase să acţionăm separat, pentru a acoperi mai mult spaţiu. M-am oprit între crengile unei cedru, am privit atent şi am văzut o femeie grăbindu-se, tocurile ţăcănind pe asfaltul trotuarului. Purta un fel de uniformă, o fustă de poliester care abia îi acoperea şoldurile largi. Ţinând strâns în braţe o geantă din imitaţie de piele, mergea cât de repede îi permiteau pantofii cu tocuri de cinci centimetri. Privea peste umăr la fiecare pas. Am adulmecat aerul şi am simţit un miros slab de colonie Obsession, amestecată cu duhoare de grăsime şi fum de ţigară. O chelneriţă în drum spre casă după terminarea schimbului, care nu se aşteptase ca întunericul să se lase atât de devreme. În timp ce se apropia, am mai simţit şi altceva. Frică. O frică nedisimulată, evidentă. M-am rugat să n-o ia la fugă. N-a fugit. Cu o ultimă privire înfricoşată aruncată înapoi spre stradă, o zbughi în casă şi încuie uşa. M-am întors la treburile mele.

Câteva minute mai târziu, se auzi un urlet. Clay. Nu folosea urletul caracteristic lupilor – ceea ce ar fi atras fără îndoială atenţia – ci îl imita pe acela al unui câine singuratic. Descoperise ceva. Am aşteptat. Al doilea urlet m-a ajutat să-i determin poziţia. Am început să alerg, aproape lipită cu burta de pământ, fără a încerca să mă ascund. La ritmul pe care-l aveam, oricine m-ar fi observat n-ar fi distins decât un fulger de blană deschisă la culoare.

Am întâlnit prima problemă când am ajuns la şosea şi mi-am dat seama că trebuia s-o traversez. Deşi foarte puţini localnici mai erau încă pe afară, şoseaua era, de fapt, autostrada statală, ceea ce însemna că pe ea treceau în viteză maşini la intervale de câteva minute. Am aşteptat până ce a trecut un şir de camioane mari, apoi am ţâşnit în partea cealaltă. Aici se afla zona repartizată lui Clay, un cartier de case vechi, construite în timpul războiului, şi clădiri cu apartamente duplex. În timp ce încercam să-i adulmec mirosul, am simţit altul, unul care m-a făcut să mă opresc atât de brusc, încât labele din spate au alunecat şi m-am răsturnat pe spate. M-am ridicat, blestemându-mi stângăcia, şi m-am întors pe aceleaşi urme. Şi, la intersecţia a două străzi, am simţit mirosul unui vârcolac, unul pe care nu l-am recunoscut. Urma era veche, dar clară. Trecuse pe aici de mai multe ori. Am privit atent de-a lungul străzii. Părea să ducă înspre direcţia de unde venise urletul lui Clay, aşa încât am lăsat baltă intenţia de a-l găsi pe acesta şi am luat urma mutt-ului.

Mirosul ducea către o casă din cărămidă cu un singur etaj, cu anexe placate cu foi de aluminiu în partea din spate. Curtea era mică şi proaspăt curăţată, dar buruienile se luau la întrecere cu iarba pentru ocuparea unui spaţiu cât mai mare. Gunoiul era îngrămădit lângă un stâlp al porţii, şi duhoarea m-a făcut să mă crispez. Judecând după cele trei cutii de poştă, erau

trei apartamente. Casa era cufundată în întuneric. Am adulmecat trotuarul. Mirosul vârcolacului era atât de puternic, încât nu-mi puteam da seama unde se sfârşea o urmă şi începea alta. Diferenţa era dată numai de vechime. Trecuse regulat pe aici timp de câteva zile.

Din cauza emoţiei pe care găsirea apartamentului mutt-ului mi-o produsese, n-am văzut umbra care s-a strecurat lângă mine. Am întors capul pentru a-l vedea pe Clay sub forma sa umană. S-a aplecat şi şi-a trecut mâna peste blana de pe ceafa mea. L-am muşcat şi am ţâşnit în nişte tufişuri. După Transformare, am ieşit din nou la iveală.

– Ştii că nu pot să sufăr aşa ceva, am mormăit eu, trecându-mi degetele prin părul încâlcit. Când sunt Transformată, ori rămâi şi tu Transformat, ori îmi respecţi intimitatea. Nu ajută cu nimic să mă pipăi.

– Nu te „pipăiam”, Elena. Iisuse, chiar şi gestul cel mai... Se opri brusc, trase cu putere aer în piept şi începu din nou. Asta-i ascunzătoarea mutt-ului, apartamentul din spate, dar nu-i acolo...

– Ai fost înăuntru?

– Verificam locurile şi te aşteptam.

M-am uitat în jos la corpul său gol, apoi la al meu.

– Bănuiesc că nu te-ai gândit să te îmbraci în timp ce te învârteai pe aici?

– Te aştepţi să găseşti vreun magazin deschis la ora asta? Îmi pare rău, scumpo. Dar avem un avantaj. Dacă apare cineva, sunt sigur că îl poţi convinge să nu cheme poliţia.

Am respirat zgomotos şi m-am îndreptat spre uşa ultimului apartament. Era încuiată numai cu o cheie obişnuită. O răsucire bruscă a mânerului şi problema se rezolvă. Abia deschisesem puţin uşa, când o duhoare de carne putrezită mă izbi direct în faţă. Mi-am astupat gura şi mi-am reprimat senzaţia de tuse. Locul mirosea ca un osuar. Cel puţin aşa îmi părea mie. Probabil că unei fiinţe umane nu i-ar fi mirosit a absolut nimic.

Uşa dădea într-o sufragerie obişnuită pentru un burlac: rufe murdare aruncate pe învelitoarea jerpelită a canapelei şi doze de bere goale clădite precum un castel din cărţi de joc, într-un colţ. Cutii cu urme de pizza aruncate în dezordine pe masă. Dar nu de aici provenea mirosul. Mutt-ul omorâse pe cineva în cameră. Nici urmă de cadavru, dar mirosul copleşitor de sânge şi de carne putrezită îl dădea de gol. Adusese o femeie în apartament, o omorâse şi îi ţinuse corpul acolo o zi sau două înainte de a arunca rămăşiţele la gunoi.

Am început să verific dulapurile şi spaţiile de sub mobile în căutarea oricărui indiciu care mi-ar fi permis să aflu identitatea mutt-ului. Deşi nu-i recunoşteam mirosul, aş fi putut să aflu cine era dispunând de câteva date. Negăsind nimic, am intrat în dormitor, unde Clay, întins pe podea, se uita cu atenţie sub pat. În clipa în care am pătruns pe uşă, trase afară o şuviţă de păr

cu scalpul încă ataşat, o aruncă într-o parte şi continuă să caute ceva mai interesant. M-am holbat la bucata însângerată, lipsită de orice formă, şi am simţit cum stomacul mi se ridică în gât. Clay, mult mai preocupat să nu se mânjească pe mâini, nu-i dădu mai multă atenţie decât unui şerveţel murdar. În ciuda inteligenţei sale sclipitoare, Clay nu putea înţelege de ce uciderea fiinţelor umane era ceva tabu. El nu ucidea oameni inocenţi mai mult decât ar fi făcut-o, de exemplu, orice persoană care răsucea brusc volanul maşinii cu intenţia clară de a lovi un animal. Dar dacă o fiinţă umană se dovedea o ameninţare, instinctele îi spuneau să procedeze în consecinţă. Jeremy îi interzisese să ucidă fiinţe umane, aşa încât evita s-o facă numai din acest motiv.

– Nimic, zise el cu o voce înăbuşită. Se dădu înapoi. Tu?

– Tot nimic. E destul de inteligent pentru a nu lăsa în urmă ceva care să-l dea de gol.

– Dar nu destul de inteligent pentru a nu ataca localnicii.

– Are moştenire ereditară, dar e tânăr, am declarat eu. Mirosul arată că e tânăr, dar niciun vârcolac proaspăt muşcat n-ar putea avea astfel de experienţă – deci trebuie să fie tânăr. Tânăr şi încrezut. Babacu' l-a învăţat elementele de bază, dar n-a căpătat destulă experienţă pentru a nu lăsa urme sau a sta cât mai departe de teritoriul Haitei.

– Ei bine, nu va apuca să trăiască îndeajuns pentru a căpăta experienţa necesară. A dat-o în bară pentru prima şi ultima dată.

Verificam pentru ultima dată apartamentul, când Nick pătrunse pe uşă, gâfâind.

– Ţi-am auzit chemarea. Aţi găsit apartamentul? E aici?

– Nu, am răspuns eu.

– Îl putem aştepta? întrebă Nick cu o licărire de speranţă în ochi.

Am ezitat, apoi am clătinat din cap.

– Ne va simţi înainte de a ajunge la uşă. Jeremy a spus să-l ucidem numai dacă o putem face în deplină siguranţă. Acum nu putem. Dacă nu este chiar novice, ne va simţi mirosurile când se va întoarce. Cu oarecare noroc, va înţelege aluzia şi va părăsi oraşul. Dacă se va întâmpla aşa, îl vom putea urmări mai târziu şi îl vom ucide în afara teritoriului Haitei. Cu siguranţă va fi mult mai sigur.

Clay se întinse spre noptieră, unde pusese lucrurile scoase de sub pat. Îmi întinse două cutii de chibrituri.

– Pun pariu că ghicesc unde-şi petrece serile, declară Clay. Dacă e prea tâmpit să spele putina înainte de a veni după el mâine noapte, probabil că îl vom găsi scotocind după mâncare prin măcelăriile locale.

Am privit cele două cutii. Prima era de la *Taverna lui Rick*, unul din cele trei localuri autorizate din zonă. A doua era una ieftină, cafenie, cu o adresă ştampilată pe spate. Am memorat adresa, neputând lua nimic cu noi din cauza lipsei acute de buzunare.

– Să ne întoarcem după haine, zise Clay. Nick şi cu mine le-am ascuns aproape de locul unde te-am lăsat, aşa încât putem alerga împreună cea mai mare parte a drumului. Vrei să te Transformi în dormitor? Noi o să rămânem aici.

Inima începu să-mi bată cu putere.

– Să mă Transform?

– Mda, să te Transformi. Ai de gând să faci jogging până la maşină goală, scumpo? Nu că m-ar deranja, atâta timp cât nimeni altcineva nu trage cu ochiul. Dar ai putea avea probleme traversând autostrada...

– Am văzut nişte haine şi pe aici...

Clay trase cu putere aer pe nări.

– Mai degrabă aş fi surprins în pielea goală decât îmbrăcat în hainele vreunui mutt.

Cum n-am răspuns, se încruntă.

– S-a întâmplat ceva, scumpo?

– Nu, pur şi simplu... Nu, nu s-a întâmplat nimic.

Am intrat în dormitor, trăgând uşa după mine, dar lăsând-o puţin crăpată, aşa încât să pot ieşi atunci când – sau dacă – Transformarea avea să fie încununată de succes. Le eram recunoscătoare că nu li se păruse ciudat că aveam nevoie de intimitate. Deşi membrii Haitei erau extrem de apropiaţi unii de alţii, cei mai mulţi doreau să se Transforme departe de privire celorlalţi. Ca întotdeauna, excepţia era Clay, căruia nu-i păsa cine îl vedea Transformându-se. Pentru el era ceva natural, deci nu trebuia să-i fie deloc ruşine, chiar dacă în momentul culminant al Transformării devenea o creatură potrivită numai pentru un spectacol cu monştri. Pentru Clay, vanitatea era un alt concept uman, străin şi bizar. Nimic din ceea ce era natural nu trebuia ascuns. Încuietorile de la uşile băilor din Stonehaven fuseseră sparte cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Nimeni nu se obosise să le repare. O serie de lucruri nu meritau efortul de a lupta cu pornirile naturale ale lui Clay. Totuşi, trăgeam linia în clipa când trebuia să ne Transformăm împreună.

Am trecut de cealaltă parte a patului, aşa încât nici Clay, nici Nick să nu mă vadă prin uşă. M-am lăsat în patru labe, concentrată şi plină de speranţă. Nu s-a întâmplat nimic timp de cinci minute. Am început să transpir şi m-am concentrat şi mai tare. Au mai trecut alte câteva minute. Am crezut că-mi simt mâinile transformându-se în gheare, dar, privind în jos, n-am văzut pe covor decât nişte degete care continuau să arate extrem de omeneşti.

Cu colţul ochilor, am zărit uşa mişcându-se. Apăru un nas negru, urmat de un bot auriu. Cu o săritură, am trântit uşa înainte de a fi văzută de Clay. Acesta scoase un scâncet întrebător. Am mârâit, sperând ca sunetul să pară suficient de canin. Clay mârâi drept răspuns şi se îndepărtă de uşă. Obţinusem o amânare, dar una de scurtă durată. Avea să încerce din nou în mai puţin de cinci minute. Răbdarea nu era una din caracteristicile lui.

Târându-mă pe covor, am crăpat din nou uşa îndeajuns pentru a o împinge dacă – când, mă rog, când – aveam să mă Transform. Dar pentru orice eventualitate, m-am gândit la un plan de rezervă. Să înşfac câteva haine şi să sar pe fereastră? În timp ce măsuram cu privirea fereastra micuţă, pielea începu să mă mănânce şi să se întindă. Am aruncat o privire în jos pentru a-mi vedea unghiile îngroşându-se şi degetele scurtându-se. Oftând de uşurare, am închis ochii şi am lăsat Transformarea să-şi urmeze cursul.

Ne-am târât prin grădina din spatele casei şi am ajuns în partea de nord a unui lanţ de fast-food-uri. Strecurându-ne prin locurile de parcare cele mai îndepărtate, am ajuns într-un labirint de alei care ducea spre o serie de depozite. Scăpaţi în cele din urmă de luminile lămpilor, am început să alergăm.

N-a trecut mult şi Clay şi cu mine ne-am luat la întrecere. Era mai mult o cursă cu obstacole decât una obişnuită, alunecând prin băltoace şi împiedicându-ne în saci de gunoi. Tocmai preluasem conducerea, când o ladă de gunoi se prăbuşi cu zgomot la capătul aleei. Toţi trei ne-am oprit brusc, derapând pe asfalt.

– Ce dracu’ faci? se răsti o voce de bărbat tânăr. Uită-te pe unde mergi şi mişcă-ţi odată fundu’. Dacă află bătrânu’ că am ieşit fără voie, îmi pune pielea pe băţ.

Îi răspunse o altă voce, cu un chicotit de beţiv. Lada de gunoi se rostogoli scrâşnind pe asfalt, apoi îşi făcură apariţia două capete, înaintând pe alee. M-am dat înapoi încet printre umbre, până ce noada mi s-a oprit în zidul de cărămidă. Eram făcută sandviş între un morman de gunoi şi o stivă de cutii. Vizavi, Clay şi Nick se retraseră în cadrul unei uşi, dispărând în întuneric; locul nu mai era marcat decât de strălucirea ochilor albaştri ai lui Clay. Acesta îşi mută privirea de la mine la băieţii care se apropiau, anunţându-mă că umbrele din jurul meu nu-şi făceau deloc treaba, lăsându-mă expusă. Era prea târziu să-mi schimb poziţia. Nu puteam decât să sper că băieţii erau prea beţi pentru a da atenţie la orice altceva decât la obstacolele prin care se împleticeau.

Trăncăneau despre ceva, dar urechile mele percepeau cuvintele ca un zgomot cu spectru continuu şi uniform. Pentru a înţelege vorbirea umană în forma în care mă aflam, trebuia să mă concentrez ca şi cum ar fi trebuit să înţeleg pe cineva vorbind într-o limbă străină. Nu-mi puteam bate capul cu aşa

ceva acum. Eram prea ocupată să le urmăresc picioarele pe măsură ce se apropiau.

În clipa când au ajuns aproape de mormanul de gunoi, m-am chircit, făcându-mă aproape una cu pământul. Cizmele au mai înaintat încă trei paşi, aproape făcându-i să depăşească ascunzătoarea în care mă aflam. M-am străduit să nu le ascult conversaţia, concentrându-mă în special asupra feţelor pentru vreun indiciu sau altul. Băieţii nu aveau mai mult de şaptesprezece ani. Unul era înalt, cu părul negru, îmbrăcat cu geacă de piele, blugi descusuţi, cizme de armată, cu un tatuaj în jurul gâtului, piercing în nas şi în buze. Însoţitorul său, cu părul roşu, era îmbrăcat la fel, dar fără tatuaj şi piercing, lipsându-i probabil curajul – sau prostia – de a transforma o modă trecătoare într-o desfigurare permanentă.

Au continuat să sporovăiască, îndepărtându-se. Apoi, puştiul cu părul negru s-a împiedicat. În cădere, s-a răsucit, s-a agăţat de marginea lăzii de gunoi pentru a se sprijini, şi m-a văzut. A clipit din ochi. Apoi şi-a tras prietenul de mânecă şi a arătat cu degetul spre mine. Instinctul mă îndemna să înlătur pericolul, atacând. Raţiunea mă obliga să aştept. Cu zece ani în urmă, i-aş fi ucis pe amândoi în clipa când intraseră pe alee. Cu cinci ani în urmă, aş fi atacat de îndată ce unul m-ar fi zărit. Chiar şi acum, simţeam lupta din mine, senzaţia stăruitoare de frică încordându-mi muşchii, pregătindu-i de atac. Această bătălie pentru controlul propriului corp era ceea ce uram mai mult decât orice.

Un zgomot surd s-a repercutat pe alee. Simţind vibraţiile în gât, mi-am dat seama că mârâiam. Urechile îmi erau lipite de cap. Mintea a încercat pentru o clipă să nu ţină seama de instinct, apoi a conştientizat avantajul capitulării prin a-i lăsa pe băieţi să vadă cât de aproape se aflaseră de moarte.

Mi-am dezgolit colţii şi am mârâit şi mai tare. Ambii au făcut un salt înapoi. Roşcatul s-a întors şi a luat-o la fugă pe alee, poticnindu-se şi împiedicându-se printre gunoaie. Ochii celuilalt urmăriră fuga prietenului, dar, în loc să fugă cât îl ţineau picioarele după el, îşi afundă mâna în grămada de gunoi. Când o trase înapoi, lumina lunii se răsfrânse pe obiectul din ea. Se răsuci spre mine, ridicând o sticlă spartă, frica de pe figură fiind acum înlocuită de un rânjet încrezător de putere. O umbră neclară apăru în spatele său, şi, ridicând privirea, l-am zărit pe Clay ghemuit. Muşchii umerilor erau încordaţi. Am privit înapoi spre băiat, apoi am sărit. În zbor, m-am răsucit pentru a mă îndepărta de el, şi l-am lovit pe Clay direct în piept. Ne-am rostogolit amândoi prin aer, am atins pământul şi, fără a ne opri, am pornit în salturi; Nick ne urma îndeaproape. Am alergat tot drumul până în locul în care ne lăsasem hainele.

Am ajuns la Stonehaven după orele două. Antonio şi Peter nu sosiseră încă. Nu existase niciun mijloc sigur de a-i găsi şi a le spune că descoperisem deja locuinţa mutt-ului. Casa era tăcută şi întunecată. Jeremy nu ne aşteptase. Ştia că, de s-ar fi întâmplat ceva, l-am fi trezit. Clay şi cu mine am luat-o la fugă pe scări, înghiontindu-ne pentru a ajunge primul sus şi ciorăvăindu-ne în tot acest răstimp. În spatele nostru, Nick ne maimuţărea lupta, dar se ţinea cât mai aproape. Odată ajunşi în capul scărilor, am luat-o la goană spre camera lui Jeremy, aflată la capătul culoarului. Uşa s-a întredeschis înainte de a ajunge la ea.

– L-aţi găsit? întrebă Jeremy, o voce lipsită de corp venind din întuneric.

– Am descoperit unde stă, am răspuns eu . E...

– L-aţi ucis?

– Nuu, zise Clay. Prea riscant. Dar o să...

– Bine. Îmi povestiţi restul dimineaţă.

Uşa se închise. Clay şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt. Apoi eu am ridicat din umeri şi am pornit înapoi pe culoar.

– Va trebui pur şi simplu să te întrec mâine, am declarat eu.

Clay se aruncă asupra mea şi mă trânti pe podeaua tare. Rămase peste mine, ţintuindu-mi braţele de podea şi rânjind, emoţia vânătorii sticlindu-i încă în ochi.

– Aşa crezi? Ce-ar fi să jucăm ceva? Tu alegi jocul.

– Poker, zise Nick.

Clay se răsuci pentru a privi în sus.

– Şi care ar fi miza?

Nick rânji.

– Ca de obicei. A trecut mult timp.

Clay izbucni în râs, se ridică şi mă săltă în braţe. Odată ajunşi în camera sa, mă azvârli ca un sac pe pat şi se îndreptă spre bar. Nick sări pe mine. L-am azvârlit într-o parte şi m-am ridicat în picioare.

– Ce te face să crezi că am de gând să joc? am întrebat eu.

– Pentru că ne-ai simţit lipsa, declară Nick.

A făcut un adevărat spectacol din a-şi descheia cămaşa şi a se descotorosi de ea, asigurându-se că îi pot vedea perfect muşchii în toată splendoarea lor. A se dezbrăca era un adevărat ritual de împerechere pentru cei doi. Păreau să creadă că simpla vedere a unei feţe chipeşe, a unor bicepşi musculoşi şi a unui stomac plat avea să mă transforme într-o masă neajutorată de hormoni, doritoare să ia parte la jocurile lor juvenile. De obicei funcţiona, dar nu asta era important.

– Whiskey cu sifon? propuse Clay din cealaltă parte a încăperii.

– Perfect, răspunse Nick.

Clay nu mă întrebă ce doream. Nick îmi scoase agrafa din păr şi mă muşcă uşor de ureche; respiraţia caldă mirosea uşor a cină. M-am relaxat pe pat. În timp ce buzele îi coborau în jos pe gâtul meu, mi-am răsucit faţa, adulmecându-i ceafa şi trăgându-i în piept mirosul de mosc al corpului. Mi-am îngropat figura în scobitura claviculei şi am simţit cum inima începe să-i bată nebuneşte.

Nick sări brusc în sus. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Clay lipindu-i un pahar rece de spate. Îl înşfăcă pe Nick de umăr şi îl smulse de pe mine.

– Du-te şi adu cărţile, ordonă el.

– Unde-s? întrebă Nick.

– Caută-le. Aşa vei fi ocupat o bucată de vreme.

Clay se aşeză lângă capul meu şi îmi întinse un pahar. Am luat o înghiţitură. Rom şi cola. Clay dădu peste cap paharul dintr-o dată, apoi se aplecă peste mine.

– A fost o noapte perfectă, ce zici?

– Ar fi putut să fie. I-am zâmbit. Dar erai tu acolo.

– Ceea ce înseamnă că era numai începutul unei nopţi perfecte.

În timp ce se apleca deasupra mea, degetele îmi atinseră coapsa pentru a aluneca în sus spre şold. I-am simţit mirosul greu, aproape palpabil al corpului, ca o arsură în stomac, senzaţia radiind tot mai jos...

– Te-ai simţit bine, zise el. Recunoaşte.

– Poate că da.

Nick sări înapoi pe pat.

– E timpul să jucăm. Rămâneţi la mizele alese? Câştigătorul îi spune lui Jeremy ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta?

Clay zâmbi uşor.

– Nuu. Mă gândesc la altceva. Dacă câştig, Elena merge cu mine în pădure.

– Pentru ce? m-am interesat eu.

Zâmbetul i se adânci, punându-i în valoare dinţii albi, perfecţi.

– Are vreo importanţă?

– Şi, dacă câştig, ce primesc? am întrebat eu.

– Orice vrei. Dacă câştigi, îţi alegi premiul. Îi poţi spune lui Jeremy ce s-a întâmplat, sau îl poţi ucide pe mutt mâine noapte sau orice altceva vrei.

– Îl pot ucide?

Clay îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

– Ştiu că ţi-ar plăcea. Desigur, scumpo. Câştigi şi mutt-ul e al tău.

Era o ofertă căreia nu i-am putut rezista. Aşa încât am jucat.

A câştigat Clay.

VINĂ

L-am urmat pe Clay în pădure. Nick încercase să ne însoţească, dar o singură privire aruncată de Clay îl determinase să rămână în dormitor. Ajunşi într-un luminiş, Clay se opri, se răsuci şi mă privi fără a rosti vreun cuvânt.

– Nu putem.

M-am înfiorat în aerul nopţii.

Clay nu răspunse. De câte ori rejucasem această scenă? Nu mă învăţam minte niciodată? Ştiusem cum avea să se termine totul în momentul când luasem cărţile în mână – şi nu mă gândisem la nimic altceva în timpul jocului.

Mă sărută. Îi simţeam căldura corpului, atât de familiară încât mă puteam cufunda în ea. Mirosul pătrunzător al trupului său îmi plutea prin creier la fel de îmbătător precum fumul de peyote[1]. Simţeam cum corpul îmi cedează sub acţiunea lui, dar o parte a creierului – cea care încă mai raţiona – dădea alarma. Mai fusesem aici. Mai făcusem asta. Îţi aminteşti rezultatul?

M-am retras, mai mult testându-i reacţiile decât rezistându-i. Clay mă împinse în trunchiul unui copac, în timp ce mâinile lui îmi alunecară pe şolduri, strângându-mă cu putere. Îşi strivi buzele de ale mele, sărutându-mă din ce în ce mai apăsat. Am început să mă împotrivesc cu adevărat. Mă ţintui între corpul său şi trunchiul copacului. L-am pocnit şi s-a retras, clătinând din cap. M-am străduit să-mi recapăt respiraţia şi am privit în jur. Luminişul era gol. Clay plecase. În timp ce creierul înceţoşat încerca să prelucreze toate aceste date, braţele îmi fură ridicate brusc deasupra capului; m-am prăbuşit în genunchi.

– Ce...

– Stai liniştită, rosti Clay din spatele meu. Te ajut eu.

– Mă ajuţi? La ce mă ajuţi?

Am încercat să-mi trag braţele în jos, dar le ţinea prea strâns. Ceva moale alunecă în jurul încheieturilor. O creangă subţire se mişcă deasupra capului. Apoi Clay îmi dădu drumul. Mi-am smucit braţele, dar n-am reuşit să le deplasez mai mult de vreo cinci centimetri înainte ca fâşia de pânză din jurul încheieturilor să se strângă cu putere. De îndată ce am fost legată bine, Clay a păşit în faţă şi s-a aplecat peste mine, evident mai mult decât încântat de ceea ce vedea.

– Nu-i deloc amuzant, am zis eu. Dezleagă-mă. Acum.

Încă rânjind, înşfăcă partea superioară a tricoului meu sport şi îl sfâşie până la mijloc. Apoi îmi desfăcu sutienul. Am deschis gura să spun ceva, apoi m-am oprit, respirând adânc. Îşi lipise gura de un sân şi mă muşca uşor de sfârc. Apoi îşi trecu limba peste el, făcându-l să se întărească brusc. Patima mi-

[1] Tip de cactus care conţine mescalină, un puternic drog halucinogen. (n. tr.)

a înceţoşat creierul. Am gâfâit. Clay chicoti, şi vibraţia mi se răspândi în tot corpul, trezindu-mi simţurile.

– E mai bine? şopti el. Având în vedere că nu poţi să mi te împotriveşti, nu te poţi aştepta să mă opreşti. Nu mai ai absolut niciun control.

Mâna îi alunecă în jos pentru a-mi mângâia mai întâi stomacul, apoi şi mai jos, cu o încetineală frustrantă. Prin minte mi-a trecut imaginea neinvitată a corpului său gol peste al meu. Patima se dezlănţui. Clay îşi schimbă puţin poziţia. Îi simţeam erecţia în sus pe coapsă. Mi-am desfăcut puţin picioarele şi i-am simţit materialul aspru al blugilor frecându-se de corpul meu. Apoi Clay se dădu înapoi.

– Simţi încă tot ce s-a întâmplat în seara asta? şopti el, aplecându-se spre urechea mea. Vânătoarea. Urmărirea. Alergarea prin oraş.

M-am înfiorat.

– Unde le simţi? întrebă el cu o voce gravă, cu ochii de un albastru fosforescent.

Mâinile îi alunecară spre blugii mei, descheindu-i şi lăsându-i să cadă în jos pe şolduri. Îmi atinse partea interioară a coapselor, prelungind mângâierea numai atât cât să-mi facă inima să bată mai tare.

– Le simţi aici?

Mâna îi coborî şi mai jos, spre interiorul genunchilor, urmărind direcţia furnicăturilor care-mi străbăteau corpul. Am închis ochii şi am lăsat imaginile nopţii să-mi inunde creierul – imaginile uşilor închise, ale străzilor tăcute, mirosul produs de frică. Mi-am amintit mâna lui Clay mângâindu-mi blana, sclipirea de foame din ochii săi în timp ce pătrundea în apartament, bucuria produsă de cursa prin oraş. Mi-am adus aminte de pericolul întâlnit pe alee, de felul în care i-am urmărit cu privirea pe cei doi băieţi, de aşteptarea şi de urletul lui Clay în timp ce se repezea asupra lor. Toată excitaţia era încă prezentă, pulsând în fiecare parte a corpului.

– Le simţi? întrebă din nou, faţa apropiindu-i-se tot mai mult de a mea.

Am început să închid ochii.

– Nu, şopti Clay. Priveşte-mă.

Degetele îi coborâră încet, trasând conturul coapsei. Se jucă cu marginea chiloţilor pentru o clipă, apoi îşi înfipse degetele în mine. Am lăsat să-mi scape un gâfâit. Degetele se mişcau în interiorul meu, căutând centrul plăcerii. Mi-am muşcat buzele pentru a nu ţipa. Exact atunci când simţeam apropierea orgasmului, creierul a preluat controlul şi mi-am dat seama ce făceam. Am încercat să mă retrag, dar mă ţinea strâns, continuând să-şi mişte degetele în mine. Am simţit cum se apropie iar orgasmul, dar m-am împotrivit, nedorind să-i ofer această satisfacţie. Am strâns cu putere ochii şi am smucit cu putere de legăturile de la încheieturi. Copacul protestă, dar legăturile ţinură. Brusc,

mâna se opri şi se îndepărtă. Zgomotul metalic al unui fermoar spintecă aerul nopţii.

Ochii mi se deschiseră brusc pentru a-l vedea trăgându-şi blugii în jos. Văzându-i patima din ochi şi din întreg corpul, şoldurile mi s-au ridicat spontan pentru a-l întâlni. Am scuturat puternic din cap, încercând să-mi limpezesc mintea. M-am răsucit într-o parte. Clay se aplecă, aproape lipindu-şi faţa de a mea.

– Nu te voi forţa, Elena. Ai vrea să pretinzi că o voi face, dar ştii că nu-i adevărat. Tot ce trebuie să faci e să spui „nu”. Spune-mi să mă opresc. Spune-mi să te dezleg. O s-o fac.

Mâna îmi pătrunse între coapse, depărtându-le înainte ca eu să le fi putut strânge. Căldura şi supraexcitarea determinară corpul să mă trădeze. I-am simţit atingerea mădularului pe piele – numai atât...

– Spune-mi să mă opresc, şopti el. Pur şi simplu spune-mi!

L-am privit fix, dar cuvintele nu-mi veneau pe limbă. Am rămas o clipă nemişcaţi, privindu-ne în ochi. Apoi mă cuprinse în braţe şi se împinse în mine. Corpul mi s-a cutremurat. Clay rămase nemişcat o secundă. Îl simţeam în mine, cu şoldurile lipite de ale mele. Se retrase încet, şi tot trupul meu protestă, mişcându-se involuntar spre el, încercând să-l ţină aproape. I-am simţit braţele deasupra capului. Trase cu putere, şi legăturile se rupseră. Se înfipse în mine, şi rezistenţa mi se frânse brusc. M-am agăţat de el, cu mâinile înfipte adânc în păr, încolăcindu-l cu picioarele. Îmi dădu drumul la braţe şi mă sărută, sărutări pătimaşe, care mă ardeau, în timp ce el se mişca în mine. Atâta timp... Trecuse atâta timp, şi îmi lipsise atât de mult.

Când totul s-a terminat, ne-am prăbuşit pe iarbă, gâfâind de parcă am fi luat parte la un maraton. Am zăcut acolo, încă încolăciţi unul în jurul celuilalt. Clay îşi îngropă faţa în părul meu; îmi spuse că mă iubeşte, apoi adormi. Extenuată, am rămas întinsă într-o stare de somnolenţă. În cele din urmă, am întors capul şi l-am privit. Iubitul meu demon. Cu unsprezece ani în urmă, îi dăruisem totul. Dar nu fusese îndeajuns.

– M-ai muşcat, am şoptit eu.

* * *

Clay mă muşcase în biroul de la Stonehaven. Rămăsesem singură cu Jeremy, care încerca să găsească o modalitate de a scăpa de mine – deşi nu ştiam asta atunci. Părea să-mi pună o serie de întrebări simple, în aparenţă nevinovate – genul de întrebări pe care un tată îngrijorat i le-ar pune tinerei femei cu care fiul său are intenţia să să însoare. Clay şi cu mine eram logodiţi.

Îmi făcuse deja cunoştinţă cu cei mai buni prieteni ai săi, Nicholas şi Logan. Acum mă adusese la Stonehaven pentru a mă prezenta lui Jeremy.

În timp ce Jeremy mă chestiona, mi s-a părut că aud paşii lui Clay, dar aceştia s-au oprit brusc. Fie îmi imaginasem totul, fie că se îndreptase în altă parte. Jeremy stătea lângă fereastră, privind în curtea din spate. Îi vedeam numai o parte din profil.

– Până vă căsătoriţi, contractul lui Clayton cu universitatea se va fi terminat, declară el. Ce se va întâmpla dacă va găsi de lucru în altă parte? Eşti pregătită să-ţi abandonezi studiile?

Înainte de a putea răspunde, s-a deschis uşa. Aş vrea să pot spune că s-a deschis scârţâind sau într-un mod care să nu fi fost de bun augur. Dar nu. Pur şi simplu s-a deschis. Văzând-o mişcându-se, m-am întors. Un câine se strecură înăuntru, cu capul în jos, de parcă s-ar fi aşteptat să fie dojenit pentru că se afla într-un loc în care n-avea voie. Era uriaş, aproape la fel de înalt ca un mare danez şi la fel de robust ca un ciobănesc. Blana sa aurie strălucea. Intrând în cameră, s-a răsucit şi a privit în sus spre mine cu ochi albaştri scânteietori. A deschis gura mare. I-am zâmbit. Am simţit că, în ciuda mărimii, nu avea de ce să-mi fie teamă de el.

– Uau, am făcut eu. Ce dulău minunat! Sau poate e căţea?

Jeremy s-a răsucit spre mine. Ochii i s-au mărit brusc şi a pălit. A făcut un pas înainte, apoi s-a oprit şi a strigat după Clay.

– Clay l-a lăsat liber? am întrebat eu. E-n regulă, nu mă deranjează.

Am mişcat din degete, îndemnând câinele să se apropie.

– Nu te mişca, a zis Jeremy cu o voce gravă. Retrage-ţi mâna.

– E-n regulă. Îl las să mă miroasă. Aşa ar trebui să procedezi cu un câine străin înainte de a-l mângâia. Am crescut şi eu câţiva câini – ei bine, de fapt au făcut-o familiile mele adoptive. Vezi ce poziţie a luat? Cu urechile ciulite, gura deschisă, dând din coadă? Înseamnă că este calm şi curios.

– Retrage-ţi mâna – acum.

I-am aruncat o privire lui Jeremy. Era încordat de parcă ar fi fost gata să se arunce asupra câinelui dacă m-ar fi atacat. Strigă din nou după Clay.

– E-n regulă – pe bune, am zis eu din nou, puţin agasată. Dacă e sperios şi urli la el, nu faci decât să-l sperii şi mai tare. Crede-mă. Am fost muşcată o dată de un câine. Un chihuahua mic, dar care lătra tot timpul. A durut al dracului de tare. Încă mai am cicatricea. Ăsta arată ca o adevărată brută, dar e destul de prietenos. Aşa sunt de obicei câinii de talie mare. De jigodiile cele mici trebuie să te fereşti.

Câinele se apropiase şi mai mult. Îl privea cu un ochi pe Jeremy, prudent, atent la mişcările lui, de parcă se aştepta să fie bătut. Am simţit cum mă cuprindea mânia. Era bătut de obicei? Jeremy nu părea tipul care să facă aşa

ceva, însă de-abia îl întâlnisem. M-am întors cu spatele la el şi am întins şi mai mult mâna spre câine.

– Hei, băiete, am şoptit eu. Eşti frumos, ştii?

Câinele s-a apropiat şi mai mult, încet şi atent, ca şi cum ne-ar fi fost frică să nu ne speriem unul pe altul. Şi-a întins botul spre mâna mea. În timp ce se pregătea să-mi miroasă degetele, a sărit brusc în sus, înşfăcându-mă de mână şi muşcându-mă uşor. Am scos un ţipăt slab, mai mult de surpriză decât de durere. Câinele a început să-mi lingă mâna. Jeremy a traversat în fugă încăperea. Câinele a lăsat capul în jos şi a ţâşnit ca o săgeată pe uşă. Jeremy tocmai pornea după el, dar l-am oprit.

– Nu, am zis eu, n-a vrut să mă muşte. Voia numai să se joace.

Jeremy s-a apropiat cu paşi mari şi, apucându-mă de mână, a cercetat muşcătura. Doi dinţi trecuseră prin piele, lăsând înţepături mici, din care curseseră numai câteva picături de sânge.

– M-a muşcat superficial. O muşcătură din dragoste. Vezi?

Au trecut câteva minute, timp în care Jeremy mi-a cercetat rana. Apoi, la uşă s-a auzit un zgomot. Mi-am ridicat privirea, aşteptându-mă să văd din nou câinele. În schimb, Clay şi-a făcut apariţia. Nu-i puteam observa expresia, pentru că Jeremy se afla între noi, blocându-mi parţial câmpul vizual.

– M-a muşcat câinele, am zis eu. Nu-i mare scofală.

Jeremy s-a răsucit spre Clay.

– Ieşi afară, a poruncit el cu o voce atât de joasă, încât de-abia l-am auzit.

Clay stătea înmărmurit în uşă.

– Ieşi afară! a urlat Jeremy.

– Nu-i greşeala *lui*, am declarat eu. Poate că a lăsat câinele înăuntru, dar...

M-am oprit. Mâna începea să mă usture. Cele două urme de colţi căpătaseră o culoare roşu închis. Mi-am scuturat-o cu putere şi l-am privit pe Jeremy.

– Ar trebui s-o dezinfectez. Ai puţin Bactine[1] sau altceva?

Am făcut un pas înainte, dar mi-au cedat picioarele. Ultimul lucru pe care l-am mai văzut a fost cum Jeremy şi Clay se repezeau amândoi să mă prindă. Apoi totul a devenit negru.

După ce Clay m-a muşcat, nu mi-am recăpătat cunoştinţa timp de două zile, deşi, în acel moment, am avut impresia că se scurseseră numai câteva ore. M-am trezit în una din camerele de oaspeţi, cea care avea apoi să-mi devină dormitor. Am deschis ochii cu un efort considerabil. Îmi simţeam

[1] Antiseptic şi analgezic produs de compania Bayer. (n. tr.)

pleoapele fierbinţi şi umflate. Gâtul mă durea, urechile mă dureau, capul mă durea. La dracu', până şi dinţii mă dureau. Am clipit des de câteva ori. Pereţii se depărtau şi se apropiau, apoi totul a revenit la normal. Jeremy stătea pe un scaun lângă pat. Am ridicat capul. Durerea a explodat în spatele ochilor. Capul mi-a căzut din nou pe pernă şi am gemut. L-am auzit pe Jeremy ridicându-se, apoi am văzut cum se uită în jos la mine.

– Unde-i Clay?

Cel puţin asta am vrut să întreb, dar ceea ce a ieşit păreau mai degrabă nişte sunete rostite de cineva vorbind cu gura plină de bezele. Am înghiţit, strâmbându-mă de durere.

– Unde-i Clay? am repetat.

– Eşti bolnavă, a declarat Jeremy.

– Chiar aşa? Cum de nu mi-am dat seama? Replica m-a secătuit de puteri, aşa încât am fost nevoită să închid ochii şi să înghit din nou cu greu înainte de a continua. Ce s-a întâmplat?

– Te-a muşcat.

Brusc, mi-am amintit. Şi am simţit cum îmi zvâcnea mâna. M-am străduit s-o ridic. Cele două înţepături făcute de colţi se umflaseră, căpătând mărimea unor ouă de prigorie. Şi emanau căldură. Nu se vedea nici urmă de puroi sau infecţie, dar cu siguranţă ceva nu era în regulă. Am simţit cum mă cuprinde frica. Câinele era turbat? Care erau simptomele turbării? Ce se mai putea contracta de la o muşcătură de câine? Răpciugă?

– La spital, am croncănit. Trebuie să merg la spital.

– Bea asta!

Un pahar. Părea să conţină apă. Jeremy mi-a strecurat mână sub ceafă şi mi-a ridicat capul pentru a putea bea. M-am tras înapoi, lovind paharul cu bărbia şi răsturnând conţinutul pe pat. Jeremy a înjurat şi a tras deoparte cuvertura udă.

– Unde-i Clay?

– Trebuie să bei!

A ridicat o cuvertură curată de la piciorul patului, a scuturat-o şi m-a învelit. Am început să mă zvârcolesc sub ea.

– Unde-i Clay?

– Te-a muşcat.

– Ştiu că blestematu' ăla de câine m-a muşcat. M-am tras din nou înapoi când Jeremy mi-a pus mâna pe frunte. Răspunde-mi la întrebare. Unde-i Clay?

– Te-a muşcat. Clay te-a muşcat.

Am rămas brusc nemişcată, clipind din ochi. Am crezut că nu auzisem bine.

– Clay m-a muşcat? am repetat încet.

Jeremy nu m-a corectat. Continua să stea lângă mine, privindu-mă, aşteptând.

– Câinele m-a muşcat, am zis.

– Nu era un câine. Era Clay. Şi-a... şi-a schimbat înfăţişarea.

– Şi-a schimbat înfăţişarea... am repetat.

M-am holbat la Jeremy, apoi m-am răsucit într-o parte şi-n alta, încercând să mă ridic. Jeremy m-a înşfăcat de umeri şi m-a ţintuit pe pat. M-a cuprins panica. M-am împotrivit cu mai multă putere decât mă credeam capabilă, dând din mâini şi din picioare. Dar el m-a ţintuit de pat cu la fel de mult efort cât i-ar fi trebuit să facă acelaşi lucru cu un copilaş de doi ani.

– Potoleşte-te, Elena! Mi-a rostit numele cu greu, de parcă ar fi fost într-o limbă străină.

– Unde-i Clay? am urlat eu, ignorând durerea care îmi săgeta gâtul. Unde-i Clay?

– A plecat. L-am obligat să plece după ce... te-a muşcat.

M-a apucat de mâini, strângându-le cu atâta putere şi ţintuindu-mă de pat atât de tare, încât nu puteam să mai fac nicio mişcare. A respirat adânc şi a început să vorbească.

– Clay e... S-a oprit, apoi a clătinat din cap. Nu mai trebuie să-ţi spun ce este Clay, Elena. L-ai văzut schimbându-şi înfăţişarea. L-ai văzut transformându-se în lup.

– Nu! Am dat din picioare, dar n-am întâlnit decât aerul. Eşti nebun. Complet nebun. Am văzut un câine. Dă-mi drumul! Hei, Clay!

– Te-a muşcat, Elena. Asta înseamnă că... eşti acelaşi lucru. Eşti pe cale de a deveni acelaşi lucru. De aceea îţi e rău. Trebuie să mă laşi să te ajut.

Am închis ochii şi am urlat, acoperindu-i cuvintele. Unde era Clay? De ce mă lăsase singură cu nebunul ăsta? De ce mă abandonase? Mă iubea. Ştiam că mă iubea.

– Ştiu că nu mă crezi, Elena. Dar urmăreşte-mă cu atenţie. Urmăreşte-mă doar.

Mi-am întors capul într-o parte, pentru a nu-l mai vedea. Îi zăream numai braţul care-l ţintuia pe al meu de pat. După un moment, păru să capete o strălucire ciudată şi să se contracte. Am scuturat puternic din cap, ca şi cum un cărbune incandescent mi-ar fi pătruns în creier. Privirea mi s-a înceţoşat, apoi s-a limpezit brusc. Braţul lui Jeremy s-a încordat, încheietura i s-a îngustat, mâna răsucindu-i-se şi contorsionându-i-se într-un nod. Am vrut să închid ochii, dar n-am putut, fiind încremenită de ceea ce vedeam din faţa lor. Părul negru de pe mână s-a îngroşat. Tot mai multe fire au ţâşnit brusc de sub piele, devenind din ce în ce mai lungi. A slăbit şi presiunea degetelor lui pe mâna mea. Am privit în jos. Nici urmă de degete pe mâna mea. Numai o labă neagră

de lup! De-abia atunci am închis ochii şi am urlat până ce lumea din jur s-a cufundat într-un negru de nepătruns.

Mi-a trebuit aproape un an pentru a înţelege ceea ce devenisem, pentru a înţelege că ceea ce trăiam nu era un coşmar sau o minciună, pentru a înţelege că era vorba despre ceva care nu avea să se sfârşească vreodată şi că nu exista vreun remediu cunoscut. Jeremy i-a permis lui Clay să se întoarcă optsprezece luni mai târziu, dar nimic nu avea să mai fie la fel între noi. Nici nu se putea. Există lucruri pe care nu poţi să le ierţi.

M-am trezit după câteva ore în braţele lui, cu spatele lipit de corpul său. Am simţit cum o senzaţie de linişte mă îndemna din nou la somn. Apoi m-am trezit brusc. Braţele lui Clay în jurul meu. Spatele meu lipit de corpul său. Întinşi amândoi pe iarbă. Goi puşcă. Ah, rahat!

M-am desprins din braţele sale fără a-l trezi, am străbătut tiptil luminişul şi m-am îndreptat spre casă. Pe terasa din spate, Jeremy citea *The New York Times* în lumina slabă a zorilor. Când l-am văzut, m-am oprit, dar era prea târziu. Mă zărise deja. Ei bine, eram goală, dar nu acesta era motivul pentru care mai degrabă aş fi preferat să-l evit. Anii petrecuţi printre membrii Haitei mă făcuseră să renunţ la orice decenţă. De câte ori ieşeam să alergăm, ne trezeam complet goi şi departe de locul în care ne lăsam hainele. La început, te deranja să te trezeşti din somnul de după alergare pentru a-ţi da seama că te afli în vreo grotă alături de trei sau patru tipi goi puşcă. Era deranjant, deşi nu complet neplăcut, luând în considerare faptul că toţi tipii erau vârcolaci, deci într-o condiţie fizică excelentă şi „bine dotaţi” *au naturel*. Dar mă abat de la subiect; Jeremy mă tot văzuse dezbrăcată de ani de zile. Când am ieşit dintre copaci *sans* haine, nici măcar nu a remarcat amănuntul.

Împături ziarul, se ridică de pe şezlong şi aşteptă. Cu bărbia sus, m-am îndreptat spre terasă. Avea să simtă mirosul lui Clay îmbibat în pielea mea. Nicio şansă să nu-şi dea seama...

– Sunt obosită, am declarat eu, încercând să trec pe lângă el. A fost o noapte lungă. Mă duc să mă culc.

– Aş vrea să aud ce aţi descoperit noaptea trecută.

O voce blândă... O rugăminte, nu un ordin. Mi-ar fi fost mai uşor să ignor un ordin direct. În timp ce stăteam nemişcată, ideea de a mă băga în pat, singură cu gândurile mele, se dovedi brusc prea mult. Jeremy îmi oferea o alternativă. Am hotărât s-o accept. Lăsându-mă să cad pe un fotoliu, i-am spus întreaga poveste. Ei bine, nu chiar totul, dar i-am povestit despre descoperirea apartamentului mutt-ului, trecând sub tăcere întâlnirea nedorită cu băieţii de pe alee şi excluzând complet orice se întâmplase după ce ne întorsesem.

Jeremy a ascultat fără să zică aproape nimic. Când îmi terminam relatarea, am zărit cu coada ochiului o mişcare vagă în curte. Clay ieşea din pădure, cu corpul ţeapăn şi cu fălcile încleştate.

– Du-te înăuntru, zise Jeremy. Dormi puţin. Am eu grijă de Clay.

M-am făcut nevăzută în casă.

Ajunsă în camera mea, am scos celularul din geantă şi am sunat la Toronto. Nu l-am sunat pe Philip – nu pentru că mă simţeam vinovată. Ei bine, nu l-am sunat pentru că ştiam că ar trebui să mă simt vinovată şi, pentru că nu puteam, nu mi se părea corect s-o fac. Are vreun sens? Probabil că nu.

Dacă aş fi făcut sex cu oricine altcineva în afară de Clay, m-aş fi simţit vinovată. Pe de altă parte, şansele să-l înşel pe Philip cu oricine altcineva în afara lui Clay erau atât de infime, încât nici nu intrau în discuţie. Eram credincioasă prin firea mea, fie că voiam sau nu. Totuşi, ceea ce împărtăşeam alături de Clay era un lucru atât de vechi şi de complex, încât faptul că mă culcasem cu el nu putea fi comparat cu un act sexual obişnuit. Era cedarea în faţa unui lucru pe care îl simţeam atât de adânc în mine, încât nici toată mânia, durerea şi ura din lume nu m-ar fi oprit să mă întorc la el. Să fiu o femeie-vârcolac, să mă aflu la Stonehaven şi să trăiesc lângă Clay erau lucruri atât de strâns legate, încât nu le puteam separa. Capitularea în faţa unuia însemna capitularea în faţa tuturor. Faptul că îi cedasem lui Clay nu însemna că îl trădasem pe Philip, ci că mă trădasem pe mine însămi. Şi asta mă înspăimânta. Chiar şi în momentul când stăteam pe pat, strângând telefonul în mână, simţeam cum întreaga mea existenţă se prăbuşea. Graniţa dintre cele două lumi în care trăiam se solidifica, iar eu eram prinsă în partea greşită.

Mă holbam la telefon, încercând să mă hotărăsc pe cine să sun, cine din existenţa mea umană avea puterea de a mă duce înapoi. M-am gândit, pentru o clipă, să le sun pe Anne sau pe Diane. Am respins imediat ideea, apoi m-am întrebat de ce mă gândisem la aşa ceva. Dacă o convorbire cu Philip nu avea să mă ajute, de ce aş fi luat vreodată în calcul ideea de a le suna pe mama sau pe sora sa? Am alungat gândul din minte pentru o clipă, dar ceva în el mă înspăimânta. După o pauză scurtă, degetele au apăsat pe butoane din proprie iniţiativă. În timp ce numărul era apelat, m-am întrebat, ca paralizată, pe cine sunasem. Apoi se auzi o voce: „Bună, aţi sunat la Elena Michaels, *Focus Toronto*. Acum nu sunt la birou, dar dacă lăsaţi numele şi numărul, vă voi contacta cât mai curând posibil”. Am întrerupt legătura, am dat la o parte cuverturile, m-am strecurat în pat, apoi am întins mână după telefon şi am apăsat butonul de REAPELARE.

Am adormit după al cincilea apel.

Când m-am trezit, era aproape amiază. În timp ce mă îmbrăcam, paşi pe hol m-au făcut să înlemnesc.

– Elena?

Clay încercă uşa. Era încuiată. Cu singura yală din casă pe care Clay nu îndrăznea s-o spargă.

– Te-am auzit când te-ai trezit. Dă-mi drumul înăuntru. Vreau să vorbesc cu tine.

Am terminat de tras blugii pe mine.

– Elena? Haide. Clay trase din nou de mâner. Dă-mi drumul înăuntru. Trebuie să stăm de vorbă.

Adunându-mi părul la spate, l-am prins pe ceafă cu o agrafă. Apoi am traversat camera, am deschis fereastra şi am sărit, aterizând pe pământ cu un zgomot surd. O durere m-a fulgerat prin gambe, dar nu mă rănisem. O săritură de la etajul al doilea nu era periculoasă pentru un vârcolac.

Deasupra, Clay bătea în uşă. Am înconjurat casa şi am trecut de uşa principală. Jeremy şi Antonio traversau holul când am intrat. Jeremy se opri şi ridică dintr-o sprânceană.

– Scările nu mai constituie deloc o provocare penrtu tine? întrebă el.

Antonio izbucni în râs.

– Nu despre provocare e vorba, Jer, ci despre lupul cel mare şi rău care gâfâie din greu în faţa uşii ei.

Rezemându-se de balustrada scării, strigă privind în sus:

– Hei, Clayton, nu mai zgâlţâi uşa aia, că dărâmi casa. Te-a tras în piept. E aici, jos.

Jeremy clătină din cap şi mă conduse spre bucătărie.

Eram deja la jumătatea micului dejun când Clay coborî şi el. Jeremy îi arătă un scaun aflat la celălalt capăt al mesei. Clay bombăni ceva, dar se conformă. Curând, apărură Nick şi Peter, şi, în haosul creat de micul dejun, m-am relaxat şi am putut să-l ignor pe Clay. După ce am terminat de mâncat, le-am povestit şi celorlalţi ce descoperisem cu o noapte înainte. În timp ce vorbeam, Jeremy răsfoia ziarele. Tocmai terminasem relatarea, când puse ziarul pe masă şi mă privi ţintă.

– Asta-i tot?

Ceva în tonul vocii mă provoca să răspund afirmativ. Am ezitat, apoi am aprobat din cap.

– Sigur?

– Ăăă – da. Aşa cred.

Jeremy desfăcu ziarul fără să se grăbească, apoi îl puse în faţa mea. Prima pagină din *Bear Valley Post*. Principalul titlu. CÂINI SĂLBATICI REPERAŢI ÎN ORAŞ.

– Oh, am făcut eu. Fir-ar să fie!

Jeremy scoase un sunet care ar fi putut fi considerat un mârâit. Am citit articolul. Cei doi băieţi pe care-i văzusem pe alee îşi treziseră părinţii pentru a le povesti totul; la rândul lor, părinţii îl treziseră pe redactorul-şef al ziarului. Băieţii pretindeau că îi văzuseră pe ucigaşii fetei. Doi, poate trei câini uriaşi, asemănători cu cei ciobăneşti, furişându-se chiar prin centrul oraşului.

– Trei, rosti Jeremy cu o voce gravă. Voi trei. Împreună.

Peter şi Antonio dispărură brusc de la masă. Clay îl privi pe Nick şi, cu o mişcare a capului, îi făcu semn că putea să plece şi el. Nimeni nu-i putea reproşa ceva lui Nick pentru cele întâmplate. Jeremy ştia cine erau principalii vinovaţi. Nick clătină din cap şi rămase la locul său. Urma să plătească pentru partea lui de vină.

– Ne întorceam de la apartamentul mutt-ului, am zis eu. Băieţii mergeau pe alee şi m-au văzut.

– Elena n-avea destul loc să se ascundă, interveni Clay. Unul din ei a înşfăcat o sticlă spartă. Mi-am pierdut cumpătul. Am sărit la ei. Elena m-a oprit şi am fugit cu toţii. Nimeni n-a fost rănit.

– Am fost răniţi cu toţii, declară Jeremy. V-am spus să nu mergeţi împreună.

– N-am făcut-o, am replicat eu. Aşa cum ţi-am spus, totul s-a întâmplat după ce am descoperit apartamentul.

– V-am spus să vă Transformaţi în formă umană după ce îl *găsiţi.*

– Şi ce să facem? Să alergăm spre maşină în fundul gol?

Colţurile gurii lui Jeremy se contractară nervos. Urmă un minut de tăcere. Apoi se ridică în picioare, îmi făcu semn să-l urmez, şi ieşi din cameră. Clay şi Nick mă priviră, dar am clătinat din cap. Urma o discuţie particulară, indiferent cât de mult doream să mai fie şi alţii de faţă. L-am urmat pe Jeremy afară din casă.

Jeremy mă conduse în pădure, urmând potecile marcate. Parcursesem deja vreo patru sute de metri înainte de a rosti vreun cuvânt. Chiar şi atunci, nu se întoarse spre mine, ci continuă să păşească în faţa mea.

– Ştii că suntem în pericol.

– Toţi ştim...

– Nu sunt sigur că ştii şi tu. Poate ai stat prea mult departe de Haită, Elena. Sau poate crezi că toate astea nu te afectează, de vreme ce te-ai mutat în Toronto...

– Sugerezi că am sabotat cu bună ştiinţă...

– Bineînţeles că nu. Spun numai că trebuie să ţi se aducă aminte cât de importantă este această problemă pentru noi toţi, indiferent de locul în care

trăim. Elena, oamenii din Bear Valley caută un ucigaş. Ucigaşul e un vârcolac. Noi suntem vârcolaci. Dacă e prins, cât crezi că va mai dura până când toţi locuitorii ne vor bate în poartă? Dacă oamenii îl găsesc pe acest mutt în viaţă şi îşi dau seama ce este în realitate, el va vorbi. Nu se află în Bear Valley din întâmplare. Orice mutt care are un tată ştie că locuim prin împrejurimi. Dacă mutt-ul ăsta e descoperit, va conduce autorităţile aici, la Clayton şi la mine, şi, prin noi, la restul Haitei, şi, foarte probabil, la oricare alt vârcolac – chiar şi la aceia care încearcă să nege orice legătură cu Haita.

– Şi crezi că eu nu-mi dau seama de asta?

– Am avut încredere în tine să conduci acţiunea din noaptea trecută, Elena.

Auuu. Asta chiar duruse. Mai mult decât voiam să recunosc, aşa încât am ascuns-o în modul meu obişnuit.

– Asta a fost greşeala ta, am izbucnit eu. Nu ţi-am cerut să ai încredere în mine. Uită-te ce s-a întâmplat cu Carter. Ai avut încredere în mine şi atunci, nu-i aşa? Cine se arde o dată...

– Din punctul meu de vedere, singura ta greşeală în povestea cu Carter a fost de a nu fi luat legătura cu mine înainte de a acţiona. Ştiu că existau mai multe posibilităţi de acţiune, iar ăsta era exact motivul pentru care trebuia să mă fi contactat – eu să fiu cel care să dea ordinul. Eu să-mi asum întreaga responsabilitate pentru acea moarte. Ştiu că...

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Bineînţeles că nu.

Am continuat să mergem în tăcere. Îmi simţeam cuvintele blocate în gât, aşteptând disperate să le dau drumul, să le permit să vorbească despre ceea ce făcusem şi simţisem. Dar, în timp ce mergeam, am simţit un miros, şi, odată cu el, cuvintele s-au dizolvat.

– Simţi mirosul? am întrebat eu.

Jeremy oftă.

– Elena, aş vrea să nu...

– Îmi pare rău. N-am vrut să întrerup nimic, dar... – nasul mi se contractă, simţind din nou mirosul adus de briză – mirosul ăsta... Îl simţi?

Nările lui Jeremy se dilatară brusc. Mirosi nerăbdător briza, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat să descopere nimic. Apoi clipi brusc. Această reacţie, extrem de mică şi în aparenţă nevinovată, spunea totul. Simţise şi el izul. De sânge. De sânge uman.

ÎNCĂLCAREA PROPRIETĂŢII

Am luat urma mirosului de sânge până la gardul din zona estică. Pe măsură ce ne apropiam, aroma era înlocuită de alta mult mai puternică – şi mai rea. Cea de carne în descompunere.

Am ajuns la un podeţ de lemn arcuit peste un pârâu. L-am traversat şi m-am oprit. Izul dispăruse. Am adulmecat din nou vântul care bătea dinspre est. Se simţeau urme de descompunere în aer, dar duhoarea dispăruse. M-am răsucit şi am privit înspre pârâu. De sub podeţ ieşea ceva de culoare palidă – un picior gol, umflat, cu degetele cenuşii îndreptate spre cer. Am coborât în fugă malul şi am intrat în apă. Jeremy s-a aplecat peste balustrada podeţului, a văzut piciorul şi s-a retras, lăsându-mă pe mine să cercetez locul.

Ţinându-mă de marginea podeţului, am îngenuncheat în apa îngheţată, udându-mi blugii de la glezne până la coapse. Piciorul gol era încă ataşat de o gambă zveltă. Duhoarea era cumplită. Pentru că în acele momente respiram pe gură, am simţit cum stomacul mi se revoltă. Nu-mi fusese îndeajuns că miroseam carnea putrezită, acum îi mai simţeam şi gustul! Am închis gura şi am tras cu putere aer în piept, pe nas. Gamba continua cu genunchiul, pentru a se transforma într-o grămadă de piele şi muşchi din care ieşea strălucitor femurul – un os mare, ros de un câine interesat mai mult să distrugă decât să mănânce. Coapsa era numai un ciot plin de viermi, cu osul rupt de fălci puternice. Privind cu atenţie sub podeţ, am văzut şi rămăşiţele celui de-al doilea picior – sau bucăţi din el – împrăştiate peste tot, ca şi cum cineva ar fi scuturat ultimele resturi de gunoi dintr-un sac. Deasupra coapselor, torsul părea o masă informă de carne sfârtecată. N-am văzut dacă braţele mai erau încă ataşate de trunchi – probabil se aflau printre resturile împrăştiate undeva mai departe. Capul era răsucit spre spate, gâtul sfârtecat aproape în întregime. Nu voiam să-i privesc faţa. E mai uşor dacă nu-i vezi faţa. Dacă reuşeşti să te gândeşti la corpul în putrefacţie ca recuzită dintr-un film de groază de serie B. Totuşi, mai uşor nu înseamnă întotdeauna mai bine. Nu aveam de-a face cu recuzită, iar moarta nu merita un astfel de tratament. Am presupus că era vorba de o femeie din cauza dimensiunilor şi a zvelteţii corpului, dar mişcând puţin capul, mi-am dat seama de greşeală. Era un adolescent, aproape un puşti. Ochii îi erau larg deschişi, cu o crustă de noroi deasupra, la fel de fără viaţă ca nişte bucăţi bine şlefuite de marmură. În rest, figura îi era neatinsă, cu pielea perfect întinsă, bine întreţinută şi foarte, foarte tânără.

Altă crimă pe care se putea pune ştampila “Vârcolac!” Chiar dacă nu puteam distinge „semnătura” caracteristică a mutt-ului prin mirosul de sânge şi prin duhoarea emanată de carnea putrezită, o ştiam după modul brutal în care fusese sfâşiat gâtul şi mestecate părţi ale trunchiului. Mutt-ul adusese cadavrul aici. La Stonehaven. Nu-l omorâse pe băiat aici. Nu erau urme de sânge, dar crusta uscată de noroi indica faptul că fusese iniţial îngropat, apoi

dezgropat. În timp ce scotoceam prin apartamentul mutt-ului noaptea trecută, el transporta cadavrul la Stonehaven pentru a fi găsit de noi! Insulta implicită m-a cutremurat de furie.

– Va trebui să scăpăm de cadavru, declară Jeremy. Lasă-l acolo. Ne întoarcem...

O trosnitură printre tufişuri l-a făcut să se întrerupă brusc. Am ridicat capul de sub podeţ. Cineva – la fel de mare ca un rinocer – călca în picioare vegetaţia. Fiinţe umane. M-am aplecat iute pentru a-mi spăla mâinile în pârâu, şi m-am căţărat în grabă pe mal. De-abia ajunsesem sus când doi bărbaţi în veste de vânătoare portocalii au ieşit în fugă din pădure.

– Aceasta e o proprietate particulară, declară Jeremy, vocea sa calmă întrerupând liniştea lăsată peste luminiş.

Cei doi bărbaţi au tresărit şi s-au răsucit brusc. Jeremy a rămas pe podeţ, şi, ducând o mână la spate, mi-a făcut semn să mă apropii.

– Am spus că aceasta este o proprietate particulară, a repetat.

Unul din cei doi, un puşti robust de vreo şaptesprezece ani, făcu un pas înainte.

– Mda, şi atunci ce cauţi aici, amice?

Bărbatul mai în vârstă îl înşfăcă de cot şi îl trase înapoi.

– Scuze pentru manierele fiului meu, domnule. Bănuiesc că sunteţi... Se opri, încercând să-şi amintească un nume fără a reuşi.

– Da, eu sunt proprietarul, declară Jeremy cu aceeaşi voce calmă.

Un bărbat şi o femeie apărură grăbiţi în spatele primilor doi, aproape răsturnându-i. Se opriră brusc şi ne priviră de parcă ar fi văzut nişte fantome. Bărbatul mai în vârstă le şopti ceva, apoi se întoarse din nou spre Jeremy, dregându-şi glasul.

– Da, domnule. Am înţeles că sunteţi proprietarul, dar, vedeţi, avem o problemă. Sunt sigur că aţi auzit despre fata ucisă acum câteva zile. Ei bine, de câini. Câini sălbatici. De talie mare. Doi băieţi din oraş i-au văzut noaptea trecută. Apoi am primit un telefon astăzi dimineaţă... despre faptul că au fost zăriţi în această zonă a pădurii pe la miezul nopţii.

– Deci, cercetaţi zona.

Bărbatul se îndreptă de spate.

– Exact, domnule. Deci, dacă nu vă deranjează...

– Chiar mă deranjează.

Bărbatul clipi din ochi.

– Da, dar vedeţi, trebuie să verificăm locurile şi...

– Aţi trecut pe la mine pe acasă să cereţi permisiunea?

– Nu, dar...

– Aţi telefonat să cereţi permisiunea?

– Nu, dar...

Vocea bărbatului se ridicase cu o octavă, iar băiatul din spatele său se agita continuu, bombănind. Jeremy continuă pe acelaşi ton imperturbabil.

– Atunci vă sugerez să vă întoarceţi pe unde aţi venit şi să mă aşteptaţi acasă. Dacă vreţi să cercetaţi pădurile din zonă, aveţi nevoie de permisiunea mea. În circumstanţele de faţă, cu siguranţă că n-am nimic împotrivă să v-o dau, dar nu vreau să întâlnesc oameni înarmaţi când mă plimb pe proprietatea mea.

– Căutăm câini sălbatici, interveni femeia, nu oameni.

– În toată agitaţia produsă de vânătoare, se poate întâmpla orice. Fiindcă acest teren este al meu, prefer să nu risc. Mă plimb prin aceste păduri. Familia şi oaspeţii mei se plimbă prin aceste păduri. De aceea, nu permit prezenţa unor vânători pe aici. Acum, dacă porniţi spre casă, îmi termin plimbarea şi ne întâlnim acolo. Vă pot pune la dispoziţie hărţi ale proprietăţii şi îmi pot avertiza oaspeţii să nu mai intre în pădure cât timp veţi fi aici. Vi se pare rezonabil?

Ceilalţi doi începură şi ei să bombănească, dar tipul mai în vârstă părea să reflecteze, cântărind în minte inconvenienţa de a se retrage, pe de o parte, şi buna cuviinţă, pe de alta. Tocmai când părea gata să abandoneze partida, o voce din spatele său se răsti:

– Ce dracu’ se petrece aici?

Clay ţâşni din pădure ca un fulger. M-am crispat şi mi s-a părut că Jeremy a făcut la fel, deşi se poate să fi fost numai o iluzie datorată razelor soarelui, care pătrundeau printre copaci. Clay se opri la marginea luminişului, privind când la grupul de necunoscuţi, când la noi.

– Ce dracu’ căutaţi aici? se adresă el celor patru, înaintând spre ei.

– Caută câini sălbatici, răspunse Jeremy cu o voce moale.

Clay îşi încleştă pumnii. Valul de furie care-l cuprinsese se răspândi peste tot în luminiş. Cu două zile în urmă, când auzise vânătorii trăgând focuri de armă în interiorul proprietăţii, Clay se înfuriase. Teritoriul îi fusese invadat. Totuşi, fusese capabil să se controleze, pentru că nu-i văzuse pe cei care pătrunseseră fără permisiune pe proprietate, pentru că i se interzisese să se apropie îndeajuns de mult de ei pentru a-i putea vedea, mirosi şi reacţiona aşa cum îi dictau instintele. Chiar dacă i-ar fi întâlnit, ar fi fost avertizat din timp de prezenţa lor, aşa încât s-ar fi putut stăpâni. De această dată, totul era diferit. Pornit să ne caute, nu le simţise mirosul decât atunci când fusese prea târziu. Cei ce încălcaseră proprietatea nu mai erau indivizi nevăzuţi înarmaţi cu puşti şi trăgând în întuneric, ci fiinţe umane în carne şi oase, stând chiar în faţa lui – ţinte vii pentru furia sa.

– N-ai putut citi nenorocitele de indicatoare din drumul tău? se zbârli el, răsucindu-se spre cel mai tânăr şi mai solid dintre cei patru. Sau inscripţiile de pe blestematele alea de indicatoare au prea multe silabe pentru tine?

– Clayton, îl avertiză Jeremy.

Clay nu-l auzi. Ştiam deja asta. Tot ce auzea era sângele care îi bubuia în urechi, nevoia de a-şi apăra teritoriul dominându-i complet mintea. Se apropie şi mai mult de băiat, iar acesta se dădu înapoi, lipindu-se cu spatele de un copac.

– Aici e o proprietate particulară, rosti Clay. Înţelegi ce înseamnă asta?

Jeremy începu să coboare podeţul; l-am urmat îndeaproape. Ajunsesem la jumătatea distanţei până la luminiş, când din pădure răsună un lătrat. Lătratul repetat al unui câine de vânătoare. Al unui câine lansat pe o urmă. Mi-am plimbat privirea de la Jeremy la Clay. Amândoi se opriseră şi ascultau, încercând să determine direcţia sunetului. Am făcut un pas înapoi spre podeţ. Lătratul se apropia cu fiecare secundă, însufleţit de speranţa triumfului. Simţise mirosul cadavrului de sub podeţ.

Am făcut încă un pas înapoi. Înainte de a mă putea gândi, câinele ţâşni ca o săgeată din pădure. Se îndrepta direct spre mine, fără să vadă nimic înaintea ochilor, centrii de mişcare din creier influenţaţi numai de miros. Se opri brusc la un metru în faţa mea. Acum adulmeca alt miros. Al meu.

Câinele mă privi. Era un hibrid de talie mare, ceva între ciobănesc şi câine de vânătoare. Lăsă botul în jos şi clipi derutat. Apoi, ridicându-şi capul şi dezvelindu-şi dinţii, mârâi prelung. Nu ştia ce eram, dar cu siguranţă nu mă plăcea. Unul din bărbaţi urlă ceva. Câinele îl ignoră şi mârâi din nou. Bărbatul mai în vârstă porni în fugă spre el. Văzând cum îmi dispare orice şansă de a forţa lucrurile, am privit fix în ochii câinelui şi am rânjit. Vino şi prinde-mă! Câinele m-a ascultat.

A sărit. Şi-a înfipt dinţii în antebraţul meu. Am căzut, ridicând în sus mâinile, ca şi cum mi-aş fi protejat faţa. Câinele mă ţinea strâns. Pe măsură ce dinţii îi pătrundeau tot mai adânc în braţul meu, am scos un urlet de durere şi frică. Am lovit uşor bestia cu picioarele, dar loviturile de-abia i-au atins corpul. Am simţit agitaţie deasupra capului. Cineva trase fără menanjamente câinele de pe mine, aproape smulgându-mi mâna din umăr. Apoi câinele deveni inert, iar dinţii i se descleştară de pe mâna mea. Am privit în sus pentru a-l vedea pe Clay deasupra mea, cu braţele încă încolăcite în jurul gâtului câinelui mort. Azvârli cadavrul animalului într-o parte şi se lăsă în genunchi. Mi-am îngropat capul în mâini şi am început să plâng cu suspine.

– Gata, gata, s-a terminat, zise el, strângându-mă în braţe şi mângâindu-mi părul.

Încerca din răsputeri să-şi stăpânească râsul care îi scutura tot corpul. Am rezistat tentaţiei de a-l ciupi şi am continuat să bocesc. Jeremy dori să ştie pe un ton imperativ cui aparţinea câinele şi dacă avea vaccinările la zi. Vocile celor patru se amestecau între ele, bolborosind scuze peste scuze. Unul din ei dispăru în pădure pentru a găsi proprietarul câinelui. Clay şi cu mine am rămas în continuare pe pământ, eu suspinând, el alinându-mă. Se distra mult prea tare, dar nu îndrăzneam să mă ridic, de teamă ca ceilalţi să-şi dea seama că ochii îmi erau uscaţi şi că eram remarcabil de calmă pentru o femeie atacată cu sălbăticie de o fiară dezlănţuită.

După câteva minute îşi făcu apariţia şi proprietarul animalului, câtuşi de puţin bucuros de a-şi vedea preţiosul câine de vânătoare zăcând mort pe iarbă. Tăcu brusc când află ce se întâmplase şi ne asigură că va suporta toate cheltuielile medicale, temându-se probabil să nu fie dat în judecată. Jeremy îi trase un perdaf straşnic vizavi de faptul că îşi lăsase câinele nesupravegheat pe o proprietate particulară. După ce Jeremy îşi termină discursul, bărbatul îl asigură că animalul avusese vaccinările la zi, apoi, ajutat de băiat, ridică stârvul din iarbă şi plecă cu el. De data aceasta, când Jeremy le ceru să părăsească proprietatea, nimeni nu obiectă. Haosul odată transformat în linişte, l-am împins într-o parte pe Clay şi m-am ridicat în picioare.

– Ce-ţi face braţul? întrebă Jeremy, apropiindu-se.

Am examinat rana. Patru urme de colţi din care încă picura sânge, dar pielea era prea puţin sfâşiată. Mi-am încleştat şi descleştat pumnul. Durea ca naiba, dar totul părea să fie în regulă. Nu eram prea neliniştită. Rănile vârcolacilor se vindecă repede, acesta fiind probabil motivul pentru care ne muşcăm unii pe alţii cu atâta dezinvoltură.

– Prima rană obţinută în război, am declarat eu.

– Sperăm să fie şi ultima, replică sec Jeremy, examinându-mi braţul. Bănuiesc că s-ar fi putut şi mai rău.

– A dat un spectacol pe cinste, zise Clay.

L-am privit fix.

– N-aş fi fost obligată dacă n-ai fi năvălit tunând şi fulgerând ca un apucat. Jeremy aproape scăpase de ei când ţi-ai făcut apariţia.

Jeremy se mişcă uşor spre stânga, împiedicându-mă să-l văd pe Clay, ca şi cum am fi fost doi peştişori exotici care nu se atacă dacă nu se văd unul pe celălalt.

– Hai acasă să-ţi dezinfectez rana. Clay, sub podeţ e un cadavru. Pune-l în magazie – o să scăpăm de el la noapte.

– Un cadavru?

– Un băiat. Fugit, probabil, de acasă.

– Vrei să spui că mutt-ul a adus un cadavru...

– Ia-l de aici până nu se hotărăsc ăia să se întoarcă.

Jeremy mă luă de mâna sănătoasă şi mă trase după el înainte să protesteze Clay.

Am discutat tot drumul spre casă – mai bine zis, Jeremy a vorbit, eu am ascultat. Pericolul creştea cu fiecare oră. La început fusesem observaţi în oraş. Apoi descoperisem un cadavru pe proprietatea noastră. Urmase o confruntare cu localnicii, ceea ce atrăsese atenţia asupra noastră şi probabil trezise bănuieli. Totul în decurs de numai douăsprezece ore. Mutt-ul trebuia să moară. În acea noapte.

Odată întors acasă, Clay dori să vorbească cu Jeremy şi cu mine. Am găsit o scuză plauzibilă şi am şters-o repede în camera mea. Ştiam ce voia: să-şi ceară iertare pentru că o dăduse în bară, pentru că se luase la harţă cu grupul de necunoscuţi, provocând astfel necazuri. Jeremy să-l dezlege de toate aceste păcate! Era treaba lui, nu a mea.

După ce Jeremy şi Clay au terminat de vorbit, Jeremy i-a adunat pe toţi ceilalţi în birou pentru a le explica toate cele întâmplate. Neavând nevoie de încă o „reluare”, am rămas în camera mea şi l-am sunat pe Philip. Astfel am aflat că dorea să prindă o campanie de reclame pentru o serie de apartamente cu vedere la lac. Recunosc că nu acordam mare importanţă cuvintelor. Îi ascultam în schimb vocea, cu ochii închişi, imaginându-mi că eram lângă el, într-un loc în care cadavrele îngrămădite în curtea din spate ar fi fost motiv pentru o senzaţie cumplită de groază, nu pentru planuri de „curăţare”. Am încercat să gândesc în felul în care ar fi făcut-o şi Philip, să simt compasiune şi durere pentru băiatul ucis – o viaţă la fel de plină ca a mea, retezată scurt.

În timp ce Philip vorbea, gândurile mi-au fugit spre noaptea petrecută cu Clay. Nu trebuia să mă străduiesc prea mult pentru a ghici ce părere ar fi avut Philip. La ce dracu’ mă gândisem în pădure? Problema era că nu mă gândisem deloc. Dacă nu mă simţisem vinovată cu câteva ore în urmă, mă simţeam acum, ascultându-l pe Philip şi imaginându-mi cum ar fi reacţionat dacă ar fi ştiut cum îmi petrecusem noaptea. Eram o proastă. Aveam un bărbat minunat, care mă iubea, iar eu îmi făceam de cap cu un monstru ticălos, preocupat numai de propria persoană, care mă trădase în cel mai rău fel posibil. Era o greşeală pe care am jurat să n-o mai repet.

După un prânz întârziat, Jeremy l-a luat pe Clay la o plimbare pentru a-i da instrucţiunile necesare pentru acţiunea din acea noapte. Eu deja le primisem. Clay şi cu mine urma să vânăm împreună mutt-ul. Eu trebuia să-l

găsesc şi să-l ademenesc într-un loc sigur, unde Clay avea să-l execute. Era o metodă veche, dar indiferent cât de mult nu-mi plăcea să recunosc, una care dădea rezultate.

În timp ce ceilalţi spălau vasele, am preferat să hoinăresc prin casă şi am ajuns, în cele din urmă, în atelierul lui Jeremy. Razele soarelui de după-amiază dansau printre frunzele castanului din faţa geamului, desenând tot felul de piruete pe podea.

Am trecut în revistă o serie de tablouri sprijinite de perete – scene cu lupi hârjonindu-se, urlând şi dormind împreună, încolăciţi în grămezi de membre împletite şi blănuri de culori variate. În juxtapunere cu ele erau tablouri cu lupi pe aleile oraşului, urmărind trecătorii, lupi permiţând copiilor să-i atingă atunci când mamele lor nu erau atente. De câte ori Jeremy accepta să vândă câte unul din tablouri, preţul cel mai mare îl obţinea pentru cel de-al doilea stil de imagini. Scenele erau enigmatice şi suprarealiste, în nuanţe de roşu, verde şi purpuriu atât de închise la culoare, încât păreau aproape negre. Pete galbene şi portocalii electrizau întunecimea pânzelor în zone de-a dreptul absurde, precum reflexia Lunii într-o băltoacă. Un subiect periculos, dar Jeremy era atent, vânzând tablourile sub un nume fals şi nefăcându-şi niciodată apariţia în public. Nimeni din afara Haitei nu venea vreodată la Stonehaven – firește, cu excepţia furnizorilor –, aşa încât tablourile erau în siguranţă în birou.

Jeremy picta şi fiinţe umane, deşi modelele erau numai membri ai Haitei. Pe peretele de lângă fereastră atârna unul din tablourile sale favorite. Mă reprezenta pe mine, goală, cu spatele spre privitor, la marginea unei stânci. Clay stătea pe pământ lângă mine, cu braţul încolăcit în jurul piciorului meu. Sub stâncă, o haită de lupi se hârjonea în luminişul unei păduri. Titlul era mâzgâlit în colţul de jos: *Eden*.

Pe peretele opus atârnau două portrete. Primul îl reprezenta pe Clay pe la douăzeci de ani. Stătea pe un scaun alb de răchită, cu un surâs pe jumătate trist întipărit pe figură, cu privirea concentrată undeva deasupra pictorului. Semăna cu un *David* al lui Michelangelo readus la viaţă, o perfectă întruchipare a tinereţii, inocenţei şi reveriei. Într-o stare de spirit bună, îl consideram un simbol al dorinţelor lui Jeremy. Într-o stare de spirit proastă, îmi lăsa un gust de completă dezamăgire.

Celălalt portret era la fel de tulburător. Al meu. Stăteam cu spatele la pictor, răsucită pentru a mi se vedea toată faţa şi partea de sus a corpului. Părul despletit cădea în şuviţe cârlionţate şi îmi ascundea sânii. Dar, ca şi în cazul lui Clay, expresia feţei era punctul principal. Ochii mei albastru închis păreau mai limpezi şi mai pătrunzători decât în mod normal, scăpărând de acea strălucire animalică. Zâmbeam cu gura întredeschisă, arătându-mi dinţii.

Aspectul general era de o senzualitate sălbatică, plus o nuanţă periculoasă pe care n-o remarcam atunci când mă priveam în oglindă.

– Ahaa, făcu Nick din pragul uşii. Deci aici te ascundeai... Te caută Logan la telefon.

Am ţâşnit pe uşă atât de rapid, încât aproape că am dărâmat un vraf de tablouri. Nick se luă după mine şi-mi arătă cu degetul telefonul din birou. În timp ce mă îndreptam spre capătul culoarului, Clay intră pe uşa din spate fără să mă vadă. M-am strecurat în birou şi am închis uşa exact când l-am auzit întrebându-l pe Nick unde eram. Nick mormăi ceva evaziv, neîndrăznind să-l înfurie spunându-i adevărul. Clay era încă enervat de faptul că luasem legătura cu Logan în timpul absenţei mele. Nu că ar fi bănuit că-mi făceam de cap cu Logan sau orice altceva la fel de banal. Ştia adevărul – că Logan şi cu mine eram prieteni, prieteni foarte buni, dar asta era destul să-i stârnească gelozia, nu vizavi de corpul meu, ci de timpul meu şi atenţia mea.

Am ridicat receptorul şi am zis „Salut”.

– Ellie! bubui vocea lui Logan, acoperind pocniturile statice de pe fir. Nu-mi vine să cred că eşti chiar acolo. Cum te simţi? Mai trăieşti încă?

– Până acum, însă nu au trecut decât două zile. Pe linie se auzi un bâzâit, apoi linişte completă timp de o secundă, după care legătura se restabili. Hei, fie că serviciile de telefon din Los Angeles sunt mai rele decât cele din Tibet, fie că vorbeşti de pe mobil. Unde eşti?

– În drum spre tribunal. Ascultă, lucrurile aici se desfăşoară rapid. Am ajuns la o înţelegere. De-asta am sunat.

– Te întorci?

Hohotul de râs care urmă semăna mai mult cu sfârâitul unui sos într-o tigaie.

– Nerăbdătoare să mă vezi, nu? Aş fi flatat, dacă n-aş bănui că ai nevoie pur şi simplu de cineva care să fie un fel de tampon în faţa lui Clay. Da, mă întorc. Nu ştiu exact când, dar ar trebui să fie în noaptea asta sau mâine de dimineaţă. Trebuie să terminăm aici, apoi iau primul avion.

– Minunat. De-abia aştept să te văd.

– Şi eu, deşi sunt încă iritat de faptul că nu m-ai lăsat să vin la Toronto de Crăciun. Aşteptam cu nerăbdare turta dulce flambată. Altă mare tradiţie de sărbători pierdută.

– Poate anul ăsta.

– Cu siguranţă anul ăsta. O pârâitură pe linie, tăcere, apoi altă pârâitură. Alo?

– Sunt tot aici.

– Mai bine închid înainte de a pierde complet legătura. Nu mă aşteptaţi. Ne vedem mâine şi te invit în oraş ca să te relaxezi puţin şi să-ţi mai tragi răsuflarea. Bine aşa?

– Perfect. Ne vedem atunci.

Mi-a zis la revedere şi a închis. În timp ce puneam receptorul în furcă, l-am auzit pe Nick pe culoar, încercând să găsească amatori pentru un meci de touch football[1]. Se opri la uşa biroului şi bătu uşor.

– Joc şi eu, am răspuns. Ne întâlnim acolo.

Am privit înapoi spre telefon. Venea Logan. Asta era de ajuns să mă facă să uit toate problemele şi supărările de peste zi. Am zâmbit în sinea mea şi m-am grăbit spre uşă, brusc nerăbdătoare de o cotonogeală bună înainte de excitaţia produsă de vânătoarea mutt-ului.

PRĂDĂTOR

După cină, m-am pregătit pentru vânătoarea din acea seară. Alegerea hainelor constituia o adevărată problemă. Ca să ademenesc mutt-ul, trebuia să adopt înfăţişarea care dădea cele mai bune rezultate cu vârcolacii: Elena, animalul sexual de pradă. Asta nu însemna fuste mini, ciorapi din plasă şi bluze transparente, în special pentru că nici nu aveam aşa ceva. Şi nu aveam pentru că arătau ridicol pe mine. Tricourile făcute cu economie de material, tocurile cui şi fustele până la fund mă făceau să arăt ca o puştoaică zburdalnică de paisprezece ani care ţinea neapărat s-o facă pe grozava. Natura nu mă binecuvântase cu curburi apetisante, iar stilul meu de viaţă nu-mi permitea să capăt „materiale de capitonare” suplimentare. Eram prea înaltă, prea slabă şi prea atletică pentru a reprezenta idealul fizic al vreunui bărbat.

Când am început să locuiesc la Stonehaven, garderoba mea era simplă şi extrem de degajata, indiferent cât de mulţi bani îmi dădea Jeremy pentru cumpărături. Nu ştiam ce alte haine să cumpăr. Când Antonio ne luase bilete la o premieră de pe Broadway, intrasem în panică. Nu exista nicio femeie prin jur pe care s-o rog să mă ajute să-mi cumpăr o rochie şi n-am îndrăznit să-l rog pe Jeremy, de frică să nu mă trezesc cu o monstruozitate de tafta şi dantelă, bună doar pentru un banchet de absolvire a liceului. Vizitasem un şir de magazine de lux din New York, dar mă rătăcisem şi la propriu, şi la figurat. Salvarea a venit de la persoana pe care o credeam cea mai puţin folositoare în asemenea circumstanţe: Nicholas. Nick petrecea mai mult timp cu femeile, în special

[1] Variantă de fotbal american. (n. tr.)

tinere, frumoase şi bogate, decât o făcea orice bărbat – exceptându-i, bineînţeles, pe cei dintr-un film cu James Bond. Gusturile lui Nick erau impecabile: rochii pe croială clasică, materiale naturale şi linii simple, care au reuşit cumva să-mi transforme înălţimea şi lipsa de rotunjimi în adevărate atuuri. Toate rochiile mele fuseseră cumpărate avându-l pe Nick drept consultant. Nu numai că nu avusese nimic împotrivă să piardă o întreagă zi în magazinele de pe Fifth Avenue, dar cartea sa de credit apărea la casă înainte ca eu s-o pot pescui pe a mea din portofel. Nu trebuia să te mai întrebi de ce Nick era atât de popular printre frumoasele oraşului!

Am ales o rochie pentru acea noapte, una pe care Nick mi-o cumpărase de ziua mea, cu doi ani în urmă. O splendoare din mătase indigo, lungă până la genunchi, fără vreo garnitură fantezistă sau altă podoabă. O rochie simplă şi totuşi elegantă. Pentru a păstra o ţinută degajată, am renunţat la ciorapii de nylon şi am optat pentru sandale.

În timp ce mă machiam, Clay intră în cameră şi îmi examină toaleta din cap până-n picioare.

– Arată bine, declară el. Apoi aruncă o privire circulară prin dormitorul meu de „prinţesă” şi rânji. Bineînţeles, nu se prea potriveşte cu ambianţa. Mai are nevoie de încă ceva. Poate de un mic şal de dantelă făcut din draperii. Sau poate un ornament în formă de floare de cireş.

I-am rânjit în oglindă şi mi-am văzut de treabă, cercetând un borcănaş cu o chestie roz şi încercând să-mi amintesc dacă conţinutul era pentru obraji sau pentru buze. În spatele meu, Clay sărea pe pat, aruncând în sus pernele bine umplute cu puf şi râzând. Se schimbase în nişte pantaloni lejeri, marca Dockers, un tricou sport alb şi o vestă largă din pânză de in. Hainele îi ascundeau constituţia atletică şi îi dădeau aspectul bine definit al unui student, cât mai puţin ameninţător cu putinţă. Nick trebuie să-l fi ajutat să-şi aleagă hainele, Clay necunoscând sensul cuvântului „neameninţător”.

Am plecat la nouă cu Explorer-ul lui Jeremy. Clay detesta voluminosul SUV, dar aveam nevoie de portbagajul spaţios dacă reuşeam să-l prindem şi să-l ucidem pe mutt. Mai târziu, tot în acea noapte, Antonio şi Nicholas urmau să scape de cadavrul puştiului, aruncându-l la groapa locală de gunoi. I-am fi putut scuti de un drum transportându-l noi doi, dar mirosul de carne în descompunere nu era un parfum perfect pentru o viitoare întâlnire cu fiinţele umane.

Deşi uram faptul că trebuia să-mi petrec seara în compania lui Clay după cele întâmplate în noaptea precedentă, m-am relaxat curând. Clay nu făcu nicio referire la noaptea anterioară şi nici nu comentă nimic despre telefonul lui Logan. Până am ajuns în oraş, am purtat o conversaţie perfect normală

despre culturile sud-americane ale jaguarului. Dacă nu l-aş fi cunoscut mai bine, aproape că aş fi crezut că făcea un efort conştient de a se comporta frumos. Dar îl cunoşteam, aşa încât oricare ar fi fost motivaţia sa, am fost de acord cu ea. Aveam o misiune şi trebuia să colaborăm toată seara pentru a o duce la bun sfârşit. Datoria înainte de toate!

Prima oprire a fost la apartamentul mutt-ului. Am parcat la un McDonald's, în spatele casei, apoi am ocolit clădirea. Apartamentul era cufundat în întuneric. Mutt-ul era în oraş. Tot ce puteam face era doar să sperăm că se afla în vreun bar.

Primele trei în care am intrat au însemnat tot atâtea eşecuri. Al patrulea de pe lista noastră era cel fără niciun nume, dar cu o adresă – cea de pe plicul de chibrituri. Adresa respectivă ne-a condus în spatele fabricii de hârtie, la un depozit părăsit. Judecând după muzica tare ce bubuia înăuntru, nu era deloc „ părăsit" în acea noapte.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Clay.

– Un *rave*. Nici bar, nici petrecere particulară.

– Aha. Poţi să intri?

– Probabil.

– Dă-i drumu', atunci. Îmi găsesc loc lângă o fereastră.

Am dat ocol clădirii. Intrarea era o uşă de la subsol, la care se ajungea coborând un şir de trepte luminate de nişte becuri chioare. Am bătut şi un individ chel mi-a deschis. O înclinare a capului şi un zâmbet plin de promisiuni şi eram înăuntru cu o grămadă de tichete pentru băuturi gratuite în mână. Sperasem să-mi fie ceva mai greu să pătrund.

Culoarul ducea spre o încăpere enormă, aproape dreptunghiulară. O pasarelă la primul etaj fusese transformată într-un balcon îngust, fără balustradă, cu un şir de trepte neregulate. Oamenii stăteau până pe marginea pasarelei, fără ca nimic să le fi oprit eventuala cădere în gol, şi aruncau capacele sticlelor de bere în mulţimea de dedesubt. Lăzi prăfuite şi scânduri vechi, dispuse de-a lungul peretelui din stânga, serveau drept bar. În faţa barului erau îngrămădite mese şi scaune ruginite, de genul acelora pe care le găseai prin târgurile de vechituri şi pe lângă care treceai ferindu-te dacă nu aveai făcut la zi vaccinul antitetanos.

Mă temusem că avea să fie ceva asemănător cu petrecerile de acelaşi gen din Toronto, la care patronul obişnuit petrece cea mai mare parte a timpului gândindu-se la alegeri, nu la plata ipotecii. În mod cert nu era una la care să fi putut trece neobservată. Arătam tânără, dar depăşisem cu siguranţă acea perioadă a vieţii când trebuia să folosesc crema anticoşuri sau metode ortodontice. Nu trebuia să-mi fi făcut probleme. Bear Valley nu era Toronto. Erau şi aici câţiva puşti, dar depăşiţi numeric de tinerii şi adulţii care consumau

Millers[1] şi marijuana; câţiva îşi injectau heroină în văzul tuturor, de parcă ar fi dat pe gât un rând de băutură. Ăsta era aspectul pe care consilierii locali din Bear Valley preferau să-l ignore. Dacă vreun politician local ar fi nimerit aici, s-ar fi convins în sinea sa că toţi consumatorii erau din afara oraşului, probabil din Syracuse.

Partea dreaptă a încăperii era aşa-zisul ring de dans, un spaţiu complet gol, în care clienţii dansau ori sufereau de un acces de epilepsie în masă. Muzica era asurzitoare, lucru care nu m-ar fi deranjat atât de mult dacă melodiile n-ar fi sunat ca şi cum gorilele localului le-ar fi înregistrat într-o debara. Mirosul de băutură ieftină şi parfumuri şi mai ieftine mi-a întors stomacul pe dos. Mi-am reprimat senzaţia de greaţă şi am început să cercetz locul.

Mutt-ul era aici.

I-am adulmecat mirosul după al doilea tur prin încăpere. Amestecându-mă prin mulţime, am luat urma izului până ce m-a condus la o anumită persoană, dar când am văzut-o, m-am îndoit de capacităţile propriului nas şi am mai dat o tură prin încăpere pentru siguranţă. Ei bine, tipul de la masă era în mod cert mutt-ul nostru. Şi cel mai neatrăgător şi paşnic vârcolac pe care-l întâlnisem vreodată. Chiar şi *eu* arătam mai ameninţătoare. Cu părul de culoarea ghindei, slăbănog, cu o faţă care radia sănătate, cu pantaloni kaki de sport şi cizme Doc Martens, părea întruchiparea studentului tipic. Îmi părea cunoscut, dar nu-mi întipărisem în memorie toate fotografiile din dosarele existente la Stonehaven. N-avea importanţă cine era. Conta numai că era aici. Am simţit o răbufnire de mânie. Ăsta să fie oare mutt-ul care ne făcea atâtea necazuri? Mormolocul ăsta cu faţă de sugar pusese pe jar toată Haita, obligându-ne să ne păzim spatele de vânători şi să alergăm prin Bear Valley în căutarea lui? M-am abţinut cu greu să nu mă reped la el, să-l înşfac de guler şi să-l arunc afară, în grija lui Clay.

Am rezistat chiar şi tentaţiei de a mă apropia de el. Să mă găsească el! Avea să îmi adulmece mirosul cât de curând şi să ştie cine eram. Toţi mutt-ii ştiau cine eram. Singura şi unica femeie-vârcolac! Un mutt îşi putea da seama după miros că eram vârcolac, dar şi femelă. Nu trebuia să fii Sherlock Holmes pentru aşa ceva. Am trecut la vreo şase metri de masa mutt-ului şi nu mi-a adulmecat mirosul. Fie mirosurile din încăpere erau mult prea puternice, fie era prea prost pentru a-şi folosi nasul. Probabil ultima variantă era cea corectă.

Ştiind că în cele din urmă îmi va simţi izul, am folosit un tichet pentru un pahar de rom cu cola, am găsit o masă lângă ring şi am aşteptat. Plimbându-mi din nou privirea peste mulţimea din local, l-am regăsit cu uşurinţă pe mutt. Cu părul său scurt, tricou polo şi faţa bine rasă, ieşea în evidenţă ca un fan

[1] Tip de bere cu un conţinut ridicat de alcool, de obicei între 5% – 8 %. (n. tr.)

Yanni[2] la un concert Iron Maiden. Singur la masă, trecea în revistă consumatorii cu o expresie atât de înfometată, încât inocenţa din privire era complet anihilată.

Am sorbit de câteva ori din băutură, apoi am aruncat din nou o privire spre masa mutt-ului. Nu mai era acolo.

– Elena.

Fără să mă întorc, i-am tras în piept mirosul. Mutt-ul! M-am aşezat mai bine în scaun, am luat încă o înghiţitură din pahar şi am continuat să privesc spre ringul de dans. Mutt-ul înconjură masa, mă privi şi zâmbi. Apoi îşi trase un scaun.

– Pot să stau?

– Nu.

Încercă să se aşeze.

Mi-am ridicat privirea.

– Am spus „nu”, aşa-i?

Ezită, rânjind ca şi cum aştepta un semn care să-i indice că glumisem. Am tras scaunul cu piciorul şi l-am izbit de masă. Rânjetul îi dispăru.

– Scott, zise el. Scott Brandon.

Numele îmi puse rotiţele în mişcare. Am încercat să-mi amintesc informaţiile din dosarul său, dar n-am reuşit. Trecuse prea mult timp. Ar fi trebuit să-mi fac serios temele înainte de a pleca la vânătoare.

Se apropie şi mai mult. L-am privit fix şi s-a retras. Am mai luat o înghiţitură, apoi l-am privit peste marginea paharului.

– Ai cumva idee ce se întâmplă cu mutt-ii care pătrund neinvitaţi pe teritoriul Haitei?

– Chiar ar trebui?

Am respirat zgomotos şi am clătinat din cap. Tânăr şi înfumurat. Proastă combinaţie, mai mult agasantă decât periculoasă. Cu siguranţă că babacu’ nu-i spusese niciodată înainte de culcare poveşti despre Clay. O lipsă serioasă în educaţie, dar una care avea să se rezolve curând. Aproape că am zâmbit la acest gând.

– Deci, ce te aduce în Bear Valley? m-am interesat eu, cu o plictiseală prefăcută. Fabrica de hârtie nu mai face angajări de ani de zile, aşa încât sper că nu cauţi de lucru.

– Lucru? Un zâmbet dezagreabil îi aprinse privirea. Nuuu, nu mă dau în vânt după aşa ceva. Numai după distracţie. Distracţia caracteristică nouă.

M-am holbat la el un minut, apoi m-am ridicat şi am plecat. Brandon s-a luat după mine. Am ajuns până la peretele cel mai îndepărtat înainte de a mă înşfăca de cot. I-am simţit degetele apăsând până la os. L-am împins brusc şi

[2] Yiannis Hrysomallis (n. 1954), pianist şi compozitor grec în stilul New Age. (n .tr.)

m-am răsucit pentru a-l înfrunta. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze, înlocuit de o privire dură amestecată cu iritarea caracteristică proastei dispoziţii a unui copil răsfăţat. Bine. Foarte bine. Acum tot ce mai aveam de făcut era să plec, lăsându-l să se ia după mine. Până atunci avea să fie atât de surescitat, încât urma să îl simtă pe Clay mult prea târziu.

– Elena, cu tine vorbeam...

– Ei şi?

Mă înşfăcă de ambele braţe şi mă izbi cu violenţă de perete. Mi-am ridicat instinctiv mâinile pentru a-l respinge, dar m-am oprit. Nu-mi puteam permite o scenă în public şi oricum, o femeie care se încaieră cu un bărbat atrage fără greş privirile, mai ales dacă îl poate proiecta de cealaltă parte a încăperii.

În timp ce Brandon se apleca spre mine, un zâmbet respingător îi contorsionă trăsăturile. Întinse mâna şi lăsă un deget să-i alunece încet pe obrazul meu.

– Eşti atât de frumoasă, Elena. Şi ştii a ce miroşi? Inhală adânc şi închise ochii. A căţea în călduri. Se împinse în mine, lăsându-mă să-i simt erecţia. Noi doi ne-am putea distra de minune împreună.

– Nu cred că ţi-ar plăcea modul în care mă distrez eu.

Zâmbetul i se transformă în cel al unui animal de pradă.

– Am auzit că nu te prea distrezi. Le permiţi celor din Haită să-ţi sufle în ceafă, să te sufoce cu regulile şi legile lor stupide. O femeie ca tine merită mai mult. Ai nevoie de cineva care să te înveţe cum te simţi când ucizi, când ucizi cu adevărat – o fiinţă umană, nu un nenorocit de iepure sau cerb. O fiinţă umană conştientă, vie, gânditoare...

Tăcu câteva clipe, apoi continuă:

– Ai văzut vreodată ochii celui care îşi dă seama că e pe punctul de a muri şi ştie că *tu* eşti moartea? Trase adânc aer în piept, apoi îl dădu afară încet, cu vârful limbii ieşind printre dinţi, cu ochii plini de patimă. Elena, asta-i puterea. Adevărata putere. O să ţi-o dovedesc în noaptea asta.

Continuând să mă ţină de mână, se dădu într-o parte, pentru a mă lăsa să văd clienţii din jur.

– Alege pe cineva, Elena. Alege pe oricine. Va muri în noaptea asta. În noaptea asta, va muri pentru tine. Cum te-ar face să te simţi?

N-am zis nimic.

Brandon continuă.

– Alege pe cineva şi imaginează-ţi totul. Închide ochii. Imaginează-ţi că îl inviţi afară din local, că îl duci în pădure şi îi sfâşii gâtul. Îl scutură un fior. Îi poţi vedea ochii? Simţi sângele? Îi simţi sângele ţâşnind peste tot, împroşcându-te din cap până-n picioare, simţi cum i se scurge viaţa din corp?

Nu va fi destul. Niciodată nu este. Dar voi fi acolo. Şi voi face să fie destul pentru tine. Ţi-o voi trage chiar acolo, în balta făcută de sângele lui. Poţi să-ţi imaginezi cum ar fi?

I-am zâmbit – şi tot n-am zis nimic. În schimb, mi-am plimbat degetul pe pieptul său, în jos, tot mai jos, până pe stomac. M-am jucat pentru o clipă cu fermoarul pantalonilor, apoi mi-am strecurat încet mâna sub bluză şi i-am mângâiat stomacul, trasând cercuri în jurul buricului. Pe măsură ce mă concentram, îmi simţeam mâna îngroşându-se, unghiile alungindu-se. Era ceva ce mă învăţase Clay, o şmecherie pe care numai câţiva vârcolaci o puteau face, transformându-şi numai o parte a corpului. În clipa când unghiile mi s-au transformat în gheare, le-am trecut de-a curmezişul stomacului, atingându-i pielea.

– Le simţi? i-am şoptit în ureche, cu corpul strâns lipit de al său. Dacă nu te dai înapoi chiar acum, îţi smulg intestinele şi ţi le bag pe gât. Ăsta-i genul de distracţie care-mi place.

Brandon se trase brusc înapoi. L-am ţinut strâns cu mâna liberă. Mă izbi cu putere de perete. I-am înfipt ghearele formate numai pe jumătate în stomac, simţindu-le pătrunzând prin piele. Ochii i se măriră subit şi scoase un ţipăt, pierdut în muzica asurzitoare. Am privit în jur, asigurându-mă că nimeni nu acorda atenţie unui cuplu îmbrăţişat într-un colţ. Când mi-am întors privirea din nou la Brandon, mi-am dat seama că lăsasem lucrurile să meargă prea departe. Figura i se contorsiona şi fălcile îi înţepeneau pe măsură ce venele gâtului i se umflau. Faţa îi lucea şi se încreţea, ca o reflexie într-un pârâu ce abia mai curgea. Spâncenele i se îngroşau, iar obrajii se ridicau spre nas. Reflexul clasic de frică al unui vârcolac neantrenat. Transformarea!

L-am apucat de mână şi l-am târât în coridorul cel mai apropiat. În timp ce căutam o ieşire, îi simţeam mâna transformându-se sub strânsoarea mea, mâneca bluzei sfâşiindu-se, antebraţul pulsând şi contractându-se. Aproape de capătul culoarului, mi-am dat seama că nu exista nicio ieşire pe acolo, numai uşile a două băi. Uşa de la toaleta bărbaţilor se deschise şi un individ râgâi sonor. Altul izbucni în râs. Am aruncat o privire spre Brandon, sperând că Transformarea sa nu progresase dincolo de punctul în care putea fi ascunsă sub forma unei diformităţi fizice. Nicio şansă de asemenea noroc – numai dacă clienţii barului erau destul de beţi pentru a trece cu vederea pe cineva sub a cărui faţă păreau să se zvârcolească viermi uriaşi. Un bărbat ieşi din toaletă. L-am răsucit pe Brandon şi am observat un fel de magazie la câţiva metri. Împingându-l cu putere în faţa mea, m-am repezit spre uşă, am spart broasca, am dat uşa de perete, i-am făcut vânt înăuntru şi am trântit-o la loc.

Sprijinită de uşă, m-am gândit cu înfrigurare la o soluţie. Puteam să-l scot din local? Desigur, punându-i o zgardă şi trăgând de lesă un lup de vreo

şaptezeci şi cinci de kilograme. Nimeni nu avea să observe, nu? M-am blestemat în gând. Cum am lăsat să se întâmple aşa ceva? Îl aveam în mână. În clipa în care se oferise să-mi arate cum se ucide o fiinţă umană, îl aveam în mână. Trebuia numai să spun „da”. Trebuia să fi ales vreun tip care ieşea din bar şi să-l fi urmărit până în stradă. Brandon m-ar fi urmat şi Clay ar fi aşteptat afară. Sfârşitul jocului. Dar nu, asta nu fusese îndeajuns! Trebuia să forţez nota, să văd până unde puteam merge.

– Rahat, rahat, rahat, am mârâit.

Din spatele uşii închise se auzi un urlet asurzitor de durere, unul pe care nici măcar muzica de la capătul culoarului nu-l putea acoperi. Două femei aflate în trecere s-au întors şi s-au holbat spre mine.

– Prietenul meu, am zis eu, încercând să zâmbesc. Îi e rău. Marfă proastă. Am schimbat furnizorul.

Una din femei privi spre uşa închisă.

– Poate ar trebui să-l duci la spital, sugeră ea, dar îşi continuă drumul cu sufletul împăcat – sfat oferit, misiune îndeplinită.

– Clayton, am şoptit eu, unde eşti?

Nu eram surprinsă că nu dărâmase uşa de la intrare în momentul în care Brandon mă împinsese în colţul încăperii. Clay nu-mi subestimase niciodată capacitatea de a mă apăra singură. Îmi venise întotdeauna în ajutor când fusesem într-un pericol real. Acum nu eram în pericol, dar aveam nevoie de ajutorul său. Din păcate, indiferent unde s-ar fi ascuns, n-avea cum să mă vadă pe acel culoar.

Din debara se auzi o bubuitură repercutată în tot culoarul. Brandon se Transformase complet şi încerca să iasă. Trebuia să-l opresc. Aproape cu siguranţă trebuia să-l ucid. Puteam s-o fac fără a da naştere la o scenă? Altă bubuitură răsună din cămăruţă, urmată de un zgomot de lemn sfărâmat. Apoi tăcere.

Am dat uşa de perete. Bucăţi sfâşiate de îmbrăcăminte acopereau podeaua. Pe peretele dinspre sud se afla o a doua uşă, care ducea spre camera principală. Iar în mijlocul placajului ieftin se căsca o gaură...

HAOS

M-am năpustit spre încăperea principală a localului. Nu se auzeau urlete. Cel puţin nu imediat. La început am auzit numai voci, mai mult iritate decât alarmate. „Ce dra...”, „Ai văzut...”, „Ai grijă...”. Am dat colţul culoarului şi am văzut o potecă în formă de semicerc arcuind-se printre scaune şi mese răsturnate, începând de la peretele debaralei, până la ringul de dans. Oamenii înconjurau mesele răsturnate, ridicând de jos haine, poşete şi cioburi de

pahare. Un băiat care mai avea mult până să ajungă la vârsta când putea bea legal stătea cu picioarele încrucişate pe podea, strângându-şi la piept braţul rupt. O femeie aşezată pe un scaun gesticula cu paharul gol spre culoarul tăiat de Brandon prin ring şi cerea ca „blestematu' ăla" să-i plătească băutura vărsată, nereuşind să observe că „blestematu' ăla" avea colţi, blană şi niciun buzunar în care să-şi ţină portofelul.

Încă îmi croiam drum spre ring când Brandon a ţâşnit ca un fulger, urlând. A urmat primul ţipăt. Apoi zgomotul făcut de o sută de oameni cuprinşi de panică, călcându-se în picioare pentru a ajunge mai repede la ieşire.

Panica nu m-a ajutat deloc, în special pentru că ţinta mea se afla exact în direcţia opusă şuvoiului de oameni. La început am fost politicoasă. Pe bune. Am spus „Scuzaţi", am încercat să mă strecor printre oameni, chiar mi-am cerut iertare pentru că i-am călcat pe câţiva pe picioare. Ce pot să spun... veneam din Canada. După câteva coate încasate în piept şi o grămadă de obscenităţi urlate direct în ureche, am renunţat şi mi-am croit singură drum. Când o namilă robustă a încercat să mă împingă înapoi, l-am înşfăcat de guler şi i-am arătat cum se ajunge mai repede la uşă. Apoi lucrurile s-au mai îmbunătăţit puţin.

Deşi nu mai eram în pericol de a fi zdrobită în picioare, tot înaintam cu viteza melcului. Nu vedeam nimic. Nu sunt scundă – am exact 1,78 m – dar nici chiar un superstar din NBA n-ar fi putut vedea nimic peste masa aceea clocotitoare. Dacă exista vreo uşă în spatele clădirii sau una de ieşire în caz de pericol, nimeni nu ştia despre aşa ceva. Toţi se îndreptau spre intrarea principală, prinşi ca într-o capcană pe coridorul îngust.

Nu numai că nu vedeam, dar nici nu auzeam nimic în afară de înjurăturile şi urletele mulţimii amestecate într-un turn Babel al zgomotului – nimic clar în afară de limbajul universal al panicii. Oamenii se îmbrânceau şi se pocneau unii pe alţii, ca şi cum un pas mai aproape de uşă ar fi făcut diferenţa dintre viaţă şi moarte. Unii nu se mişcau pentru că aşa doreau ei, ci pentru că erau purtaţi de mareea de oameni. Le-am privit feţele şi n-am văzut nimic întipărit pe ele. Erau la fel de albe şi lipsite de expresie ca nişte măşti din material plastic. Numai ochii redau adevărul, rotindu-se sălbatici în orbite, instinctul de supravieţuire câştigând mereu teren. Cei mai mulţi nici nu ştiau de cine fugeau. N-avea nicio importanţă. Simţeau teama care se ridica din mulţime, la fel cum făcea orice vârcolac, iar mirosul ei le pătrundea tot mai adânc în minţi, infectându-i cu puterea ei. O miroseau, o simţeau şi fugeau de ea. Îi ofereau lui Brandon exact ceea ce îşi dorea cu atâta ardoare.

Ajunsesem deja la jumătatea ringului când m-am împiedicat de o femeie care zăcea într-o baltă de sânge. Sângele încă îi ţâşnea ca o fântână din gât, împroşcând pe oricine se apropia. Oamenii se poticneau de ea, alunecau în

sângele ei, dar nici măcar unul nu privea în jos. Nici eu n-ar fi trebuit. Totuşi, am făcut-o. Ochii i se învârteau în cap, iar privirea a întâlnit-o pe a mea numai pentru o secundă. O spumă însângerată se scurgea bolborosind printre buze. Mâna i se strângea convulsiv pe podea, de parcă ar fi încercat să se ridice. Apoi se opri în aer, făcu o pauză şi căzu încet în balta de sânge. Ochii îi deveniră lipsiţi de viaţă. Sângele încetă să mai ţâşnească, dar continuă să curgă şuvoi. Un bărbat se împiedică de ea, privi în jos, înjură şi o dădu într-o parte cu un şut. Mi-am dezlipit privirea de cadavru şi am pornit mai departe.

În timp ce păşeam peste ea, un zgomot de sticlă spartă se auzi de sus. Am ridicat ochii şi am văzut piciorul lui Clay trecând printr-o fereastră amplasată lângă bar. Îşi făcu vânt şi se lăsă să cadă pe podea. O săritură de vreo şapte metri, una pe care Jeremy nu o încuraja de faţă cu spectatori, dar luând în considerare că oamenii nu dădeau nicio atenţie unui cadavru aflat sub propriile picioare, cu siguranţă nimeni nu avea să remarce un bărbat sărind printr-o fereastră aflată în spatele lor. Clay se căţără pe bar şi trecu în revistă mulţimea. Când mă văzu, îmi făcu semn cu mâna. Am arătat spre mijlocul gloatei, acolo unde credeam că se afla Brandon. Clay clătină din cap şi îmi făcu din nou semn. M-am strecurat afară din mulţime şi m-am îndreptat spre el.

– Mi-a plăcut intrarea, am strigat prin tot tumultul din încăpere, urcându-mă şi eu pe bar.

– Ai văzut uşa de la intrare, scumpo? Îmi trebuie o lampă de sudură pentru a-mi croi drum prin mulţime. Cealaltă ieşire e zidită.

Am privit pe deasupra gloatei.

– Deci Brandon nu-i în colţul ăla?

– Cine?

– Mutt-ul. E acolo?

– Oh, e exact acolo. Dar îţi consumi degeaba energia încercând să ajungi la el.

L-am reperat pe Brandon. Aşa cum bănuisem, se Transformase complet în lup. Părea să sară când într-o parte, când în alta, ca o minge, între pereţii care formau colţul încăperii, ţopăind, aruncându-se brusc în sus şi sfâşiind aerul cu ghearele. Tocmai voiam să spun că se comporta ca şi cum ar fi luat-o razna, când mulţimea se dădu într-o parte, destul pentru a vedea că ataca mult mai mult decât aerul. Un bărbat era întins pe podea, în poziţia tipică de pericol într-un avion, cu spatele ridicat, genunchii strânşi la piept, capul în jos şi mâinile împreunate pentru a-şi proteja ceafa. Hainele îi erau sfâşiate şi îmbibate de sânge. Era nemişcat, fără îndoială mort, dar Brandon tot nu-l lăsa în pace. Sări asupra lui, îl înşfăcă de un picior şi îl învârti în cerc. Apoi se dădu înapoi, cu coada ridicată. Se ghemui la pământ şi fandă în bătaie de joc, simulând un atac dintr-o parte. Bărbatul zăcea acum pe jumătate răsucit pe o

parte, lăsându-mă să văd mai mult decât aş fi dorit din răni. Cămaşa îi era sfâşiată complet. Trunchiul îi era brăzdat de dâre de sânge, stomacul o masă roşie compactă. Capătul curelei de la pantaloni atârna pe podea. Apoi mi-am dat seama că nu era cureaua, ci o bucată de intestin. În timp ce mă întorceam cu spatele, corpul se mişcă. Bărbatul se clătină, de parcă ar fi vrut să se lase pe burtă pentru a se proteja.

– Oh, Dumnezeule, am şoptit eu. Nu-i mort.

Brandon sări asupra prăzii şi îşi înfipse dinţii în scalpul bărbatului. Îl smuci în sus, îl aruncă într-o parte, apoi se ridică în două picioare.

– Nici măcar nu încearcă să-l omoare, am zis eu.

– De ce-ar face-o? întrebă Clay, curbându-şi buzele într-un rânjet. Se distrează.

Dezgustul i se citea în fiecare cuvânt. Brandon nu ucidea pentru a mânca sau a supravieţui. Clay ar fi înţeles aşa ceva. Dar ceea ce făcea acum Brandon era, pentru Clay, numai o ilustrare a unei alte trăsături umane de neînţeles pentru el – uciderea din pură plăcere.

– Cât e ocupat mă duc în cercetare, continuă el. Cinci minute. Când mulţimea se împrăştie, acţionează. Împinge-l spre partea laterală a sălii. Aştept acolo.

Clay sări jos de pe bar şi dispăru în mulţime. Am privit din nou la Brandon, care continua să-şi tortureze victima. Din nou, nu voiam să mă uit, să mă gândesc la ce se întâmpla sub mine, că un bărbat era pe punctul de a muri într-un mod oribil, dar că încă trăia, iar eu nu făceam absolut nimic pentru a-l ajuta. Mi-am amintit că aproape sigur era prea târziu pentru a-l salva şi că, până şi dacă ar fi supravieţuit, ar fi trebuit dus la spital, lucru pe care nu-l puteam permite pentru că, odată muşcat de Brandon, bărbatul însuşi era acum vârcolac. Deşi, din punct de vedere raţional, ştiam că nu puteam risca ducându-mă la el, mă simţeam aproape obligată, chiar şi pentru a-i curma suferinţa. Uneori cred că ar fi mai bine dacă aş putea fi precum Clay, să recunosc că ceea ce făcea Brandon era greşit, dar să recunosc, în acelaşi timp, că nu-mi stă mie în putere să îndrept acel rău şi să plec de acolo fără remuşcări. Dar nu vreau să fiu niciodată astfel – atât de dură, atât de nemiloasă. Clay avea o scuză. Eu nu.

Mi-am desprins privirea de la Brandon şi prada sa. Ticălos bolnav! Niciun animal n-ar face aşa ceva. Şi, în timp ce mă gândeam la asta, ceva mi s-a declanşat în minte, o piesă de puzzle căzând atât de brusc la locul ei, încât vibraţia m-a făcut să sar în sus. Încăperea se cufundă brusc în tăcere, bubuitul din urechi acoperind complet zgomotul mulţimii şi permiţându-mi un moment perfect de claritate în haosul din jur.

Ştiam unde mai văzusem figura lui Brandon, unde îi auzisem numele – şi nu în dosarele de la Stonehaven. La televizor. Emisiunea *Inside Scoop*. Reportajul despre ucigaşul din Carolina de Nord. Imagini de pe înregistrarea interviului poliţiei îmi defilau din nou prin minte, cadrele granulate prinzând viaţă. „Am vrut să văd pe cineva murind”. Scott Brandon. Am scuturat tare din cap. Nu, nu putea fi adevărat. N-avea niciun sens. Un vârcolac nu putea supravieţui într-o închisoare fără ca adevărul să fie descoperit. Apoi mi-am amintit din nou mirosul lui, o nuanţă pe care o adulmecasem în acea noapte în apartamentul său. „E tânăr”, îi spusesem lui Clay. Simţisem acest lucru după iz şi considerasem atunci că era un vârcolac cu moştenire ereditară tocmai ajuns la vârsta maturităţii. Dar nu era aşa. Fusese muşcat.

Din nou, mintea a respins ideea. Brandon scăpase din închisoare cu numai câteva luni în urmă. Un vârcolac avea nevoie de mai mult timp pentru a-şi reveni din şocul transformării. Oare aşa era? Era imposibil să-şi fi revenit atât de repede? Trebuia să recunosc că nu. Însănătoşirea mea fusese întârziată de refuzul de a accepta ceea ce mi se întâmplase. Dar dacă nu se întâmplase la fel şi cu Brandon? Dacă cineva *dorea* să devină vârcolac, dacă era pregătit pentru asta, chiar bucuros? Aşa se putea explica totul.

Totuşi, mai erau nişte lucruri fără niciun sens. Ce făcea Brandon aici? Dacă ar fi fost un vârcolac ereditar, s-ar fi explicat cum de avea cunoştinţe despre Bear Valley, Haită şi Stonehaven. Cum ar fi putut şti toate acestea un vârcolac proaspăt Transformat? Iar Brandon ştia. Îmi spusese pe nume. Vorbise despre Haită, spusese că auzise o serie de lucruri despre mine. De la cine? Bineînţeles, de la alt vârcolac. Un vârcolac experimentat. Dar mutt-ii nu fac aşa ceva. Nu le permit vârcolacilor muşcaţi să trăiască, cu atât mai mult să-i şi ajute. Era imposibil. Nu, m-am corectat eu. Nu imposibil. Pur şi simplu atât de incredibil încât mintea mea refuza să ia în considerare implicaţiile.

Nu mă puteam ocupa de asta acum. Aveam o problemă mai serioasă de rezolvat decât să-mi pun prea multe întrebări despre Brandon. Faptul că exista era de ajuns. A pune capăt acestei existenţe nu avea să fie atât de simplu cum crezusem. Nu era un derbedeu neglijent, ci ceva mult mai periculos: un adevărat ucigaş. M-am uitat prin încăpere după Clay, pentru a-l avertiza, apoi mi-am dat seama că n-avea rost. Brandon era un ucigaş venit din lumea oamenilor. Puteam să-i spun că Brandon era contabil autorizat şi rezultatul ar fi fost acelaşi. N-avea să înţeleagă.

Am sărit jos de pe bar şi mi-am făcut loc printre ultimii clienţi. În colţul din spate al încăperii, Brandon continua să se joace cu hrana sa, care mai dădea semne ocazionale de viaţă. Oamenii ieşiseră aproape cu toţii din sala principală, dar erau blocaţi pe culoar. Am continuat să merg. Brandon dădea târcoale prăzii, apoi sărea pe ea şi sfâşia câte o bucată. Îşi încleştase colţii pe

antebraţul bărbatului şi îl clătina ca pe o jucărie bună de mestecat, când mă observă. Mârâi nesigur, creierul său îmbibat de sânge având nevoie de ceva timp pentru a mă recunoaşte.

M-am oprit. Ne-am holbat unul la celălalt. M-am gândit cât de periculos era să-l înfrunt în forma în care se afla atunci. M-am gândit la ochii lui strălucind de setea aproape carnală de sânge în timp ce vorbea despre uciderea unei fiinţe umane. M-am gândit la ceea ce-mi putea face înainte ca Clay să-mi vină în ajutor. A funcţionat. Frica s-a răspândit în jurul meu precum mirosul de sudoare. Asta i-a atras atenţia. Dădu drumul prăzii şi se repezi spre mine. Am aşteptat până ce era la mijlocul saltului, apoi m-am întors şi am luat-o la goană. Bineînţeles că m-a urmărit. O pradă care fuge îţi oferă mai multă distracţie decât una aflată deja în comă.

Am descris un cerc spre peretele din spate, pentru a-l ţine cât mai departe de ieşirea blocată. Alergând prin spatele barului, m-am îndreptat spre scările care duceau la balcon. Ajunsă pe prima treaptă, mi-am schimbat brusc direcţia şi m-am repezit ca o săgeată spre culoarul care ducea spre toalete. Clay era acolo. Am trecut de el şi m-am oprit. În spatele meu, Brandon a făcut la fel, ghearele alunecând pe linoleum. Se opri chiar în faţa lui Clay. Nările i se dilatară, nesigur din nou. Nasul îi spunea că era un vârcolac, iar acea parte a minţii care îi mai funcţiona încă îl făcu să-şi dea seama că avea probleme. Mârâi cu titlu de încercare. Piciorul lui Clay se declanşă ca un fulger şi îl lovi direct sub bot, făcându-l să zboare pe spate. Brandon se ridică, se răsuci şi porni ca o săgeată. Clay se luă după el. Dispărură amândoi în încăperea principală. Până să ajung acolo, Clay îl împinsese spre balcon.

Ajunsesem aproape de ultimele trepte care duceau în sus când Brandon sări peste marginea balconului, urmat de exclamaţia răsunătoare a lui Clay: „Rahat!”. Înainte de a mă putea răsuci, Clay era deja în aer. M-am repezit în jos pe scări şi am alergat spre ieşire pentru a-i tăia drumul lui Brandon dacă ar fi dorit să scape pe acolo. Partea din faţă a holului era încă înţesată cu oameni. Nimeni nu intra, nimeni nu ieşea.

Brandon nu se îndreptă spre uşă. În schimb, se deplasă în cerc către colţul cel mai îndepărtat al încăperii. Clay era chiar în spatele său. Am rămas la locul meu de lângă ieşire. Brandon alergă spre colţ, poate pentru că îi era vag familiar. Ajuns acolo, aproape se ciocni de perete. Se răsuci brusc şi începu să descrie cercuri din ce în ce mai strânse, împiedicându-se de cadavrul de pe podea. De data aceasta, bărbatul nu se mai mişca. Ochii săi fără viaţă fixau tavanul. Recăpătându-şi echilibrul, Brandon se îndreptă din nou spre colţ, ca şi cum ar fi aşteptat ca o uşă să se materializeze din senin acolo. În cele din urmă, îşi dădu seama că era prins în capcană şi se răsuci pentru a-l înfrunta pe Clay.

Se fixară cu privirea câteva secunde. Am simţit un prim fior de neliniște. Nici măcar Clay nu era în siguranţă în faţa unui vârcolac sub formă de lup. Urmărindu-i, simţeam cum deveneam tot mai încordată, instinctul spunându-mi că trebuia să-l protejez pe Clay, judecata că trebuia să apăr ieşirea.

Brandon se hotărî să acţioneze primul. Mârâi prelung şi se lăsă în jos, cu părul zbârlit. Clay nu se mişcă. Brandon mârâi din nou, de parcă l-ar fi avertizat. Apoi sări. Clay se lăsă pe podea şi se rostogoli într-o parte. Brandon se izbi de linoleum şi alunecă. Înainte de a se putea redresa, Clay se repezi asupra lui. Îl înşfăcă de pielea neprotejată de pe ceafă şi îşi trecu piciorul peste spatele lui. Apoi îi împinse cu putere capul în podea, ţintuindu-l acolo.

Brandon se zbătu cu înverşunare. Ghearele loveau cu frenezie podeaua, alunecând, incapabile să-şi găsească un punct de sprijin. Mârâi şi îşi arătă colţii, mişcându-şi capul când într-o parte, când în alta, în încercarea de a muşca mâinile lui Clay. Clay îşi înfipse genunchiul stâng în spatele lui şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului său. Strânse cu putere, dar Brandon se ridică brusc în două picioare. Aruncat în sus, piciorul drept al lui Clay pierdu contactul cu podeaua, îndeajuns pentru a-l obliga să-şi schimbe poziţia. În timp ce-l lăsa din nou în jos, piciorul nimeri în balta de sânge în care zăcea bărbatul.

– Clay! am strigat eu.

Prea târziu. Pantoful îi alunecă în sânge, glezna i se răsuci şi Clay îşi pierdu echilibrul. Exact la momentul potrivit, Brandon făcu un salt înainte şi Clay se rostogoli de pe spatele său. Complet liber, Brandon văzu în aceeaşi clipă ieşirea şi porni drept spre ea.

Nu m-am mai obosit să-i blochez calea. Ar fi trecut prin mine ca prin brânză. În schimb, în timp ce mă depăşea, am plonjat şi l-am înşfăcat cu ambele mâini de blană. Ne-am rostogolit pe podea, şi Brandon a încercat să mă muşte de braţ. L-am tras înapoi, dar nu destul de repede. Unul din canini mi-a străpuns pielea, spintecându-mi antebraţul până la cot, exact în locul în care fusesem muşcată în acea dimineaţă. Am tresărit. Nu i-am dat drumul, dar am slăbit strânsoarea. A fost de-ajuns. Brandon s-a smuls din mâinile mele. Clay a ajuns o secundă prea târziu – Brandon îşi croia deja drum spre culoar. Capătul dinspre ieşire era încă plin de oameni, dar au găsit totuşi o soluţie pentru a-i face loc să treacă.

Clay era pe punctul de a porni după el, dar am întins mâna şi l-am apucat de cămaşă.

– Nu trebuie să mergem împreună!

– Ai dreptate. Urmăreşte-l. Eu ies pe fereastră.

Nu eram sigură cum ar putea face aşa ceva, decât dacă dobândise brusc abilitatea de a escalada zidurile, dar nu era momentul să despic firul în patru. Am aprobat din cap şi am luat-o la fugă pe culoar. Năvălind pe uşă, m-am

trezit în mijlocul unui haos de două ori mai mare decât cel din interior. Odată ieşiţi, oamenii se opriseră. Unii păreau a fi încă şocaţi. Ceilalţi nu se mişcau, pentru că nu doreau să piardă nimic din spectacol. În plus, sosiseră toţi poliţiştii din Bear Valley şi un detaşament paramilitar. Mulţi dintre poliţişti erau pe jumătate adormiţi, mişcându-se zăpăciţi încoace şi încolo. Sirenele urlau. Poliţiştii zbierau ordine, dar nimeni nu le asculta. Iar Brandon dispăruse.

M-am oprit pentru a mă orienta. Am reuşit în cele din urmă să filtrez mirosurile neimportante şi să mă concentrez pe urma lăsată de Brandon. O baricadă a poliţiei fusese răsturnată în stânga mea. Unul din clienţi arăta cu mâna spre drum. Trei poliţişti au pornit în fugă în acea direcţie. I-am urmat. Am trecut de baricada dărâmată şi am văzut că alţi poliţişti erau deja angrenaţi în urmărire, dispersaţi de-a lungul drumului, urlând instrucţiuni şi gesticulând spre o alee. Doi au pornit în fugă în acea direcţie, dar cineva i-a oprit, strigând că nu aveau de ce să se grăbească, aleea fiind o fundătură. Brandon era prins în capcană.

Am cercetat din priviri zona, încercând să calculez posibilitatea de a ajunge la el înaintea poliţiştilor, şi, de preferinţă, fără a încasa vreun glonţ rătăcit. Am trecut de colţul aleei şi cineva m-a apucat de mână. M-am răsucit şi am văzut un poliţist de vârstă mijlocie.

– Treceţi în spatele cordonului, domnişoară. Nu-i nimic de văzut aici.

În timp ce mă trăgea după el, a privit în jos. Sângele din braţul meu sfâşiat i se scurgea printre degete.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, am gâfâit eu. Încercam să găsesc pe cineva. Nimeni nu e atent... fiecare... M-am oprit şi am tras adânc aer în piept. În interior... Mai sunt oameni. Sunt încă înăuntru. Un câine... un câine mare... sunt răniţi. Prietenul meu...

Poliţistul înjură şi îmi dădu drumul la mână. Se răsuci spre un grup de colegi care se îndreptau spre şosea.

– Mai sunt încă oameni în clădire! urlă el. A verificat cineva?

Unul dintre poliţişti răspunse ceva ce n-am reuşit să înţeleg. M-am dat înapoi. Cei doi urlau şi gesticulau. Era evident că nimeni nu ştia cine răspundea de întreaga acţiune, dacă fuseseră chemate ambulanţe sau dacă cineva intrase să verifice clădirea. Câţiva membri ai forţelor de ordine s-au îndreptat totuşi spre clădire; alţii au hotărât însă să-şi petreacă timpul mai plăcut şi au continuat să se certe. Am traversat pe furiş strada. Nimeni nu m-a observat.

Aleea era încă păzită de destui poliţişti, aşa încât n-am putut să mă îndrept într-acolo pentru a-l înfrunta pe Brandon. Am căutat o cale ocolitoare. În timp ce mă furişam spre o alee apropiată, am auzit undeva în faţă zdrăngănitul unor lăzi de gunoi. Ceva a acoperit pentru o clipă lumina Lunii. O siluetă cu patru picioare îşi făcu apariţia în vârful unui zid de cărămidă. Se

ghemui şi sări. Evident, aleea nu era atât de bine blocată precum credeau poliţiştii – deşi, din punctul lor de vedere, nu se puteau aştepta ca un animal să sară pe un zid de doi metri şi jumătate.

Am alergat spre zid, apoi mi-am dat seama că Brandon era pe punctul de a scăpa exact prin direcţia opusă şi se îndrepta spre mine. Aşa încât am aşteptat. Se repezi înspre mine, prea panicat pentru a cerceta împrejurimile. Am început să înaintez în salturi şi cu un arc perfect executat l-am depăşit, lăsându-mă să cad la pământ în spatele său, făcând o tumbă şi aterizând ghemuită într-o poziţia ideală de atac. O săritură absolut perfectă, pe care n-aş mai fi putut s-o repet nici pentru un milion de dolari. Bineînţeles, nu era nimeni prin preajmă pentru a o aprecia. Am început să alerg. Calculasem corect. Pasiunea lui Brandon pentru vânătoare cântărise mai greu decât instinctul său de supravieţuire. Am ocolit colţul aleei şi el m-a urmărit. M-am strecurat printr-o serie de alei, conducându-l cât mai departe de strada blocată şi de poliţie. Am adulmecat, o dată sau de două ori, mirosul lui Clay. Era pe aproape, aşteptând momentul prielnic pentru o ambuscadă, dar locul nu era nicicum bine ales. În cele din urmă, am aruncat o privire spre o alee de legătură şi am văzut autostrada. De partea cealaltă, zona industrială a oraşului se prelungea cu o porţiune de pădure. Perfect. O zonă minunată pentru a ne Transforma şi a-l prinde pe Brandon în ambuscadă, transportându-i apoi cadavrul într-un loc sigur.

M-am repezit spre autostradă. Din păcate, am uitat cea mai simplă regulă învăţată la grădiniţă: nu m-am asigurat din ambele părţi înainte de a traversa. Am sărit atât de aproape de faţa unui camion cu semiremorcă, încât curentul m-a proiectat la pământ. M-am rostogolit pe marginea şoselei şi am sărit în picioare. În clipa în care mă întorceam, o împuşcătură a întrerupt liniştea nopţii. Brandon tocmai traversa autostrada când glonţul l-a lovit. Ţeasta i-a explodat într-o masă de creier şi sânge. Forţa loviturii l-a aruncat într-o parte, drept în faţa camionului care, după ce l-a lovit cu o plesnitură seacă, împroşcând sânge peste tot, a scăpat de sub control. A trecut fulgerător pe lângă mine, cadavrul lui Brandon încă ţintuit de bara de protecţie, cu cea mai mare parte a capului lipsă, alte părţi ale corpului zburând în toate direcţiile în timp ce maşina se răsucea cu 360 de grade. Rotaţia a aruncat cadavrul – în fine, cea mai mare parte a lui – în mijlocul autostrăzii. Secundele în care şoferul a reuşit să redreseze camionul şi să oprească mi-au fost îndeajuns pentru a vedea bucăţile de blană şi piele îmbibate de sânge lipite de bara de protecţie şi de radiator. Destul pentru a mă face să doresc ca legendele să fie adevărate, ca un vârcolac să nu poată fi ucis prin metode obişnuite, ca undeva în grămada informă de sânge şi organe împrăştiate pe asfalt, Scott Brandon să fie încă în viaţă, conştient şi incapabil să urle de durere. Un sfârşit potrivit pentru un

sadic. Din păcate, murise imediat ce fusese împuşcat. Gloanţele de argint au întotdeauna o nuanţă gotică, dar nu sunt absolut necesare pentru uciderea unui vârcolac. Orice metodă care ar putea ucide o fiinţă umană sau un lup ne poate curăţa la fel de uşor.

O mulţime se adunase deja în jurul rămăşiţelor. Tot ce aveau să vadă era un lup cafeniu foarte mare şi cât se poate de mort. Nu avea să se transforme înapoi în fiinţă umană. Alt lucru complet fals despre vârcolaci. Conform mitului, vârcolacii răniţi ar trebui să se transforme din nou în fiinţe umane. Există un număr infinit de legende în care un fermier sau un vânător împuşcă un lup, dar, când ia urma bestiei rănite, găseşte în loc – o, ceruri! – semne însângerate de paşi omeneşti. Mişto treabă, doar că nu mai funcţionează. Ceea ce ne ajută cu adevărat, pentru că altfel ne-am transforma ori de câte ori un membru al Haitei ne muşcă prea tare. Într-adevăr, al naibii de inoportun. Adevărul este că, dacă mori sub formă de lup, poţi să renunţi la planurile legate de o înmormânare la care sicriul să fie larg deschis, iar figura să-ţi fie văzută de oricine. Rămăşiţele lui Brandon aveau să fie transportate la Societatea Filantropică Bear Valley şi urma să se scăpe de ele fără ceremonie şi fără autopsie. Scott Brandon, ucigaşul evadat din Carolina de Nord, nu avea să fie găsit niciodată.

– La dracu’, sper să fie înmormântat ca lumea, rosti cineva tărăgănat din spatele meu. Ticălosu’ ăsta nenorocit ar merita-o, nu crezi?

M-am răsucit spre Clay şi am clătinat din cap.

– Am dat-o-n bară...

– Neee. E mort. Ăsta era şi scopul. Ai procedat bine, scumpo.

Îşi trecu braţul în jurul mijlocului meu şi se aplecă să mă sărute. M-am învârtit pentru a scăpa din strânsoare.

– Ar trebui să mergem, am zis eu. Lui Jeremy nu i-ar plăcea să mai rămânem mult pe aici.

Clay se întinse din nou după mine, deschizând gura să spună ceva. M-am răsucit rapid şi am pornit pe autostradă. Mă ajunse după câţiva paşi. Am parcurs în tăcere distanţa până la locul unde parcasem maşina.

Am trecut de colţul străzii, lângă băcănie, unde lăsasem Explorer-ul. Parcarea era întunecată, luminile de deasupra stinse atunci când magazinul se închisese. Bear Valley era tipul de localitate în care iluminatul public era folosit mai degrabă pentru comoditatea consumatorului decât pentru siguranţa sa. Lăsasem Explorer-ul în partea din spate a parcării, lângă un gard din verigi de lanţ. Când ajunsesem acolo, mai fuseseră şi alte câteva maşini, dar acestea dispăruseră acum, parcarea fiind închisă oficial de mult timp. Am scos cheile din poşetă, zăngănitul lor spintecând liniştea nopţii.

– Fir-ar să fie! mârâi Clay.

M-am răsucit, crezând că sunetul îl făcuse să tresară, dar privirea îi era fixată asupra Explorer-ului. Încetini pasul şi clătină din cap.

– Se pare că cineva a prins totuşi un avion în seara asta, comentă el.

I-am urmărit privirea. Un bărbos cu părul blond stătea pe asfalt, cu picioarele încrucişate, rezemat de cauciucul din faţă al maşinii. O geantă de voiaj zăcea lângă el. Logan. Am rânjit şi am pornit în goană. Clay strigă ceva. L-am ignorat. Aşteptam de un an să-l văd pe Logan. Clay îşi putea băga gelozia drept în fund. Încă şi mai bine, putea să cânte în gura mare şi să se distreze de unul singur în timp ce parcurgea pe jos tot drumul până la Stonehaven. La urma urmei, cheile maşinii erau la mine.

– Hei! am strigat eu. Ai ajuns cu o oră prea târziu. Ai pierdut toată distracţia.

Clay o rupse la fugă, continuând să mă strige. M-am oprit în faţa lui Logan şi am privit în jos, rânjind.

– Ai de gând să stai acolo sau...

M-am oprit brusc. Ochii lui Logan priveau fix parcarea. Lipsiţi de orice expresie. Nevăzând nimic. Fără viaţă.

– Nu, am şoptit eu. Nu!

Ca prin ceaţă, l-am auzit pe Clay sosind în fugă, i-am simţit braţele în jurul corpului, prinzându-mă în timp ce mă prăbuşeam. Un urlet asurzitor spintecă tăcerea nopţii. Cineva urla. Eu.

DURERE

Nu-mi amintesc cum am ajuns înapoi la Stonehaven. Clay probabil că m-a urcat ca pe un pachet în Explorer, a pus cadavrul lui Logan în portbagaj şi ne-a dus pe amândoi acasă. Îmi amintesc vag că am intrat pe uşa garajului în casă, l-am văzut pe Jeremy apărând în hol şi l-am auzit întrebându-ne despre mutt. Trebuie să-mi fi văzut expresia, pentru că n-a mai terminat întrebarea. Am trecut în fugă pe lângă el. L-am auzit în spatele meu pe Clay spunând ceva, l-am auzit pe Jeremy blestemând, i-am auzit pe toţi ceilalţi apropiindu-se în fugă din locurile în care ne aşteptaseră până atunci. Mi-am continuat drumul spre scări. Nimeni n-a încercat să mă oprească. Sau poate că au făcut-o, dar nu-mi mai amintesc. Am intrat în camera mea, am închis uşa, am tras draperia patului şi m-am târât în refugiul oferit de el.

Nu ştiu cât timp a trecut. Poate ore. Probabil doar minute, îndeajuns pentru Clay să le fi explicat cele întâmplate tuturor. Apoi am auzit paşii săi pe scări. S-a oprit în faţa uşii şi a bătut uşor. Pentru că n-am răspuns, a bătut mai tare.

– Elena!

– Pleacă de-aici!

Uşa gemu ca şi cum s-ar fi sprijinit de ea.

– Vreau să te văd.

– Nu!

– Lasă-mă să intru să vorbesc cu tine. Ştiu cât de mult suferi...

M-am ridicat în capul oaselor şi am mârâit spre uşă.

– N-ai nici cea mai mică idee cât de mult sufăr. De ce ai avea? Probabil că eşti bucuros că Logan e mort. Un obstacol mai puţin spre inima mea.

Clay respiră zgomotos.

– Nu-i adevărat. Ştii că nu-i aşa. Era fratele meu. Uşa gemu din nou. Lasă-mă să intru, scumpo. Vreau să fiu cu tine...

– Nu!

– Elena, te rog! Vreau să...

– Nu!

Clay a rămas liniştit câteva clipe. I-am ascultat respiraţia greoaie şi sacadată. A urmat un sunet slab, chinuit, transformat treptat într-un mârâit de durere. Pantofii au scârţâit în clipa când s-a răsucit brusc pe călcâie; a lovit cu putere peretele cu pumnul. Bucăţi de tapet au zburat pe culoar. Uşa de la camera lui s-a trântit cu un bubuit. A urmat alt bubuit, mult mai puternic – o noptieră sau o veioză trântită de perete. I-am urmărit furia cu ochiul minţii – am văzut cum sfărâma fiecare mobilă şi am vrut să fac la fel. Am vrut să arunc lucruri, să distrug lucruri, să simt durerea în mâna care lovea peretele, să sfâşii orice sau pe oricine aflat în jurul meu, până când durerea şi mânia aveau să fie înghiţite de epuizare. Dar n-am putut s-o fac. M-a oprit o parte raţională a minţii, care mi-a amintit că erau posibile anumite consecinţe. Când aveam să îmi revin, urma să îmi fie ruşine de mine însămi pentru a-mi fi pierdut controlul şi a fi lăsat în urmă numai distrugeri ale căror costuri aveau să fie suportate de Jeremy. Am privit porţelanurile de Dresda de pe măsuţa de toaletă şi mi-am imaginat cum ar fi să le fac bucăţi trântindu-le de perete, văzându-le figurile anoste transformate în cioburi ascuţite ca briciul. M-aş fi simţit minunat, dar n-aş fi putut s-o fac vreodată. Mi-aş fi reamintit cât timp pierduse Jeremy căutându-le pentru mine, cât de mult l-ar fi durut dacă i-aş fi făcut cadoul bucăţi. Îndiferent cât de mult aş fi dorit să-mi ies din sărite, nu mă puteam hotărî s-o fac. Nu-mi permiteam acest lux. Şi îl uram pe Clay pentru că putea.

Neavând niciun mijloc de a-mi exprima durerea, am petrecut orele următoare încovrigată peste cuverturi, fără a-mi schimba poziţia nici măcar atunci când muşchii picioarelor mi-au înţepenit complet. Priveam fix la draperiile patului, fără a mă gândi la absolut nimic, temându-mă chiar şi să simt ceva. Zăceam în aceeaşi poziţie câteva ore mai târziu, atunci când Jeremy a bătut la uşă. N-am răspuns. Uşa s-a deschis, apoi s-a închis cu un pocnet

uşor. Draperiile patului au foşnit uşor, apoi salteaua s-a lăsat când Jeremy s-a aşezat în spatele meu. Şi-a pus mâna pe umărul meu. Am închis ochii în timp ce căldura degetelor sale mi-a trecut prin bluză. N-a spus nimic pentru câteva minute. Apoi s-a întins, şi, îndepărtând o şuviţă de păr de pe faţa mea, mi-a trecut-o pe după ureche.

Nu-i meritam bunătatea. O ştiam. Şi bănuiesc că ăsta era motivul pentru care îi puneam întotdeauna la îndoială motivaţiile. La început, de fiecare dată când făcea ceva frumos pentru mine, căutam vreo urmă de răutate în spatele bunătăţii, vreo motivaţie murdară. La urma urmei, Jeremy era un monstru – deci trebuia să fie întruchiparea răului. Când mi-am dat seama că nu era nimic rău în firea lui, m-am încăpăţânat să găsesc o altă scuză: era bun cu mine pentru că îi fusesem vârâtă pe gât, pentru că era un tip de treabă şi poate chiar pentru că simţea o anumită responsabilitate pentru ceea ce-mi făcuse fiul său adoptiv. Dacă mă ducea la piese pe Broadway sau la cine scumpe numai pentru noi doi, era pentru că dorea să mă ştie liniştită şi fericită, nu pentru că îi făcea plăcere compania mea. Voiam să se simtă bine în compania mea, dar nu puteam crede acest lucru, pentru că nu mă vedeam îndreptăţită s-o fac. Nu pentru că mi se părea că eram nedemnă de dragoste şi atenţie, ci pentru că asta venea de la un tip de calibrul moral al lui Jeremy. Nu reuşisem să câştig afecţiunea unei duzini de taţi vitregi, aşa încât nu puteam crede că aveam s-o câştig acum, şi încă de la cineva care valora mai mult decât toţi ceilalţi la un loc. Totuşi, erau momente când îmi permiteam să cred că îi păsa cu adevărat de mine, când mă durea prea mult să neg eu însămi acest joc al imaginaţiei. Acum era unul din acele momente. Am închis ochii, i-am simţit prezenţa şi mi-am permis să cred.

Am rămas tăcuţi o bucată de vreme, apoi Jeremy a declarat:

– L-am înmormântat. Vrei să mai faci altceva?

Ştiam ce mă întreba: exista vreun ritual de înmormântare în lumea fiinţelor umane care m-ar fi făcut să mă simt mai bine? Doream să fi fost. Doream să pot pătrunde undeva în interiorul propriului meu suflet şi să găsesc vreun ritual al morţii de natură să mă liniştească, dar experienţele mele religioase anterioare nu-mi permiseseră să cred în existenţa unei fiinţe atotputernice. Cele mai vii amintiri despre biserică se limitau la momentele petrecute într-o stranã, între una dintre perechile de părinţi adoptivi, mama mea vitregă aplecată înainte pentru a auzi mai bine cuvintele pastorului, ignorând complet faptul că mâna soţului ei explora misterele spirituale acoperite de fusta mea. Singurul lucru pentru care mă rugasem întotdeauna era mântuirea. Dumnezeu trebuie să fi avut lucruri mai importante în minte. Mă ignorase, iar eu învăţasem să-i întorc purtarea dispreţuitoare.

Totuşi, oricare mi-ar fi fost credinţa, am simţit că trebuia să fac ceva pentru a marca trecerea lui Logan în nefiinţă – cel puţin să mă duc la mormântul său pentru a-l cinsti pentru ultima dată. Când i-am spus lui Jeremy, s-a oferit să mă însoţească; am acceptat cu o mişcare a capului. M-a ajutat să mă ridic din pat şi m-a ţinut de cot, ghidându-mă încet pe scări. Dacă ar fi fost altcineva sau dacă s-ar fi întâmplat altădată, i-aş fi refuzat ajutorul. Dar, în acel moment, îi eram recunoscătoare. Podeaua se ridica şi cobora sub picioarele mele. Am coborât cu grijă treptele şi am ajuns în holul din spate. Uşa biroului s-a deschis şi a apărut Antonio cu un pahar pe jumătate plin cu coniac în mână. I-a aruncat o privire lui Jeremy, dar când acesta a clătinat din cap, Antonio a făcut un semn afirmativ şi s-a retras. Tocmai trecusem de uşă când s-a deschis din nou. Ştiam, fără să privesc, cine ieşea din cameră. Jeremy a aruncat o privire peste umăr şi a ridicat o mână. N-am auzit uşa închizându-se şi nici n-am auzit paşii lui Clay în urma noastră. Mi l-am imaginat în culoar, urmărindu-ne, şi am mărit pasul.

Îl înmormântaseră pe Logan într-un crâng, imediat după intrarea în pădure, în spatele casei. Un loc frumos, unde Soarele dansa la amiază printre frunzele copacilor, aruncând pete de lumină pe florile sălbatice din jur. M-am gândit la toate acestea, dar mi-am dat seama de absurditatea alegerii unui asemenea loc plăcut pentru a înmormânta pe cineva. Logan nu-l putea vedea. Nu-i păsa unde zăcea. Locul ales cu atâta grijă era o alinare numai pentru cei rămaşi în viaţă. Dar nu şi pentru mine.

M-am aplecat şi am cules câteva flori mici, albe, pentru a le aşeza peste pământul proaspăt afânat. Din nou, nu ştiam de ce o făceam. Lui Logan nu-i mai păsa. Un alt gest lipsit de sens, destinat a oferi o mică alinare unui ritual adoptat încă de când oamenii începuseră să jelească lângă corpurile celor morţi. În timp ce stăteam lângă mormânt, strângând la piept buchetul patetic de flori, mi-am amintit prima şi singura înmormântare la care partcipasem. Cea a părinţilor. Cea mai bună prietenă a mamei – cea care încercase fără succes să mă adopte – organizase un mic serviciu funebru. Mai târziu am aflat că părinţii mei nu avuseseră asigurare de viaţă, aşa încât am fost sigură că prietena mamei trebuie să fi plătit pentru el. M-a luat cu ea, a stat lângă mine şi m-a ţinut de mână. A fost ultima dată când am mai văzut-o. Sistemul de adopţii ia întotdeauna totul de la capăt.

Am stat acolo în acea zi, privind în jos spre mormânt şi aşteptând. Ca părinţii să se întoarcă. Ştiam asta. Sigur, văzusem sicriele şi mi se permisese să arunc o privire asupra corpului mamei din interiorul unuia. Văzusem bărbaţii coborând coşciugele în pământ şi acoperindu-le cu pământ. Dar asta n-avea nicio importanţă. Părinţii mei urmau să se întoarcă. Eram lipsită de orice experienţă în legătură cu moartea adevărată – numai dacă nu puneam la

socoteală modul strident în care era prezentată în desenele animate de sâmbăta dimineaţa, în care coiotul murea de nenumărate ori, dar se întoarcea întotdeauna la timp pentru a mai face încă o năzbâtie înainte de final[1]. Aşa se desfăşurau lucrurile. Moartea nu era decât ceva temporar, ceva care dura numai atât cât să provoace râsul copiilor privitori la televizor, în pijamale şi cu picioarele încrucişate, în timp ce se îndopau cu Froot Loops[1]. Văzusem trucul ăsta realizat de oameni în carne şi oase, atunci când tata mă luase la un spectacol de magie desfăşurat în biroul său, în timpul unei petreceri de Crăciun. Închiseseră o femeie într-o cutie, o tăiaseră în două şi răsuciseră cutia. Când deschiseseră capacul, femeia sărise afară, zâmbitoare şi într-o singură bucată, în aplauzele şi râsetele celor din jur. La fel aveau să facă şi părinţii mei, sărind afară din sicrie, zâmbitori şi nevătămaţi. Nu era decât o glumă. O glumă minunată şi îngrozitoare. Tot ce trebuia să fac era să aştept ca toată ceremonia să se termine. În timp ce stăteam lângă mormintele părinţilor, am început să chicotesc. Pastorul s-a răsucit spre mine şi m-a străpuns cu o privire care mă eticheta ca o progenitură lipsită de orice sentiment. Nu-mi păsa. El nu făcea parte din glumă. Am rămas acolo, zâmbind în sinea mea, şi am aşteptat... şi am tot aşteptat.

Privind fix la mormântul lui Logan, am tânjit ca acea iluzie să se manifeste din nou, să-mi permită să pretind că avea să se întoarcă, şi că moartea nu era decât ceva temporar. Dar acum ştiam mai bine. Morţii erau morţi. Cei îngropaţi rămâneau îngropaţi. Morţi de-a binelea. Am căzut în genunchi, strivind florile în pumn. Ceva s-a rupt în mine. M-am prăbuşit la pământ şi am început să plâng cu sughiţuri. Odată ce am început, nu m-am mai putut opri, lacrimile curgând şuvoi, până ce ochii am început să mă usture şi gâtul să mă doară. În cele din urmă, o voce ajunse la mine, străpungând senzaţia sfâşietoare de durere. Nu era a lui Jeremy, care stătea tăcut în spatele meu, ştiind că nu trebuia să intervină. Era vocea singurei persoane care îndrăznea să intervină.

– ... acum! urla Clay. Nu pot s-o ascult şi să nu...

Jeremy zise ceva, vocea devenind o şoaptă slabă.

– Nu! strigă Clay. Ei nu pot face aşa ceva. Nu lui Logan. Nu Elenei. Nu voi sta...

Alt murmur nedesluşit.

– Iisuse! Cum poţi... Vocea lui Clay se înecă din cauza mâniei.

Am auzit ceva, un foşnet de frunze şi crengi, Jeremy trăgându-l pe Clay în pădure pentru a-i vorbi, lăsându-mă singură cu durerea mea. M-am ridicat în

[1] Autoarea se referă la celebra serie de desene animate Wile E. Coyote & Road Runner, creată de Chuck Jones, apărută în 1949.

[1] Cereale pentru micul dejun produse de compania Kellogg. (n. tr.)

genunchi şi am ascultat. Clay voia să plece după ucigaşul lui Logan – nu a doua zi sau mai târziu în acea seară, ci chiar atunci. Simţiseră mirosul unui vârcolac nefamiliar pe cadavrul lui Logan. În timp ce noi îl urmăream pe Brandon, un alt mutt îl omorâse pe Logan. Jeremy încerca să-l convingă să nu întreprindă nimic, spunându-i că era încă ziuă, că era prea furios, că aveau nevoie de un plan. Însă pentru Clay n-avea nicio importanţă ce zicea Jeremy sau cât de multă dreptate avea. Furia lui distrugea orice logică. Am aşteptat ca Jeremy să-i interzică lui Clay să plece după mutt. Am ascultat să aud acele cuvinte. Dar n-au venit. Înnebunit de propria durere, Jeremy încerca să discute logic cu el, însă fără a-i interzice în mod expres să se răzbune. O scăpare din vedere fatală. Mi-am trecut mâinile murdare de pământ pe faţa udă, durerea fiindu-mi înlocuită brusc de o frică viscerală. M-am târât cum am putut din luminiş şi m-am grăbit spre casă.

Zece minute mai târziu, Clay smuci portiera Boxster-ului[1] şi se lăsă să cadă cu o bufnitură pe locul şoferului.

– Unde mergem? am întrebat în şoaptă din cauza durerii resimţite în gât.

Sări în sus şi se răsuci brusc, pentru a mă vedea ghemuită pe scaunul pasagerului.

– Te duci după ucigaş, am declarat eu înainte de a apuca să rostească vreun cuvânt. Vreau să fiu acolo. Am nevoie să fiu acolo.

O afirmaţie parţial adevărată. Chiar aveam nevoie să-mi exorcizez durerea şi, precum Clay, cunoşteam o singură modalitate de a o face. Răzbunarea. Când mă gândeam la un nenorocit de mutt ucigându-l pe Logan, mânia care mă cuprindea era îngrozitoare. Îmi biciuia corpul ca un şarpe demonic, instigându-mi fiecare parte din el la mânie, mişcându-se atât de repede şi lipsită de orice control, încât trebuia să-mi încleştez pumnii şi să-mi strâng toate puterile pentru a nu reacţiona violent. Avusesem astfel de răbufniri necontrolate de furie încă din copilărie. Pe atunci, mă simţisem frustrată de incapacitatea mea de a le folosi pentru a reacţiona în vreun mod semnificativ. Astăzi îmi puteam utiliza mânia mai mult decât mi-aş fi imaginat vreodată. Acest lucru mă făcea să mă tem şi mai mult de accesele de furie. Nici măcar eu nu ştiam ce s-ar fi întâmplat dacă m-aş fi lăsat în voia lor. Cunoscând faptul că eram pe punctul de a acţiona în mod concret, vânându-l pe ucigaşul lui Logan, mă ajuta să-mi ţin în frâu furia.

Mai exista un motiv pentru care îl însoţeam pe Clay. Îmi era frică să-l las singur, frică de faptul că avea să i se întâmple ceva dacă nu eram acolo să am grijă de el, frică să nu mai fie încă un mormânt în luminişul acoperit de flori

[1] Maşină sport decapotabilă produsă de Porsche. (n. tr.)

sălbatice. Acest gând mă făcea să simt lucruri pe care nici măcar nu le puteam recunoaşte în sinea mea.

– Eşti sigură? întrebă el, răsucindu-se complet pentru a mă privi drept în faţă. Nu trebuie să mă însoţeşti.

– Ba da, trebuie. Nu încerca să mă opreşti, sau îi spun lui Jeremy că ai plecat după ucigaş. Îl fac să-ţi interzică acest lucru. Iar dacă ai dispărut deja, îl conduc pe urmele tale.

A întins mâna să mă atingă, dar m-am răsucit pentru a privi pe geam. După un moment de tăcere, uşa garajului s-a deschis automat, scârţâind, şi motorul maşinii a prins viaţă. Clay a dat cu spatele până pe drumul de acces cu o viteză sinucigaşă, pornind apoi spre Bear Valley.

Pe drumul spre oraş, mintea mea înceţoşată de durere şi furie s-a limpezit parţial la perspectiva unei acţiuni bine definite şi definitive. M-am concentrat asupra acestui ultim lucru. Orice impuls de moment de a da buzna în Bear Valley şi de a-l căuta într-un mod nebunesc pe ucigaşul lui Logan s-a risipit la evaluarea rece a situaţiei. Dacă doream să ne răzbunăm, aveam nevoie de un plan.

Intrând în oraş, am nimerit drept în mijlocul unui trafic infernal şi a trebuit să aşteptăm o mulţime de timp la semafoare, înainte de a putea face la dreapta de pe autostradă pe strada Elm. Ignorând lumina roşie a semaforului, Clay a trecut ca o furtună prin intersecţie, fără a se sinchisi de claxoanele maşinilor din jur.

– Ştii unde mergem? am întrebat eu.

– Într-o parcare.

– Şi apoi?

– Să-l găsim pe ticălosul care l-a ucis pe Logan.

– Bună idee! Halal plan! Am strâns mânerul portierei în timp ce el a pătruns în viteză în singura parcare publică din centru. Nu-l putem vâna acum. E încă ziuă. Chiar dacă l-am găsi, tot n-am putea face nimic.

– Atunci ce propui? Să ne bucurăm de o cină tihnită în timp ce ucigaşul lui Logan este liber?

Deşi nu mâncasem din seara precedentă, stomacul mi se revoltă la gândul mâncării. Doream la fel de mult precum Clay să-l vânez pe mutt, dar logica impunea precauţie. Indiferent cât de mult uram gândul că ceva ne putea împiedica să-l răzbunăm pe Logan, exact asta trebuia să facem. Să ne abatem atenţia de la acel lucru pentru câteva ore.

– Ar trebui în primul rând să aflăm ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Clay intră brusc într-un loc de parcare.

– Ce?

– Să aflăm cum reacţionează locuitorii oraşului la ceea ce s-a întâmplat la petrecerea de noaptea trecută. Să evaluăm pagubele. Mai caută şi alţi câini sălbatici? Fac ceva în legătură cu rămăşiţele lui Brandon? Te-a văzut cineva sărind de la o fereastră de la primul etaj? M-a văzut cineva în timp ce-l scoteam pe mutt afară din local?

– Pentru numele lui Dumnezeu, cui îi pasă de ceea ce au văzut sau au crezut oamenii ăia?

– Ţie nu-ţi pasă? Dacă se hotărăsc să analizeze în laborator ceea ce a mai rămas din Scott Brandon şi dau peste nişte lucruri puţin cam ciudate, nu vei fi implicat? Ăsta-i locul în care trăieşti, Clay. Casa ta. Nu-ţi poţi permite să nu-ţi pese absolut deloc.

Clay scoase un sunet care putea fi considerat orice între un oftat şi un mârâit de frustrare.

– Bine, bine. În cazul ăsta, ce propui?

Am făcut o pauză, pentru că nu mă gândisem chiar atât de departe. Mintea îmi era încă înceţoşată parţial de gânduri legate de Logan. Le-am dat la o parte printr-un efort suprem şi m-am concentrat asupra următoarelor noastre etape. După câteva minute, am spus:

– Cumpărăm un ziar, mergem la o cafenea şi îl citim în timp ce ascultăm oamenii discutând toată afacerea. Apoi ne facem planul cum să-l urmărim pe acest mutt. Iar după ce se întunecă, îl punem în aplicare.

– Citind un nenorocit de ziar nu ne va ajuta să-l găsim pe ucigaşul lui Logan. Mai bine mergem să mâncăm.

– Ţi-e foame?

Clay opri motorul şi rămase tăcut câteva clipe.

– Nu.

– Atunci, dacă n-ai un mod mai eficient de a pierde timpul vreo două ore, rămânem la planul ăsta.

URMĂ

Am cumpărat un ziar, apoi ne-am oprit la un telefon public pentru a-l suna pe Jeremy. A răspuns Peter, aşa încât n-am fost nevoită să vorbesc chiar cu Jeremy. I-am cerut să-i spună că eram cu Clay şi că îl convinsesem că nu era momentul acum să mergem după ucigaşul lui Logan. În schimb, încercam să evaluăm pagubele pricinuite de întâmplările petrecute în seara precedentă. Bineînţeles, n-am menţionat că aveam să-l urmărim *mai târziu* pe ucigaşul lui Logan. Totul era numai o problemă de interpretare. De fapt, nici nu minţeam. Chiar deloc.

Bear Valley avea trei cafenele, dar singura importantă era *The Donut Hole*[1]. Celelalte două nu erau frecventate decât de cei care nu locuiau în oraş, de şoferii de pe camioanele grele şi de oricine altcineva care ieşea de pe autostradă pentru o doză zdravănă de cofeină şi zahăr. Am pătruns în *Hole*, anunţaţi de zăngănitul strident al clopoţelului plasat deasupra uşii. Toţi clienţii au întors capul. Câţiva aflaţi la bar au zâmbit. Unul a ridicat o mână, în semn de salut. Poate că eu eram o figură vag familiară, dar cel pe care l-au recunoscut era Clay. Într-un orăşel cu opt mii de locuitori, un tip care arăta precum Clay avea tot atâtea şanse de a nu fi recunoscut ca şi Boxter-ul său aflat în parcare. Clay ura atenţia care i se acorda. Pentru el, blestemul era propria figură, nu sângele de vârcolac care-i curgea prin vene. Clay nu dorea nimic altceva decât să se piardă în fundalul existenţei umane. Cred că s-ar fi descotorosit chiar şi de Boxter dacă ar fi putut, dar, ca şi dormitorul meu, era un cadou de la Jeremy, ultimul model dintr-un lung şir de maşini sport cumpărat pentru a satisface pasiunea lui Clay pentru viteze mari şi curbe periculoase.

Totuşi, Clay avea noroc în Bear Valley. Chiar dacă maşinile şi aspectul său fizic determinau lumea să întoarcă privirea după el, nimeni nu-l deranja, aşa cum ar fi făcut-o într-un oraş mare. Era scutit de atenţiile nedorite ale femeilor, datorită inelului de aur purtat pe al patrulea deget al mâinii strângi, Bear Valley fiind un loc în care o verighetă însemna că erai inabordabil pentru reprezentantele sexului opus. Verigheta nici măcar nu era o şmecherie. Clay nu s-ar fi coborât la ceva atât de meschin. Făcea parte din perechea cumpărată cu zece ani în urmă, înainte ca mica problemă produsă de muşcătura de la mână să fi anulat complet fericita nuntă care ar fi trebuit să ne unească până la adânci bătrâneţi. Faptul că nu mai avusese loc nicio căsătorie nu conta deloc pentru Clay. Ceremonia în sine era irelevantă – un ritual uman fără însemnătate, la care acceptase să ia parte de dragul meu. Pentru el nu conta decât angajamentul pe care ni-l luasem – ideea unui partener pe viaţă, ceva pe care lupul din el îl recunoştea, fie că se numea căsătorie, fie împerechere, fie oricum altcumva. De aceea purta verigheta. Cu gândul *ăsta* puteam trăi, considerându-l numai o altă fantezie a minţii sale infectate de iluzii. Abia atunci când mă prezenta ca soţia sa era posibil ca lucrurile să devină destul de neplăcute.

The Donut Hole era o cafenea obişnuită, cum puteai întâlni pe orice stradă, cu separeuri cu scaune având tapiţeria din vinil roşu crăpată şi cu un miros persistent de surogat de cafea arsă. Zona rezervată fumătorilor era cam peste tot – chiar dacă reuşeai să găseşti un separeu fără scrumieră pe masă, fumul venit din separeurile alăturate, ignorând direcţia normală spre sistemul

[1] Gaura din gogoaşă. (n.r.)

subdimensionat de ventilaţie, te învăluia în câteva secunde. Personalul era format din femei de vârstă mijlocie, care, după ce crescuseră o familie, hotărâseră să-şi petreacă anii de singurătate câştigând ceva bani şi descoperiseră că slujba de chelneriţă era singura pentru care mai erau calificate în lumea de astăzi. La acea oră, clientela nu era formată decât din muncitori care fie dădeau pe gât ultima ceaşcă de cafea înainte de a se îndrepta spre casele lor, fie pierdeau timpul pentru a nu ajunge acasă mai devreme decât era necesar.

După ce m-am aşezat într-un separeu, Clay s-a îndreptat spre bar şi s-a întors cu două cafele şi două felii de plăcintă cu mere. Am împins deoparte mâncarea şi am întins cotidianul *Bear Valley Post* pe masa din material plastic laminat. Incidentul de la petrecerea *rave* era relatat pe prima pagină. Bineînţeles, nu era numită *rave*, pentru că cei mai mulţi cititori – probabil şi destui dintre ziarişti – habar n-aveau ce însemna cuvântul respectiv. În schimb, o descriau ca pe o mare petrecere particulară cu nenumărate „activităţi neautorizate”, ceea ce o făcea să pară mult mai distractivă decât în realitate. Deşi nu se spunea explicit, se sugera faptul că majoritatea participanţilor veniseră din afara oraşului. Evident...

Se dădeau puţine detalii despre „incident”, datorită unei combinaţii de factori atenuanţi, şi anume faptul că majoritatea martorilor erau beţi sau drogaţi, iar făptuitorul era un câine mort – deci cineva căruia nu i se putea în niciun caz lua un interviu. Faptele stăteau în esenţă cam aşa: un câine de talie mare ucisese doi oameni la o petrecere, înainte de a fi împuşcat de poliţişti. Nu era chiar o ştire de prima pagină, aşa încât reporterul o umflase cu destule speculaţii pentru a-şi câştiga o slujbă la un ziar de scandal. Se presupunea că era vorba de un câine şi toată lumea părea mulţumită cu această explicaţie, ceea ce însemna că autorităţile nu aveau intenţia de a solicita ajutorul unor experţi sau de a trimite rămăşiţele la un laborator scump dintr-un mare oraş. Bucăţile rămase din cadavrul lui Brandon fuseseră deja incinerate. Autorităţile renunţaseră să facă teste pentru turbare, hotărând probabil că oricine fusese la acea petrecere merita un set de injecţii antirabice. Apoi, reporterul considera că acest câine fusese implicat în uciderea tinerei femei cu o săptămână înainte, deşi poliţiştii nu eliminaseră complet posibilitatea existenţei şi a altor câini sălbatici prin păduri – probabil pentru că cei doi adolescenţi observaseră cel puţin doi câini cu o noapte înainte. În cele din urmă, în ciuda tuturor speculaţiilor, nu se menţiona nimic despre vreun martor care să fi văzut un bărbat blond sau o femeie implicaţi într-un mod cât se poate de neobişnuit în incident. Aşa cum sperasem, Clay şi cu mine nu fusesem decât doi spectatori pierduţi în tot acel haos din bar.

– Pierdere de vreme, mormăi Clay, care citise pe de-a-ndoaselea articolul. Nimic interesant.

– Bine. Exact asta şi speram, deci cu siguranţă n-a fost o pierdere de vreme.

Trase cu zgomot aer în piept şi înfipse furculiţa în plăcinta până atunci neatinsă, aruncând în toate părţile firimituri de coajă. Apoi împinse farfuria deoparte, fără a lua vreo înghiţitură.

– Eşti sigur că n-ai recunoscut cui aparţinea mirosul de pe... am respirat adânc ca leac contra durerii... corpul lui Logan?

– Îhî. Ochii lui Clay se înnegurară, apoi scânteiară plini de mânie. Un mutt. Un mutt nenorocit. Doi în Bear Valley. Dintre toate...

– Nu ne putem gândi la asta acum. Să uităm *cum* şi *de ce*. Să ne concentrăm pe *cine*.

– N-am recunoscut mirosul. Şi nici ceilalţi. Ceea ce înseamnă că e un mutt pe care nu l-am întâlnit prea des pentru a-i putea recunoaşte mirosul.

– Sau e unul nou. Precum Brandon.

Clay se încruntă.

– Doi mutt-i noi? Şi unul e destul de ciudat, dar...

– Las-o baltă. Nu l-ai recunoscut. Să trecem deocamdată peste problema asta. Vezi dacă auzi pe cineva vorbind despre întâmplarea din noaptea trecută.

Clay mormăi ceva. Ignorându-l, m-am lăsat pe spate în scaun, încercând să ascult conversaţiile din jur, dar pretinzând a sorbi din cafea. Experienţa a fost deprimantă, nu pentru că n-ar fi discutat nimeni „incidentul”, ci pentru că ceea ce *discutau* cei mai mulţi nu oferea o perspectivă entuziastă asupra vieţii umane obişnuite. Nemulţumiri referitoare la şefi necinstiţi, colegi care te lucrau pe la spate, copii nerecunoscători, vecini băgăcioşi, slujbe plictisitoare, căsătorii chiar şi mai plictisitoare, toate ricoşau din fiecare colţ al încăperii. Nimeni nu era fericit. Poate că nu era atât de rău precum părea. Poate că relaţiile impersonale formate în cafenele erau perfecte pentru a scoate la iveală frustrările banale ale vieţii pe care locuitorii unui mare oraş nu i le-ar fi destăinuit decât unui psihiatru – şi ar fi cheltuit mult mai mult decât pe nişte cafele.

În timp ce ascultam, o supărare şi un resentiment vechi îşi făceau treptat loc spre suprafaţă. De ce se plâng întodeauna oamenii de slujbe, soţii, copii şi familii numeroase? Nu-şi dau seama cât de norocoşi sunt pentru că au toate astea? Chiar copil fiind, nu suportam să aud pe alţii de seama mea tânguindu-se despre părinţi şi rude. Voiam să urlu la ei: dacă nu vă place familia voastră, daţi-mi-o mie – o accept şi nu o să mă plâng niciodată de faptul că trebuie să mă culc devreme sau de o surioară care mă scoate din sărite. După ce am mai crescut, am fost înconjurată de imagini de familie. Toţi copiii sunt. Se pare că

asupra acestui lucru se concentrează fiecare carte, emisiune de televiziune, film sau reclamă. Mama, tata, fratele, sora, bunicii, animalele favorite şi casa. Cuvinte atât de familiare oricărui copil de doi ani, încât un alt fel de viaţă ar fi de neconceput. De neconceput şi greşit, complet greşit. După ce am trecut de etapa în care îmi plângeam singură de milă, mi-am dat seama că pierderea acestor lucruri în copilărie nu însemna că trebuia să le pierd pentru totdeauna. Puteam să-mi ofer o familie când aveam să fiu mare. Nu trebuia să fie formată din tradiţionalul soţ, trei puşti, un câine, o căsuţă mică şi cochetă. Oricare altă variantă era bună. Ca adult, îmi puteam oferi tot ceea ce mi se refuzase în viaţă. Apoi, când de-abia mi-am început viaţa de adult, am devenit vârcolac.

Toate planurile de viitor mi s-au spulberat în acea singură noapte. Încă îmi puteam făuri o viaţă în lumea oamenilor, dar nu avea să mai fie niciodată cea pe care mi-o imaginasem. Fără soţ. Era destul de riscant să locuiesc cu cineva, dar să-mi împart viaţa cu cineva era imposibil – prea multe lucruri care nu puteau fi vreodată împărţite. Fără copii. Nu exista nicio însemnare despre o femeie-vârcolac care să fi născut, dar chiar dacă aş fi fost dispusă să-mi asum acest risc, nu puteam expune niciodată un copil la posibilitatea de a trăi toată viaţa ca un vârcolac. Fără soţ, fără copii, fără speranţa de a avea o familie sau o casă. Privată de toate acestea – acum la fel de inaccesibile ca atunci când fusesem copil.

Clay mă privea atent, neliniştea citindu-i-se în priviri.

– Te simţi bine?

Se întinse spre mine – dar nu pentru a mă lua de mână într-un gest de compasiune şi nici pentru a mă bate protector pe genunchi. În schimb, întinse piciorul înainte şi îl atinse pe al meu, continuând să-mi urmărească atent faţa. M-am răsucit să-l privesc. I-am întâlnit privirea, am vrut să urlu la el, să-i spun că nu mă simţeam bine, că nu aveam să mă mai simt vreodată bine, că el însuşi se asigurase de acest lucru. Că îmi furase toate visurile şi speranţele de întemeiere a unei familii, cu un singur act de egoism de neiertat. Mi-am tras brusc piciorul şi am privit în altă parte.

– Elena? zise el, aplecându-se peste masă. Te simţi bine?

– Nu. Nu mă simt bine.

M-am oprit. Ce rost avea să spun mai multe? Ne aflam aici pentru a-l vâna pe ucigaşul lui Logan, nu pentru a dezbate problemele noastre personale. Nu era momentul potrivit. O parte din mine ştia că nu avea să fie niciodată momentul potrivit. Dacă discutam problema, am fi putut-o rezolva. Acesta era un risc pe care nu doream să mi-l asum. Nu voiam să uit vreodată şi nu voiam să iert vreodată. Nu aveam să îmi permit vreodată să o fac.

Îmbunătăţirea relaţiilor cu Clay ar fi însemnat să mă predau. Ar fi însemnat că el câştigase, că muşcătura meritase osteneala. Însemna că urma

să îşi câştige perechea, partenera pe viaţă pe care şi-o alesese, realizarea tuturor visurilor sale familiale. Ei bine, şi eu aveam propriile vise, iar Clay nu avea ce căuta în ele. Indiferent că eram sau nu vârcolac, nu puteam suporta să renunţ la ele, în special acum, când întrezărisem, în cele din urmă, posibilităţi de a-mi petrece viaţa cu Philip. Aveam un bărbat bun şi cumsecade, cineva care îmi remarca şi încuraja potenţialul de bunătate şi normalitate, lucruri pe care Clay nu le observa niciodată, nu-i păsa de ele şi pe care cu siguranţă nu avea să le încurajeze vreodată. Poate nu ne era scris să ne căsătorim, să avem copii şi o casă în suburbii, dar, aşa cum am spus, orice altă variantă era bună. Cu Philip puteam întrezări una satisfăcătoare – un partener de viaţă, o casă şi o familie numeroasă. Succesul se întrezărea la orizont. Tot ce aveam de făcut era să o scot la capăt cu problema ivită în interiorul Haitei, să mă întorc în Toronto şi să aştept momentul potrivit pentru a da lovitura.

– Nu, am repetat eu. Nu mă simt bine. Logan e mort, ucigaşul său e liber, iar eu stau lipită de un scaun într-o nenorocită de cafenea cu... Mi-am înghiţit celelalte cuvinte. Se presupune că ar trebui să ascultăm zvonurile, ai uitat cumva? Aşa că taci şi ascultă.

Mi-am concentrat din nou atenţia asupra conversaţiilor din jur. Oamenii continuau să se plângă despre propriile vieţi, dar am ignorat respectivele remarce şi m-am concentrat asupra a ceea ce voiam să aud. Adaugând încă ceva la disperarea generală, unii clienţi discutau despre întâmplările din seara anterioară la modul dezgustat „spre ce se mai îndreaptă lumea” – folosit probabil chiar de când primii oameni şi-au văzut vecinii începând să meargă pe două picioare. În timp ce majoritatea consumatorilor se mulţumeau să analizeze articolul din ziar, câţiva tocmai dădeau naştere unor zvonuri care aveau să se răspândească prin tot oraşul până la lăsarea nopţii. O femeie aşezată în colţul cel mai îndepărtat al sălii spunea că auzise că acel câine nu fusese deloc unul sălbatic, ci unul de pază scăpat din lanţ, al cărui proprietar era o rudă a primarului, poliţiştii fiind mituiţi sau ameninţaţi de primar pentru a pune în circulaţie o poveste despre un câine sălbatic. Câţiva clienţi credeau că nu fusese implicat deloc niciun câine, ci că nişte drogaţi îi omorâseră pe cei doi într-un acces de isterie în masă, pentru ca apoi poliţiştii să împuşte un câine nevinovat care traversa drumul. Uneori, oamenii au o imaginaţie atât de bogată! Un lucru era sigur – nimeni nu vorbea despre lupi imposibil de mari şi nimeni nu cerea deschiderea unei anchete care să lămurească motivul pentru care fiara acţionase în felul în care o făcuse. Toată lumea considera un lucru perfect natural ca un câine să o ia razna şi să omoare oameni într-o fostă magazie aglomerată. În timp ce eu trăgeam cu urechea, Clay se prefăcea că citea ziarul. Spun că se prefăcea pentru că nu dădea doi bani pe afacerile

curente din Bear Valley sau de oriunde din lume. Ca şi mine, asculta ce se discuta în încăpere, deşi nu ar fi recunoscut niciodată acest lucru.

– Acum putem pleca? întrebă el în cele din urmă.

Am sorbit din cafeaua rece. Ceaşca era încă plină pe trei sferturi. Cea a lui Clay era intactă. Niciunul dintre noi nu se atinsese de plăcintă. Foarte rar se întâmpla ca foamea să nu fie pe primul loc.

– Bănuiesc că da, am răspuns, aruncând o privire pe o fereastră. Mai este până se face întuneric, dar probabil nu vom găsi urma decât după o bucată de vreme. Începem cu parcarea?

N-am reuşit să pronunţ cuvintele „parcarea în care l-am găsit pe Logan”, dar Clay ştia ce voiam să spun. Aprobă din cap, se ridică şi mă conduse spre uşă fără a rosti nimic altceva.

Pe când ne apropiam de băcănie, m-am oprit înainte de a trece de colţul clădirii – pur şi simplu nu doream să văd locul în care îl găsisem pe Logan. Inima îmi bătea atât de repede, încât a fost nevoie să mă concentrez pentru a putea respira.

– Pot s-o fac singur, declară Clay, cuprinzându-mă pe după umeri. Stai aici. Iau eu urma, apoi vedem unde duce.

I-am împins mâna într-o parte.

– Nu poţi. Mirosul era foarte slab aseară. Acum va fi şi mai slab. Ai nevoie de nasul meu.

– Pot să încerc.

– Nu.

Am păşit dincolo de colţ, am ezitat, aproape m-am oprit, apoi m-am pus în mişcare. Când am văzut locul în care fusese parcat Explorer-ul, mi-am mutat repede privirea, dar era prea târziu. Mintea revedea deja scena din noaptea anterioară – eu repezindu-mă înainte, Clay strigându-mi numele şi fugind după mine. Îşi dăduse seama înaintea mea de ceea ce se întâmplase. De-asta încercase să mă oprească. Abia acum înţelegeam – nu că motivul ar fi contat în acel moment. Nu era decât un amănunt care îmi trecea pur şi simplu prin minte, împiedicându-mă să mă gândesc la ceea ce se întâmplase acolo în noaptea trecută.

Parcarea arăta diferit la lumina zilei. Oamenii mergeau grăbiţi de la maşini la băcănie şi înapoi. Exact ca la cafenea, locul era plin de persoane, multe în blugi, unele la costum, cu pungi de hârtie conţinând cina din acea seară, cu pâine sau cutii de lapte luate în drum spre casă. Nimeni nu ne-a acordat nici cea mai mică atenţie în timp ce am traversat parcarea pentru a ajunge la gardul din spate. Locul unde parcasem noaptea trecută era gol, fiind mult prea departe de magazin pentru a fi folosit în afara zilelor prea aglomerate.

Am rămas nemişcată în partea dreaptă, acolo unde fusese portiera din dreptul locului pasagerului. Am închis ochii şi am tras cu putere aer în piept. Mirosul lui Logan mi-a pătruns adânc în creier. Genunchii mi s-au înmuiat. Clay mă apucă de cot. M-am îndreptat din spate, am tras din nou aer în piept, încercând să blochez mirosul lui Logan. N-am reuşit. Izul său stăruitor le îndepărta pe cele mai puţin familiare. Cu ochii închişi, mi-l imaginam în faţa mea, îndeajuns de aproape pentru a-l atinge. Am deschis ochii. Lumina puternică a zilei alungă iluzia în străfundurile creierului.

– Am... Am probleme...

– Am simţit mirosul, zise Clay. Slab, dar constant. Aşteaptă o clipă să văd dacă pot determina exact de unde vine.

Făcu un pas spre stânga, se opri, scuturâ din cap, se întoarse şi se îndreptă în altă direcţie. După a doua încercare, se întoarse spre mine.

– Asta e. Urma începe în partea de est, dar mutt-ul a plecat pe aici.

Nu exista nicio şansă ca un miros să-i indice chiar şi celui mai bun urmăritor dacă cineva venea sau pleca din locul respectiv. Clay a reuşit să facă diferenţa pentru că urma de intrare conţinea şi urme vagi ale mirosului lui Logan, deşi n-a precizat acest lucru.

– Vino aici şi încearcă, zise el.

Odată ieşită din parcare, m-am relaxat. Clay stătea lângă o camionetă. Ajunsă lângă el, am adulmecat aerul. Da, mirosul era acolo. Un vârcolac necunoscut. Urma traversa parcarea, îndepărtându-se de băcănie în direcţia unui magazin de articole de vânătoare. De aici, continua pe trotuar spre vest, pentru a face un ocol spre strada principală, apoi spre centrul oraşului. Dacă totul părea uşor, ei bine, nu era. Un drum în linie dreaptă între punctul A şi punctul B ne-ar fi luat cam cincisprezece minute. Ei bine, ne-a trebuit aproape o oră, pierzând în mod repetat urma, întorcându-ne, descoperind locul în care mutt-ul trecuse de colţul unei clădiri, pornind din nou. O dată sau de două ori am pierdut urma complet. Faptul că eram sub formă umană făcea urmărirea şi mai dificilă, pentru că nu-mi puteam lipi nasul de pământ pentru a adulmeca mirosulul mutt-ului. Mă rog, *puteam*, dar astfel de lucruri nu sunt trecute deloc cu vederea în societate, ducând cel mai adesea la o plimbare într-o anumită companie spre cel mai apropiat spital de psihiatrie. Chiar şi priveliştea cuiva aflat la o încrucişare de străzi, rotindu-se în cerc sau adulmecând aerul ca un animal, putea pune probleme. Aşadar, trebuia să fiu discretă. Chiar dacă l-aş fi putut convinge pe Clay să aştepte până la căderea nopţii, tot nu ne-am fi putut transforma în vârcolaci. După tot ce se întâmplase în Bear Valley, asta n-ar fi fost o provocare, ci o adevărată sinucidere.

Magazinele din centrul oraşului se închideau la cinci, permiţând angajaţilor să ajungă acasă la timp pentru cină, dar ignorând faptul că orice

persoană normală lucra până la cinci şi trebuia să-şi facă cumpărăturile după aceea. Neconcordanţa putea fi explicată prin ritmul în care magazinele din centru erau afectate, ca un cancer, de recesiunea economică, unul închizându-se într-o zi, altul în a doua, astfel încât locul arăta ca o reclamă masivă pentru Zona Imobiliară Bear Valley. Era deja trecut de şapte când am ajuns în centru, unde chiar şi cei mai binevoitori patroni trăseseră obloanele. Străzile erau pustii. Oraşul părea să se pregătească pentru o oră comună de servire a cinei. Astfel, mi-am permis să fiu mai puţin prevăzătoare cu folosirea nasului şi am parcurs următorii opt sute de metri în douăzeci de minute. Urma se oprea la *Burger King*, singurul fast-food din zonă, deschis aici după ce fusese obligat să tragă obloanele în celelalte părţi ale oraşului. Aici se oprise mutt-ul, probabil pentru a-şi reîncărca bateriile. După alte douăzeci de minute de mers în cerc şi de revenit pe propriile urme, am descoperit din nou urma. Zece minute mai târziu, ne aflam în parcarea de la un motel: *Big Bear Motor Lodge*.

– Ei bine, ar fi trebuit să ne dăm seama de la început, am mormăit eu, trecând în revistă camionetele şi maşinile vechi de zece ani. Sunt două moteluri în oraş. Iar el stă într-unul. Logic.

– Hei, tu ai insistat să pornim de la băcănie.

– N-am auzit ca tu să fi propus altceva.

– Asta se numeşte supravieţuire, scumpo. Ştiu când trebuie să tac din gură.

– De când ai... M-am oprit brusc, observând o femeie aflată în uşa unei camere, nefăcând niciun efort pentru a ascunde că trăgea cu urechea la conversaţia noastră. E întotdeauna plăcut să afli că poţi oferi cuiva distracţie pe gratis după terminarea serialelor siropoase de după-amiază.

Am păşit în spatele unui camionete şi am privit pe furiş spre clădirea cu un etaj.

– Câte camere crezi că are?

– Treizeci şi opt, răspunse Clay fără a clipi. Nouăsprezece pe fiecare palier. O altă intrare prin spate. O intrare printr-un hol şi o ieşire de urgenţă pentru primul etaj.

– Dacă ar fi după mine, aş lua o cameră la parter, am zis eu. Acces direct. Mai uşor de venit şi de plecat la orice oră.

– Dar primul etaj are şi balcoane, scumpo. Şi o privelişte a-ntâia.

Am privit de cealaltă parte a drumului spre un teren viran plin de buruieni, bucăţi sfărâmate de beton şi destule gunoaie pentru a da de lucru unei întregi echipe de Ziua Mediului[1].

– La parter, am zis eu. Mă duc să cercetez. Ascunde-te undeva.

[1] Sărbătorită în Statele Unite, la iniţiativa senatorului democrat de Wisconsin, Gaylord Nelson, din 22 aprilie 1970 şi în toată lumea din 1990. (n. tr.)

– A, nu. Am mai jucat odată jocul ăsta. Eu mă ascund. Tu nu mă cauţi niciodată. Poate pricep cam greu, dar mi se pare că observ un model...

– Du-te şi ascunde-te.

Clay rânji, mă cuprinse de mijloc şi mă sărută, apoi se făcu nevăzut înainte de a putea reacţiona. Deşi era bine de observat că starea sa de spirit se îmbunătăţise, ar fi fost şi mai bine dacă n-ar fi fost nevoie de o serie de crime pentru asta. În timpul ultimelor ore de urmărire, vechiul resentiment care ieşise la iveală la cafenea se pierduse în subconştientul meu, acolo unde avea să aştepte – ca o rană care nu se vindeca niciodată complet – un nou imbold pentru a se manifesta din nou. Aveam o misiune şi trebuia să conlucrez cu Clay pentru a o duce la bun sfârşit. De dragul lui Logan, nu-mi puteam permite să fiu tulburată din cauza propriilor probleme. Dacă aş fi ţinut cont de furia pe care o resimţeam pentru Clay în fiecare secundă pe care eram obligată s-o petrec alături de el, m-aş fi transformat cu mult timp în urmă într-o harpie înverşunată şi irascibilă. Bineînţeles, unii ar fi putut argumenta că mă transformasem deja în aşa ceva, dar nu asta era problema.

După ce Clay a pornit în căutarea unui loc potrivit de aşteptare, am trecut la cercetarea zonei în căutare de indicii. Lângă un Chevrolet Impala cu caroseria ruginită am observat o foaie de hârtie. Era o chitanţă pentru un nou casetofon despre care speram să nu fi ajuns în Impala, altfel proprietarul ar fi cheltuit mai mult pe sistemul audio decât pe întreaga maşină. Am înlăturat o frunză udă de pe un colţ al hârtiei, am netezit-o, apoi am împăturit-o în două şi m-am îndreptat spre trotuarul care ducea spre uşile de la parter. Trecând pe lângă ieşirea de urgenţă, am păşit agale pe trotuar, prefăcându-mă că citesc cu atenţie bucata de hârtie şi permiţându-mi pauze generoase de mirosit în faţa fiecărei uşi. Femeia care trăsese cu urechea la conversaţia noastră intrase în camera ei. Doi bărbaţi au ieşit dintr-o cameră aproape de capătul culoarului, dar au ignorat complet tânăra care părea să aibă dificultăţi în a găsi numărul camerei mâzgălit pe o bucată de hârtie. Oamenii sunt atât de toleranţi când vine vorba de capacitatea intelectuală a blondelor!

Ajunsă la capătul trotuarului, am adulmecat mirosul vârcolacului, îndreptându-se nu înspre vreo cameră, ci spre holul central. Urma era acum mult mai puternică, ceea ce însemna că trecuse pe acolo de câteva ori. O cameră la primul etaj, cu acces numai prin hol. Poate îi plăcea să se trezească şi să vadă razele soarelui inundând locul viran! M-am întors în parcare. Clay apăru din spatele clădirii înainte de a începe să-l caut.

– La etaj, am zis eu.

– Vezi, scumpo? Nimeni n-a pretins vreodată că mutt-ii au minte.

Am aruncat chitanţa pentru sistemul stereo într-un tufiş şi ne-am îndreptat spre uşa principală. Pătrunzând în hol, Clay mă cuprinse de mijloc şi

începu să trăncănească despre o cină imaginară la un restaurant local. Între timp, am văzut scările care porneau din stânga recepţiei şi l-am împins într-acolo, aprobând din cap în timp ce continua să se plângă de faptul că aşteptase douăzeci de minute pentru nota de plată. Tot spectacolul nu era câtuşi de puţin necesar, pentru că recepţionerul nici măcar nu şi-a ridicat privirea când am trecut prin faţa lui.

La etaj, urma se oprea la a treia uşă pe stânga. Clay a apucat mânerul, l-a răsucit şi a sfărâmat încuietoarea cu un zgomot înfundat. În timp ce eu eram atentă la eventuala apariţie a vreunui client, el a aşteptat să vadă dacă cineva din cameră fusese alarmat sa nu de zgomotul făcut de spargerea broaştei. Neauzind nimic, a deschis încet uşa. Perdelele erau trase, încăperea cufundată în întuneric. O altă uşă s-a deschis la capătul culoarului. L-am împins pe Clay şi ne-am strecurat înăuntru.

El a verificat baia pentru a fi sigur că mutt-ul era plecat, apoi a scos din buzunar o monedă de 25 de cenţi.

– Cap, aşteptăm, pajură, îl urmărim.

– Ar trebui să stăm aici, am zis eu. Să verificăm locul, să căutăm indicii în timp ce aşteptăm.

Clay dădu ochii peste cap:

– Bine, bine. Dă odată cu banu’ ăla.

Cap! Am scos limba la Clay. El a întins mână să înşface moneda, dar am tras-o la timp înapoi.

– Data viitoare n-o să mai fii atât de rapidă, zise el, apoi aruncă o privire în jur. Deci, ce speri să găseşti?

– Orice care să explice de ce au apărut doi mutt-i în Bear Valley în decurs de numai o săptămână. Nu te deranjează câtuşi de puţin problema asta?

– Sigur, scumpo. Dar deocamdată pun la păstrare îngrijorarea şi curiozitatea. Avem destul timp pentru amândouă după ce mutt-ul e mort. N-am de gând să aştept ca ticălosul ăsta să te vâneze pe tine sau pe oricine altcineva în timp ce încerc să aflu ce dracu’ face aici.

– Crezi că trag de timp?

– Nu, cred că încerci să foloseşti cât mai eficient timpul. În regulă. Nu spun decât că nu trebuie să te aştepţi să fiu prea nerăbdător să scotocesc atent prin sertare în timp ce mutt-ul hoinăreşte pe străzile noastre.

– Atunci du-te şi supraveghează balconul sau orice altceva, iar eu cercetez camera.

Bineînţeles, nu mi-a urmat îndemnul. În schimb, m-a ajutat să scotocesc prin încăpere după ce m-a informat pur şi simplu că nu-i stătea gândul la aşa ceva. Nici mie, de altfel, dar ştiam că nu trebuia să ratez ocazia. În plus,

scotocind prin boarfele mutt-ului, îmi păstram mâinile şi mintea ocupate, lăsând prea puţin timp pentru a analiza *de ce* îl urmăream.

Clay a început cu baia. Au trecut vreo zece minute până ce a strigat:

– Mare descoperire! Tipu' foloseşte şamponul şi săpunul hotelului. N-a rupt sigiliul de pe sticla de balsam. Am găsit un aparat de ras, dar nici urmă de periuţă, pastă de dinţi sau apă de gură. Deci căutăm un individ cu părul cu vârfurile despicate şi respiraţie urât mirositoare. Te ajută cu ceva toate amănuntele astea, scumpo?

Am scrâşnit din dinţi ca să nu-i răspund. Pereţii erau prea subţiri pentru o discuţie în contradictoriu. În plus, nici cercetarea mea nu dăduse prea multe rezultate. Două perechi de blugi, trei cămăşi, ciorapi şi lenjerie de corp, toate purtate şi aruncate pe un scaun pentru a fi refolosite. Biblia Gideon[1], aflată în sertarul noptierei, fusese mâzgălită cu pentagrame şi cruci inversate[2]. Minunat. Şi teribil de neoriginal. Vreau să spun că dacă te simţi obligat să mâzgăleşti simboluri satanice pe o Biblie, cel puţin n-ar trebui să desenezi lucruri care pot fi găsite în orice număr din *World Weekly News*[3]. Un vârcolac complet lipsit de imaginaţie şi evident prost informat. Avea să fie foarte dezamăgit să descopere că vârcolacii ştiau mai degrabă o reţetă bună de muşchi Wellington[4] decât una pentru vreun ritual satanic. Timp de zece ani, diavolul nu luase niciodată legătura cu mine pentru instrucţiuni speciale sau măcar pentru un simplu „Salut". Dar, pe de altă parte, nici Dumnezeu n-o făcuse. Poate asta însemna că nu exista. Cel mai probabil, însemna că niciunul nu era dispus să-şi asume vreo responsabilitate pentru mine.

– Iisuse, ar trebui să vezi lucrurile de aici, scumpo, declară Clay, ieşind din baie. Aftershave, colonie şi deodorant cu parfum de mosc. Dacă nu puteam declara cu certitudine că mutt-ul este unul nou ghidându-ne după mirosul său natural, acum ştim că aşa stau lucrurile, din cauza acestor porcării sintetice.

Niciun vârcolac cu experienţă n-ar folosi în vecii vecilor colonie, cel puţin nu dacă are sistemul olfactiv intact. Cel mai mic miros emanat de propriul corp va anihila orice alte mirosuri, făcându-i nasul inutilizabil. Eu nu folosesc nici măcar săpun parfumat. Nu era deloc uşor să găseşti produse de toaletă neparfumate pentru femei. Industria cosmetică pare a fi obsedată de ideea ca femeile trebuie să miroasă altfel decât modul lor natural. Astfel, ne dăm cu cât mai multe porcării, fără a încerca să ne păstrăm un miros uniform, folosind şampon de ierburi peste praf deodorant pentru copii, săpun cu miros de liliac

[1] Biblie publicată de organizaţia evanghelică creştină Gideon's International, distribuită gratuit în camere de hotel sau motel. (n. tr.)

[2] Crucea Sfântului Petru, asociată de Aleister Crowley cu satanismul, din cauza tradiţiei care menţionează faptul că Petru a fost răstignit cu capul în jos. (n. tr.)

[3] Tabloid editat începând din 1979 de American Media Inc., cu ştiri pe care canalele media normale nu îndrăznesc să le publice, din cauza caracterului lor senzaţional. (n. tr.)

[4] Muşchi de vită în sânge, cu ciuperci. (n. tr.)

peste ultimul parfum produs de Calvin Klein... Când am nenorocul să fiu înghesuită într-un lift ticsit dimineaţa, amestecul de mirosuri puternice îmi dă dureri de cap până la amiază.

După ce verifică fereastra, Clay se îndreptă spre locul unde mă ocupam cu examinarea amănunţită a conţinutului coşului de gunoi de lângă pat.

– M-aş oferi să te ajut, declară el, dar se pare că situaţia e sub control.

– Mulţumesc.

– Te-ai uitat sub pat?

– N-am putut. Cadrul e bine prins în podea.

Am folosit pixul hotelului pentru a da la o parte un şerveţel folosit. N-aş putea spune pentru ce fusese folosit, dar vârcolacii nu răcesc şi nu fac gripă.

– Mă uit eu sub saltea, zise Clay.

Uitasem de asta. Vârcolacii utilizează adesea cărţi de identitate false şi le ascund pe cele adevărate în diverse locuri, de exemplu, sub saltele.

– Niciun act de identitate. Decât un album cu tăieturi din ziare. Nu cred că te-ar interesa.

Am tresărit atât de tare, încât m-am pocnit cu capul de veioza cu braţul cât un gât de girafă. Clay rânji şi ridică o cărţulie albastră în sus, mult prea sus pentru a ajunge la ea.

– E a mea, rânji din nou, cu gura până la urechi. Ţinând-o dincolo de raza mea de acţiune, frunzări paginile, apoi se strâmbă dispreţuitor şi o aruncă neglijent pe pat. Dacă mă gândesc mai bine, e a ta. Lectură plăcută, scumpo. Stau de pază lângă fereastră. Îmi faci un rezumat mai târziu.

Am pus mâna pe cărţulie şi m-am aşezat pe marginea patului. Era de fapt un album foto cu foile acoperite cu un plastic detaşabil, sub care se lipeau poze. În loc de fotografii, mutt-ul umpluse albumul cu tăieturi din ziare. Nu pe subiecte la întâmplare, ci pe o temă anume: ucigaşi în serie. Am trecut peste pagini pline cu articole, întâlnind câteva figuri familiare – Berkowitz[1], Dahmer[2], Bundy[3] – dar şi altele pe care nu le cunoşteam. Nu numai că toate tăieturile se refereau la ucigaşi în serie, dar absolut toate conţineau un element cheie, ceva ce mutt-ul scosese în prim plan – un număr: numărul de oameni ucişi. Folosise chiar culori pentru statistici: galben pentru numărul de oameni pe care ucigaşul declarase că îi omorâse, albastru pentru numărul de cadavre descoperite, roz-aprins pentru numărul de care autorităţile îl considerau

[1] David Richard Berkowitz (n. 1953), arestat în august 1977 şi condamnat la închisoare pe viaţă pentru 6 crime. (n. tr.)

[2] Jeffrey Lionel Dahmer (1960 – 1994), arestat în 1991 pentru 17 crime, ucis în închisoare de un alt condamnat. (n. tr.)

[3] Theodore Robert Cowell (1946 – 1989), cunoscut ca Ted Bundy, executat pentru 30 de crime recunoscute, săvârşite în perioada 1974 – 1978. (n. tr.)

responsabil. Pe margine, mutt-ul făcuse adnotări, calculând şi comparând cifre, aşa cum ar face-o cineva pasionat de evenimente sportive macabre.

Tăieturile din ziare se opreau pe la jumătatea cărţuliei. Pe punctul de a o închide, mi-am dat seama că mai exista un grupaj, mai spre sfârşit. Am trecut peste câteva pagini albe şi am ajuns la ceva deosebit. Nici vorbă de statistici de data aceasta. De fapt, nici nu se menţiona numele ucigaşului. Articolul apărut în *Chicago Tribune* în data de 18 noiembrie 1995 semnala pur şi simplu descoperirea cadavrului unei tinere femei. Articolul următor oferea mai multe detalii, menţionând faptul că femeia, dispărută cu o săptămână în urmă, fusese ţinută probabil prizonieră toată acea perioadă, apoi strangulată şi aruncată în spatele unei şcoli generale. Am trecut în grabă peste următoarele pagini. Fuseseră descoperite cadavrele altor trei femei, modul de acţiune fiind absolut acelaşi. Următoarea victimă reuşise să scape, dezvăluind o poveste înfricoşătoare despre un sfârşit de săptămână de viol şi tortură în subsolul unei case părăsite. Ancheta îi dusese pe poliţişti la Thomas LeBlanc, un tehnician medical de treizeci şi trei de ani. Totuşi, atunci când femeii i se ceruse să-l identifice pe LeBlanc, nu reuşise s-o facă. Atacatorul apăruse brusc din întuneric şi nu rostise niciun cuvânt. În plus, LeBlanc fusese plecat din oraş cu afaceri la finele săptămânii în care dispăruse cea de-a treia femeie. În fotografia apărută în ziar, LeBlanc putea să fi fost foarte bine şi fratele mai mare al lui Scott Brandon, nu în ceea ce privea asemănarea fizică reală, ci în figura absolut comună, ferchezuită, chipeşă şi tandră, dar complet neatrăgătoare, a unui bigot conservator de pe Wall Street, lipsit de orice apartenenţă etnică sau de interese. Figura unui ucigaş în serie, locuind în casa vecină.

În ciuda cercetărilor de mare anvergură, poliţiştii nu reuşiseră să găsească destule probe pentru a-l acuza pe LeBlanc. Conform ultimului articol publicat în *Tribune*, LeBlanc îşi făcuse bagajele şi plecase din Chicago. Chiar dacă sistemul juridic nu fusese capabil să-l condamne, locuitorii din Illinois o făcuseră. Deşi acesta era ultimul articol din Chicago, mai existau încă şase, în ultimii doi ani, având ca subiect dispariţia unor femei, începând din Midwest[1] până în California, apoi din nou pe Coasta de Est. Thomas LeBlanc se deplasa încontinuu. Ultimul articol era din Boston, cu opt luni în urmă.

– Rahat, exclamă Clay, făcându-mă să sar în sus. Nu se poate. În niciun caz. Lasă dracului cartea aia, scumpo. Trebuie să vezi asta.

M-am apropiat în grabă de fereastră. Clay trăsese draperia grea îndeajuns pentru a putea privi afară. O Honda Acura se oprise lângă uşa holului. Coborâseră trei bărbaţi. Când l-am văzut pe cel de la volan, n-am fost

[1] Zonă geografică delimitată de Dakota de Nord şi Michigan în nord, Kansas şi Missouri în sud, Ohio în est, Dakota de Sud, Nebraska şi Kansas în vest, incluzând, în total, 12 state. (n. tr.)

prea uluită să am exact în faţa ochilor figura imortalizată în articolul din *Tribune* – Thomas LeBlanc, la fel de ferchezuit ca în poză. Bineînţeles, Clay nu l-a recunoscut şi nici măcar nu şi-a dat seama de la distanţă că era un vârcolac. Ceilalţi doi îi atrăseseră atenţia. Karl Marsten şi Zachary Cain, doi mutt-i pe care îi cunoşteam foarte bine.

– Marsten şi Cain? Ce dracu' fac împreună? Şi cine-i celălalt? El trebuie să fie...

– Ucigaşul lui Logan. Thomas LeBlanc. Trebuie să plecăm de aici.

– A, nu! exclamă Clay, rămânând nemişcat în timp ce încercam să-l trag spre uşă. Nu plecăm nicăieri. Doar pentru asta am venit, scumpo.

– Am venit să ucidem un mutt. Un singur mutt, lipsit de orice experienţă. Trei contra doi e destul de rău, dar...

– Ne putem descurca.

– Fără somn şi hrană în ultimele douăzeci şi patru de ore?

– Putem...

– Eu nu pot.

Clay se opri. Rămase tăcut o clipă.

– Dacă rămâi, am continuat eu, atunci rămân şi eu. Dar, fizic vorbind, nu sunt în stare să mă lupt cu cineva. Sunt extenuată, flămândă, şi nu-mi pot folosi braţul din cauza muşcăturilor câinelui şi ale lui Brandon.

Era o lovitură sub centură, dar nu-mi păsa. Aş fi spus orice pentru a ieşi amândoi din camera aia. Expresia lui Clay se schimbă din nesiguranţă, la început, în hotărâre.

– În regulă. O ştergem de aici. Mai avem timp...

– Pe balcon. Va trebui să ne lăsăm încet în jos. Fără sărituri.

– Braţul tău?

Clay aruncă o privire spre rana deja cicatrizată. Noi, vârcolacii, ne vindecăm repede, aşa încât braţul era ca şi nou, dar nu aveam s-o recunosc. Nu atunci.

– O să supravieţuiesc.

Clay se îndreptă cu paşi mari spre balcon, trase draperiile cu o mişcare bruscă şi întredeschise uşa.

– Cobor eu primul şi te prind dacă îţi cedează braţul.

Sărise deja peste balustradă înainte ca eu să ajung la uşă. Îmi trecusem deja un picior peste marginea balconului, când, aruncând o privire înapoi în cameră, am văzut albumul pe pat. Ar fi trebuit să-l iau cu mine. Ar mai fi putut conţine destule indicii care să mă ajute să-l cunosc mai bine pe Thomas LeBlanc. Prima regulă a unei vânători: cunoaşterea vânatului.

– Mă întorc imediat, am strigat spre Clay peste balustradă.

– Nu!

Am înşfăcat albumul de pe pat exact în clipa când cartela era trecută prin dispozitivul de deschidere a uşii.

– Nu se deschide, rosti prin uşă o voce nefamiliară. Ar fi trebuit să se aprindă lumina verde.

Am făcut un salt de la pat la balcon, împiedicându-mă de o pereche de chiloţi şi aproape trecând cu capul prin uşă. În timp ce mă arcuiam peste balustradă, cineva încercă uşa, descoperi că nu era încuiată şi o împinse cu putere. M-am lăsat să cad la pământ. Clay nu era acolo ca să mă prindă. Când m-am răsucit, l-am văzut repezindu-se spre uşa care ducea la culoar. Am intenţionat să-l strig, apoi m-am gândit mai bine şi am fugit după el, placându-l şi rostogolindu-ne amândoi pe betonul din faţa primei uşi. Albumul mi-a zburat din mână, lovindu-l cu putere sub bărbie.

– Hei... iartă-mă.

– Sună de parcă ţi-ar păsa, mârâi el, ţinând cărţulia în sus într-o mână. Te-ai întors... pentru asta?

– Aveam nevoie de ea.

Clay bombăni ceva în barbă. N-am auzit ce a spus şi probabil nici n-aş fi vrut s-o fac. Zăceam încă întinşi pe trotuar, eu deasupra lui. Am ridicat capul să ascult. Cineva păşea pe balconul de la camera lui LeBlanc. Am auzit scârţâitul balustradei când respectivul s-a aplecat peste ea, cercetând parcarea. Eram ascunşi sub balcon.

– Şşşt, am şoptit eu.

– Ştiu, murmură Clay.

Îşi schimbă poziţia sub mine, mâinile ajungând să se odihnească pe fundul meu. Nu era o poziţie inconfortabilă – nu că n-aş fi dorit-o dacă mi s-ar fi dat posibilitatea, dar... Oh, n-are importanţă.

– M-ai speriat, şopti el.

Îşi ridică în sus mâna până pe ceafa mea, mă trase în jos şi începu să mă sărute. Am închis ochii şi l-am sărutat şi eu. La urma urmei, dacă tot trebuia să stăm întinşi pe un trotuar din faţa unui hotel, ar fi trebuit să facem cel puţin ceva care să poată explica de ce zăceam acolo, pe jos, aşa-i? În clipa următoare, ochii lui Clay se îndreptară spre dreapta, îngustându-se. În timp ce mă trăgeam înapoi, se strecură de sub mine şi îşi concentră privirea spre ceva aflat în spatele nostru. Femeia care ne urmărise mai devreme discutând în contradictoriu se afla din nou în pragul uşii, de data asta sorbind dintr-o doză de cola dietetică în timp ce urmărea spectacolul.

– N-ai vrea şi nişte floricele de porumb? se interesă Clay, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi hainele.

– E o ţară liberă, nu? replică femeia.

Dacă Clay n-avea în general răbdare cu fiinţele umane, atunci avea şi mai puţină cu oamenii care atentau la intimitatea sa şi îi mai şi răspundeau în zeflemea. Îşi încleştă fălcile şi păşi peste mine. Se opri cu spatele la mine, fixând-o pe femeie cu privirea. Decât o secundă. Ochii ei se măriră brusc, se dădu un pas înapoi, împleticindu-se, trânti uşa şi o încuie. Clay nu rostise niciun cuvânt. Doar o străfulgerase cu „privirea” – o privire de o răutate atât de viscerală, încât îi făcea întotdeauna pe oameni să o ia la goană. Am căutat şi eu s-o folosesc o dată. Sigură de reuşită, am încercat-o pe un derbedeu care se luase de mine într-un bar. În loc să-l înspăimânte, privirea îl aţâţase şi mai tare. De atunci, mi-am învăţat lecţia. Femeile nu pot „ucide” cu privirea.

Oricine fusese în balconul de la camera lui LeBlanc dispăruse între timp. Acum ne puteam aştepta să iasă afară pentru a cerceta mai amănunţit zona, Marsten şi Cain fiind în stare să-şi dea seama după miros că eu şi Clay fusesem în camera lui LeBlanc şi să presupună, în mod logic, că nu plecasem de mult de acolo. L-am îmboldit pe Clay şi am pornit pe trotuar, cât mai aproape de clădire. Mi-am încrucişat degetele şi am sperat ca mutt-ii să nu iasă din cameră. Nu pentru că n-am fi putut scăpa. Puteam amândoi. Dar Clay n-ar fi făcut asta. Dacă cei trei ieşeau afară şi îl vedeau, Clay nu avea să fugă.

Am înconjurat clădirea şi ne-am strecurat spre parcare fără a fi văzuţi. Drumul spre maşină a fost rapid. În mai puţin de douăzeci de minute, ne îndreptam spre Stonehaven pentru a aduce întăriri.

SIMULTAN

– Categoric nu, declară Jeremy, ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se spre şemineu.

Ne aflam cu toţii în birou. Ceilalţi ne aşteptaseră. Clay şi cu mine stăteam pe canapea, el chiar pe margine, gata să ţâşnească în clipa în care Jeremy ar fi hotărât că puteam pleca după mutt-i. Nick stătea lângă Clay, bătând la fel de nerăbdător darabana pe spătarul canapelei, dar aşteptând să primească indicaţii de la el. Peter şi Antonio erau în cealaltă parte a încăperii. Amândoi păreau mânioşi după aflarea veştilor, dar îşi păstrau calmul, aşteptând hotărârea lui Jeremy cu un control de sine mai bun, datorat vârstei şi experienţei.

– Nu pot să cred că ceri asta, continuă Jeremy. Ţi-am explicat clar că nu voiam aşa ceva, dar tu tot ai plecat. Apoi a sunat Elena să spună că nu

încercaţi decât să aflaţi zvonuri despre întâmplările din seara trecută, după care aţi ajuns amândoi, într-un fel sau altul, să...

– N-a fost intenţionat, l-am întrerupt eu. Am dat peste urma sa. Nu puteam pierde ocazia.

Jeremy îmi aruncă o privire care mă sfătuia să tac înainte de a intra şi mai mult în rahat. Am tăcut.

Se îndreptă din nou spre fotoliul său, dar nu se aşeză.

– Nimeni nu pleacă după cei trei în seara asta. Suntem cu toţii extenuaţi şi supăraţi după seara trecută, în special voi doi. Dacă n-aş fi avut încredere în cuvântul Elenei când a telefonat, aş fi mers astăzi după-amiază în oraş pentru a vă târî cu forţa încoace.

– Dar n-am făcut nimic, protestă Clay.

– Numai pentru că n-aţi avut ocazia.

– Dar...

– Ieri am avut un mutt în oraş. Astăzi e mort, dar au apărut alţi trei. Şi nu numai atât, dar din aceştia patru, îi avem pe Karl Marsten şi pe Zachary Cain, doi mutt-i care ne-ar pune destule probleme chiar şi singuri.

– Sunteţi absolut siguri că erau Marsten şi Cain? întrebă Antonio. Din toţi mutt-ii pe care mi-i imaginam vreodată ca o echipă, ăştia doi sunt tocmai în coada listei. Ce ar putea avea în comun?

– Sunt amândoi mutt-i, i-o întoarse Clay.

– Presupun totuşi că nu formează chiar o echipă, am zis eu. Marsten trebuie să-l aibă cu ceva la mână pe Cain. O legătură bine definită între conducător şi discipol. Karl vrea un teritoriu. Îl vrea de ani de zile.

– Dacă vrea teritoriu, trebuie să se alăture Haitei, declară Jeremy.

– La dracu', scuipă cuvintele Clay, Karl Marsten e o jigodie ascunsă şi intrigantă, care şi-ar înjunghia tatăl pe la spate numai pentru a obţine ceea ce vrea.

– Nu uitaţi de noii recruţi, am intervenit eu. Brandon şi LeBlanc sunt ucigaşi. Ucigaşi umani. Cineva – probabil Marsten – i-a găsit, i-a muşcat şi i-a antrenat. În ideea de a forma o armată de mutt-i. Şi nu pur şi simplu de mutt-i, ci de unii care ştiu deja cum să vâneze şi să ucidă. Ştiu să ucidă şi le place.

Antonio clătină din cap.

– Tot nu mi-l pot imagina pe Marsten în spatele acestei acţiuni. Parţial, da. Dar treaba asta cu formarea de noi mutt-i e lipsită... de fineţe. Şi să-l mai recruteze şi pe Cain? Tipu' e un idiot. Un ucigaş de primă mână, dar un idiot. Şansele s-o dea în bară sunt prea mari, iar Marsten ar trebui s-o ştie.

– Cui naiba îi pasă? explodă Clay, sărind de pe scaun. Avem trei mutt-i în oraş. Unul din ei l-a ucis pe Logan. Cum puteţi sta discutând despre motive, când...

– Stai jos, Clayton, zise Jeremy cu o voce gravă.

Clay aproape că se aşeză, dar se opri brusc. Rămase o clipă nemişcat, sfâşiat de cele două instincte. Apoi îşi încleştă pumnii, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă cu paşi mari spre uşa biroului.

– Dacă pleci, să nu te mai întorci.

Vocea lui Jeremy, aproape o şoaptă, îl făcu pe Clay să încremenească.

– Clayton, dacă nu-ţi poţi controla impulsurile, atunci du-te jos în cuşcă. Te încui înăuntru până-ţi revii. Dar dacă problema stă în faptul că nu *vrei* să ţi le controlezi, şi pleci, atunci nu eşti binevenit înapoi.

Nu vorbea serios. Ei bine, da, vorbea serios, dar nu chiar aşa cum fusese formulat totul. Dacă Clay pleca şi Jeremy îl ameninţa cu surghiunul, trebuia să pună ameninţarea în practică. Dar nu-l lăsa pe Clay să plece fără o confruntare. Ameninţarea era cel mai bun mijloc de a împiedica acest lucru. Clay rămase nemişcat, strângând din fălci de parcă şi-ar fi mestecat mânia, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp. Dar nu se mişcă din loc. N-avea s-o facă. Pentru el, surghiunul ar fi însemnat moarte – nu din cauza unor forţe exterioare, ci interioare, o moarte înceată prin retezarea oricăror legături cu ceva în care credea cel mai mult. Nu avea să-l părăsească niciodată pe Jeremy – şi nici Haita. Era viaţa lui. Jeremy putea la fel de bine să-l ameninţe că-l omoară dacă porneşte după mutt-i.

Încet, cu o mişcare deliberată, Clay se întoarse spre el. Privirile li se încrucişară. O lungă pauză, pendula de pe cămin numărând secundele ca o bombă cu ceas, apoi Clay se răsuci şi ieşi pe uşă, îndreptându-se nu spre garaj sau spre uşa principală, ci spre partea din spate a casei. Uşa din spate se deschise şi se trânti cu putere. L-am privit pe Jeremy, apoi l-am urmat pe Clay.

* * *

Am intrat după Clay în pădure. A continuat să meargă până ce am ajuns amândoi într-un loc în care nu puteam fi nici văzuţi, nici auziţi din casă. De-abia atunci se opri şi lovi cu pumnul în copacul cel mai apropiat, făcându-l să se clatine şi să geamă în semn de protest. Stropi de sânge săriră în toate părţile.

– Nu-i putem lăsa pe Cain şi Marsten să scape nepedepsiţi, izbucni Clay. Nu-i putem lăsa să creadă că dăm înapoi în faţa lor. Trebuie să acţionăm. Acum.

N-am spus nimic.

Se răsuci brusc pentru a mă privi în faţă.

– Jeremy se înşală. Sunt atât de sigur că se înşală.

Închise ochii şi trase adânc aer în piept, cu faţa contorsionată de durere, ca şi cum cuvintele l-ar fi tăiat. Chiar şi simpla idee de a pune la îndoială hotărârile lui Jeremy îi străpungea inima de parcă ar fi fost cea mai mârşavă trădare.

– Pe undeva are dreptate, continuă el după câteva clipe. Nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva. Dar nu pot să stau fără să fac nimic în timp ce ucigaşul lui Logan e liber, ştiind că următorul pe care l-ar putea ataca mutt-ii ai putea fi tu sau Jeremy. Pur şi simplu nu pot. El ar trebui să ştie asta.

Tot n-am spus nimic, ştiind că nu căuta un răspuns, ci încerca numai să-şi pună gândurile în ordine.

– Fir-ar să fie! urlă el spre pădure. Fir-ar să fie! Fir-ar să fie! Fir-ar să fie!

Lovi iar cu pumnul în copac, apoi îşi trecu mâna prin păr, picăturile de sânge împrăştiindu-se prin şuviţele aurii şi lăsând o pată roşie pe frunte. Închise ochii şi trase adânc aer în piept. Apoi îl dădu afară cu zgomot, se cutremură şi mă privi. Furia frustrată, amestecată cu urme de teroare, îi scânteia în ochi.

– Încerc, scumpo. Ştii cât de tare încerc. Toate fibrele din mine urlă să plec după ei, să-i vânez, să le sfâşii beregatele alea nenorocite. Dar nu pot să nu-i dau ascultare lui Jeremy. Nu pot.

– Ştiu.

Se apropie şi mă cuprinse în braţe, căutându-mi gura cu a lui. Buzele sale le atinseră pe ale mele uşor, cu titlu de încercare, aşteptând să fie împins înapoi. Îi simţeam în gură panica, efortul de a-şi controla instinctele contradictorii care se manifestau mai puternic decât orice îmi puteam imagina. L-am cuprins în braţe, mi-am ridicat mâinile şi mi le-am încolăcit printre şuviţele lui de păr, trăgându-l mai aproape. Un fior de uşurare îi străbătu tot corpul. Eliberându-se de orice urmă de autocontrol, mă înşfăcă şi mă ţintui cu spatele de un copac.

Îmi smulse hainele, unghiile zgâriindu-mi pielea în timp ce-mi sfâşia bluza şi chiloţii. Am bâjbâit după fermoarul blugilor cu degete tot mai neîndemânatice, pe măsură ce căldura disperării sale mă cuprindea ca un pârjol. Clay îşi împinse pantalonii în jos şi îi azvârli într-o parte.

Buzele le acoperiră pe ale mele, strivindu-le. Mi-am răsucit mâinile în părul său, trăgându-l şi mai aproape. Scoase un geamăt răguşit. Îşi trecu mâinile peste corpul meu gol, frământându-l, strivindu-mi coapsele, mijlocul, sânii. Scoarţa copacului îmi intră în spate. În timp ce degetele lui îmi atingeau faţa, mângâindu-mă, i-am mirosit sângele de pe mână, l-am simţit curgându-mi în jos pe obraji. Mi-a ajuns în gură şi i-am simţit gustul metalic şi familiar.

Fără nicio averizare, îşi lăsă mâinile în jos până pe fundul meu, săltându-mă în sus şi în el. Mârâi şi se înfipse în mine. Cu picioarele ridicate de pe

pământ, mă legănam în aer, complet sub controlul lui. Se împinse cu putere în mine. Îmi prinse privirea şi o susţinu. Din adâncul pieptului îi ieşea un mârâit ritmic, de patimă disperată. Maxilarele îi erau înţepenite. Degetele i se încleştară pe şoldurile mele, şi am simţit cum marginea verighetei îmi pătrundea în carne. Apoi ochii i se înnegurară. Concentrarea i se risipi şi corpul i se cutremură convulsiv. Gâfâi încet dar prelung, apoi îşi încetini mişcările, cu faţa îngropată în claviculă şi cu mâinile mişcându-se încet în sus, pentru a-mi proteja spatele de copac. Se mişca uşor în mine, încă în erecţie. Nu ajunsese încă la orgasm. Era o descătuşare de alt fel, o atenuare bruscă a violenţei care îi sfârtecase corpul.

Mă mângâie pe spate şi mă trase mai aproape de el. Cu faţa încă lipită de mine, şopti:

– Te iubesc, Elena. Te iubesc atât de mult.

L-am cuprins cu braţele, adulmecându-i urechea şi scoţând nişte sunete nearticulate. Încă mişcându-se în mine, mă trase de lângă copac şi, făcând un pas înapoi, se lăsă că cadă la pământ cu mine deasupra. Mi-am încolăcit picioarele în jurul şoldurilor sale, apoi m-am ridicat, reluând ritmul. Mi-am dat capul pe spate şi am închis ochii, simţind aerul rece al nopţii pe faţă. Auzeam vocea lui Clay, de undeva departe, repetându-mi numele. M-am auzit răspunzându-i, vocea mea rostindu-i numele în pădurea tăcută. Orgasmul a venit încet, aproape fără energie, fiecare undă străbătându-mi corpul cu o particularitate superbă. I-am simţit orgasmul la fel de încet şi am gemut cu un sentiment de simpatie.

Şi-a ridicat mâinile şi m-a tras în jos spre piept, cu capul vârât sub bărbia sa. Nu ne-am mişcat mult timp. Eu am rămas acolo, ascultându-i bătăile inimii şi aşteptând momentul teribil când realitatea avea să ne aducă cu picioarele de pământ. Şi asta urma să se întâmple negreşit. Pentru că patima avea să se risipească, iar Clay avea să zică ceva, să facă ceva, să ceară ceva care să ne facă să sărim unul la gâtul celuilalt.

– Aş vrea să alerg, rosti el cu o voce moale.

Am rămas nemişcată o clipă, nesigură dacă auzisem bine şi aşteptând poanta.

– Să alergi?

– Dacă nu eşti prea obosită.

– Tot mai ai nevoie să te descarci?

– Nu, vreau pur şi simplu să alerg. Să fac ceva. Ceva împreună cu tine.

Am ezitat, apoi am aprobat din cap. Am mai rămas întinşi câteva minute înainte de a găsi un loc pentru a ne Transforma.

Nu m-am grăbit şi Transformarea a avut loc surprinzător de uşor. Apoi am rămas în mijlocul luminişului şi m-am întins pe iarbă – răsucind capul în toate direcţiile, ridicând urechile, dezmorţindu-ne labele din spate, dând din coadă. Mă simţeam grozav, de parcă nu m-aş mai fi Transformat de săptămâni. Am clipit pentru a mă acomoda cu întunericul. Aerul mirosea delicios şi am respirat cu nesaţ, umplându-mi plămânii, sforăind şi observând cum şi cele mai vagi urme de condensare năvăleau afară pe nări.

Eram pe punctul de a mă întoarce în luminiş când ceva greu m-a lovit din lateral, aruncându-mă într-o parte. Am prins cu coada ochiului o fulgerare de blană galbenă, apoi m-am trezit iar singură, neavând ca însoţitor decât urmele mirosului lui Clay. M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi precauţi. Nu s-a întâmplat nimic. Am ridicat capul şi am adulmecat aerul. Tot nimic. Am făcut încă trei paşi şi m-am trezit din nou aruncată în aer şi proiectată de data aceasta într-un tufiş, fără a vedea măcar un fir de păr din corpul atacatorului.

Am aşteptat să-mi recuperez suflul, am sărit în picioare şi am început să alerg. În spatele meu, Clay năvăli din nou în luminiş şi scoase un urlet, descoperind că prada sa dispăruse. Am alergat mai repede. Am auzit trosnetul tufişurilor undeva în spatele meu. Făcând un viraj brusc, am plonjat sub un lăstăriş, lipindu-mă de pământ. O blană aurie îmi fulgeră prin faţă. Am sărit în sus şi m-am luat după el. Lui Clay i-au trebuit câteva secunde pentru a-şi da seama de şmecherie, dar curând i-am auzit lipăitul labelor în spatele meu.

Data următoare când am făcut un salt într-o parte, trebuie să-l fi făcut cu o zecime de secundă prea încet, permiţându-i să-mi vadă labele din spate sau coada. Tocmai mă ghemuisem în spatele unui tufiş când o sută de kilograme de muşchi se arcuiră peste el, căzând direct pe mine. Ne-am încăierat câteva minute, chelălăind şi mârâind, muşcându-ne şi lovindu-ne cu labele. Am reuşit să-mi vâr botul sub gâtul său şi l-am aruncat pe spate, apoi m-am ridicat brusc. Dinţi ascuţiţi s-au încleştat pe una din labele din spate şi au răsucit-o, azvârlindu-mă într-o parte. Clay se aruncă asupra mea şi mă ţintui la pământ. Rămase deasupra mea un minut, ochii albaştri scânteiind de încântare. Apoi, fără vreun avertisment, făcu un salt şi dispăru în pădure. Acum era „momentul”.

L-am urmărit vreo opt sute de metri. La un moment dat, şi-a schimbat brusc direcţia şi a încercat să dispară în hăţişurile groase. Şmecheria i-a oferit un avantaj de vreo şase metri, nu mai mult. Mă aşteptam la un alt vicleşug când o umbră mică s-a profilat prin luminişul din faţa mea. Briza a adus un miros plăcut de iepure. Clay a încetinit, răsucindu-se prea greoi către el. Am mărit viteza, m-am încordat şi am sărit, dar era deja prea târziu. Iepurele dispăruse.

În timp ce-mi recăpătam echilibrul, un scâncet strident a sfâşiat liniştea pădurii. După numai câteva secunde, Clay a năvălit din tufişuri cu iepurele mort între fălci. M-a privit şi a agitat într-o parte şi-n alta iepurele, ochii transmiţând în acelaşi timp mesajul: „Îl vrei?” Scuturându-l, sângele lui împroşca pământul. Mirosul, amestecat cu cel de carne încă destul de caldă, s-a răspândit prin aer. Am păşit înainte, adulmecând. Stomacul mi-a ghiorţăit. Clay a mârâit încet – un sunet asemănător unui râs înfundat – şi a îndepărtat „masa” din zona mea de acţiune. „Hărţuire”, l-am sfidat eu cu privirea. S-a prefăcut că aruncă iepurele spre mine, dar nu i-a dat drumul din gură. Cu un urlet, m-am repezit la el. S-a dat încet înapoi, ţinând iepurele destul de aproape pentru ca mirosul să-mi pătrundă în creier şi să-mi contracte stomacul. L-am fixat cu o privire distrugătoare, apoi am privit spre pădure. Mai erau multe alte feluri de mâncare din locul de unde venise iepurele.

Pe când mă întorceam să plec, Clay mi-a aruncat animalul mort la picioare. Mi-am mutat privirea de la el la iepure, aşteptându-mă la o altă şmecherie. În schimb, s-a lăsat pe labele dinapoi şi a aşteptat. L-am mai fixat o dată cu privirea, apoi am sfâşiat iepurele, înghiţând carnea caldă aproape pe nemestecate. Clay s-a apropiat şi s-a frecat de mine, lingându-mi picăturile de sânge de pe bot şi gât. M-am oprit din mâncat îndeajuns de mult pentru a-i mulţumi, atingându-l cu botul. După ce m-am întors cu spatele pentru a termina iepurele, Clay a dispărut în salturi în pădure pentru a vâna propria cină.

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, zăceam singură în iarba udă de rouă. M-am ridicat în capul oaselor şi am privit în jur după Clay. Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că ne Transformasem, ne făcusem covrig şi adormisem. Am întins mâna şi am atins locul uscat de lângă mine. Aruncând o privire circulară prin luminişul pustiu, am simţit un fior de nelinişte. Clay nu pleca de lângă mine în acest fel. Până atunci, problema fusese cum să scap de el. Brusc, un şuvoi de apă rece mi s-a revărsat în cap. Am tresărit şi l-am văzut pe Clay stând deasupra mea şi rânjând. Apa îi picura de pe mâini şi picăturile îi sclipeau pe antebraţe. Era încă gol puşcă; nu ne mai obosisem să ne întoarcem după haine, nesiguri de locul unde le lăsasem şi chiar şi mai puţin siguri că puteau fi îmbrăcate din nou.

– Mă cauţi? întrebă el, lăsându-se să cadă pe iarbă lângă mine.

– Am crezut că poate te-au mâncat câinii ăia sălbatici.

– Păreai neliniştită.

– Chiar eram. Dumnezeu ştie ce fel de indigestie le-ai da nenorociţilor ălora.

A izbucnit în râs şi s-a lăsat în patru labe, împingându-mă pe iarbă şi sărutându-mă. L-am sărutat şi eu, încolăcindu-l cu picioarele, dar sărind brusc înapoi când tălpile mi-au venit în contact cu ale sale, reci ca gheaţa şi ude.

– Am verificat heleşteul, explică el înainte de a putea întreba. Mă gândeam să înotăm puţin. Prima dată pe sezonul ăsta. Cu siguranţă ne va trezi.

– Ceva de mâncare pe acolo?

Chicoti.

– Nu ţi-a ajuns iepurele de noaptea trecută?

– Nici pe-o măsea.

– Bine, bine. Uite cum facem. Dacă nu mai poţi aştepta, luăm micul dejun, apoi înotăm. Altminteri, mergem să înotăm acum şi îţi pregătesc micul dejun după aceea – orice doreşti.

N-am ezitat prea mult înainte de a alege a doua variantă. Nu pentru că doream să-mi pregătească cineva micul dejun, dar pentru că ştiam că, odată ajunşi în casă, nu mai puteam ieşi niciodată pentru a înota. Trebuia să se întâmple ceva. Să ne reamintim că Logan era mort... că erau trei mutt-i în Bear Valley. Viaţa reală avea s-o distrugă pe cea iluzorie pe care ne-o contruisem cu atâta grijă în noaptea care trecuse. Nu doream să se termine. Doar câteva ore în plus, încă puţin timp pentru a pretinde că ar putea fi astfel şi în realitate, fără un trecut şi un viitor care să se amestece în utopia noastră.

Când i-am spus că accept să înotăm întâi, Clay a rânjit şi m-a sărutat, apoi a sărit în picioare.

– Ne întrecem? Ultimul sosit e aruncat în apă?

M-am prefăcut că mă gândesc, apoi am sărit în sus şi am luat-o la fugă. După cinci secunde mi-am dat seama că greşisem drumul. În timp ce năvăleam în luminişul de lângă heleşteu, Clay stătea deja pe malul nordic, rânjind.

– Te-ai rătăcit, scumpo?

M-am îndreptat spre el, şchiopătând şi târâind piciorul drept.

– Ale naibii viţe, am mormăit eu. Cred că mi-am răsucit glezna.

După toţi acei ani, ai fi crezut că nu s-ar mai fi lăsat păcălit. Pe bune. Dar nu, în timp ce eu săream într-un picior pe mal, Clay s-a apropiat să mă ajute, neliniştea citindu-i-se în ochii albaştri. Am aşteptat până s-a aplecat pentru a-mi cerceta glezna, apoi i-am dat un brânci în apă.

Mai târziu, ne-am îndreptat împleticindu-ne spre casă, tot goi, dar fără a ne da seama sau a ne păsa. După ce am înotat, am făcut dragoste pe malul heleşteului, ceea ce ne-a făcut să arătăm de parcă ne-am fi luptat într-un ring plin cu noroi, un lucru nu în întregime neadevărat. Ne spălasem în grabă în

heleşteu, dar Clay tot mai avea o pată de noroi pe un obraz. Arăta ca un puşti de doisprezece ani, cu ochii sclipind ştrengăreşte, cu buzele strânse într-un rânjet care persista, transformându-se într-un hohot de râs de fiecare dată când ne împiedicam de ceva în drum.

– Clătite, aşa-i? întrebă el, ajutându-mă să mă ridic după ce mă împiedicasem într-o rădăcină bine ascunsă.

– Reţeta clasică. Fără amestecuri semipreparate.

– Şi şuncă, presupun. Altceva?

– Un biftec.

Clay izbucni în râs şi mă cuprinse de mijloc, cărarea fiind acum destul de largă pentru amândoi.

– La micul dejun?

– Ai spus că pot să mănânc tot ce vreau.

– Nişte fructe ca pentru o masă echilibrată?

– Nu, dar poţi face rost de nişte slănină. Ochiuri cu slănină.

– Pot să solicit un mic ajutor?

– Fac cafeaua.

Izbucni din nou în râs.

– Mulţumesc de...

Se opri brusc. Tocmai ajunsesem la marginea pădurii şi păşisem în curtea din spate. Iar acolo, la mai puţin de cinci metri, stătea Jeremy... înconjurat de cinci sau şase figuri umane necunoscute, care s-au întors ca la comandă în clipa în care am ieşit din pădure. Clay mârâi o înjurătură şi păşi în faţa mea, acoperindu-mi goliciunea. Jeremy se răsuci şi îi conduse pe cei din grup într-o parte. Acestora le-au trebuit câteva secunde pentru a se pune în mişcare, şi alte câteva pentru a nu se mai holba la noi.

După ce vizitatorii au dispărut în spatele garajului, l-am apucat pe Clay de mână şi am luat-o la fugă spre uşa din spate, fără a ne opri decât la etaj. Înainte de a putea spune ceva, l-am împins în camera sa şi am intrat într-a mea. Nu îmi pusesem decât sutienul şi chiloţii înainte de a auzi uşa lui Clay deschizându-se. Aşteptându-mă să coboare pentru a-i confrunta pe cei care pătrunseseră iar pe proprietate, m-am grăbit spre uşă şi am deschis-o brusc, pentru a-l găsi cu mâna pe clanţă.

– Hei, rosti el, rânjind în timp ce îşi recăpăta echilibrul. Dacă eşti atât de nerăbdătoare să mă primeşti în dormitorul tău, ar trebui să mă ofer mai des să pregătesc micul dejun.

– Eram... nu eşti... te simţi bine?

– Mă simt excelent, scumpo. Tocmai veneam să te invit la micul dejun în timp ce Jeremy scapă de oaspeţii noştri neinvitaţi. Se aplecă înainte, mă cuprinse în braţe şi mă sărută. Şi nu, nu ies afară să-l ajut. Sunt într-o

dispoziţie prea bună pentru a permite unei adunături de fiinţe umane să mi-o strice. Jeremy se poate descurca.

– Bine, am răspuns eu, încolăcindu-i gâtul cu braţele.

– Sunt bucuros că eşti de acord. Deci, hai să luăm micul dejun, apoi putem visa la câteva modalităţi de a ne distra până ce Jeremy va fi gata să ne spună cum ne vom ocupa de Marsten şi Cain.

Pe când se apleca pentru a mă săruta, cineva îşi drese glasul în prajul uşii. Am privit iscoditor peste umărul lui, pentru a-l vedea pe Jeremy cu braţele încrucişate şi cu un zâmbet slab întipărit pe buze.

– Scuze pentru întrerupere, dar am nevoie de Elena. Îmbrăcată – dacă vrem să scăpăm odată de oamenii ăştia.

– Da, domnule, am rostit eu, desprinzându-mă din braţele lui Clay. Cobor imediat.

– Aşteaptă, zise Clay în timp ce Jeremy se întoarse pentru a ieşi din cameră. Trebuie să vorbesc cu tine.

Au plecat amândoi. Îl auzeam pe Clay cerându-şi scuze pentru purtarea din noaptea precedentă, dar am închis repede uşa, nedorind să-i deranjez. M-am îmbrăcat, mi-am trecut peria prin păr, m-am privit în oglindă, apoi am ieşit pe culoar. Jeremy şi Clay erau încă acolo.

– Mă duc să pregătesc micul dejun, declară Clay, îndreptându-se spre scări. Distrează-te, scumpo!

– Cu siguranţă, am răspuns eu. În timp ce coboram scările, i-am aruncat o privire peste umăr lui Jeremy. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme. Faptul că am ieşit goi din pădure. Nu ne aşteptam la vizitatori.

– Nici n-ar fi trebuit, replică el, conducându-mă spre uşa care dădea spre curtea din spate. Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Ar trebui să poţi să vii şi să pleci după placul inimii. Blestemaţii ăştia de nepoftiţi sunt cei... Clătină din cap şi nu mai termină ce voia să spună.

– Ce s-a mai întâmplat?

– Altă persoană dispărută.

– Băiatul pe care l-am găsit alaltăieri?

Jeremy clătină din nou din cap şi deschise uşa.

– De data asta îl caută pe unul dintre bărbaţii care au pătruns pe proprietatea noastră vineri. Cel de vârstă mijlocie. Conducătorul grupului.

– A fost dat dispărut?

– Nu numai că a dispărut, dar a dispărut după ce a lăsat unui prieten un mesaj în care spunea că se îndrepta încoace noaptea trecută, pentru a mai verifica încă o dată lucrurile. Îl deranja ceva în legătură cu locul ăsta. Voia să mai arunce o privire pe aici.

– Oh, rahat!

– În două cuvinte – exact aşa.

SUSPICIUNE

Grupul de intervenţie era format din şase persoane, trei poliţişti locali şi trei civili. Jeremy, Peter, Nick şi cu mine am pornit cu ei pe proprietate, iar Antonio s-a întors în casă, pentru a fi cu ochii pe Clay în cazul în care promisiunea de a nu interveni avea să fie dată uitării. Noi patru jucam rolul cetăţenilor buni, îngrijoraţi de soarta unui seamăn, scotocind printre tufişuri cu toate simţurile în alertă, în căutarea oricărui indiciu pe care nu-l doream găsit de ceilalţi. Unul dintre lucrurile despre care aş fi preferat să nu fie descoperite prea devreme a apărut chiar la începutul căutării noastre.

– Am găsit ceva! urlă unul din bărbaţi.

– E Mike? strigă altul, plecând în fugă de lângă noi.

În timp ce toată lumea se îndrepta în grabă spre acel loc, se auzi vocea lui Nick, aproape înecată într-un hohot de râs cu greu stăpânit.

– Lăsaţi-o baltă. Nu e... ăăă... nimic important.

– Ce dracu’ vrei să spui? se răsti primul bărbat. Poate nu ţi se pare decât o glumă, băiete, dar...

Restul frazei se pierdu în zgomotul produs de paşii tuturor năvălind în luminişul în care un bărbat era deja aplecat peste o bluză sfâşiată. Alte bucăţi de haine erau împrăştiate pe pământ, altele atârnau prin tufişuri. Nick ridică în sus o jumătate de chiloţei albi şi rânji spre mine.

– Câini sălbatici? Sau pur şi simplu Clayton?

– Oh, Dumnezeule, am mormăit eu.

Am păşit spre el pentru a-i smulge bucata de lenjerie intimă din mână, dar o ridică deasupra capului, rânjind ca un licean.

– Văd Parisul, văd Franţa, văd chiloţii Elenei[1], intonă el.

– Toată lumea a văzut deja mai mult decât atât, interveni Jeremy. Cred că ne putem relua fără probleme căutarea.

Peter culese cămaşa lui Clay de pe o ramură şi o ridică, privind printr-o gaură în mijlocul ei.

– Voi doi chiar puteţi face ceva stricăciuni, aşa-i? Unde-i camera ascunsă când ai nevoie de ea?

– Deci, asta... ăăă... n-a fost sfâşiată de câini sălbatici? întrebă unul din bărbaţi.

Peter rânji şi azvârli cămaşa pe pământ.

– Nu. Doar de nişte hormoni sălbatici.

[1] *I see Paris, I see France, I see Elena’s underpants* – rimă de copii. (n. tr.)

Ceilalţi bărbaţi care tocmai încetaseră să-mi mai arunce priviri piezişe după incidentul „goală în curtea din spate” se uitară la mine cu un interes reînnoit. Am zâmbit, stăpânindu-mă cu greu să nu-mi dezgolesc dinţii într-un rânjet animalic, apoi m-am grăbit înapoi în pădure.

Jeremy, doi bărbaţi din echipa de cercetare şi cu mine scotoceam prin tufişuri în partea de nord-est a pădurii, când am auzit un alt strigăt, de data aceasta cu un timbru atât de urgent, încât ne-a făcut să pornim în goană într-acolo. Ajunşi la locul indicat, i-am văzut pe Nick şi alţi doi bărbaţi lângă un cadavru. Nick ridică ochii, îmi prinse privirea, încercând să-mi spună că se străduise fără succes să le distragă atenţia celor doi. Jeremy şi cu mine ne-am apropiat de cadavru şi l-am privit. Era bărbatul dispărut. Gulerul cămăşii era rupt şi îmbibat în sânge. Deasupra lui, beregata îi era complet sfâşiată, bucăţi de carne şi piele atârnând în jurul rănii. Orbitele goale se holbau la noi. Corbii sau vulturii îl găsiseră primii zăcând în voia soartei în luminiş. În afară de ochi, îi ciuguliseră faţa, lăsând găuri însângerate, prin care se vedeau oasele albe. Bucăţi de carne îi acopereau partea din faţă a cămăşii şi erau împrăştiate peste tot în jurul capului, ca şi cum membrii echipei de cercetare ar fi întrerupt masa păsărilor.

– La fel ca ceilalţi, declară unul din bărbaţi, apoi îşi mută privirea în altă parte.

– Cu o singură diferenţă, interveni altul. N-a fost mâncat. Cel puţin nu de câini. De păsări. Prădătorii nu pierd timpul.

Un bărbat mai tânăr ţâşni ca din puşcă spre pădure. Câteva secunde mai târziu, am auzit cum dădea totul afară din el. Alţi doi au scuturat cu simpatie din cap, ei înşişi arătând puţin cam verzi la faţă. Nici stomacul meu nu se simţea prea bine, şi asta nu din cauza unui cadavru. Când tânărul se opri din vomat, rămase tăcut o clipă, apoi ieşi alergând dintr-un desiş.

– Hei, veniţi încoace! Trebuie să vedeţi asta!

Ştiam ce descoperise. Ştiam şi îmi era groază să pătrund în desiş pentru a-mi confirma suspiciunile, dar Jeremy mă împinse înainte. Pătrunzând printre tufişuri, mirosul dulce şi scârbos al vomei îmi ridică conţinutul stomacului în gât. Am privit în jos, urmărind traiectoria descrisă de degetul tânărului. Şi acolo, în pământul umed, erau întipărite urmele unor labe.

– Puteţi crede cât de mari sunt? întrebă tânărul. Iisuse, sunt la fel de mari ca nişte farfurioare. Aşa cum au spus puştii ăia. Câinii ăştia sunt uriaşi.

Cercetând cu privirea desişul, am zărit ceva prins de un mărăciniş. Un smoc de blană, strălucind ca aurul chiar şi printre umbrele pădurii. În timp ce toată lumea se holba la urmele de labe, m-am strecurat spre acel tufiş şi, aşezându-mă exact în faţa lui, am întins mâna în spate şi am vârât smocul în

buzunar. Apoi am cercetat din nou zona. Nemaivăzând altceva interesant, m-am concentrat asupra urmelor de labe la fel de uşor de recunoscut ca nişte urme familiare de pantofi. Holbându-mă la ele, am simţit cum mi se face rău. Apoi dezamăgirea mi s-a transformat în altceva. În furie.

– Trebuie să plec de aici, am mormăit eu, întorcând spatele tufişului.

Nimeni n-a încercat să mă oprească, fiinţele umane considerând că era vorba de o reacţie întârziată la vederea unui cadavru, membrii Haitei nedorind să dea naştere unei scene.

– Clayton! am urlat eu de îndată ce uşa de la intrarea din spate s-a trântit în spatele meu.

Clay apăru în uşa bucătăriei cu o lingură de lemn în mână.

– N-a durat prea mult. Hai să faci cafeaua.

Nu m-am mişcat din loc.

– N-ai de gând să întrebi dacă au găsit bărbatul dat dispărut?

– Asta ar implica faptul că m-ar interesa într-un fel.

– L-au găsit.

– Bine, deci bănuiesc că acum vor pleca. Cu atât mai bine! Hai odată şi...

– Am găsit asta lângă cadavru, am zis eu, scoţând smocul de blană din buzunar.

– Hm. Pare a fi al meu.

– Chiar e al tău. Şi urmele tale de labe erau tot acolo.

Clay se rezemă de uşă.

– Blana şi urmele mele de labe în pădure? Ia te uită! Sper că nu insinuezi ceea ce cred eu că insinuezi, scumpo, pentru că, dacă îţi aduci aminte, am fost cu tine toată noaptea, ceea ce înseamnă toată perioada în care Tonio spune că tipul ăsta a fost considerat dispărut.

– Nu erai cu mine azi dimineaţă, când m-am trezit.

Clay tresări atât de tare, încât aproape că scăpă lingura din mână.

– Nu am lipsit decât cinci minute! Cinci minute ca să iau urma şi să ucid un tip? Sunt bun, dar nici chiar atât de bun.

– Habar n-am cât timp ai lipsit.

– Ba da, ştii, pentru că îţi spun eu. Te rog, ştii că nu l-am omorât eu. Gândeşte-te, Elena. Dacă mi-aş fi pierdut controlul şi l-aş fi ucis pe tipul ăsta, ţi-aş fi spus. Ţi-aş fi cerut ajutorul pentru a scăpa de cadavru şi a hotărî ce urma să-i spunem lui Jeremy. Nu m-aş fi zbenguit în heleşteu în timp ce o fiinţă umană moartă ar fi zăcut în pădure, aşteptând ca un alt grup de vânători să se împiedice de ea.

– Nu te aşteptai la apariţia imediată a unui grup de cercetare, aşa încât te-ai gândit că aveai mai mult timp la dispoziţie. Ai plănuit să ascunzi cadavrul mai târziu, după ce aveai să mă scoţi din peisaj.

– Asta-i o tâmpenie şi o ştii. Nu-ţi ascund nimic. Nu te mint. Nu te înşel. Niciodată.

Am păşit înainte, apropiindu-mi faţa de a lui.

– Oh, chiar aşa? Într-un anumit fel, am uitat discuţia pe care am avut-o înainte de a mă muşca. Atunci când mi-ai spus ce planuri aveai. O amnezie convenabilă, da?

– N-am planificat acel lucru, răspunse Clay, aplecându-se ameninţător spre mine. Lingura de lemn se rupse în două în clipa când îşi încleştă pumnii. Am mai discutat asta. Am intrat în panică şi...

– Nu vreau să-ţi ascult scuzele.

– Nu vrei niciodată, aşa-i? Ai vorbi mai bine despre lucruri pe care *nu* le-am făcut, apoi le-ai pune pe tapet când s-ar ivi ocazia. De ce mă mai obosesc să mă apăr? Ai luat deja o hotărâre în legătură cu tot ce fac şi ce nu fac, dar şi despre motivele mele. Nimic din ce aş putea spune nu va schimba asta vreodată.

Se răsuci pe călcâie şi reintră în bucătărie. M-am întors în direcţie opusă, m-am îndreptat cu paşi mari spre birou şi am trântit uşa.

În timp ce stăteam în birou, mi-am dat seama cu oarecare surprindere că nu simţeam niciun impuls să plec. Confruntarea cu Clay nu-mi dăduse imboldul obişnuit şi irezistibil de a părăsi Stonehaven-ul. Da, ceea ce se întâmplase în ultima noapte fusese o greşeală, dar una instructivă. Lăsasem garda jos, scosesem la iveală dorinţa cea mai bine ascunsă în subconştient – aceea de a fi din nou cu Clay – şi ce se întâmplase? După numai câteva ore, mă minţea. Chiar şi în timp ce fusesem împreună în pădure, în timp ce eu dormeam, Clay îşi permisese să se dedice unor fapte care aparţineau de partea cea mai întunecată a firii sale. Nu avea să se schimbe niciodată. Eu nu-l puteam schimba. Era violent, egoist şi complet nedemn de încredere. Dacă îmi trebuise o singură noapte regretabilă pentru a-mi reaminti de toate astea, meritase.

Douăzeci de minute mai târziu, uşa biroului s-a deschis şi Nick a aruncat o privire iscoditoare înăuntru. Stătusem până atunci încolăcită în fotoliul lui Jeremy. Când Nick a deschis uşa, mi-am îndreptat spatele.

– Pot să intru? a întrebat el.

– Miroase a mâncare. Dacă vrei s-o împărţim, eşti mai mult decât binevenit.

Se strecură în încăpere şi puse o farfurie cu clătite şi şuncă pe un taburet. Clătitele erau simple, fără unt şi sirop. Am luat una şi am înfulecat-o

prea repede pentru a-i simţi gustul, nedorind să-mi amintesc cine le făcuse şi de ce.

– S-a terminat totul afară? am întrebat eu.

Nick se lăsă să cadă pe canapea şi se întinse cât era de lung.

– Aproape. Au mai apărut doi poliţişti. Jeremy ne-a trimis pe mine şi pe Peter înăuntru.

Antonio intră pe uşă.

– Cercetează scena crimei? întrebă el, împingând picioarele fiului său jos pe de canapea şi aşezându-se.

Nick ridică din umeri.

– Bănuiesc că da. Au adus camere de filmat şi o grămadă de materiale. Cineva de la morgă se îndreptă încoace pentru a lua cadavrul.

– Crezi că vor găsi ceva? mă întrebă Antonio.

– Să sperăm că nimic care să nu-i determine să atribuie crima unui câine sălbatic. Dacă totul pare limpede, poliţiştii ar trebui să termine cercetările foarte repede şi să-şi dedice toate eforturile găsirii câinilor. Nu are sens să piardă timpul strângând probe atunci când ucigaşii prezumtivi nu vor putea fi niciodată judecaţi.

– Asta nu-i decât partea bună a lucrurilor, declară Antonio. Dacă găsesc fie doar şi o urmă de blană în pădure, vor aduce artileria grea. Când vom fi nevoiţi să alergăm, va trebui să găsim alt loc – departe de aici şi de Bear Valley.

– Fir-ar să fie, exclamă Nick, scuturând din cap. Când vom afla cine-i responsabil pentru asta, va trebui să plătească.

– Oh, am impresia că ştiu cine-i responsabil, am declarat eu.

Am scos din buzunar smocul de păr şi l-am aruncat pe taburet. Nedumerit, Nick se holbă o clipă la el, apoi ochii i se măriră brusc şi se uită la mine. I-am evitat privirea stăruitoare, nedorind să văd neîncrederea care ştiam că avea să fie acolo. Antonio aruncă o privire la smoc, apoi se aşeză din nou pe canapea şi nu spuse nimic.

O oră şi ceva mai târziu, eram iar singură în birou, ceilalţi împrăştiindu-se în căutare de ocupaţii mai puţin sedentare sau de tovarăşi de companie mai prietenoşi. În timp ce stăteam acolo, privirea mi se opri pe biroul aflat de cealaltă parte a încăperii, pe care erau încă împrăştiate teancuri de ziare şi reviste de antropologie. Mi-au reamintit de modul în care îl întâlnisem pe Clay, felul în care ajunsesem să fiu amestecată în toată acea mizerie. Studentă la Universitatea din Toronto, mă interesa vag antropologia. În anul al doilea, scrisesem o lucrare despre religiile antropomorfe – specialitatea lui Clay – şi făcusem destule referiri la lucrările sale pentru a-i recunoaşte numele într-o

articolaş din ziarul universităţii în care îi erau anunţate o serie de prelegeri. Apariţiile sale în public erau atât de rare, încât prelegerile se ţineau întotdeauna în săli arhipline, aşa că a trebuit să mă strecor cu greu înăuntru. Astfel am făcut cea mai mare greşeală a vieţii.

Nu ştiu ce a văzut Clay la mine pentru a-l face să treacă cu vederea dispreţul pe care-l simţea pentru fiinţele umane. Spunea că era o reflectare a ceva ce recunoscuse în el însuşi. Era o prostie, bineînţeles. Nu eram ca el sau, dacă eram, am devenit aşa după ce m-a muşcat. Lăsată de capul meu, aş fi crescut, aş fi fost asimilată în lumea oamenilor şi aş fi fost o persoană fericită şi ordonată, lăsând în urmă toate problemele copilăriei şi toată mânia acumulată în acea perioadă. Sunt sigură de asta.

– Sângele! exclamă Clay, deschizând uşa cu atâta forţă, încât se izbi de perete, mai adăugând încă o crestătură pe lângă cele existente de vreo zece ani în tapet. Unde-i sângele?

– Ce sânge?

– Dacă l-am ucis pe individu' ăla, aş fi fost murdar de sânge peste tot.

– L-ai spălat în heleşteu. De asta ai inventat povestea cu verificarea temperaturii apei – pentru a explica de ce erai ud.

– Am inventat? Ce... Se opri, trase adânc aer în piept şi continuă. În regulă, să considerăm că m-am spălat în heleşteu şi am hotărât că ar fi mai uşor să inventez vreo scuză pentru faptul că eram ud în loc să mă usuc pur şi simplu. Tot ai fi mirosit sângele de pe mine. Mirosul nu ar fi dispărut atât de uşor.

– Mirosul avea să fie mai slab. Ar fi trebuit să adulmec în mod intenţionat.

– Ei bine, atunci adulmecă acum. Haide. Îmi prinse privirea şi o susţinu. Te provoc s-o faci.

– Ai avut la dispoziţie destul timp pentru a-l face să dispară.

– Atunci verifică duşul din camera mea. Vezi dacă e ud pe jos. Verifică-mi prosoapele. Vezi dacă sunt jilave.

– Ţi-ai acoperit toate urmele până acum. Doar nu eşti prost.

– Nu, doar destul de prost pentru a lăsa un cadavru în pădure, cu amprentele labelor şi bucăţi din blană împrăştiate peste tot. Oare de ce mă mai obosesc? Nimic din ceea ce voi spune nu-ţi va schimba părerea. Şi ştii de ce? Pentru că vrei cu adevărat să crezi că am făcut aşa ceva. În acest fel, te poţi înfunda în biroul ăsta, analizând pe larg cât de mult ai greşit când ai venit după mine noaptea trecută şi blestemându-te în gând pentru faptul că ai fost iar cu mine, pentru că ai uitat ce monstru sunt.

– Nu asta am...

– Nu-i aşa? Făcu un pas înainte. Priveşte-mă în ochi şi spune-mi dacă nu asta faci de o oră.

L-am privit sever şi fix fără a rosti vreun cuvânt. Clay rămase nemişcat timp de cel puţin un minut, apoi îşi înălţă mâinile spre cer şi ieşi ca o furtună din încăpere.

Puţin mai târziu, Jeremy intră în birou. Fără a scoate o vorbă, se îndreptă spre taburet, ridică smocul din blana lui Clay, îl privi, apoi îl puse jos şi se aşeză în fotoliu.

– Nu crezi că el a făcut-o, nu-i aşa? am întrebat eu.

– Dacă spun „nu”, o să încerci să mă convingi de contrariu. Dacă spun „da”, vei folosi asta împotriva lui. Ceea ce gândesc eu nu e important. Important este ceea ce gândeşti tu.

– Am fost odată la un psihiatru care vorbea exact aşa. Am pus capăt colaborării cu el după numai două şedinţe.

– Sunt sigur că aşa ai făcut.

N-am ştiut ce să răspund la această replică, aşa încât n-am făcut-o. În schimb, m-am prefăcut extrem de interesată de modelele de pe covorul turcesc de pe jos. Jeremy se lăsă pe spate în fotoliu şi mă urmări cu atenţie înainte de a continua discuţia.

– I-ai telefonat?

– Cui? am întrebat eu, deşi eram aproape sigură la cine se referea.

– Bărbatului din Toronto.

– Are un nume, deşi sunt sigură că-l ştii deja.

– I-ai telefonat?

– I-am telefonat alaltăieri. Dacă îţi aduci aminte, ieri a fost cam infernal pe aici, iar astăzi dimineaţă am fost preocupată de alte lucruri...

– Elena, trebuie să-i telefonezi în fiecare zi. Să te asiguri că ştie că eşti bine. Să nu-i oferi vreun motiv pentru a suna aici sau a apărea în persoană la poartă.

– Nu are decât numărul meu de mobil.

– Nu-mi pasă. Nu poţi risca. Clay ştie că tipul există, deşi încearcă să uite. Nu trebuie să-i oferi vreun motiv să-şi aducă aminte de acest lucru. Şi să nu începi să mă acuzi că îi protejez sentimentele. Protejez Haita. Nu ne putem permite să-l înnebunim pe Clay tocmai acum. Şi cu siguranţă nu ne putem permite ca bărbatul ăsta să-şi facă apariţia în faţa uşii. Avem şi aşa destui vizitatori.

– Mă duc să-i telefonez.

– Încă nu. L-am trimis pe Nick să-i adune pe ceilalţi pentru o întâlnire urgentă.

– Mă pui la curent mai târziu.

– O întâlnire implică o întâlnire în grup. O întâlnire în grup înseamnă că se aşteaptă ca toţi membrii grupului să fie prezenţi.

– Şi dacă nu sunt membră a grupului?

– Eşti, atâta timp cât te afli aici.

– Pot să remediez asta.

Jeremy îşi ridică picioarele pe taburet şi îşi lăsă capul pe spătar.

– Frumoasă vreme, nu-i aşa?

– Discuţi vreodată ceva ce nu vrei să discuţi?

– Privilegiul vârstei.

Am tras cu putere aer pe nas.

– E privilegiul poziţiei.

– Şi asta.

Buzele i se curbară într-un zâmbet aproape imperceptibil, iar ochii negri îi sclipiră. Am recunoscut privirea, dar mi-au trebuit câteva minute pentru a o înţelege. Provocare. Aştepta să mă angajez din nou în acea dezbatere pe care o purtam încă din prima zi când venisem în Haită. Asemenea cuiva care fusese odată fiinţă umană într-o societate democratică, mă enerva ideea unui lider atotputernic, ale cărui cuvinte nu puteau fi niciodată puse la îndoială. Câte nopţi petrecusem acolo, în acea încăpere, împreună cu Jeremy, dezbătând acea problemă, bând coniac până ce eram prea obosită şi prea beată pentru a mai urca în camera mea, adormind pe canapea pentru a mă trezi mai târziu în propriul pat?

Îmi lipsise. Chiar şi acum, locuind în aceeaşi casă cu el de aproape cinci zile, îi simţeam lipsa. Toţi ceilalţi membri ai Haitei mă primiseră înapoi cu braţele deschise, fără a-mi pune vreo întrebare, fără a-mi purta pică. Nu şi Jeremy. Nu fusese neprietenos sau distant, dar nici nu fusese el însuşi. Mă ţinea la distanţă, ca şi cum n-ar fi dorit să-şi ia vreo nouă obligaţie până ce nu se asigura că n-aveam de gând să plec din nou. Problema era că nici eu însămi nu eram sigură de mine.

Am încercat să mă gândesc la o replică, mintea mea obosită străduindu-se să-şi amintească cum decurgea pe vremuri discuţia. În timp ce mă gândeam, ochii lui s-au întunecat şi zâmbetul i-a dispărut. Văzând cum prilejul îmi scăpa printre degete, am deschis gura, gata să spun orice mi-ar fi trecut prin minte, dar chiar în acea clipă s-a deschis uşa. Au intrat ceilalţi, şi momentul meu singură cu Jeremy s-a evaporat.

Primul punct de pe ordinea de zi a întâlnirii a constat în faptul că Jeremy ne-a interzis categoric să mai alergăm pe proprietate până ce problema cu poliţia nu avea să fie rezolvată. Când urma să vină vremea să alergăm, aveam

să mergem cu toţii într-o călătorie spre pădurile din nord. Ei bine, n-am nimic împotriva alergării în grup şi, în circumstanţe normale, îmi place să alerg ca membră a Haitei, dar cu totul altceva este transformarea alergării într-un eveniment organizat şi programat dinainte, care te face să pierzi orice plăcere. Nu avea să mai treacă mult şi urma să închiriem un microbuz, să luăm mâncare la pachet şi să pornim la drum cântând *On Top of Old Smokey*[1].

Punctul doi s-a referit la planul următor de acţiune al lui Jeremy. Şi, încă o dată, n-a fost pe placul lui Clay. Nu că mie mi-ar fi convenit, dar nu eu am sărit în picioare şi am luat-o razna înainte ca Jeremy să fi terminat ceea ce avea de spus.

– Nu mă poţi lăsa aici, strigă Clay.

Jeremy ridică aproape imperceptibil din sprâncene.

– Nu pot?

– N-ar trebui. E o prost... N-are niciun sens.

– Are un rost perfect. Şi nu eşti singurul lăsat în urmă.

Am mârâit slab, numai pentru mine, dar ochii lui Jeremy sclipiră o secundă, privindu-mă ţintă.

Apoi continuă.

– Nu mergeţi nicăieri, nici tu, nici Elena, atâta vreme cât vă veţi comporta astfel unul cu celălalt.

– Dar n-am făcut nimic! exclamă Clay. Nici măcar nu m-ai acuzat că l-aş fi ucis pe tipul ăla. Ştii bine că n-am făcut-o. Aşadar, de ce ar trebui să fiu pedepsit...

– Nu e o pedeapsă. N-are importanţă dacă l-ai ucis sau nu. Atâta timp cât vă certaţi vreau să rămâneţi aici, unde singurele pagube pe care le-aţi putea face sunt numai asupra voastră... şi a unor piese de mobilier.

– Atunci de ce să rămânem amândoi? am întrebat eu.

– Pentru că *n-am nevoie* de niciunul dintre voi. Nu intenţionez să iau urma cuiva şi nici să mă lupt cu cineva. Strâng pur şi simplu informaţii. Nu v-aş lua nici chiar dacă nu v-aţi certa tot timpul. Vreau să aflu mai multe despre mutt-ii ăştia. Nu vreau să mă bazez pe informaţii preluate de la alţii, aşa încât mă duc eu însumi şi îi iau pe Tonio şi Peter ca ajutoare în caz de nevoie. Nici Nick nu merge şi nu-l aud plângându-se.

– Nu pare să fie prea distractiv, se mulţumi să comenteze acesta.

Jeremy zâmbi.

– Exact.

– Dar... am început eu.

---

[1] Cântec tradiţional american, parodiat de şcolari prin inventarea unor versuri insultătoare la adresa profesorilor, părinţilor sau prietenilor. (n. tr.)

– E trecut de ora prânzului, declară Jeremy, ridicându-se în picioare. Trebuie să mâncăm înainte de a pleca.

Ieşi din birou înainte să pot protesta, ceea ce probabil şi urmărise. După plecarea lui, m-am ridicat.

– Bănuiesc că ar trebui să mă fac folositoare şi să pregătesc ceva de mâncare.

Nick se oferi să mă ajute. Nu şi Clay, de data asta. Nici măcar nu ne urmă în bucătărie pentru a ne superviza.

* * *

Jeremy, Antonio şi Peter au plecat în recunoaştere după masă. Aceasta era metoda lui Jeremy de a trata provocarea mortală a mutt-ilor. Membrii Haitei erau obişnuiţi să se ocupe de câte un mutt pe rând. Aşa cum am mai spus, mutt-ii nu fac echipă unul cu altul. Niciodată. Ceea ce însemna că Haita nu era deloc pregătită să facă faţă acestui pericol. Şi, pentru că Jeremy nu avea nici un pic de experienţă în a se ocupa de un atac din partea mai multor mutt-i, nu se grăbea deloc, adunând informaţii înainte de a face un plan de acţiune. Logic vorbind, era corect. Dar, din punct de vedere emoţional, te scotea din fire. Dacă aş fi fost eu conducătorul, aş fi organizat o acţiune directă şi imediată împotriva mutt-ilor, indiferent de posibilele riscuri. Dar, de asta, Jeremy era Alfa, iar eu o simplă executantă.

Odată plecaţi, m-am retras – de data aceasta în camera mea – şi l-am sunat pe Philip. I-am spus că aveam să mai rămân câteva zile.

A inspirat adânc.

– Bine. Urmă un moment de tăcere, apoi: Îmi e dor de tine.

– Ăăă...

– N-am zis asta ca să te fac să te simţi vinovată, draga mea. Îmi e pur şi simplu dor de tine. Ştiu că faci ceea ce trebuie şi nu ţi-aş cere să-ţi laşi baltă verii. Pur şi simplu... nu m-am aşteptat să dureze atât. Philip făcu o pauză, apoi plescăi. Asta-i! Mi-a venit o idee trăsnet. O şterg într-acolo. Mâine e bine?

Mi-am încleştat mâinile pe telefon, iar mintea a început să lucreze cu înfrigurare. „Oh, rahat!”, am gândit. M-am forţat să ţin gura închisă şi am încercat să-mi domolesc panica.

– Şi să pierzi o zi de vacanţă? am întrebat pe cât de calmă posibil. Mi-ai promis o săptămână în Caraibe. Totul inclus în preţ. Îţi aduci aminte? Pe cât de mult aş vrea să te văd, dacă asta ar însemna să renunţ la o săptămână de băutură la discreţie şi soare...

Philip chicoti.

– O zi în care să te ajut să faci pe bona cu trei puşti e un schimb prost, aşa-i? Îmi dau seama. Poate că pot face un schimb cu James, să lucrez sâmbăta viitoare... deşi se pare deja că va trebui să lucrez şi sâmbăta viitoare, probabil şi duminică.

– A, nu! Nu începe să faci tot felul de aranjamente, că s-ar putea să nu te văd câteva săptămâni chiar şi după ce voi ajunge acasă.

– Bine spus. Mai supravieţuiesc singur câteva zile. Dar dacă va dura mai mult...

– Nici vorbă.

Am mai vorbit câteva minute, apoi am închis. Câteva zile. Nu mai mult. De data asta, nu mai aveam de ales. Dacă nu-mi mişcam fundul înapoi în Toronto în câteva zile, Philip ar fi putut găsi o cale de a-şi lua o zi liberă şi ar fi putut apărea în New York. Iar asta ar fi fost... ei bine, ar fi fost mai mult decât aveam chef să iau în considerare în acel moment.

După ce am vorbit cu Philip, m-am întins în pat şi m-am odihnit, aţipind pentru a compensa într-un fel cele două nopţi aproape nedormite. N-am reuşit. Mă îngrijora posibilitatea ca Philip să-şi facă apariţia la Stonehaven, aşa încât nivelul de stres a crescut exponenţial. Apoi mi-am amintit de ce eram încă acolo şi m-am gândit la Logan, simţind cum mă apucă iarăşi disperarea, punându-mi complet stăpânire pe minte, până ce nu m-am mai putut gândi la nimic altceva – în special la somn. În cele din urmă, salvarea mea s-a numit Nick, care a intrat pur şi simplu în cameră.

– Nu baţi niciodată la uşă? am întrebat eu, ridicându-mă în capul oaselor.

– Niciodată. Aş pierde toată distracţia dacă aş face aşa ceva. Trase draperiile într-o parte şi rânji cu răutate. Am pierdut ceva interesant?

– Totul.

– Atunci bănuiesc că ar trebui să încep ceva eu însumi, declară el, lăsându-se să cadă cu zgomot lângă mine pe pat şi dând drumul la loc draperiilor. E frumos aici. Frumos şi liniştit şi foarte retras.

– Perfect pentru a dormi.

– Prea devreme pentru somn. Mă gândesc la ceva mai bun.

– Cu siguranţă.

Rânji şi se aplecă să mă sărute, apoi se retrase brusc la o distanţă potrivită pentru a nu-l putea pocni.

– De fapt, mă gândeam la altceva. Pentru că nu mai avem voie să alergăm pe proprietate, mă gândeam că noi trei am putea merge undeva pentru a alerga noaptea asta.

– Am alergat noaptea trecută.

– Eu nu – şi va trebui să mă Transform în curând.

– Atunci du-te cu Clay. Nu văd niciun motiv să mergem toţi trei.

– Am vorbit deja cu el. Nu merge decât dacă vii şi tu. Nu vrea ca cineva din noi să rămână singur aici în caz că mutt-ii vor să ne facă o vizită surpriză.

– Sunt sigură că... M-am oprit pentru că mi-am dat seama că nu eram atât de sigură. Gândul a fost ca un duş rece. Chiar trebuie să alergaţi în seara asta? A fost o zi extenuantă, şi...

– Mă gândeam la o vânătoare.

– Nu-s sigură că...

– O vânătoare de cerbi.

– Cerbi?

Nick izbucni în râs.

– Hei, ţi-am atras atenţia, nu? Cât timp a trecut de când ai vânat ceva mai mare decât un iepure? Adică, nu singură...

– Are dreptate. Vocea lui Clay, venită din cealaltă parte a draperiilor, ne făcu să tresărim. Când m-am răsucit, i-am distins silueta, dar n-a dat deoparte draperiile.

– O vânătoare ar fi o idee bună, continuă el. Ne va ţine ocupaţi cât îl aşteptăm pe Jeremy. Nick trebuie să se Transforme şi nu poate s-o facă aici. Nu te las singură, Elena. Sunt sigur că ai să suporţi prezenţa mea timp de o oră sau două.

Am deschis gura să răspund, dar Clay deja plecase. Am ezitat o clipă, apoi m-am întors spre Nick şi am aprobat din cap. Acesta rânji şi se repezi spre uşă, lăsându-mă să-i urmăresc.

URMĂRIND

Am luat maşina mea. Nick conducea, iar Clay stătea pe locul din faţă. M-am aşezat în spate şi am aţipit, aşa încât nimeni să nu se aştepte să iau parte la conversaţie. Nici nu trebuia să-mi fi făcut probleme; Clay nu avea să mă angajeze într-o discuţie nesemnificativă, iar Nick era interlocutorul ideal, întotdeauna gata să stea la taclale cu oricine avea chef să-l asculte.

Vorbea despre ultima sa tentativă de afaceri, ceva legat de comerţul on-line şi despre noua companie pe care o susţinea financiar. Problema nu era dacă noua tentativă avea să fie încununată de succes, ci câţi bani avea să piardă. Sumele exacte nu contau, pentru că familia Sorrentino era destul de bogată pentru ca Jeremy să pară un sărăntoc pe lângă ei. Antonio deţinea trei companii multinaţionale. Nick nu moştenise niciuna din calităţile tatălui său de a face bani din piatră seacă. De fapt, i se interzisese orice amestec în afacerile lui Antonio. Nick nu era decât un playboy. Încercase de nenumărate ori să-şi

întemeieze propria companie, toate încercările eşuând, dar aducându-i un număr mare de prieteni şi iubite – ceea ce urmărea de fapt. Şi cum reacţiona Antonio la toate acestea, urmărind modul în care fiul său îi toca banii? Îl încuraja. Antonio recunoştea deschis că Nick nu era făcut decât pentru acest stil de viaţă, iar dacă asta îl făcea fericit, iar ei îşi puteau permite, care era problema? Cheltuind cu ţârâita şi punând deoparte orice bănuţ cea mai mare parte a vieţii, nu puteam înţelege acest mod de gândire. Îl invidiam; nu ideea de a avea atât de mulţi bani încât puteai să-i arunci aiurea, ci posibilitatea de a creşte într-o lume în care cineva ţinea atât de mult la fericirea ta şi atât de puţin la ceea ce realizai în viaţă.

Nick se îndreptă spre marginea unei păduri în care mai fusesem şi altădată. Trecu de o barieră şi porni pe un drum forestier abandonat, conducând prin mai multe gropi decât am fost în stare să număr. Maşina nu era în cea mai bună condiţie şi bănuiesc că şasiul consta mai mult din rugină decât din oţel, deşi nu avusesem niciodată curajul să-mi testez teoria. Jeremy se oferise de nenumărate ori să o repare, sau, şi mai bine, să-mi cumpere una nouă. Am făcut destul scandal pentru a nu fi vreodată tentat să-mi facă vreo surpriză cu o maşină nouă sau complet restaurată. Nu că m-ar fi deranjat un Chevrolet Camaro reparat, chiar şi pentru a-i prelungi durata de funcţionare, dar eram îngrozită la gândul că, dacă l-aş fi lăsat pe Jeremy prin apropierea maşinii, m-aş fi trezit cu una vopsită într-un minunat roz aprins, în genul Mary Kay[1].

Nick opri undeva în mijlocul pădurii. Motorul se opri cu un sunet slab şi cavernos, complet nesănătos. Am încercat să nu mă mai gândesc la eventualitatea că nu va mai porni, ceea ce ar fi fost o adevărată nenorocire – împotmolită undeva în pădurile din statul New York, în afara razei de acţiune a mobilului, cu o maşină stricată şi în compania a doi tipi care nu făceau deosebirea între ulei de motor şi antigel.

În timp ce înaintam pe jos prin pădure, Nick continua să vorbească.

– După ce se lămureşte toată porcăria asta, ar trebui să facem ceva. Să plecăm undeva. Un fel de vacanţă. Poate în Europa. Clayton trebuia să fi mers cu mine la schi în Elveţia iarna trecută, dar, în cele din urmă, a renunţat.

– N-am renunţat, interveni Clay, care mergea în faţa noastră, deschizând drum prin tufişurile mult prea stufoase, poate pentru a se face util, însă mai degrabă ca să nu meargă chiar lângă mine. N-am spus niciodată că voi merge cu tine.

– Ba da, ai spus. De Crăciun. A trebuit să te caut pentru a te întreba. Nick se răsuci spre mine. Abia dacă şi-a arătat mutra toată săptămâna când ceilalţi au stat la Stonehaven. S-a îngropat în cărţile şi lucrările sale. A tot aşteptat să-

[1] Companie de cosmetice înfiinţată în 1963 în Addison, Texas. (n. tr.)

ţi faci şi tu apariţia şi, când n-ai făcut-o... Clay îi aruncă o privire şi Nick se întrerupse. Oricum, chiar ai spus că vei merge la schi. Te-am întrebat şi ai mormăit ceva care semăna cu un „Da”.

– Hmm.

– Exact. Exact aşa. Bine, bine, nu era chiar un „Da”, dar nu era nici „Nu”. Deci îmi datorezi o călătorie. Mergem toţi trei. Elena, unde ai vrea să mergi după ce se termină toată povestea asta?

Îmi stătea pe limbă „Toronto”, dar nu l-am rostit. Distrugând planurile lui Nick atunci când încerca din răsputeri să calmeze tensiunea dintre noi era ca şi cum i-ai fi spus puştiului tău că nu există Moş Crăciun numai pentru că ai avut o zi proastă la serviciu. Nu era drept şi Nick n-o merita.

– Vom vedea, am zis eu.

Clay se uită rapid peste umăr şi îmi întâlni privirea. Ştia exact ce voisem să spun. Se încruntă, înlătură o creangă din drum şi porni în căutarea unui loc pentru Transformare.

– Nu cred că e o idee prea bună, i-am zis lui Nick după plecarea lui Clay. Poate ar fi trebuit să aştept în maşină.

– Ei, haide, nu face aşa ceva. Îţi mai descarci nervii. Pur şi simplu ignoră-l.

Am fost de acord. Ei bine, n-am fost chiar de acord, dar Nick dispăru înainte să-i pot răspunde – luând şi cheile maşinii cu el.

„Pur şi simplu ignoră-l pe Clay”. Bun sfat. Cu adevărat bun. Deşi, din punct de vedere practic, echiva cu a-i spune unei persoane care are rău de înălţime „Pur şi simplu nu te uita în jos”.

Când am ieşit dintre tufişuri după Transformare, Clay era acolo. Se dădu înapoi, cu nările fremătând. Deschise gura, cu limba atârnându-i într-un rânjet de lup, de parcă nu ne-am fi certat niciodată. Am încercat să-mi exteriorizez mânia care ştiam că trebuia să fie undeva în străfundurile fiinţei mele, dar n-am reuşit s-o găsesc, ca şi cum aş fi lăsat-o printre tufişuri, lângă hainele aruncate pe jos.

L-am privit pentru o clipă, apoi am început să-i dau cu grijă ocol. Aproape trecusem de el când se răsuci şi făcu un salt într-o parte, apucându-mă de laba din spate şi trăgând-o de sub mine. M-am prăbuşit şi mi-a sărit în spate. Ne-am rostogolit printre ierburi şi tufişuri, lovind un copăcel şi obligând o veveriţă să-şi caute un loc mai sigur, în acompaniamentul chiţăitului de rigoare. Reuşind în cele din urmă să ies de sub el, m-am ridicat şi am început să alerg. În spatele meu, Clay culca la pământ tufişurile. După nici zece metri, am auzit un mârâit urmat de un bubuit înfundat în clipa în care se prăbuşi grămadă. Am privit în urmă pentru a-l vedea muşcând şi trăgând de un lujer încolăcit în jurul unei

labe din faţă. Tocmai începeam ca să mă întorc şi să-l ajut, când l-am văzut eliberându-se şi pornind în salturi. Dându-mi seama că pierdusem avansul, m-am răsucit, dar am nimerit direct în ceva solid, fiind aruncată apoi peste cap şi nimerind în nişte tufe de urzici.

Privind în sus din locul contactului cu pământul, l-am văzut pe Nick deasupra mea. M-am ridicat cu un mârâit furios, cât mai demnă cu putinţă. Nick se dădu înapoi, privindu-mă atent, cu un hohot de râs oglindit în ochi, în timp ce mă scuturam de urzici. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Clay furişându-se în spatele lui. Se ghemui cu labele din faţă pe pământ, cu cele din spate în aer. Apoi sări, proiectându-l în urzici. În timp ce Nick încerca să se ridice, m-am îndreptat spre el cu un mârâit care însemna „Aşa îţi trebuie”. Mă înşfăcă de una din labele din faţă şi mă aruncă la pământ. Ne-am încăierat un minut înainte de a reuşi să mă eliberez şi să ţâşnesc în spatele lui Clay.

Cât timp Nick se ridica din urzici, Clay îşi frecă botul de al meu, respiraţia sa fierbinte luându-mi în răspăr blana din jurul gâtului. Mi-am frecat şi eu botul de al lui, deşi o mică parte din creier ţinea minte că eram furioasă pe el, dar nu-mi puteam aduce aminte din ce cauză şi nici nu-mi păsa. Nick păşea în jurul nostru, frecându-şi corpul de noi şi mirosindu-ne în semn de salutare. Pentru că îmi mirosea prea mult porţiunea din jurul cozii, Clay mârâi în semn de avertizare, iar Nick se dădu înapoi.

După câteva minute, ne-am despărţit şi am început să alergăm, Clay şi cu mine împingându-ne unul pe altul pentru a lua conducerea, Nick mulţumindu-se să rămână în urmă. Pădurea era o oază de mirosuri, inclusiv cel de mosc al cerbilor; totuşi, cele mai multe erau urme vechi, de mult şterse. Am parcurs aproape un kilometru până ce am adulmecat urma pe care o doream. Una prospătă, de cerb. M-am repezit înainte, cuprinsă brusc de energie. În spatele meu, Nick şi Clay alergau într-o tăcere deplină, nefiind trădaţi decât de foşnetul frunzelor uscate sub labe. Apoi vântul s-a schimbat brusc şi ne-a suflat mirosul de cerb direct în faţă. Nick scheună şi îşi mări viteza, încercând să treacă în faţa mea. L-am muşcat, smulgându-i o bucată de blană închisă la culoare în timp ce mă depăşea.

Mi-am dat brusc seama că Clay nu se mai afla lângă noi. Am încetinit, apoi m-am întors şi am pornit înapoi. Stătea la vreo trei metri în spate, adulmecând aerul. Am făcut un salt spre el, dar mi-a prins privirea şi am ştiut de ce se oprise. Eram destul de aproape. Ne trebuia un plan. Ar putea părea prostesc să te gândeşti la un cerb ca la ceva periculos, dar noi nu eram vânători umani care nu se apropie niciodată mai mult de treizeci de metri de ţintă. O împunsătură cu coarnele poate despica burta unui lup. O lovitură bine ţintită de copită îi poate sfărâna craniul. Pe coapsa lui Clay se mai vedea încă o

cicatrice de vreo treizeci de centimetri, rezultat al unei lovituri de copită. Chiar şi lupii adevăraţi ştiu că o vânătoare de cerbi necesită precauţie şi planificare.

Evident, planificarea nu însemna discutarea problemei, pentru că o comunicare la un nivel atât de înalt era imposibilă sub formă de lupi. Totuşi, spre deosebire de fiinţele umane, noi beneficiam de altceva mai bun: instinctul şi un creier în care erau întipărite modele de succes transmise de-a lungul a mii de generaţii. Puteam evalua situaţia, alege un plan şi comunica prin intermediul unei priviri. Sau, cel puţin, eu şi Clay puteam. Ca mulţi alţi vârcolaci, Nick fie că nu era pe aceeaşi frecvenţă cu mesajele transmise de creierul său de lup, fie creierul său uman nu avea încredere în ele. Dar n-avea importanţă. Clay şi cu mine eram de data aceasta perechea Alfa, aşa încât Nick urma să se conformeze ordinelor, fără a avea nevoie de vreo explicaţie.

M-am îndreptat spre est, adulmecând aerul şi prinzând din nou mirosul cerbului. Un mascul singur, ceea ce însemna că nu trebuia să ne facem griji legate de despărţirea sa de turmă. Totuşi, un mascul cu coarne bine formate era mult mai periculos decât o femelă. Clay se apropie de mine şi adulmecă şi el mirosul cerbului, apoi îmi prinse privirea cu o expresie care spunea „Ce dracu', nu trăieşti decât o dată!" Am sforăit pe nări pentru a-mi arăta acordul şi m-am întors la Nick. Clay nu m-a urmat. S-a furişat în pădure şi a dispărut. Planul era pus la punct.

Nick şi cu mine am făcut un ocol prin pădure, pentru a avea vântul în spate înainte de a lua din nou urma. Am găsit cerbul păscând într-un desiş. În aşteptarea semnalului, Nick se împingea şi se freca de mine, scâncind pe un ton prea jos pentru a fi auzit de cerb. Am mârâit încet din gât şi s-a oprit. Cerbul a ridicat capul şi a privit în jur. Când a început din nou să pască, m-am ghemuit şi am sărit. A încremenit pentru o milisecundă, apoi a sărit peste tufiş şi a pornit în goană. Nick şi cu mine ne-am repezit după el, dar distanţa dintre cerb şi noi se mărea treptat. Lupii sunt alergători de distanţă, nu de viteză, iar singura noastră şansă de a prinde din spate un cerb în alergare e să-l obosim.

Aşa cum se întâmpla adesea, cerbul a făcut eroarea fatală de a forţa chiar de la început. Nici nu parcursesem o distanţă prea mare şi a început deja să încetinească, sforăind şi respirând şuierător, prea înspăimântat pentru a alerga cu o viteză constantă. Simţeam cum încep să mă sufoc, folosind deja o mare cantitate de energie pentru a găsi şi urmări cerbul. Ceea ce mă menţinea încă în cursă era numai mirosul lui, aroma aţâţătoare de mosc care îmi făcea stomacul să ghiorţăie.

Am prins în aer mirosul lui Clay şi am îndreptat cerbul înspre el, făcând o săritură bruscă şi mult mai rapidă într-o parte, ceea ce l-a determinat să fugă în direcţia opusă. Pe măsură ce cursa continua, frica cerbului se transforma în panică. Galopa cu toată viteza, sărind peste copacii căzuţi şi zburând prin

desişuri. Crengi şi arbuşti îi sfâşiau pielea şi mirosul sângelui se răspândea prin aer. La o cotitură a traseului, Clay ţâşni dintre tufişuri şi-l înşfăcă de bot.

Cerbul se opri brusc şi îşi scutură cu putere capul, încercând să-l arunce jos pe Clay. Între timp, am ajuns şi noi. M-am repezit sub el şi i-am înfipt dinţii în stomac. I-am gustat sângele fierbinte sub un strat de grăsime, ceea ce mi-a lăsat apă în gură. Nick l-a atacat dintr-o parte, muşcând şi sărind înapoi înainte să-l poată lovi cu copita sau împunge cu coarnele. Clay era azvârlit când într-o parte, când într-alta, dar se ţinea bine. Era o metodă extrasă din amintirile îngropate extrem de adânc în mintea noastră de lup: muşcă prada de faţă şi ea va fi prea ocupată să se elibereze de pericolul cel mai evident pentru a se mai gândi şi la alţi atacatori.

Agăţată de burta lui, sfâşiam şi spintecam, dansând pe labele dinapoi pentru a rămâne mereu în afara razei de acţiune a copitelor. Reuşind să-i fac o gaură destul de mare, n-am mai insistat, dar am muşcat în alt loc. Măruntaiele au început să alunece înspre afară din prima gaură, iar mirosul aproape că m-a înnebunit. Sângele scurs din rănile uşoare făcute de Nick îmbibase deja pielea cerbului, făcând-o şi mai greu de apucat. Am muşcat mai tare, simţind cum colţii pătrund prin piele în organele vitale. În cele din urmă, picioarele din faţă i-au alunecat înainte. Clay dădu drumul botului şi îi sfâşie beregata. Cerbul se prăbuşi greoi la pământ.

Odată doborât, Nick se dădu înapoi şi îşi găsi un loc în apropiere pentru a se odihni. Clay lăsă capul în jos şi mă privi. Botul îi era pătat de sânge. I l-am lins, apoi m-am frecat de corpul său, simţind fiorii de adrenalină consumată care încă i-l străbăteau. Sub noi, picioarele cerbului încă mai tresăreau spasmodic, dar privirea fixă a ochilor arăta că viaţa i se scursese din trup. Am început să-l sfâşiem, căldura corpului formând adevărate vârtejuri în aerul rece al serii. Ne-am ospătat îndelung, rupând bucăţi de carne şi înghiţându-le pe nemestecate.

De îndată ce Clay şi cu mine ne-am săturat, Nick s-a apropiat şi a început să se hrănească şi el. Clay s-a îndreptat spre un luminiş şi mi-a aruncat o privire peste umăr. L-am urmat şi m-am lăsat lângă el pe pământ. S-a apropiat, mi-a trecut o labă pe după gât şi a început să-mi lingă botul. Am închis ochii, lăsându-l să termine. Apoi, după ce a îndepărtat orice urmă de sânge de pe gât şi umeri, am făcut acelaşi lucru cu el. De îndată ce Nick a terminat de mâncat, s-a făcut covrig lângă noi şi am adormit cu toţii într-un amestec de membre împletite şi blănuri de diverse culori.

Nu aţipisem de prea mult timp când Clay a sărit în sus, aruncându-ne la pământ. M-am trezit brusc în clipa când m-am lovit cu capul de o piatră. Am sărit şi eu în sus, încordată, în căutarea pericolului. Eram singuri în luminiş. Se

făcuse noapte, aducând cu ea numai zgomotele naturii, chemările prădătorilor şi ţipetele celor vânaţi. Am mârâit la Clay şi m-am pregătit să aţipesc din nou. M-a împins cu botul în coaste şi m-a îndemnat să adulmec. L-am privit urât, dar am făcut ce mi-a cerut. La început, n-am simţit nimic. Apoi vântul şi-a schimbat direcţia şi am ştiut ce îl făcuse să sară în sus. Cineva era prin apropiere. Un alt vârcolac. Zachary Cain.

Clay dispăru de îndată ce îşi dădu seama că înţelesesem. În spatele meu, Nick încerca încă să se dezmeticească. I-am aruncat o privire şi am început să alerg, ştiind că avea să mă urmeze chiar dacă nu era sigur de motiv. La marginea luminişului, mirosul lui Cain deveni mai puternic. L-am urmărit până la un desiş din apropiere. Iarba călcată şi aplatizată era îmbibată de izul său. Zăcuse acolo, destul de aproape de noi pentru a-şi fi putut vârî botul printre lujerii de mure şi a ne fi urmărit în timp ce dormeam. Ceva din tot acel scenariu nu era în regulă, dar nu-mi puteam da seama de ce. Latura umană din mine dorea să aştepte şi să analizeze problema, dar instinctul de lup îmi bloca mintea şi îmi forţa labele să acţioneze. În împrejurimi era un musafir nepoftit, de care trebuia să ne ocupăm.

Chiar dacă eu am ezitat lângă desiş, Nick n-a făcut-o. Şi-a băgat nasul în el, a tras cu putere aerul în piept, s-a retras şi s-a repezit ca o furtună după Clay. Rareori eram lăsată ultima. Ceilalţi doi se depărtaseră atât de mult, încât nu-i puteam vedea sau auzi, singura modalitate de acţiune fiind a-i lua urma lui Clay. Aceasta se înfunda tot mai adânc în pădure, printre copacii atât de apropiaţi unul de altul, încât Luna şi stelele nu se mai vedeau deloc. Indiferent de cât de bună îmi era vederea noaptea, tot aveam nevoie de puţină lumină – chiar şi una reflectată. Dar aici lipsea complet. Nu distingeam decât umbrele ameninţătoare ale trunchiurilor de copaci şi ale tufişurilor, umbre întunecate, proiectate pe un fundal şi mai întunecat. Aşa încât am încetinit, am pus nasul în pământ şi m-am bazat pe urma lăsată de Clay.

Dincolo de acest zid compact de copaci, pădurea se mai rărea, permiţând pătrunderea razelor Lunii. În timp ce măream viteza, am auzit zgomotul unor tufişuri strivite undeva spre nord, ca şi cum ceva de talie mare le culca la pământ. Nu era nici Clay, nici Nick. Chiar şi Nick se deplasa prin pădure cu semnificativ mai puţin zgomot. Părăsind urma lui Clay, am schimbat direcţia spre nord. Alergasem deja vreo patru sute de metri când am simţit, undeva în spatele meu, vibraţiile produse de lipăitul unor labe pe pământ. Cele ale lui Clay şi Nick. Le-am recunoscut, aşa încât n-am încetinit. Totuşi, pentru că alesesem să folosesc o scurtătură, nu alergam la fel de repede ca cei doi şi n-a mai trecut mult până ce am auzit respiraţia ritmică a lui Clay chiar în spatele meu. Am ocolit o stâncă masivă. Am auzit zgomotul unor crengi rupte în spatele nostru şi, răsucindu-mă la timp, am văzut o umbră uriaşă, roşie-

cafenie, desprinzându-se brusc din spatele stâncii şi pornind în salturi în direcţia opusă.

Mi-am înfipt ghearele în pământul moale pentru a mă opri, apoi m-am răsucit şi am pornit după Cain. În spate, n-am mai auzit decât o pereche de labe – ale lui Nick. Clay dispăruse, luând-o în altă direcţie, în speranţa de a-i tăia drumul lui Cain – exact aşa cum procedase şi cu cerbul. Cain alesese drumul creat de mine, întorcându-se pe unde venise. După patru sute de metri, coti spre est, îndreptându-se spre şosea şi sperând, în felul acesta, să scape. M-am repezit înainte şi am ajuns destul de aproape pentru ca vârful cozii sale să-mi atingă botul. Apoi laba a călcat într-o denivelare a solului – nu o gaură sau ceva suficient de mare pentru a mă împiedica – numai o mică schimbare de înălţime, îndeajuns însă pentru a mă încetini şi a-i permite lui Cain să câştige un avantaj de vreo treizeci de centimetri. Nick ţâşni din spatele meu. Văzând că mă depăşeşte, am încetinit pentru a-mi păstra energia. În faţă, pădurea devenea tot mai rară pe măsură ce ne apropiam de şosea. Am cotit la stânga, sperând să câştig câţiva centimetri, anticipând drumul lui Cain. Totuşi, acesta nu a cotit şi el, ci a fugit înapoi spre pădure.

Dându-mi seama de intenţia lui, am privit înainte şi am văzut o zonă mai liberă de teren înspre nord-vest. Când Cain n-a pornit într-acolo, am făcut-o eu. Nick a rămas pe urma lui, mai mult pentru a-l împinge în direcţia dorită decât pentru a încerca să-l prindă. Direcţia în care mergeam ducea spre un deal stâncos. În timp ce-l urcam, am simţit vag mirosul lui Clay. Terenul devenea tot mai accidentat, încetinindu-mă şi făcându-mă să-mi blestem alegerea scurtăturilor. La jumătatea dealului, labele din faţă mi-au alunecat pe nişte pietre, una din ele destul de ascuţită pentru a-mi tăia perniţele. Am gemut, dar mi-am continuat alergarea. Odată ajunsă în vârful dealului, efortul părea să-mi fie răsplătit. Din acel loc se putea vedea toată zona. Spre est, am surprins o fulgerare aurie: Clay şerpuind printre copaci. Fiind un lup aproape negru, Nick nu era uşor de localizat noaptea, dar după o clipă am observat câţiva copaci mişcându-se exact sub locul în care mă aflam. Am urmărit mişcarea lor şi a arbuştilor. Cineva se îndrepta direct spre mine. Trasând în minte traiectoria, m-am deplasat spre locul în care bănuiam că avea să iasă dintre copaci. Am fost recompensată de culcarea la pământ a tufişurilor din faţa mea. Câteva secunde mai târziu, o siluetă masivă sări din desişuri.

Văzând că-i blochez drumul, Cain se opri. Mârâi furios şi îşi coborî capul. Ochii verzi fulgerară şi părul blond închis i se zbârli, adăugându-i câţiva centimetri în plus la statură – un lucru, de fapt, inutil. Cain chiar nu avea nevoie să arate impunător. Sub formă umană avea peste 1,87, cu umerii şi statura unui atacant de clasă dintr-o echipă de fotbal american. Ca lup, era realmente de două ori cât mine. Am rânjit şi mi-am arătat colţii, dar m-am

simţit ca un şpiţ ameninţând un pitbull. O parte din mintea mea, îmbibată în adrenalină, insista că-l puteam doborî nesocotind diferenţa de mărime; altă parte se întreba unde dracu' erau Nick şi Clay. Iar partea cea mai zgomotoasă pur şi simplu urla: „Fugi, idioato, fugi!"

În timp ce mă tot gândeam, Cain se răsuci brusc şi... o luă la fugă. Am rămas o clipă nemişcată, fără a-mi crede ochilor. Fugea? De mine? Indiferent cât de mult ar fi dorit orgoliul meu să creadă că îi era frică de mine, judecata sănătoasă îmi spunea cu totul altceva. Atunci, de ce ţâşnise ca fulgerul? Din nou, instinctele de lup nu-i permiteau creierului să reflecteze asupra problemei. În timp de Cain dispărea în josul dealului, instinctele au câştigat şi am pornit după el.

Parcursesem maximum patru metri când ceva mi-a aterizat drept în spate; labele au cedat sub mine şi m-am lăţit la pământ. M-am răsucit şi l-am văzut pe Clay deasupra mea. Am încercat frenetic să mă ridic, dar mă apăsa cu toată puterea. Înnebunise? Cain scăpa. Mârâind, l-am muşcat, prinzându-i între fălci una din labele din faţă. Mă apucă de gât şi mă ţintui la pământ. Cu fiecare secundă care trecea, mi-l imaginam pe Cain depărtându-se tot mai mult. M-am zbătut, dar Clay a continuat să mă ţină jos. În cele din urmă, mi-am dat seama că era prea târziu. Cain scăpase. Clay ezită o secundă. Apoi se repezi, nu după Cain, ci în direcţie opusă. Când am reuşit să mă ridic, am pornit după el. I-am luat urma, iar după vreo cincizeci de metri am ajuns într-un luminiş unde se simţea mirosul hainelor sale. Aici ne Transformasem. Mi-am băgat botul într-un desiş şi l-am văzut în toiul Transformării, cu spatele arcuit, cu pielea palpitând şi pulsând, prea preocupat pentru a mă observa. M-am oprit, neştiind ce să fac. Apoi mi-am găsit propriile haine şi m-am Transformat şi eu.

Când am năvălit ca o furtună din nou în luminiş, Clay era deja acolo.

– Unde-i Nick? a întrebat el înainte de a putea să scot vreun cuvânt. Fir-ar să fie! Cheile sunt la el. Nu era chiar în spatele tău?

– Despre ce vorbeşti?

Se îndreptă cu paşi mari spre tufişuri şi privi în jur.

– N-ai înţeles? Ne distrăgea atenţia, ne ţinea ocupaţi.

– Nick?

– Cain.

Clay dispăruse deja, doar vocea i se transmitea ca un ecou prin pădure.

– Dormeam şi nu ne-a atacat. L-am urmărit şi nu s-a luptat şi nici n-a încercat să scape cu fuga. Ne-a făcut să ne rotim în cerc. Nicholas!

– Dar de ce...?

– Jeremy. S-au dus după Jeremy. La dracu'! Au ţinut probabil casa sub observaţie, iar noi nici măcar... Aha, acolo eşti!

– Aşteaptă o clipă, se auzi vocea lui Nick din întuneric. Pot să-mi trag pantalonii?

Clay năvăli dintre tufişuri, trăgându-l cu putere pe Nick de o mână.

– În maşină. Amândoi. Mişcaţi-vă!

Ne-am mişcat.

AMBUSCADĂ

Pe drumul înapoi spre Bear Valley, Clay era la volan, Nick pe locul din spate, iar eu pe locul de lângă şofer, unde centura de siguranţă era mult mai bună. Aşa cum ne temusem, motorul Camaro-ului n-a vrut să pornească din prima. Drept pentru care Clay a apăsat acceleraţia la podea, a mărit turaţia la limită şi a cuplat în marşarier, ignorând sunetele ascuţite provenind de sub capotă. Forţată într-o bătălie a voinţelor, maşina s-a supus, şi, cu umilinţă, l-a lăsat să scoată untul din ea tot drumul până în Bear Valley.

– Nu, intră pe următoarea rampă, am zis eu, în timp ce Clay se pregătea să vireze pe primul drum care ieşea din Bear Valley. Ia-o spre est. Spre motel.

– Spre motel?

– N-are niciun rost să bântuim prin tot oraşul, când nici măcar nu ştim dacă mutt-ii au părăsit camera. Dar, dacă au plecat, le pot lua urma de acolo.

Mâinele lui Clay se încleştară pe volan. Ştiam că era sigur că mutt-ii plecaseră după Jeremy, iar verificarea motelului ar fi însemnat pierderea unor minute preţioase. Totuşi, părea logic. În loc să-mi răspundă, vină din nou spre autostradă, tăind calea unui tir plin până la refuz cu buşteni. Am închis ochii şi am rămas aşa tot restul drumului.

Ajunşi la motel, Clay opri în scrâşnet de cauciuri în faţa intrării şi decolă de pe scaun înainte ca motorul să se oprească. Am smuls cheile din contact şi am pornit după el. De data asta nu făcu niciun efort pentru a-l păcăli pe recepţioner, care, din fericire, nici nu era acolo. Clay urcă treptele câte două. La uşa lui LeBlanc sfărâmă broasca proaspăt reparată şi trecu ca o ghiulea prin uşă, fără a mai aştepta să vadă dacă de cealaltă parte se afla cineva. Urcam ultimele trepte când ieşi din cameră.

– Au plecat, zise el, trecând pe lângă mine pe scări în jos. Pe la jumătatea drumului, şi-a dat seama că eu continuam să urc şi s-a răsucit spre mine.

– Ţi-am spus că au plecat.

– Asta nu-i singura cameră, am răspuns eu. Marsten nu ar dormi niciodată pe podeaua altcuiva.

Clay bombăni ceva, dar mă îndreptam deja spre capătul holului, oprindu-mă la fiecare uşă şi încercând să adulmec mirosul lui Cain sau pe al lui Marsten. Clay urcă din nou scările şi se apropie cu paşi mari.

– Nu avem timp...

– Atunci du-te. Pur şi simplu, du-te!

A rămas. M-am oprit la a treia uşă de după cea a lui LeBlanc.

– Cain, am zis, întinzând mâna spre clanţă.

– Mă ocup eu. Du-te mai departe şi găseşte camera lui Marsten.

Era chiar următoarea. În timp ce Clay încă mai cerceta camera lui Cain, am sfărâmat încuietoarea uşii şi am pătruns în camera lui Marsten. Părea nelocuită, deşi într-un colţ se afla un geamantan din piele italienească. Patul era făcut, măsuţele luceau de curăţenie, iar prosoapele atârnau curate pe suporturi. Cu siguranţă era camera lui Karl Marsten. Dacă trebuise să cedeze şi să închirieze o cameră în motelul *Big Bear*, nu petrecuse acolo mai mult timp decât fusese absolut necesar. Eram pe punctul de a ieşi din cameră când am simţit o altă urmă familiară.

– Jeremy, rosti Clay din spatele meu, păşind în cameră.

Se îndreptă cu paşi mari spre balcon şi dădu la o parte draperiile cu un gest brusc. Uşa nu era decât puţin întredeschisă, ca şi cum cineva ar fi închis-o pe dinafară, acolo unde nu exista mâner.

– A plecat, am zis eu. Trebuie să fi fost aici, cercetând camera.

Clay aprobă din cap şi ţâşni ca o săgeată pe lângă mine, îndreptându-se spre uşă. Ne-am întors la maşină. Clay trecu prin faţa parcării, căutând Mercedes-ul sau Honda Acura. De fapt, „trecu” nu se potrivea deloc – ar fi trebuit să spun „pătrunse cu viteză în parcare, făcu un tur circular în scrâşnet de cauciucuri şi porni iar ca din puşcă”. Am găsit Acura lui Marsten în spate la *Drake’s Family Wear*.

Bănuiam doar că Acura îi aparţinea lui Marsten, dar era destul de plauzibil. Probabil că LeBlanc avusese un venit destul de constant când locuise în Chicago, dar, după cum arăta camera sa de motel, nu-şi permitea să arunce banii pe fereastră cumpărând maşini de lux. Pe de altă parte, Marsten avea mare succes în cariera sa... dacă hoţia se putea numi carieră. Furtul era ocupaţia principală a mutt-ilor. Stilul lor de viaţă nu-i încuraja să rămână într-un oraş destul de mult pentru a-şi căuta un serviciu. Chiar dacă erau înclinaţi să se stabilească undeva, nu rezistau mult timp în acel loc. Haita îi smulgea întotdeauna din toropeală pe mutt-ii care păreau a renunţa la viaţa lor nomadă. O casă însemna revendicarea unui teritoriu, şi numai membrii Haitei puteau face acest lucru. Aşadar, majoritatea mutt-ilor hoinăreau dintr-un oraş în altul, furând îndeajuns pentru a rămâne în viaţă. Unii reuşeau mai mult. Marsten se specializase în bijuterii – bijuteriile de la gâturile şi din dormitoarele

văduvelor bogate de vârstă mijlocie. Avea bani şi se considera mult peste ceilalţi vârcolaci. Pentru Haită n-avea importanţă că vorbea cinci limbi şi nu bea niciodată vin dintr-o recoltă mai nouă decât anul în care se născuse. Un mutt rămânea întotdeauna un mutt.

Clay încetini în spatele Acurei, apoi acceleră şi ţâşni afară din parcare.

– Nu-i urmărim? întrebă Nick, aplecându-se peste spătarul scaunului.

– Nu-mi pasă unde sunt. Vreau să-l găsesc pe Jeremy.

Am găsit Mercedes-ul lui Antonio la o depărtare de două străzi, în parcarea fabricii de hârtie. A fost uşor să-i iau urma, mirosul fiind atât de familiar, încât puteam să-mi las creierul să funcţioneze pe pilot automat, pe măsură ce mă concentram asupra găsirii unor indicii.

Urma făcea un ocol pe după birourile ziarului local, magazia în care se desfăşurase petrecea *rave* şi un bar country-western aflat la capătul străzii principale. Urmăream raţionamentul lui Jeremy pe măsură ce treceam prin dreptul fiecărui reper: ziarul pentru aflarea ultimelor ştiri, cafeneaua pentru bârfă şi magazia pentru orice indiciu trecut cu vederea. Taverna mi-a pus unele probleme până în clipa în care am prins mirosul înţepător de urină stătută în locul în care Cain se uşurase pe peretele din spate, probabil după un rând de băuturi cu o noapte înainte. De acolo, urma se îndrepta înapoi spre fabrica de hârtie, unde era parcată maşina lui Antonio.

– Se întorc, zise Nick. Pariez că tocmai i-am ratat.

Am mai făcut cinci paşi, când o pisică aflată pe o grămadă de gunoaie sâsâi spre noi. Nick mârâi. Ochii pisicii se îngustară, iar coada i se zbârli brusc, devenind un sfidător semn de exclamare.

– Lasă pisoiul în pace, am zis eu. E prea scheletic şi aţos chiar şi pentru o înghiţitură.

În timp ce mă răsuceam, am văzut ceva ieşind de sub sacii de gunoaie. Mi s-a părut a fi un şir de patru pietricele deschise la culoare, dar, priveliştea fiind atât de neobişnuită, am făcut un pas înainte, ignorând duhoarea gunoiului care se dovedea mai puternică decât orice alt miros. Când m-am apropiat, mi-am dat seama ce vedeam de fapt: vârfuri de degete.

– Rahat, am exclamat eu. Uite aici. Mutt-ii ăştia fie devin nepăsători cu victimele lor, fie le lasă dinadins peste tot.

– Pariez douăzeci de dolari pe a doua variantă, declară Clay.

Păşi înainte şi ridică sacul de deasupra pentru a vedea mai bine. Degetele erau ataşate la o mână care, la rândul ei, era ataşată la un braţ. Pe măsură ce Clay ridica sacul tot mai sus, cel de dedesubt alunecă şi cadavrul se prăbuşi la pământ, apoi se rostogoli pe spate. Capul bărbatului atârna într-o parte într-un unghi imposibil, cu gâtul rupt. Părul roşu rebel strălucea chiar şi în întuneric.

– Peter, am şoptit eu.

– Nu, exclamă Clay. Jeremy! Ah, nu!

Ţâşni în întuneric, paşii stârnind ecouri de-a lungul aleei. Ochii lui Nick se măriră brusc, iar privirea lui o întâlni pe a mea. Apoi, undeva în spatele lor se declanşă ceva care îi reaminti că Jeremy nu fusese singur cu Peter. Se avântă după Clay. Am zăbovit puţin, numai pentru a ascunde cadavrul lui Peter, apoi am pornit după ei, inima bătându-mi atât de tare, încât nu puteam respira normal, gâfâind şi înecându-mă în timp ce trăgeam aer în piept. În faţă, la vreo şase metri, am zărit o baltă de lichid gros, roşu, sclipind în lumina chioară a unui bec. Din baltă porneau urme de sânge, la început ca nişte tentacule, apoi ca o dâră neîntreruptă, care se pierdea în depărtare. Am continuat să înaintez. În faţa mea, cămaşa albă a lui Nick se contura clar în întuneric. Auzeam paşii lui Clay, dar nu-l vedeam. Urma de sânge înconjura două colţuri de clădire. Am trecut de al doilea colţ şi i-am văzut chiar în faţa mea, oprindu-se şi apoi întorcându-se. Depăşiseră deja urma, care se termina într-o altă baltă de sânge, imediat după colţ.

M-am aplecat, am atins balta cu degetul, apoi l-am apropiat de nas.

– Ei...? întrebă Clay.

– E al lui Jeremy, am şoptit eu.

– Şi este şi mai mult, dacă vă uitaţi mai bine, rosti o voce gravă.

Clay ridică brusc capul. Am privit în jur, apoi am văzut o platformă de încărcare în dreapta. Clay sări peste o margine înaltă de un metru şi dispăru în întunericul deschizăturii. Nick şi cu mine l-am urmat. Într-un colţ în partea din spate a platformei stătea Jeremy, cu piciorul drept rezemat de o ladă sfărâmată, în timp ce Antonio rupea fâşii din propria cămaşă. Pe când ne apropiam, Jeremy îşi ridică braţul stâng pentru a-şi îndepărta şuviţele de păr de pe faţă, apoi se crispă şi îl folosi în schimb pe dreptul, lăsându-l pe celălalt să cadă la pământ.

– Te simţi bine? am întrebat eu.

– Peter e mort, rosti Jeremy. Am nimerit într-o ambuscadă.

– Ne întorceam la maşină, zise Antonio, înfăşurându-i piciorul lui Jeremy cu încă o bucată de cămaşă. M-am dus să caut o toaletă. Am lipsit cinci minute. Probabil de-abia trecusem de colţ când... Deşi ochii îi erau fixaţi pe piciorul lui Jeremy, autoreproşurile se citeau în fiecare cuvânt. Mai puţin de cinci minute. În timp ce luam o blestemată de pauză pentru a urina...

– Aşteptau ocazia, interveni Jeremy. Oricare din noi putea să fie întors cu spatele pentru o clipă şi ceilalţi doi ar fi fost atacaţi.

Antonio aruncă o privire peste umăr în timp ce îşi vedea de treabă.

– Mutt-ul ăla nou, cel care l-a ucis pe Logan, l-a atacat pe Jeremy cu un cuţit.

– Un cuţit? Crezând că nu auzise bine, Clay aruncă o privire spre Jeremy, aşteptând confirmarea acestuia, de parcă Antonio ar fi spus că Jeremy fusese atacat cu un obuzier din Primul Război Mondial. Un cuţit?

Jeremy aprobă din cap.

Antonio îşi continuă relatarea.

– Au sărit asupra lui Peter şi Jeremy. Nimeni n-a avut timp să reacţioneze. Când mi-am făcut apariţia, au şters-o. Aş fi alergat după ei, dar Jeremy sângera destul de rău.

– De parcă te-aş fi lăsat să te duci după ei, interveni acesta. N-avem acum timp să aducem din nou în discuţie treburile astea. Trebuie să facem curat pe aici şi să plecăm.

Încercă să se ridice. Clay sări peste o ladă şi îl ajută.

– L-am lăsat pe Peter în acelaşi loc, zise Jeremy.

– Ştiu, am declarat eu. L-am găsit.

– Sub sacii de gunoi, continuă Antonio, ştergându-şi faţa cu mâna. N-ar fi trebuit să-l las acolo. Îmi pare rău, dar Jeremy sângera, iar eu...

– Tu trebuia să găseşti repede o ascunzătoare, termină acesta. Nimeni nu te învinuieşte pentru asta. Îl luăm acum şi îl ducem acasă.

Clay îl ajută să coboare de pe platforma de încărcare. M-am deplasat spre stânga sa pentru a-l sprijini de cealaltă mână, apoi mi-am amintit că era rănită, aşa încât m-am mulţumit să merg pe lângă el, gata să-l prind dacă piciorul avea să-i cedeze. I-am dat lui Nick cheile maşinii şi acesta a luat-o înainte spre Camaro-ul aflat la capătul aleei. Ajunşi lângă sacii de gunoaie, Antonio l-a scos de sub ei pe Peter şi l-a luat în spate.

– Marsten va plăti pentru asta, promise Clay, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii în timp ce privea cadavrul lui Peter. Chiar va plăti.

– Nu Marsten l-a ucis. Daniel a făcut-o.

– Dan... Clay se înecă cu restul numelui. Ah, rahat!

M-am întors la Stonehaven în Mercedes-ul lui Antonio, stând în spate împreună cu Jeremy, în eventualitatea că sângerarea avea să devină mai puternică. Antonio conducea în tăcere. Jeremy privea fix pe fereastră, ţinând cât mai strâns cu putinţă bandajele improvizate de la picior. Am încercat să mă concentrez la altceva decât la ceea ce vedeam prin parbriz – propria maşină, cu cadavrul lui Peter în portbagaj. M-am concentrat asupra mutt-ilor.

În cele din urmă, fusese Daniel. Şi asta însemna necazuri. Mari necazuri. Mai mult decât Marsten sau Cain, Daniel ştia cum funcţiona Haita, ştia cum acţiona fiecare membru al ei. Făcuse parte din Haită, crescând împreună cu Nick şi Clay... sau, mai corect spus, crescând în jurul lor, „cu” ei, ceea ce suna ca şi cum ar fi fost trei prieteni apropiaţi – o interpretare complet eronată. Ei

bine, înainte de sosirea lui Clay, Nick şi Daniel fuseseră oarecum prieteni de joacă, din cauza vârstei apropiate – la fel ca doi veri care se joacă împreună la reuniuni de familie, pentru că nu există prin preajmă nimeni altcineva. Apoi şi-a făcut apariţia Clay. Nu eram prea sigură de detalii, dar mi se spusese că Daniel şi Clay se detestaseră chiar de la început. Întâmplarea care precipitase lucrurile fusese atunci când Daniel trăsese cu urechea la o conversaţie dintre Nick şi Clay şi dăduse fuga să-i încânte pe membrii Haitei cu povestea expulzării lui Clay de la grădiniţă – ceva în legătură cu disecţia cobaiului clasei pentru a vedea cum funcţionau organele animalului – dar, aşa cum am spus, detaliile erau cam neclare, iar atunci când l-am întrebat pe Clay, tot ce mi-a răspuns a fost că „Era deja mort”, de parcă asta ar fi trebuit să explice totul. Oricare ar fi fost adevărul, povestea îl deranjase pe Jeremy, care preferase să denatureze detaliile atunci când le explicase celorlalţi de ce perioada şcolară a lui Clay nu durase decât o lună. Supărându-l pe Jeremy, Daniel îşi atrăsese ranchiuna eternă a lui Clay.

În anii care au urmat, relaţia dintre cei doi s-a înrăutăţit treptat, pe măsură ce Daniel şi Clay se luptau pentru prima poziţie în rândul generaţiei mai tinere de vârcolaci. Sau mai degrabă aş spune că Daniel s-a luptat pentru ea. Clay a considerat pur şi simplu că lui i se cuvenea şi a retezat aspiraţiile lui Daniel cu atitudinea dispreţuitoare a cuiva care alungă un ţânţar. Când cei trei abia trecuseră de douăzeci de ani, Jeremy a devenit Alfa. Se poate să fi dat impresia că era o ascensiune fără vărsare de sânge. Ei bine, n-a fost aşa. Şapte membri ai Haitei l-au sprijinit pe Jeremy, patru nu – inclusiv Daniel şi fratele său, Stephen. Conflictul a culminat cu momentul când Stephen a încercat să-l asasineze pe Jeremy, iar Clay l-a ucis. Daniel a insistat că fratele său fusese nevinovat şi Clay îl ucisese pentru a reprima opoziţia contra lui Jeremy. Când Jeremy a fost confirmat Alfa, Daniel a hotărât că nu exista loc pentru el în noua Haită.

Din păcate pentru toţi, povestea nu s-a oprit aici. Chiar dacă nu mai erau fraţi în Haită, Daniel şi Clay s-au certat de multe ori de atunci. După sosirea mea, lucrurile s-au înrăutăţit şi mai mult. Daniel hotărâse că trebuia să fiu a lui chiar şi pentru simplul fapt că „aparţineam” rivalului său de moarte. Când Daniel m-a abordat pentru prima dată, chiar am crezut că era un tip de treabă. I-am crezut poveştile referitoare la modul incorect în care fusese tratat şi ponegrit de Clay – în acea perioadă, eram chiar bucuroasă să cred lucruri rele despre el. Într-o zi eram în San Diego cu Antonio pentru a avertiza pentru ultima dată un mutt şi, ştiind că Daniel locuia acolo de câteva luni, m-am dus să-l salut. Când am ajuns la apartamentul său, l-am surprins încercând să ascundă o femeie în dulap. N-ar fi fost mare lucru dacă femeia ar fi fost în viaţă. Fusese, din câte se părea, până în clipa în care sunasem la uşă, moment

în care Daniel îi frânsese gâtul şi încercase s-o îndese în dulap, aşa încât să nu-l găsesc cu nimeni. După această întâmplare, am acordat mai multă încredere avertizărilor lui Clay referitoare la el.

Femeia din dulap nu fusese prima lui victimă. Când părăsise Haita, abandonase şi legile ei şi devenise un ucigaş de oameni. La fel ca toţi mutt-ii care ucideau cu succes oameni şi trăiau mult timp după aceea, Daniel învăţase trucurile folosite – aceleaşi cu cele ale unui lup confruntat cu o întreagă turmă de viitoare victime: nu alegea decât rebuturi. Dacă te limitezi exclusiv la cei marginalizaţi de societate – drogaţi, adolescenţi fugiţi de acasă, prostituate, vagabonzi – ai toate şansele să scapi nepedepsit. De ce? Pentru că nimănui nu-i pasă câtuşi de puţin de ei. Ah, desigur, poliţiştii, politicienii şi oricine se presupune că ar trebui să aplice legea declară public că le pasă, dar, în realitate, n-o fac. Oamenii dispar şi, atâta timp cât rămân dispăruţi, nimeni nu dă doi bani pe soarta lor. Nu vorbesc despre dictaturile din lumea a treia sau chiar despre metropolele americane recunoscute pentru ratele mari ale criminalităţii. În Vancouver a trebuit să dispară mai mult de douăzeci de prostituate dintr-o singură zonă a oraşului pentru ca autorităţile să bănuiască că se confruntau cu o problemă. Puteţi să mă credeţi că, dacă aceste femei ar fi fost studente la Universitatea din Columbia Britanică, s-ar fi acţionat mult mai repede. Aici greşise Thomas LeBlanc când îşi alesese ca victime fiice şi soţii din familii aparţinând păturii de mijloc a populaţiei. Dacă s-ar fi limitat la târfe şi persoane fugite de acasă, ar fi continuat să aibă un succes nebun în Chicago. În toate discuţiile cu Jeremy legate de incorectitudinea sistemului ierarhic din Haită, susţinusem pentru comparaţie modelul democratic uman, acolo unde fiecare persoană este la fel de importantă. Bineînţeles, era o porcărie. Chiar dacă Haita avea o ierarhie strictă, ea n-ar fi permis niciodată ca uciderea chiar şi a unui membru de rând să treacă nerăzbunată.

Ajunşi acasă, Jeremy m-a rugat să-l ajut să-şi bandajeze rănile. Poate a crezut că aş putea fi o asistentă mai amabilă şi mai uşor de îndurat decât bărbaţii. Sigur. Se poate ca Jeremy să nu fi cunoscut prea multe lucruri despre femei, dar învăţase destule despre această asistentă „personală” pentru a nu mă confunda cu Betty Crocker[1], Martha Stewart[2] sau Florence Nightingale[3]. Mai degrabă s-a gândit că, având de ales între sarcina de asistentă şi cea de gropar, aş fi fost mai fericită să îmbrac o rochie albă şi o pălăriuţă mică şi drăguţă de aceeaşi culoare. Ultima mea întâlnire cu un mormânt nu era una pe

[1] Nume ficţional al unei experte în bucătărie, brand şi marcă înregistrată (din 1921) de compania General Mills. (n. tr.)

[2] Om de afaceri, moderator TV şi editor al unor reviste cu sfaturi practice (inclusiv culinare), fondator al concernului media Martha Stewart Living Omnimedia. (n. tr.)

[3] Infirmieră engleză (1820 – 1910), voluntară în războiul din Crimeea, din 1854. (n. tr.)

care o doream repetată mai devreme decât ar fi fost necesar. Cel puţin, dacă îl îngrijeam pe Jeremy, puteam să-mi scot din minte ceea ce se întâmpla în partea din spate a proprietăţii.

În mod normal, Jeremy s-ar fi ocupat singur de rănile sale. El era medicul Haitei. Nu, nu era vorba de o funcţie moştenită de-a lungul generaţiilor de vârcolaci. Era un rol pe care Jeremy şi-l asumase atunci când, copil fiind, Clay sărise într-un magazin prin casa liftului de la etajul al cincilea – nu mă întrebaţi cum – şi îşi fracturase mâna în câteva locuri. Nedorind să rişte mobilitatea viitoare a lui Clay printr-o atelă paliativă, Jeremy l-a dus la un doctor. Deşi a fost atent să invoce motive religioase pentru a nu permite să i se ia sânge şi să i se facă alte investigaţii obişnuite de laborator, doctorul le-a făcut oricum. Rezultatele ar fi putut fi ignorate, având prea puţin de a face cu o mână ruptă, dacă un tehnician plictisit, aflat în tura de noapte, n-ar fi observat ceva ciudat în rezultatele analizelor şi nu i-ar fi telefonat lui Jeremy la două noaptea. Sângele vârcolacilor e complet aiurea. Nu mă întrebaţi detalii – de-abia am luat testul de biologie în clasa a zecea. Tot ce ştiu e că nu trebuie să permitem nimănui să ne recolteze şi să ne analizeze sângele. Orice ar fi văzut tehnicianul în analizele lui Clay, l-a făcut să creadă că era ceva care îi punea în primejdie viaţa, drept pentru care i-a cerut imperios lui Jeremy să-l aducă pe Clay la spital imediat. Deznodământul întregii afaceri a fost că atât tehnicianul, cât şi fişa lui Clay au dispărut când s-a schimbat tura de gardă dimineaţa. Apoi Jeremy a cumpărat şi a studiat un raft întreg de tratate de medicină. Cu câţiva ani în urmă, am făcut greşeala să-i dau un exemplar din *St. John Ambulance Official Wilderness First Aid Guide*[1]. I-a plăcut atât de mult, încât m-a trimis să cumpăr câte un exemplar pentru fiecare membru al Haitei, pentru a-l păstra în torpedou şi a-şi rezolva singur orice problemă medicală de urgenţă, inclusiv cazurile de amputare. N-aveţi decât să mă numiţi papă-lapte, dar, dacă s-ar întâmpla vreodată să-mi pierd vreun membru şi n-ar fi nimeni în jur, aş fi moartă chiar dacă respectivul manual e plin de instrucţiuni minunate – completate cu ilustraţii ajutătoare – referitoare la modul în care să legăm membrul rănit cu un băţ şi un sac de plastic din cele folosite pentru gunoi.

– Întâi piciorul? l-am întrebat în timp ce scotea trusa medicală din dulapul din baie.

– Braţul. Pun eu osul la loc, tu te ocupi numai de atelă.

Nu suna prea rău în teorie. Jeremy s-a aşezat pe capacul toaletei şi eu m-am ghemuit lângă el. Era o fractura simplă, nu una deschisă, aşa încât nu era nevoie de operaţiile dezgustătoare de împingere o bucăţilor de os sub muşchi şi piele. Fractura era chiar sub încheietură. După ce Jeremy a reaşezat osul în

[1] *Ghid de prim ajutor pentru persoanele aflată în zone sălbatice*, editat de Wayne Merry şi Asociaţia St. John Ambulance. (n. tr.)

poziţia normală, i-am pus atela sub braţ şi, urmându-i instrucţiunile, am legat-o strâns cu faşa, mai întâi sub cot, apoi deasupra încheieturii. I-am înfăşurat braţul într-o eşarfă, pentru a-l ţine ridicat. Mi-a luat ceva timp, dar a fost relativ uşor... în comparaţie cu ce mi-a cerut să fac ulterior.

– Va trebui să-mi coşi rana de la picior.

– S-o cos...?

– Nu pot s-o fac cu o singură mână. Se ridică şi se sprijini de dulăpiorul de lângă oglindă, desfăcându-şi blugii cu mâna sănătoasă, apoi străduindu-se să-i scoată. Dacă nu te-ar deranja prea mult, aş mai avea nevoie de ajutor...

– Sigur. Mă pricep să dezbrac bărbaţi. Mă îndoiesc că sunt la fel de bună şi la cusutul rănilor. Dar poate că tăietura nu-i atât de adâncă.

Am desfăcut fâşiile de cămaşă îmbibate de sânge pe care Antonio le aplicase pe coapsa lui Jeremy. Pielea şi muşchii s-au desfăcut precum Marea Roşie[1], o analogie şi mai potrivită dacă luam în considerare şuvoiul de sânge care se scurgea pe jos. Nu mă deranja să-l văd pe Jeremy fără pantaloni, dar această expunere a unei anatomii interne era mai mult decât voiam să văd la oricine.

– Foloseşte un burete, zise Jeremy, aşezându-se rapid pe capacul toaletei şi aplicând un prosop pe rana deschisă.

Am udat un burete, am curăţat rana şi am aplicat un strat de unguent antiseptic. N-am lucrat atât de repede cum ar fi trebuit, aşa încât, când am terminat, sângele îmi curgea iar printre degete.

– Dă-mi bandajul. Nu, nu ăla. Celălalt – aşa.

Folosind o bandă adezivă şi nişte manevre fanteziste, am oprit şuvoiul de sânge înainte ca Jeremy să leşine. Apoi, Jeremy scoase din trusă ceva care semăna foarte bine cu un ac şi nişte aţă – catgut, de fapt – şi mi le întinse.

– Nu te mai prosti, Elena. N-o să te muşte. Ia acul şi începe. Nu te gândi la ce faci. Încearcă doar să obţii o linie acceptabil de dreaptă.

– Sună uşor, dar n-ai văzut niciodată realizările mele casnice.

– Nu, dar am avut plăcerea să fac cunoştinţă cu tunsorile făcute de tine. Aşa cum am zis, *încearcă* să obţii o linie dreaptă.

– Întotdeauna ţi-am tăiat părul drept.

– E perfect drept câtă vreme ţin capul aplecat sub un anumit unghi.

– Ai grijă. Am un ac în mână.

– Şi poate că, dacă te scot destul din sărite, îl înfigi într-adevăr în picior şi treci la treabă înainte să rămân fără pic de sânge.

Am înţeles aluzia. În ciuda celor spuse de Jeremy, nu era ca şi cum aş fi cusut un material, şi nici nu pretindeam că era. Materialele nu sângerează. M-

[1] Referire la trecerea israeliţilor conduşi de Moise prin apă. (Exodul, Vechiul Testament) (n. tr.)

am concentrat pentru a face o treabă cât mai bună, ştiind că, în caz contrar, aş fi ajuns pentru tot restul vieţii bătaia de joc a tuturor pentru cicatricea lui gheboasă. Aproape terminasem când am simţit un acces de mânie pentru că un mutt oarecare îndrăznise să-i facă aşa ceva lui Jeremy, fapt care m-a determinat să mă gândesc la modul cum se întâmplase totul. Ceea ce mi-a amintit că Peter era mort. Primul fusese Logan. Acum Peter. Din toată Haita, ei meritau cel mai puţin acest lucru. Jeremy nu-i trimisese niciodată să provoace sau să ucidă vreun mutt, nici măcar să transmită mesaje de avertizare. Uciderea lor nu reprezenta un act de răzbunare şi nici nu avea scopul de a-i înlătura pe cei mai puternici luptători din Haită. Logan şi Peter fuseseră ucişi pentru a ne trezi şi a ne atrage atenţia. Nimic mai mult. Pumnii începură să mi se încleşteze. Am simţit cum vechile accese de furie pun iar stăpânire pe mine. M-am oprit, am tras cu putere aer în piept şi am început din nou, dar nu-mi puteam stăpâni tremurul degetelor.

– Deci ne confruntăm cu trei mutt-i experimentaţi, rosti Jeremy, citindu-mi gândurile.

Am înghiţit nodul din gât şi am continuat jocul.

– Plus cel puţin unul nou.

– N-am uitat, deşi mă preocupă mai mult cei experimentaţi. Da, sunt buni – braţul şi piciorul sunt o dovadă evidentă – dar nu sunt de calibrul lui Daniel.

Am rupt catgut-ul.

– Asta pentru că îl cunoşti pe Daniel. Şi, chiar dacă nu-i cunoşti la fel de bine pe Marsten şi Cain, ştii la ce să te aştepţi de la ei, pentru că seamănă cu tine. Gândesc ca tine, reacţionează ca tine, ucid ca tine. Nu şi cei noi. Vârcolacii nu strangulează oameni. Aşa l-a ucis LeBlanc pe Logan, şi a reuşit, pentru că era ultimul lucru la care acesta s-ar fi aşteptat. Apoi, tot el te-a atacat cu un cuţit. Te-ai fi aşteptat la aşa ceva exact la fel cum un samurai s-ar aştepta să primească un şut în boaşe. De aceea, LeBlanc e încă în viaţă. Pentru că te-a prins pe picior greşit. Dacă...

– Am săpat mormântul, anunţă Antonio, intrând în baie. Îmi pare rău. E un moment nepotrivit?

– Nimic care să nu poată fi continuat mai târziu, declară Jeremy, ridicându-se în picioare şi testând cusăturile. Văzând că nu se rup şi nici sângele nu ţâşneşte, dădu din cap aprobator. Perfect. Mă îmbrac şi mergem.

CONDAMNARE

Am mers cu Jeremy la mormântul lui Peter. Nu era ceva ce doream să fac în mod special, mai ales că nu trecuseră decât vreo treizeci şi şase de ore de la

ultima experienţă de acelaşi gen. Şi nici Jeremy nu avea nevoie de mine pentru a se asigura că mormântul era bine camuflat. Avea, totuşi, nevoie de mine în alt sens, deşi n-ar fi recunoscut niciodată şi nici nu m-ar fi rugat s-o fac. Cu rana de la picior proaspăt cusută, nu era în condiţia fizică necesară pentru a păşi fără a fi sprijinit. Aşa încât l-am ajutat să iasă în curtea din spate, deşi unui spectator neavizat i s-ar fi părut că Jeremy era cel care mă ajuta pe mine să merg. Şi era ceva intenţionat. Un Alfa nu trebuia să arate nici o urmă de slăbiciune, chiar dacă tocmai supravieţuise unei tentative de asasinat. Nu pentru că unul dintre noi ar fi folosit prilejul pentru a-l contesta. Totuşi, pentru că un Alfa controla Haita sub toate aspectele, ideea că Jeremy n-ar fi fost capabil să-şi îndeplinească fie şi temporar îndatoririle ar fi dezechilibrat-o complet.

Deşi Jeremy trebuie că suferea cumplit, n-a arătat-o deloc. Mi-a acceptat braţul pentru a merge şi a se întoarce de la mormânt, dar nu s-a sprijinit pe el niciodată mai mult decât minimum necesar. Numai atunci când ne întorceam spre casă s-a oprit pentru o secundă, pesemne pentru a-şi trage sufletul, deşi s-a prefăcut că cerceta o piatră fărâmiţată din zidul grădinii.

– Cred că ar trebui să dormim puţin acum, am zis eu, înăbuşindu-mi un căscat prefăcut. Cel puţin mie mi-ar prinde bine.

– Du-te şi te culcă, zise Jeremy. Ai avut două zile cumplite. Aş vrea să discutăm ceea ce am descoperit în Bear Valley înainte de a cădea în ambuscadă, dar te voi pune la curent cu toate amănuntele mâine.

– Toată lumea trebuie să fie obosită. Ne putem întâlni mâine dimineaţă, nu-i aşa? N-aş vrea să pierd ceva...

– Aş prefera să terminăm cu toată povestea în seara asta. Dacă vrei să stai cu noi, aşează-te pe canapea şi moţăie în timp ce discutăm.

În regulă, era momentul să las deoparte subtilităţile şi să trec la asaltul direct.

– *Tu* trebuie să te odihneşti. Piciorul te doare îngrozitor, ca să nu mai vorbesc de braţ. Nimeni n-are de gând să zică ceva dacă amâni întâlnirea până mâine.

– Mă descurc. Nu-i nevoie să scrâşneşti atât de tare din dinţi, Elena; nu mă pricep la stomatologie. Dacă vrei să mă ajuţi cu ceva, atunci adună-i pe toţi ceilalţi în birou – asta dacă nu cumva sunt deja acolo.

– Dacă vrei să te ajut cu adevărat, te pot lăsa inconştient până mâine dimineaţă.

Îmi zâmbi pe jumătate strâmb, ceea ce voia să însemne că propunerea mea îi părea mai atrăgătoare decât ar fi vrut să recunoască.

– Ce zici de un compromis? Mă poţi ajuta adunându-i pe ceilalţi şi turnându-mi ceva de băut – de preferinţă o porţie dublă.

Înainte de a fi prinşi în ambuscadă, informaţiile adunate de Jeremy confirmaseră ceea ce ştiam atât eu, cât şi Clay – faptul că trei mutt-i se aflau în Bear Valley. Jeremy aflase şi alte câteva lucruri. Marsten fusese primul care ajunsese aici, înainte de Cain şi LeBlanc. Se instalase în *Big Bear* cu trei zile în urmă, ceea ce însemna că fusese în oraş înainte de moartea lui Brandon. După ce câteva bancnote de douăzeci de dolari îi reîmprospătaseră memoria, recepţionerul îşi amintise de un tânăr care se potrivea cu descrierea lui Brandon şi care îl vizitase pe Marsten de câteva ori. Orice îndoială referitoare la legătura dintre Brandon şi ceilalţi se risipise acum. Mă întrebam dacă Marsten fusese şi el la petrecerea *rave*, sorbind dintr-un whiskey cu sifon în timp ce ne urmărea pe mine şi pe Brandon, ascunzându-şi mirosul şi înfăţişarea undeva într-un colţ întunecat şi plin de fum de ţigară. Ei bine, eram sigură că fusese acolo. Îl văzuse pe Brandon în timp ce se Transforma, îşi dăduse seama ce urma să se întâmple şi se strecurase afară înainte de a izbunci haosul, lăsându-şi protejatul în voia soartei. Mutt-ii sunt capabili de a forma legături unii cu alţii, dar acestea durează atâta timp cât sunt avantajoase pentru ambele părţi. De îndată ce Marsten a văzut că Brandon are probleme, singurul său gând a fost cum să iasă mai repede de acolo, înainte de a fi implicat şi el.

Cain şi LeBlanc se cazaseră tot la *Big Bear* în noaptea în care murise Brandon. Probabil îl urmăriseră pe Logan încă din Los Angeles, sau îl întâlniseră în aeroport. Ar fi fost imposibil să-l fi atras într-o cursă în Bear Valley. Când noi îl urmăream pe Brandon, Logan era mort de mult, înghesuit pe bancheta din spate a unei maşini închiriate în drum spre Bear Valley. Într-un anumit moment în timpul drumului, cei doi trebuie să fi aflat de la Marsten că eu şi Clay eram în oraş, şi aşa s-a născut farsa cu abandonarea cadavrului lui Logan lângă maşina noastră. Bănuiam că fusese ideea lui LeBlanc. Cain nu era atât de inteligent încât să se fi gândit la aşa ceva, iar Marsten ar fi considerat înjositoare o astfel de glumă grosolană.

Nu era nici măcar şapte când s-a auzit soneria de la intrare. Uimiţi, ne-am ridicat capetele în acelaşi timp. Soneria de la Stonehaven suna rar, casa fiind prea îndepărtată de rutele obişnuite ale vânzătorilor ambulanţi sau ale Martorilor lui Iehova. Scrisorile şi coletele erau redirecţionate către un oficiu poştal din Bear Valley. Nici chiar membrii Haitei – cu excepţia lui Peter – nu sunau. Cred că ne-am reamintit cu toţii acest amănunt în timp ce soneria ţârâia în continuare. Nimeni nu s-a mişcat până după a doua serie de ţârâituri, apoi Jeremy s-a ridicat şi a ieşit din încăpere. L-am urmat. Pe fereastra sufrageriei se vedea o maşină a poliţiei parcată în faţa intrării.

– N-avem nevoie de aşa ceva, am zis eu. Chiar n-avem.

Jeremy se debarasă de eşarfa de la braţ, o aruncă pe masa din hol şi pescui din cuier bluza de trening a lui Clay. L-am ajutat s-o îmbrace. Cămaşa largă îi acoperea atela, iar pantalonii – bandajele de pe picior. Hainele îi erau curate şi fără cute pentru că le schimbase în urmă cu câteva ore. Ceea ce era mai mult decât puteam spune despre noi ceilalţi. O singură privire aruncată în oglinda din hol m-a lămurit că arătam ca dracu' – hainele murdare de noroi şi pătate de sânge, faţa plină de pete, părul încâlcit.

– Trimite-i pe ceilalţi sus să se îmbrace. Spune-le lui Clay, Antonio şi Nick să rămână acolo. Poţi să vii după mine pe terasa din spate.

– Li se va părea suspect dacă nu le dai voie să intre în casă nici a doua oară.

– Ştiu.

– Invită-i înăuntru şi oferă-le o cafea. Nu-i nimic acolo care să-i poată interesa.

– Ştiu.

– Ne vedem în birou, da?

Jeremy ezită. Ştiind că ar trebui să-i invite pe poliţişti în casă era un lucru, dar faptul în sine era cu totul altceva. Singurele fiinţe umane care intrau în Stonehaven erau cei de la întreţinere, şi chiar şi asta nu se întâmpla decât atunci când era strict necesar. Nu exista nimic în Stonehaven – precum bucăţi de cadavre în frigider sau pentagrame gravate în mobilele din esenţă tare – care ar fi putut trezi bănuielile cuiva. Lucrul cel mai înfricoşător era dormitorul meu, iar eu nu aveam intenţia de a invita înăuntru vreun poliţist, indiferent cât de bine ar fi arătat în uniformă.

– În sufragerie, decise Jeremy în timp ce soneria începea să sune a treia oară. O să fim în sufragerie.

– Fac cafea, am zis eu, dispărând înainte de a-şi schimba hotărârea.

Când am intrat în încăpere, doi poliţişti vorbeau cu Jeremy. Cel mai în vârstă era şeful poliţiei din oraş, un bărbat mătăhălos, cu un început de chelie, pe nume Morgan. Îl văzusem prin oraş, dar nu făcuse parte din echipa care pătrunsese pe proprietate cu două zile în urmă. Odată cu implicarea lui Morgan, lucrurile începeau să se agite, deşi, într-un oraş atât de mic precum Bear Valley, apariţia şefului poliţiei la uşa ta putea fi un prilej de îngrijorare, dar nu de panică. Celălalt poliţist era tânăr, cu o figură ştearsă, genul de individ pe care îl vezi de douăzeci de ori înainte de a ţi-l aminti. O'Neil – cel puţin ăsta era numele de pe insignă. Nici figura, nici numele nu-mi aminteau să-l fi văzut cu o zi înainte în curtea din spate, dar probabil că fusese acolo.

Privirea pe care mi-a aruncat-o mi-a indicat clar că mă ţinea minte, deşi părea dezamăgit să mă găsească complet îmbrăcată. Cel puţin aduceam cafea.

Jeremy şi Morgan discutau despre o oarecare revendicare locală de teren. Jeremy se lăsase pe spate în scaun, cu picioarele ridicate pe canapea, cu braţul rupt întins atât de firesc de-a lungul piciorului, încât nimeni n-ar fi ghicit că era pus într-o atelă. Figura îi era relaxată, privirea atentă şi interesată, ca şi cum ar fi primit poliţişti în casă în fiecare zi, şi nu numai că ar fi ştiut despre respectivul teren, dar că era într-adevăr neliniştit de toată problema, oglindind părerile şefului poliţiei cu uşurinţa unui şarlatan desăvârşit. Poliţistul mai tânăr, O'Neil, căsca gura ca prostul, holbându-se netulburat prin încăpere şi înregistrând toate detaliile pentru a le putea povesti mai târziu unor prieteni curioşi.

Conversaţia a încetat în clipa în care am intrat pe uşă. Am aşezat tava pe servantă şi am început să torn cafea ca o gazdă perfectă.

– Ah, nu beau ceai, zise Morgan, aruncând o privire spre cafetiera de argint, de parcă s-ar fi aşteptat să-l muşte.

– E cafea, zise Jeremy, zâmbind cu jumătate de gură. Va trebui să ne scuzaţi. Nu primim mulţi oaspeţi, aşa încât Elena a fost nevoită să folosească ceainicul.

O'Neil se aplecă pentru a-şi lua ceaşca de cafea.

– Elena. Ce nume frumos.

– Rusesc, nu-i aşa? se interesă Morgan, îngustându-şi ochii.

– Ar putea fi, am răspuns eu, zâmbind larg. Frişcă şi zahăr?

– Trei bucăţi. Nu-l văd pe soţul tău. Mai doarme?

Mi-am vărsat cafeaua opărită pe mână şi mi-am înăbuşit un urlet. Deci invenţia matrimonială a lui Clay ajunsese prin intermediul zvonurilor până la urechile şefului poliţiei. Minunat. Pur şi simplu minunat. Judecata sănătoasă îmi spunea că trebuia să continuu jocul. La urma urmei, Bear Valley nu era locul care să tolereze o femeie goală hârjonindu-se în pădure cu alt bărbat decât propriul soţ. De fapt, probabil că nu tolerau deloc zbenbuiala în pielea goală prin pădure, dar nu asta era problema, ci faptul că „astuparea gurii localnicilor" în acest fel mersese deja prea departe. Una era să le permiţi intrarea în casă, să le tolerezi grosolănia, să-i laşi să creadă că nu făceam diferenţa între cafetieră şi ceainic, dar cu totul altceva era să confirmi oficial zvonul că eram căsătorită cu Clay. Şi să mă întipărească pentru totdeauna în memoria celor din Bear Valley ca soţia lui Clay! Exclus. O fată trebuie să-şi cunoască limitele, nu?

– Da, încă doarme, declară Jeremy înainte să pot deschide gura. Elena se trezeşte întotdeauna devreme pentru a-i pregăti micul dejun.

I-am aruncat o privire care însemna că avea să plătească pentru asta. Se prefăcu că n-o observă, dar i-am prins sclipirea veselă din ochi. I-am trântit cinci bucăţi de zahăr în cafea. Trebuia s-o bea. La urma urmei, ar fi fost total nepoliticos să nu se înfrupte din băuturile mondene alături de vizitatorii săi.

– Aşa cum spuneam, începu Morgan, îmi cer scuze că vă deranjez atât de devreme dimineaţa, dar mă gândeam că aţi vrea să ştiţi. Mike Braxton n-a fost ucis pe proprietatea voastră. Legistul e absolut sigur de asta. Cineva l-a ucis în altă parte şi l-a aruncat pe pământul vostru.

– Cineva? întrebă Jeremy. Adică o persoană, nu un animal?

– Ei bine, aş spune că e, totuşi, un animal, dar unul de speţă umană. Şi are al dracului de puţin sens pentru noi. Ceilalţi doi au fost cu siguranţă ucişi de animale, dar legistul spune că beregata lui Mike a fost retezată cu un cuţit, nu cu dinţii.

– Şi în legătură cu urmele de labe? Nu-mi plăcea să întreb aşa ceva, dar trebuia să ştiu ce gândea poliţia.

– Bănuim că sunt false. Oricine a aruncat cadavrul acolo le-a imprimat pe pământ ca să dea impresia unui alt omor înfăptuit de un câine. Totuşi, tipu' a făcut o greşeală. Sunt prea mari. Ăsta e secretul. Câinii nu cresc atât de mari. Ei bine, fiul meu zice că există ceva – un bulldog sau ceva în genu' ăsta – care ar putea lăsa astfel de urme, dar n-avem nimic asemănător prin împrejurimi. Câinii noştri nu ajung atât de mari, indiferent cât de mult i-am hrăni. Îţi aduci aminte că am zis ieri că Mike îi lăsase unui prieten un mesaj cum că ar veni încoace. Se pare că l-a lăsat nevestei acestuia, dar ea declară acum că i s-a părut că Mike vorbea „ciudat", nu ca de obicei, dar a crezut că era din cauza legăturii telefonice proaste. De aceea mi se pare corect să consider că Mike n-a lăsat niciun mesaj. Trebuie s-o fi făcut cel care l-a ucis, pentru a se asigura că-i vom lua urma până la proprietatea voastră şi vom găsi cadavrul. Punându-le pe toate cap la cap, sunt al dracului de sigur – mă scuzaţi, doamnă – foarte sigur că avem de-a face cu un ucigaş uman.

– Deci se pare că nu avem câini sălbatici în pădure, declară Jeremy. E o uşurare să aflu aşa ceva, deşi nu pot spune că prefer ideea unui ucigaş în libertate. Aveţi vreo pistă?

– Cercetăm, cercetăm. Probabil cineva pe care Mike îl cunoştea. Mike era un tip de treabă, dar... Morgan făcu o pauză, ca şi cum ar fi vrut să se gândească bine înainte de a-i vorbi de rău pe morţi. Toţi avem probleme, nu? Duşmani şi alte treburi... Altă pauză. Sorbi încet din cafea. Dar voi? Aveţi vreo idee de ce ar arunca cineva cadavrul lui Mike pe proprietatea voastră?

– Nu, declară Jeremy cu o voce calmă, dar sigură. Şi eu îmi puneam aceeaşi întrebare.

– V-aţi făcut duşmani în oraş? Poate v-aţi certat cu cineva?

Jeremy zâmbi vag.

– Aşa cum sunt sigur că ştiţi, nu suntem chiar grupul cel mai sociabil din ţinutul Granton. Nu avem destule legături cu vreunul dintre vecinii noştri pentru a ne certa. Fie că ucigaşul a crezut că, aruncând vina pe „cineva din afară”, va distrage atenţia autorităţilor de la propria persoană, fie n-a avut nicio intenţie să ne implice, şi pur şi simplu s-a gândit că era un loc potrivit pentru a scăpa de un cadavru.

– Sunteţi sigur că nu-i nimeni pe care cineva dintre cei de aici să-l fi scos din sărite? se interesă Morgan, aplecându-se în faţă. Poate cineva care crede că îi datoraţi bani? Poate un soţ gelos – Morgan aruncă o privire spre mine – sau o soţie...

– Nu şi nu. Nu jucăm cărţi şi nici nu contractăm credite de afaceri. În legătură cu cealaltă problemă, sunt sigur că nimeni nu m-a văzut dând târcoale barurilor deocheate, iar Elena şi Clayton n-au nici dispoziţia, nici energia necesară pentru experienţe extraconjugale. Bear Valley e un orăşel mic. Dacă ar circula mai multe zvonuri despre noi, cu siguranţă ai pune întrebări mai la obiect.

Morgan nu răspunse. În schimb, îl fixă cu privirea pe Jeremy vreo două minute. Poate că tactica sa ar fi avut succes cu nişte adolescenţi de şaisprezece ani suspectaţi de vandalism, dar n-avea nicio şansă de reuşită cu un Alfa de cincizeci şi unu de ani. Jeremy se mulţumi să-l privească şi el fix, cu o expresie calmă şi receptivă întipărită pe figură.

După câteva minute, spuse:

– Îmi pare rău că a trebuit să bateţi atâta drum până aici două zile la rând, dar apreciez faptul că aţi venit azi dimineaţă să ne ţineţi la curent cu evoluţia lucrurilor.

Jeremy puse deoparte ceaşca şi se lăsă să alunece spre marginea scaunului. Văzând că Morgan şi O’Neil nu păreau să priceapă aluzia, se ridică în picioare şi spuse:

– Dacă asta-i tot...

– Am dori să cercetăm mai amănunţit proprietatea, rosti în cele din urmă Morgan.

– Desigur.

– Am vrea să discutăm şi cu oaspeţii tăi. Aş sugera să nu-şi scurteze vizita...

– N-o vor face.

Morgan continuă să-l fixeze timp de un minut. Când Jeremy nici măcar nu clipi, se ridică cu greu în picioare.

– Un ucigaş a abandonat cadavrul lui Mike pe proprietatea ta, afirmă el. Dacă aş fi în locul tău, aş încerca al naibii de bine să mă gândesc cine ar fi putut s-o facă şi aş suna la poliţie dacă aş găsi vreun răspuns.

– N-aş ezita s-o fac, replică Jeremy. Sper că, oricine ar fi cel care a abandonat aici cadavrul domnului Braxton, nu ne purta pică, dar dacă da, n-aş vrea să ignor acest fapt şi să aştept următoarea sa mişcare. Nimeni din această casă n-are nici cea mai mică intenţie să-şi complice existenţa cu un ucigaş. Suntem mai mult decât bucuroşi să lăsăm poliţia s-o facă.

Morgan mormăi ceva nedesluşit şi înghiţi cu sorbituri mari restul de cafea.

– Altceva? întrebă Jeremy.

– Nu m-aş mai plimba prin pădure pentru o bucată de vreme.

– Am încetat deja s-o mai facem, declară Jeremy. Dar mulţumesc pentru avertisment. Elena, vrei să-i conduci pe oaspeţii noştri până la uşă?

Am făcut-o. Niciunul dintre poliţişti nu mi-a adresat niciun cuvânt, în afară de bombănitul morocănos de despărţire al lui Morgan. Evident, fiind femeie, nu meritam să mi se pună întrebări.

După plecarea poliţiştilor, ne-am dat seama că Nick, Antonio şi Clay erau plecaţi. Dacă ar fi fost vorba de Clay sau numai de Clay şi Nick, ne-am fi îngrijorat. Dar pentru că plecase şi Antonio cu ei, am ştiut că nu planificaseră vreo răzbunare improvizată în Bear Valley.

De-abia trecuseră zece minute de la plecarea poliţiştilor, când Mercedesul trase în faţa intrării. Nick sări de pe locul de lângă şofer. N-am remarcat cine era la volan, atenţia fiindu-mi atrasă de punga mare de hârtie din mâna lui Nick. Micul dejun! Nu exact unul fierbinte şi aburind, dar îmi era prea foame pentru a-mi mai păsa.

Cincisprezece minute mai târziu, punga era goală, conţinutul redus la nişte fărâmituri şi urme de grăsime pe farfuriile împrăştiate pe masa din solariu. După masă, Jeremy a explicat ce doriseră poliţiştii. Mă aşteptam ca Clay să spună ceva, să-şi declare nevinovăţia şi să aştepte ca eu să-mi cer scuze. N-a făcut-o. L-a ascultat pe Jeremy, apoi l-a ajutat pe Antonio să strânga masa, în timp ce eu am dispărut în birou, în aparenţă pentru a citi ziarul pe care îl aduseseră din oraş.

I-au trebuit exact trei minute lui Clay pentru a mă găsi. A intrat în birou şi a închis uşa în urma lui, apoi a rămas nemişcat, urmărindu-mă mai mult de două minute în timp ce citeam. Când n-am mai suportat, am împăturit zgomotos ziarul şi l-am aruncat pe jos.

– În regulă, nu l-ai ucis pe tipul ăla. Măcar o dată în viaţă, ai fost nevinovat. Dar dacă te aştepţi să-ţi cer scuze pentru că m-am gândit că erai capabil de aşa ceva...

– Nu mă aştept.

I-am aruncat o privire fulgerătoare.

Clay continuă:

– Nu mă aştept să-ţi ceri scuze pentru că te-ai gândit că aş fi făcut-o. Bineînţeles că aş fi putut. Dacă tipul ne-ar fi văzut alergând sau Transformându-ne sau ne-ar fi ameninţat, l-aş fi ucis. Dar ţi-aş fi spus. De aceea sunt enervat. Pentru că ai putea crede că m-aş furişa prin spatele tău, aş ascunde dovezile şi te-aş minţi.

– Nu, bănuiesc că nu te-ai gândit că poate *n-aş vrea* să ştiu că tu ai făcut-o. Gândul de a mă scuti de toate astea nu ţi-a trecut prin minte...

– Să te scutesc? Clay râse strident. Ştii ce sunt, Elena. Dacă aş pretinde altceva, m-ai acuza că încerc să te amăgesc. Nu vreau să te întorci la mine deoarece crezi că m-am schimbat. Vreau să te întorci pentru că accepţi ceea ce sunt. Dacă m-aş putea schimba, nu crezi că aş fi făcut-o pentru tine până acum? Te vreau înapoi. Nu pentru o noapte, câteva săptămâni sau chiar pentru două luni. Te vreau înapoi pentru totdeauna. Mă simt nenorocit când nu eşti aici...

– Te simţi nenorocit pentru că nu ai ceea ce vrei. Nu pentru că *mă* vrei.

– La dracu'! Clay spintecă aerul cu pumnul, măturând de pe birou un penar din bronz. N-ai de gând să mă asculţi! N-ai de gând să mă asculţi şi nici să-ţi dai seama! Ştii că te iubesc, că *te* vreau. Fir-ar să fie, Elena, dacă aş fi dorit pur şi simplu un partener, orice partener, crezi că aş fi petrecut zece ani din viaţă încercând să te aduc înapoi? De ce n-aş fi renunţat şi n-aş fi căutat pe altcineva?

– Pentru că eşti încăpăţânat.

– Ah, nu. Nu eu sunt cel încăpăţânat. Tu eşti cea care nu poate trece cu vederea ce am făcut, indiferent cât de mult...

– Nu veau să vorbesc despre asta.

– Bineînţeles că nu. Doamne fereşte ca vreun adevăr să-ţi complice convingerile.

Clay se răsuci pe călcâie şi ieşi cu paşi mari din încăpere, trântind uşa în urmă.

După plecarea lui, m-am hotărât să rămân în birou – sau să mă ascund acolo, în funcţie de modul de interpretare. Am cercetat cu privirea cărţile de pe rafturi. Nu se schimbase nimic în ultimul an. De fapt, nu se schimbase nimic în ultimii zece. Rafturile erau pline de un amestec pestriţ de belestristică şi

literatură de specialitate. Numai câteva dintre ultimele îi aparţineau lui Clay. El cumpăra orice carte sau revistă legată de domeniul său de interes, apoi o arunca de îndată ce termina de citit ultimul cuvânt. Nu avea o memorie fotografică, ci numai o capacitate neobişnuită de a reţine tot ceea ce citea, fapt care făcea inutile orice fel de notiţe. Aproape toate cărţile îi aparţineau lui Jeremy. Mai mult de jumătate din ele nici măcar nu erau în engleză, reminiscenţe ale carierei sale de odinioară ca traducător.

Nu avusese întotdeauna posibilitatea să risipească bani pe maşini sport şi paturi de epocă pentru familia pe care o adoptase. Când Clay ajunsese pentru prima dată în Stonehaven, Jeremy se chinuia să plătească facturile de încălzire, situaţie datorată în întregime cheltuielilor extravagante ale tatălui său şi refuzului acestuia de a-şi „murdări” mâinile cu orice lucru care ar fi putut aduce un venit. Între douăzeci şi treizeci de ani, Jeremy lucrase ca traducător, o ocupaţie ideală pentru cineva cu talent pentru limbi şi tendinţă spre izolare. Mai târziu, situaţia financiară de la Stonehaven cunoscuse o creştere fulminantă datorită unor circumstanţe conjugate: moartea lui Malcolm Danvers şi lansarea carierei de pictor a lui Jeremy. În ultima perioadă vindea foarte puţine tablouri, dar, când o făcea, aduceau destui bani pentru a permite întreţinerea domeniului timp de câţiva ani.

În timp ce căutam ceva de citit, Jeremy îşi făcu brusc apariţia, pentru a-mi reaminti să-l sun pe Philip. Nu uitasem. Intenţionasem s-o fac înainte de cină şi îndemnul lui nu mi-a picat deloc bine, pentru că se gândise că aveam nevoie de unul. Nu ştiam cât de multe lucruri cunoştea Jeremy despre Philip şi nici nu doream să ştiu. Preferam ideea că, atunci când aveam să părăsesc Stonehaven-ul, urma să mă îndrept spre un loc complet străin, despre care membrii Haitei să nu ştie absolut nimic. Bine, bine, mă amăgeam singură, dar era o fantezie atât de frumoasă... Bănuiam că Jeremy făcuse cercetări despre Philip, dar nu m-am obosit să-l întreb. Dacă aş fi făcut-o, ar fi pretins că voia să mă protejeze de un individ care fie avea trei neveste, fie îşi zvânta în bătaie iubitele. Bineînţeles că Jeremy n-ar fi făcut ceva numai pentru a se amesteca în viaţa mea. Ce idee!

Indiferent cât de multe lucruri ştia Jeremy despre Philip, nu ştia ce simţeam pentru el. Şi iarăşi, nu intenţionam să-l pun la curent, pentru că ştiam ce avea să spună. Avea să se lase pe spate în fotoliu şi să mă privească atent timp de un minut, apoi să înceapă să spună cât de dificile erau condiţiile, cu Clay şi cu faptul că eram singura femeie-vârcolac şi bla-bla-bla, şi cum nu mă învinuia pentru că eram derutată şi pentru că voiam să-mi aleg singură drumul în viaţă. Deşi n-o spusese niciodată deschis, se subînţelegea că era sigur că, dacă mi-ar fi permis destulă libertate pentru a comite propriile greşeli, aveam să îmi dau în cele din urmă seama că locul meu era în Haită. În timpul întregii

conversaţii, ar fi fost extrem de calm şi înţelegător, nu ar fi ridicat niciodată vocea şi nici nu s-ar fi simţit jignit de nimic din ce aş fi spus. Uneori cred că prefer accesele de furie ale lui Clay.

Adevărul e că ţineam la Philip mai mult decât şi-ar fi putut imagina Jeremy vreodată. Voiam să mă întorc la el. Nu uitasem de el. Plănuisem să-l sun... mai târziu.

Acum părea momentul ideal pentru ca Jeremy să ne pună la curent cu ultimele sale planuri. Când n-a făcut-o, nimeni n-a părut să observe. Mai exact, nimănui nu-i păsa. Vârcolacii sunt crescuţi în Haită în conformitate cu anumite regului. Una este aceea că orice Alfa va avea grijă de ei. Întrebându-l pe Jeremy despre planurile de viitor ar fi însemnat că nu credeau că are vreunul. Chiar şi Clay, aşa nerăbdător cum era să treacă la acţiune, i-ar fi lăsat lui Jeremy timp de reflectare înainte de a aduce vorba despre planurile sale. O atitudine atât de încrezătoare mă făcea să înnebunesc. Şi nu pentru că nu credeam că Jeremy făcea deja planuri. Ştiam că le făcea. Dar voiam să mă includă şi pe mine în ele. Voiam să-l ajut. Când în cele din urmă m-am gândit la un mijloc subtil de a-l întreba, l-am găsit în curte cu două pistoale în mână. Nu, nu pleca după mutt-i înarmat precum Billy the Kid[1]. Şi nici nu preconiza să-şi pună rapid capăt durerilor. Trăgea la ţintă, lucru pe care îl făcea adesea când era adâncit în gânduri – nu tocmai metoda cea mai sigură de a obţine concentrarea mentală dorită, dar cine eram eu ca să-l critic? Pistoalele erau minunate, piese de colecţie dăruite de Antonio cu mulţi ani în urmă. Împreună cu ele, Antonio îi dăduse şi un glonţ de argint inscripţionat cu iniţialele lui Malcolm Danvers, o sugestie pe jumătate în glumă pe care bineînţeles că Jeremy n-o urmase. Vorbind serios, Antonio i le dăduse pentru scopul lor obişnuit – tragerea la ţintă. Pe atunci, Jeremy devenise deja specialist în mânuirea arcului şi a arbaletei şi se afla în căutarea unei noi provocări. Nu mă întrebaţi de ce alesese tragerea la ţintă drept hobby. Cu siguranţă n-a folosit niciodată arcurile sau pistoalele în afara poligonului de tragere. M-aţi putea întreba la fel de bine de ce pictează. Niciunul n-ar putea fi numit un hobby tipic pentru un vârcolac. Dar nimeni nu l-a acuzat vreodată că ar fi un vârcolac tipic. Oricum, când am ieşit din casă şi l-am văzut trăgând, am hotărât că nu era momentul potrivit pentru a-l descoase în legătură cu planurile sale. Legea de supravieţuire urbană numărul douăzeci şi doi: nu sâcâi niciodată un bărbat înarmat.

Lăsându-l să-şi continue antrenamentul, am urcat în cameră pentru a trage un pui de somn. M-am trezit după vreo două ore şi am coborât la masă.

[1] Billy the Kid, pe numele adevărat Henry McCarty (1859 – 1881), nelegiuit celebru al Vestului american. (n. tr.)

Casa era cufundată în tăcere, toate uşile de la etaj închise, ca şi cum ceilalţi ar fi dormit şi ei. În timp ce mă îndreptam spre bucătărie, Clay ieşi din birou. Avea ochii injectaţi şi posomorâţi. Deşi era extenuat, nu putea dormi. Nu acum, cu doi fraţi din Haită morţi, cu Alfa rănit, şi fără ca niciunul din ei să fi fost răzbunat. De îndată ce Jeremy avea să ne facă cunoscute planurile sale, Clay urma să se odihnească, fie şi numai pentru a se pregăti.

Păşi în faţa mea. Când am încercat să mă strecor pe lângă el, şi-a întins mâinile de-a latul coridorului.

– Armistiţiu?

– Orice.

– Ador răspunsurile definitive! Drept pentru care o să-l consider un „Da”. Nu că asta ar însemna că am încheiat mica noastră discuţie, dar o las baltă deocamdată. Spune-mi când vrei s-o reluăm.

– Anunţă-mă când va încinge diavolul o bătaie cu bulgări de zăpadă.

– Aşa o să fac. Mănânci ceva?

Când am dat în cele din urmă aprobator din cap, a făcut un pas înapoi şi mi-a arătat cu mâna spre bucătărie. L-am simţit fierbând la foc mic, dar îşi întipărise pe faţă o expresie fericită, pe care m-am hotărât s-o ignor. În momentele de criză, amândoi eram capabili de destulă maturitate pentru ca certurile noastre să nu pună în pericol stabilitatea Haitei. Sau cel puţin ne puteam preface temporar.

Ştiind că ceilalţi se vor trezi flămânzi, am umplut câteva platouri cu felii de carne rece, pâine şi fructe, şi am dus totul în solariu. Ne-am luat fiecare câte o farfurie şi am început să mâncăm în tăcere. Deşi nu era ceva neobişnuit, tăcerea avea calitatea perfectă de a mă determina să mănânc puţin mai repede decât de obicei, nerăbdătoare să termin odată şi să părăsesc încăperea. Aruncând o privire furişă spre Clay, am văzut că mânca la repezeală, fără nicio poftă. Eram deja la jumătatea mesei când Jeremy şi Antonio au păşit în încăpere.

– Avem nevoie de alimente, am zis eu. Sunt sigură că e ultimul lucru la care vă gândiţi acum, dar va fi atunci când proviziile se vor termina. Dau o fugă în oraş să iau câte ceva.

– Fac o comandă telefonică, declară Jeremy. Asta presupunând că încurcăturile cu poliţia n-au schimbat aranjamentele de până acum. Să ai la tine bani gheaţă în cazul în care cecurile mele nu mai sunt la fel de binevenite ca până acum. Bineînţeles, cineva va merge cu tine. Nimeni nu mai părăseşte casa fără a fi însoţit şi nu va mai rămâne aici singur.

– Mă duc eu, se oferi Clay, înghiţind o bucată de cantalup. Trebuie să iau şi un pachet de la poştă.

– Sigur că trebuie, am replicat eu.

– Desigur, interveni Jeremy. Poştaşul a lăsat avizul deunăzi.

– Cărţi pe care le-am comandat din Anglia, continuă Clay.

– De care ai nevoie chiar acum, l-am înţepat eu. Pentru o mică lectură între o sesiune de mutilare şi una de ucidere.

– Nu trebuie să stea la poştă, replică el. Cineva ar putea intra la bănuieli.

– În legătură cu nişte volume de antropologie?

Antonio se aplecă peste masă şi înhăţă un ciorchine de struguri.

– Trebuie să trimit nişte faxuri. Merg cu voi ca să fiu sigur că nu vă mai certaţi aiurea.

Mi-am împins scaunul în spate.

– Ei bine, atunci nu mai e nevoie să merg şi eu, nu-i aşa? Sunt sigură că vă descurcaţi la băcănie.

– Dar tu vrut să mergi, replică Clay.

– M-am răzgândit.

– Ba te duci, hotărî Jeremy. Vă duceţi toţi trei. Puţină distracţie nu strică.

Antonio râmji.

– Între timp, Jeremy ar avea vreo două ore de linişte şi pace.

Ridicând brusc privirea, puteam să jur că Jeremy îşi dăduse ochii peste cap, dar mişcarea a fost atât de rapidă, încât nu puteam fi sigură. Antonio izbucni în râs şi se aşeză să mănânce. Tocmai eram pe punctul de a deschide din nou discuţia, când Antonio începu să povestească o glumă despre întâlnirea sa cu un mutt ultima dată când fusese cu diverse treburi în San Francisco. Până să termine, uitasem ce intenţionasem să spun, acesta fiind probabil şi scopul glumei.

O oră mai târziu, când Antonio şi Clay mă strigau din maşină, mi-am amintit că nu voiam să merg şi că încercasem să găsesc o scuză în momentul când mă întrerupsese Antonio cu gluma lui. Acum era prea târziu. Jeremy nu era de găsit nicăieri, Antonio aştepta în Mercedes, iar Nick scotocea prin bucătărie după ceva de mâncare, dând gata şi ceea ce mai rămăsese de la noi. Cineva trebuia să meargă la băcănie şi, dacă nu mă duceam eu, aveam să-mi blestem încăpăţânarea la cină. Aşa încât m-am dus.

Banca era exact vizavi de poştă. Pentru că Antonio reuşise să găsească un loc de parcare chiar în faţa băncii, am fost convinsă că puteam intra în siguranţă în timp ce Clay se ducea singur la poştă. Din locul în care se afla, Antonio putea să ne vadă pe amândoi în orice moment. Astfel, se mai consumau câteva minute din timpul total pe care trebuia să-l petrec îndeplinind comisioane împreună cu Clay.

Contul din bancă al lui Jeremy era pe numele meu şi al lui Clay, permiţând oricăruia dintre noi să scoatem bani pentru necesităţile casei.

Avusesem un card, dar îl aruncasem la gunoi cu un an în urmă, atunci când părăsisem Stonehaven-ul. Acum îmi doream să n-o fi făcut. Bear Valley era tipul de oraş în care oamenii erau încă obişnuiţi să aibă de-a face la bancă cu casieri. În timp ce aşteptam la coadă de vreo cincisprezece minute, ascultând un bărbat în vârstă vorbind cu casiera despre nepoţii săi, priveam tânjind la bancomatul sclipitor şi nefolosit. Când bărbatul a început să scoată din buzunar fotografii, am început să mă întreb cât ar dura dacă aş solicita eliberarea unui nou card. Oftând, am abandonat ideea. Ar fi trebuit probabil să completez două formulare în triplu exemplar şi să aştept până ce directorul avea să revină din pauza de cafea de o oră. Oricum, de vreme ce urma să plec de la Stonehaven în două zile, n-aveam cum să-l mai folosesc din nou.

În cele din urmă, am ajuns în faţa casieriei şi a trebuit să prezint trei acte de identitate cu fotografie înainte ca funcţionara să mă lase să scot două sute de dolari din cont. Am vârât banii în buzunar, m-am îndreptat spre uşă şi am văzut o camionetă cafenie pe locul de parcare din faţă. Crezând că trebuia să mă fi înşelat asupra locului în care parcase Antonio, am ieşit din bancă şi am privit în jur. Locul din spatele camionetei era gol, iar în faţă era un Buick. Am cercetat cu privirea toată strada. Nici urmă de Mercedes.

PRIZONIER

În Bear Valley erau la fel de multe Mercedes-uri câte Porsche-uri, aşa încât nu mi-au trebuit decât câteva secunde pentru a cerceta strada şi a-mi da seama că maşina lui Antonio nu se afla acolo. Nu puteam să mă gândesc decât la două motive pentru care mă lăsase acolo. Primul, încasatoarea de la parcare trecuse prin zonă şi niciunul din ei nu avusese o monedă de cinci cenţi pentru taxă. Al doilea, nu mă putuseră vedea în bancă şi, pentru că stătusem atâta timp înăuntru, se gândiseră că plecasem deja de mult. Mai exista şi a treia posibilitate: fiind *cu adevărat* enervat pe mine, Clay îl pocnise pe Antonio, lăsându-l lat, şi plecase, abandonându-mă în voia soartei. O întorsătură de situaţie interesantă şi dramatică, dar nu teribil de verosimilă.

Exista o parcare mică şi murdară în spatele băncii, pentru angajaţi şi pentru orice client care n-avea chef să plătească cinci cenţi pe oră pentru a parca în faţă. Am verificat-o şi pe aceea, dar n-am văzut decât o furgonetă şi o altă camionetă. Am ciulit urechile. Chiar şi aici, la câţiva metri de stradă, se instaurase tăcerea, ca şi cum construcţiile care mărgineau strada principală fuseseră dinadins ridicate pentru a împiedica orice zgomot şi a-l limita la zona magazinelor. Undeva în depărtare am auzit pufăitul uşor al unui motor diesel bine reglat... În mod clar nu o furgonetă. Am închis ochii şi am blocat orice alt zgomot. Mercedes-ul se afla la câteva străzi depărtare, sunetul motorului

slăbind, apoi devenind mai puternic, apoi slăbind din nou, ca şi cum maşina s-ar fi deplasat în cercuri. Unde? În mod logic, într-o altă parcare, unde Antonio se mişca încontinuu, aşteptându-mă. Scăpasem ceva din vedere? Se presupunea că trebuia să ne întâlnim în altă parte? N-avea niciun sens de vreme ce Clay nici măcar nu dorise să mă lase să intru singură în bancă. Ei bine, oricare ar fi fost motivul, n-avea niciun rost să stau acolo, gândindu-mă la toate acele lucruri.

Urme înguste de roţi porneau de la capătul aleei în direcţia de unde venea zgomotul maşinii care se rotea în cerc. Aleea era noroioasă şi abia dacă permitea trecerea unui Mercedes masiv fără ca oglinzile laterale să se zgârâie, dar ştiam că lui Antonio nu i-ar fi păsat de mizerie sau zgârieturi. Clay şi Antonio îşi iubeau maşinile scumpe, dar nu le considerau decât obiecte utile, proiectate pentru a-i transporta din punctul A în punctul B repede şi confortabil. N-avea importanţă dacă arătau bine sau nu.

Am pornit spre capătul aleei, evitând bălţile şi urmele de maşină adânci şi pline cu noroi. La un moment dat, aleea se ramifica spre dreapta. Nu trebuia să văd urmele pentru a-mi da seama că maşina continuase drept înainte. O curbă pe aceste străduţe înguste ar fi însemnat mai mult decât câteva straturi de vopsea de pe caroserie. Pe măsură ce mă îndepărtam tot mai mult de drumul principal, strada se lărgea şi urca uşor, iar noroiul era înlocuit de pietriş. Pe partea dreaptă se înşiruiau lăzi de gunoi, dar lăsau destul spaţiu pentru a permite trecerea Mercedes-ului. Terenul mai uscat nu făcea decât să scoată în evidenţă cantitatea de apă noroioasă care îmi intrase în pantofi. La fiecare pas, încălţările mele sport se deformau tot mai mult, iar dispoziţia mi se înrăutăţea continuu. Eram gata să mă întorc ca o furtună la bancă şi să-i telefonez lui Jeremy pentru a afla numărul mobilului lui Antonio, când am văzut în faţă o sclipire argintie. M-am oprit. La vreo treizeci de metri, aleea se termina într-un loc de parcare năpădit de bălării. În timp ce-l priveam, am văzut Mercedes-ul trecând prin faţa străzii. Am făcut semn cu mâinile, dar maşina a dispărut în spatele zidurilor de cărămidă.

– Ei, haideţi, băieţi, am bombănit eu. Ce atâta joacă de-a v-aţi ascunselea?

Am continuat să merg, plescăind din pantofii îmbibaţi cu apă, făcând semne cu mâna de câte ori Mercedes-ul trecea prin faţa aleei şi adresându-i epitete tot mai urâte de fiecare dată când nu oprea. Tocmai depăşeam o altă ramificaţie a aleei când am auzit un zgomot slab, dar l-am ignorat, nefiind într-o dispoziţie bună, care să-mi aţâţe inutil curiozitatea. Am mai parcurs trei metri, când pietrişul a scârţâit în spatele meu şi marginea unei umbre mari şi-a făcut apariţia în stânga, la limita câmpului vizual. Clay. Era cu vântul în spate, dar nu trebuia să-l miros pentru a-i recunoaşte genul de farsă care-i plăcea.

În timp ce mă răsuceam pe călcâie, o mână m-a apucat de bluză şi mi-a făcut vânt cu faţa în jos, la pământ. În regulă. Nu era Clay.

– Ridică-te, rosti o voce, în timp ce o umbră uriaşă trecea pe deasupra mea.

Am ridicat capul, scuipând pietriş şi sânge.

– Ce s-a-ntâmplat? Niciun răspuns sarcastic? Nicio poantă?

– Ridică-te.

Cain m-a înşfăcat de guler şi m-a săltat în picioare, lăsându-mă apoi jos cu atâta forţă, încât glezna s-a răsucit sub mine. M-am prefăcut că îmi şterg murdăria de pe faţă şi îmi trec degetele prin păr.

– Nu aşa se întâmpină o fată, Zack, am declarat eu. Nu-i de mirare că trebuie să plăteşti pentru companie.

Cain a rămas nemişcat, cu braţele încrucişate, fără să scoată nicio vorbă. Umerii acopereau jumătate din distanţa dintre clădiri. Părul blond încadra o faţă cu trăsături de bulldog.

– Aştepţi să fug? l-am întrebat eu. Sau încă te gândeşti la o replică inteligentă?

Cain făcu un pas înainte. M-am răsucit şi am sprintat spre capătul aleei. Un mutt rămâne întotdeauna ferm de poziţie şi luptă. Un vârcolac din Haită ştie când să o rupă la fugă mâncând pământul. Nu mă puteam măsura cu Zachary Cain nici în zilele mele bune, iar cu siguranţă astăzi nu era una din ele. Eram pe jumătate cât Cain, dar fugeam de două ori mai repede. Dacă ajungeam la capătul aleei, eram în siguranţă. Cei mai buni doi luptători din Haită erau acolo, iar eu nu eram atât de încăpăţânată sau tâmpită încât să le refuz ajutorul. Când parcursesem deja cam jumătate din distanţă, Mercedes-ul trecu din nou prin faţa aleei. Am ridicat ambele braţe pentru a face semne şi am călcat strâmb cu piciorul stâng. În timp ce mă prăbuşeam, maşina argintie dispăru încet din vedere.

M-am ridicat în grabă, dar era prea târziu. Cain întinse din nou mâna şi mă prinse de bluză, dar de data asta mă ridică de pe pământ. Piciorul meu stâng a lovit cu putere un container metalic de gunoi şi mi-am înghiţit cu greu un urlet de durere. Cu mâna liberă, Cain m-a apucat de sub bărbie şi m-a izbit cu spatele de perete. Capul a luat contact dur cu cărămida, trimiţându-mi fulgere de durere prin toată ţeasta. M-a ţinut acolo, cu picioarele suspendate deasupra pământului. Apoi a întins mâna şi mi-a sfâşiat partea din faţă a bluzei.

– Nu prea ai ce vedea, aşa-i? am zis eu, străduindu-mă cu greu să vorbesc din cauza traheei apăsate fără milă. Ştiu, ştiu, se poate rezolva şi asta în zilele noastre. N-ai decât să mă faci feministă, dar cred că valoarea unei femei trebuie definită nu prin mărimea bustului, ci...

I-am înfipt pumnul drept în mărul lui Adam. Cain a grohăit şi s-a dat înapoi, împleticindu-se.

–...prin puterea braţului drept, am terminat eu, proiectându-mă cu toată forţa direct în pieptul său, înainte de a-şi recăpăta echilibrul.

S-a rostogolit la pământ. Şi, în timp ce se prăbuşea, am rămas pe loc, lovindu-l cu putere cu mâna liberă sub bărbie şi apucându-l de gât.

– Da, pot vorbi şi gândi în acelaşi timp, am declarat eu. Mulţi oameni pot s-o facă, deşi cred că nu ştii asta din experienţă personală.

Cu un urlet animalic, Cain şi-a repezit un braţ spre mine. În aer, un picior s-a lăsat fulgerător în jos şi i-a ţintuit-o la pământ.

– Nu, nu, rosti tărăgănat Clay de deasupra mea. Elena s-a jucat destul cu tine. Acum e rândul meu.

Am aşteptat până ce Clay şi-a mutat piciorul pe gâtul lui Cain, apoi m-am dat înapoi. Antonio stătea lângă noi.

– O capcană? am întrebat eu.

Antonio aprobă din cap.

– Clay l-a văzut ascunzându-se în alee. Ne-am gândit că o să vii să ne cauţi.

– Deci aţi lăsat o urmă şi aţi mers în cerc prin parcarea aia aşteptând ca eu să muşc momeala, iar Cain să cadă în capcană.

– Ceva în genul ăsta.

Clay îl săltă în picioare. Roşeaţa şi cearcănele de la ochi dispăruseră ca prin minune. Era complet treaz acum. Asta era ceea ce aşteptase.

Cain era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât Clay şi mai greu cu cel puţin treizeci şi cinci de kilograme. O luptă dreaptă.

Cei doi s-au dat înapoi şi s-au măsurat din ochi. Apoi Cain a făcut un pas spre stânga. Clay a făcut aceeaşi manevră, dar spre dreapta. Au continuat paşii de dans, cu privirile fixate unul asupra celuilalt, fiecare urmărindu-l pe celălalt, gata de săritură. Ritualul ne era impregnat în creier. Pas, mişcare în cerc, urmărire atentă. Pentru a câştiga, trebuia să faci un salt fără să-ţi avertizezi adversarul, sau să-l surprinzi în timpul saltului şi să te dai la o parte. Trecură câteva minute. Apoi Cain îşi pierdu răbdarea şi plonjă. Clay îl evită şi, înşfăcându-l de curea, îl proiectă în perete. Cain îşi reveni într-o fracţiune de secundă şi se aruncă în pieptul lui Clay, răsturnându-l la pământ.

Nu voi detalia lupta, în parte pentru că ar fi o înşiruire obositoare de lovituri directe, scurte, gâfâituri, poticneli şi reveniri, în parte pentru că n-am urmărit-o atât de aproape. Nu am urmărit-o *nu* pentru că nu eram interesată, ci pentru că eram prea interesată. Stând deoparte şi privind cum Clay era pocnit cu pumnii, lovit cu picioarele şi trântit de pereţi era puţin cam prea mult pentru cât puteam îndura. Nu că n-aş fi vrut să-i fac eu însămi asta din când în

când, dar acum era ceva diferit. Aş fi simţit la fel dacă l-aş fi urmărit luptând pe oricare alt membru al Haitei. Nu era vorba numai de Clay. Pe bune.

Deşi nu urmăream lupta, asta nu mă împiedica s-o miros. La început am simţit mirosul sângelui lui Cain, apoi, la scurt timp, pe cel al lui Clay. Când mi-am ridicat privirea, sângele curgea şuvoi din nasul şi gura lui, făcându-l să tuşească şi să scuipe.

Antonio şi cu mine am stat într-o parte şi am privit. Aşa luptau vârcolacii. Unu contra unu, fără arme, fără trucuri. Lupul din noi dicta regulile luptei; partea umană ne-ar fi îndemnat să câştigăm cu orice preţ. Asta nu însemna că aveam să stăm deoparte şi să urmărim cum Clay era ucis. Dacă aşa ceva părea posibil, loialitatea faţă de un membru al Haitei anula orice cod de conduită. Totuşi, existau o mulţime de oase sfărâmate şi sânge vărsat între viaţă şi moarte şi, până nu se depăşea acea linie de demarcaţie, nu puteam interveni.

Totul s-a terminat cu Cain zăcând cu faţa în jos pe pietriş. Văzând că nu s-a mai ridicat, am crezut că era mort. Apoi i-am văzut spatele săltându-se şi coborând în ritmul respiraţiei.

– Inconştient, horcăi Clay, ştergându-şi nasul însângerat cu cămaşa. Acum poţi să te uiţi.

– Mă uitam, am replicat eu. M-am întors cu spatele pentru că mi s-a părut că aud ceva în josul aleei.

Clay rânji şi sângele îi ţâşni din buza de sus despicată.

– Nu începeţi iar, zise Antonio. Trebuie să-l ducem la Stonehaven pentru ca Jeremy să-l poată interoga. Elena, poţi să te duci la maşină? Să te asiguri că nu-i nimeni prin împrejurimi? Clay, ia cheile şi deschide portbagajul. Pe ăsta îl iau eu.

Aşa cum mă gândisem, aleea se termina într-un loc viran. Odată existase un drum de acces spre nord, baricadat acum cu containere de gunoi, ceea ce făcea ca singura cale de intrare sau ieşire să fie numai aleea lungă dinspre sud. Containerele lăsau totuşi destul spaţiu de trecere, aşa încât m-am oprit lângă ele, pentru a urmări eventualii trecători. În spatele meu, Antonio şi Clay îl băgau pe Cain în portbagaj. Apoi Clay se apropie de locul în care stăteam de pază.

– Te simţi bine?

– În afară de un obraz julit, o gleznă răsucită, o posibilă contuzie, pantofi îmbibaţi de apă şi o bluză distrusă? Mă simt nemaipomenit. Nu te jena să mă mai foloseşti ca momeală şi altă dată.

– Îmi pare bine că eşti de acord...

– Ai grijă sau o să ai parte de ceva mai mult decât un nas însângerat şi o buză despicată. L-am inspectat rapid. Asta-i tot?

– Poate câteva coaste rupte. Nimic permanent.

Clay tuşi şi un şuvoi de sânge proaspăt îi tâşni din nas. Rupse o bucată din cămaşă şi o duse la nas pentru a opri sângerarea.

Când ne-am întors la maşină, Antonio tocmai închidea portbagajul. Corpul inconştient al lui Cain ocupa tot spaţiul.

– Bănuiesc că nu mai mergem după provizii, am zis eu.

– Aşa se pare, răspunse Antonio. Mă întorc mai târziu după ele. Luăm o gustare rapidă pe drum ca să ne ţină o bucată de vreme.

Am crezut că glumeşte. Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Înainte de a părăsi oraşul, Antonio opri în parcarea unui mall şi intră să cumpere sandvişuri submarin[1] şi salate, lăsându-ne pe mine şi pe Clay pe jumătate goi şi plini de sânge în maşină, iar pe Cain inconştient în portbagaj. Nu e de mirare că eram nerăbdătoare să mă întorc în Toronto. Dacă petreci prea mult timp printre tipii ăştia, devii puţin cam nonşalantă în legătură cu haine îmbibate de sânge şi cadavre în portbagaj.

La Stonehaven, Antonio şi Nick au descărcat corpul încă inert al lui Cain direct în cuşca de la subsol, în timp ce Jeremy inspecta rănile lui Clay şi pe ale mele. Am primit două aspirine pentru cap, iod şi simpatie pentru julituri şi vânătăi. Clay se alese cu un plasture la buză, o legătură strânsă peste coaste şi câteva cuvinte dure în legătură cu pericolele folosirii mele ca momeală. În ciuda cuvintelor pe care i le adresasem, nu eram supărată că fusesem folosită drept momeala. Prinderea lui Cain merita o bluză sfâşiată şi o durere de cap. Clay ştia că puteam trece peste acest moment şi, într-un anume fel, eram bucuroasă. Aş fi fost mai enervată dacă s-ar fi gândit că eram prea plăpândă pentru a-mi încerca puterile cu băieţii mari. Bineînţeles că nu l-am iertat şi nici nu i-am luat apărarea. Cel puţin nu cu voce tare. Dacă aş fi făcut-o, Jeremy ar fi început să se îngrijoreze mai tare din cauza loviturii de la cap.

După ce Cain a fost închis în siguranţă în subsol şi Jeremy a terminat cu îngrijirea rănilor noastre, am mâncat sandvişurile. Apoi Nick şi Antonio s-au întors în oraş pentru provizii, iar Jeremy, Clay şi cu mine am discutat despre informaţiile pe care le doream de la Cain. Pe la şase, strigăte şi zăngănituri venite din subsol ne-au anunţat că prizonierul nostru se trezise. Jeremy şi Clay au coborât în cuşcă.

Am rămas la etaj. Eram binevenită să cobor şi să-i ajut, dar ştiam ce urma, aşa încât am preferat să stau comod în birou, de unde puteam auzi ce declara Cain fără a vedea motivul care-l făcea să vorbească. Tortura mă scârbeşte. Poate părea de necrezut având în vedere la câte acte de violenţă am asistat şi participat în viaţă. Dar era ceva legat de ideea de a fi brutalizat şi

[1] Sandvişuri lungi, cu felii de carne, brânză, roşii, lăptuci şi condimente. (n. tr.)

lipsit de posibilitatea de a te apăra care îmi dădea fiori reci pe şira spinării şi coşmaruri în somn. Poate că erau semne îngropate de mult în subconştient, ca rezultat al abuzurilor din copilărie. Cu ani în urmă, mersesem cu Clay la *Reservoir Dogs*[1]. La abominabila scenă a „urechii”[2], mi-am acoperit ochii cu mâna, dar Clay şi-a luat notiţe. Deşi nu credeam că legase pe cineva vreodată de un scaun şi îl stropise cu benzină, făcuse lucruri la fel de rele. Ştiu pentru că fusesem acolo. Îl văzusem în acţiune, iar ceea ce mă înspăimântase cel mai tare fusese privirea din ochii lui. Nu ardeau de excitare sau anticipare ca şi cum şi-ar fi urmărit prada – erau reci ca gheaţa şi impenetrabili. Când tortura un mutt, o făcea metodic, fără niciun fel de emoţie. Bineînţeles, aş fi fost mult mai neliniştită dacă ar fi făcut-o cu bucurie, dar era ceva la fel de înspăimântător când cineva putea face astfel de lucruri cu o detaşare mentală atât de completă... Cei mai mulţi oameni torturează pentru informaţii. Clay o făcea pentru a da un exemplu. Fiecare mutt pe care îl mutilase, dar îl lăsase în viaţă, avea să constituie o lecţie şi un exemplu pentru alţi cinci. De câte ori ucidea pe cineva, povestea urma să fie auzită de alţi douăzeci. Cei care se gândeau să atace un membru al Haitei nu trebuiau decât să-şi reamintească de aceste întâmplări pentru a se răzgândi. Cei mai mulţi vârcolaci nu se tem de moarte, dar există şi o soartă mai rea decât moartea, iar Clay se asigura că toată lumea ştia acest lucru.

Stând în birou şi ascultând scena care se petrecea în subsol, a trebuit să recunosc că mai exista şi un alt avantaj oferit de metodele lui Clay. Cu cât reputaţia îi devenea mai mare, cu atât avea mai puţin de lucru pentru a şi-o menţine. Niciun urlet care să-ţi îngheţe sângele în vene n-a spintecat aerul în tot timpul cât Jeremy l-a interogat pe Cain. În cele patru ore de întrebări şi răspunsuri, n-am auzit decât trei gemete de durere, atunci când probabil Clay l-a lovit pe Cain pentru că nu părea dispus să răspundă. Numai simpla prezenţă a lui acolo şi posibilitatea să facă *ceva* era de ajuns pentru a-l determina pe Cain să vorbească.

Din cei trei mutt-i experimentaţi din Bear Valley, Zachary Cain era alegerea cea mai proastă pentru obţinerea de informaţii. Orice plan pe care Daniel şi Marsten găsiseră de cuviinţă să-l împartă cu el se pierduse între timp în zona aridă a creierului său. După spusele lui, Jimmy Koenig – care încă nu-şi făcuse apariţia – avea şi el un rol în „revoluţie”.

Cain li se alăturase pentru că tocmai căuta „eliberarea de tiranie”, expresie asimilată fără îndoială în urma prea multor vizionări ale *Inimii*

---

[1] *Reservoir Dogs* (1992), primul film al lui Quentin Tarantino, cu Harvey Keitel, Tim Roth, Michael Madsen, Chris Penn şi Steve Buscemi în rolurile principale. (n. tr.)

[2] Scena în care dl. Blond (Michael Madsen) taie urechea ofiţerului de poliţie Marvin Nash şi îl stropeşte cu benzină în acordurile melodiei *Stuck in the Middle with You*, interpretată de Stealers Wheel. (n. tr.)

neînfricate[1]. Aşa cum se exprimase foarte plastic Cain, „mi se acrise să-mi tot păzesc nenorocitu' ăsta de spate de câte ori mă pişam contra vântului". Pentru că Haita nu fusese niciodată interesată de metodele de a urina ale mutt-ilor, presupun că voise să spună că se lupta pentru dreptul său de a ucide fiinţe umane fără frică de represalii, ceva probabil inclus în subclauzele referitoare la vârcolaci din Constituţia americană. După spusele lui Cain, Koenig dorea acelaşi lucru – exterminarea membrilor Haitei, echivalentul aproximativ al visului criminalilor de a elimina toţi poliţiştii din lume. Într-un fel sau altul, cei doi erau convinşi că, dacă Haita ar fi dispărut, aveau să fie liberi să se dedice celor mai josnice fapte, fără a se teme de repercusiuni. Pe de altă parte, la fel ca întotdeauna, Daniel avea planuri şi mai grandioase. Dorea să şteargă de pe faţa pământului orice urmă a Haitei şi să înfiinţeze el una nouă, probabil un fel de Mafie a vârcolacilor. Cain nu cunoştea detaliile şi nici nu-l interesau. În ceea ce-l privea pe Marsten, Cain habar n-avea de ce li se alăturase celorlalţi. Şi, iarăşi, nu-i păsa deloc.

Daniel pusese la cale un plan genial de recrutare de noi adepţi. Făcuse cercetări, găsise subiecţii potriviţi şi adoptase versiunea psihopată a Naşului[2] – atrăgându-i cu o propunere pe care n-o puteau refuza. Dacă îl ajutau să elimine câţiva duşmani vechi, avea să îi transforme în ucigaşi absoluţi. Nimeni nu-l refuzase. Apoi, Daniel repartizase câte un nou recrut fiecăruia dintre prietenii săi. Daniel îl muşcase şi îl antrenase pe Thomas LeBlanc. Marsten se ocupase de Scott Brandon. Nu-l întâlnisem încă pe protejatul lui Cain, un anume Victor Olson, un bărbat care aşteptase în maşină în ziua în care Cain ne făcuse să-l urmărim prin toată pădurea. Jeremy l-a întrebat pe Cain ce făcuse Olson în viaţa sa umană. Asta era întrebarea pe care i-o sugerasem eu şi cred că Jeremy n-a pus-o decât pentru a-mi face mie pe plac... şi pentru că ştia că ascultam. Cain nu ştia detalii, fiind la fel de neinteresat de trecutul lui Olson pe cât era despre orice altceva care nu-l privea direct. Tot ce ştia era că Olson fusese în închisoare pentru că „îşi făcuse de cap cu două fete" şi o omorâse pe una. Un fel de violator cu instinctul de ucigaş al lui Thomas LeBlanc. Nu chiar un ucigaş cu experienţă, dar Daniel trebuie să fi simţit că tipul avea „stofă", de vreme ce-l trimisese pe Cain tocmai în Arizona pentru a-l scoate din închisoare.

Aşadar, odată scos Cain din circulaţie, mai rămâneau doi mutt-i cu experienţă şi doi mutt-i noi. Oare aşa să fie? Speram. Koenig nu ajunsese încă în oraş. Recrutul său încă se refăcea după Transformare, dar ambii aveau să-şi facă foarte curând apariţia în Bear Valley. Confruntarea cu tipii ăştia părea să

---

[1] *Braveheart* (1995), filmul lui Mel Gibson despre William Wallace, conducătorul revoltei scoţienilor împotriva dominaţiei engleze din secolul al XIII-lea. (n. tr.)

[2] Referire la *The Godfather* (1972), filmul lui Francis Ford Coppola după romanul lui Mario Puzo, cu Marlon Brando în rolul lui Vito Corleone. (n. tr.)

semene cu lupta contra Hidrei[1]. De fiecare dată când îi retezam un cap, apăreau mai multe în loc. Clay încercă să stoarcă mai multe informaţii de la Cain, fără a forţa prea mult nota. Cain nu căutase până atunci să ascundă nicio informaţie, aşa încât era puţin probabil să înceapă tocmai acum. Era vorba de soarta lui. Avea să spună orice pentru a nu fi torturat, chiar dacă asta ar fi însemnat să-i condamne la moarte pe restul conspiratorilor. Loialitatea unui mutt era interesant de urmărit, nu?

Trecuse deja de zece când Jeremy a urcat la etaj şi a intrat în birou, unde încă stăteam încovrigată în fotoliul său.

– Altceva? întrebă el.

Am scuturat din cap şi Jeremy a ieşit din încăpere, coborând din nou la subsol. A urmat un urlet, un sunet înăbuşit, pe jumătate mânios, pe jumătate rugător. Apoi tăcere. Câteva secunde mai târziu, uşa de la subsol s-a deschis şi am auzit paşii lui Jeremy îndreptându-se spre curtea din spate. Ştiam că trebuia să-l las singur un timp. Când uşa s-a deschis a doua oară, am aruncat o privire iscoditoare din birou. Clay îşi trecea o mână peste faţă. Cămaşa îi era împroşcată cu pete de sânge. Părea extenuat, ca şi cum l-ar fi bătut pe Cain vreme de patru ore, în loc să joace rolul celui care aplică tăcut legea. Văzându-mă, îmi zâmbi şters.

– Hei...

– S-a terminat? am întrebat eu.

– Da. E mort. Îl scoatem mâine din subsol. Deocamdată rămâne acolo.

Clay îşi frecă ceafa.

– Ai mâncat? întrebă el.

Am clătinat din cap.

– Tonio a făcut tocană mai devreme. Vrei?

– Tot ce vreau acum e să fac un duş, dar, dacă o pui la încălzit, cobor înainte să o iei de pe foc. Lui Jeremy nu-i va fi foame, aşa încât vom fi numai noi. Bine?

Am aprobat din cap şi Clay a pornit în sus pe scări.

O oră mai târziu, ne-am întors în birou, pentru a-l găsi pe Jeremy deja acolo, lăsat pe spate în fotoliu, cu ochii închişi. I-a deschis pe jumătate când am păşit înăuntru.

– Scuze, am zis eu. Să plecăm?

Ne făcu semn să intrăm cu mâna sănătoasă, apoi închise din nou ochii. M-am aşezat pe canapea, iar Clay s-a îndreptat spre bar. A pus un pahar plin lângă cotul lui Jeremy, dar acesta n-a făcut nicio mişcare pentru a-l lua.

[1] În mitologia greacă, Hydra din Lerna, monstru cu o sută de capete, care se regenerau pe măsură ce erau tăiate, ucisă, în cele din urmă, de Heracles/Hercule. (n. tr.)

– Deci sunt patru mutt-i în oraş, m-am adresat eu lui Clay, în timp ce se aşeza lângă mine. Şi încă doi pe drum. Problema este ce facem cu ei.

– Îi ucidem pe toţi.

– Excelent plan, murmură Jeremy fără să deschidă ochii. Foarte succint.

– Hei, dacă nu te interesează ideile mele, nu trage cu urechea.

– Eu am intrat primul aici.

– Credeam că dormi, am intervenit eu.

Jeremy ridică dintr-o sprânceană, apoi rămase tăcut, cu ochii tot închişi. Clay se întinse peste mine după pahar, luă o înghiţitură, apoi îşi lăsă mâna pe spatele meu, cu degetele atârnând dincolo de umăr.

– Trebuie să-l ucidem pe Daniel primul, declară el. El e conducătorul. Nimeni altcineva n-ar avea habar cum să organizeze o haită. Odată cu eliminarea conducătorului, grupul dispare de la sine.

– Ai dreptate, am intervenit. Şi ce uşor ar trebui să fie! Uciderea lui Daniel e floare la ureche, nu? Singurul motiv pentru care nu l-ai ucis până acum e faptul că ai încă o slăbiciune pentru tovarăşul tău de joacă din copilărie, nu-i aşa?

Clay pufni pe nas.

– Exact, am continuat. E încă în viaţă pentru că îţi cunoaşte metodele şi nu va cădea niciodată într-o capcană, aşa cum a făcut-o Cain. Aş prefera să-i vânăm întâi pe cei doi recruţi noi. Sunt imprevizibili. Scăpăm de ei şi vom şti exact cu ce ne vom confrunta.

– Nu-mi pierd timpul cu doi mutt-i novici.

– Atunci o fac eu. Fără tine.

– Oh, rahat! Clay se dădu cu capul de marginea de sus a canapelei. Jer, asculţi toată tâmpenia asta?

– Acum dorm, declară acesta.

Rămase tăcut o clipă. Văzând că nu reluăm conversaţia, oftă şi deschise ochii.

– Clay are dreptate să se concentreze asupra lui Daniel. Dar nu va fi uşor să-l ucidem. De aceea, aş prefera să discutăm cu el.

– Să discutăm cu el? întrebă Clay. De ce?

– Pentru că ştiu cum este şi ar putea fi mai uşor să-l potolim decât să riscăm şi alte pierderi luptându-ne cu el. Aşa cum ai spus, dacă Daniel dispare din peisaj, grupul se va dizolva de la sine. Atunci îi vom ucide pe fiecare, eliminând astfel orice ameninţare viitoare. I-am tolerat o mulţime de lucruri lui Daniel pentru că a făcut parte din Haită, iar tatăl său a fost un tip de treabă. Dar nu se mai poate. Îl iertăm de data asta, dar îl supraveghem îndeaproape. La cea mai mică greşeală – de exemplu, dacă ucide un om în Australia – e mort.

– Ce te face să crezi că Daniel va accepta târgul? m-am interesat eu. Cain credea că intenţia sa este să distrugă complet Haita.

– Posibil, dar mai mult decât atât, Daniel vrea să se răzbune, zise Jeremy. Vrea să ne vadă în genunchi în faţa lui. Văzându-ne dispuşi să negociem, va crede că a reuşit. Când îşi va da seama că Zachary Cain e mort, va începe să se îngrijoreze. Jimmy Koenig nu şi-a făcut încă apariţia. Nu se mai poate baza decât pe Karl Marsten.

– Şi pe cei doi mutt-i noi.

– Ei n-au niciun interes în toată lupta asta. Au fost recrutaţi pentru un război care nu-i interesează. Nu se luptă decât pentru că au făcut un târg cu Daniel. Au obţinut de la el ceea ce au dorit. De îndată ce îşi vor da seama că totul se duce de râpă, vor pleca. Ce motiv ar mai avea să rămână? N-au avut destul de-a face cu Haita pentru a dori răzbunare. N-au fost vârcolaci îndeajuns de mult timp pentru a simţi nevoia unui teritoriu. De ce ar lupta?

– Pentru distracţie. M-am răsucit spre Clay. L-ai văzut pe Brandon în bar. Ai văzut cum l-a ucis pe bărbatul ăla, ai văzut cât de mult i-a plăcut s-o facă. Ai văzut vreodată un vârcolac procedând astfel?

– Nu-i scot din calcul, scumpo, declară Clay. LeBlanc va muri pentru ce le-a făcut lui Logan şi Jeremy. N-o să uit niciodată asta.

Mâna lui Clay coborî de pe marginea canapelei pe umărul meu şi începu să se joace cu părul meu. M-am rezemat de el, resimţind efectele unei băuturi tari şi a unor nopţi nedormite. Când Jeremy a închis din nou ochii, am făcut la fel, lăsându-mi capul pe umărul lui Clay. Acesta se răsuci spre mine şi îşi întinse cealaltă mână pe piciorul meu. Îi simţeam căldura prin blugi. Respiraţia îi mirosea a scotch. Eram pe punctul de a adormi când uşa se dădu de perete.

– Ce-i asta? zise Nick. Ora de culcare?

Nimeni nu-i răspunse. Mi-am ţinut ochii închişi.

– Pari extrem de mulţumit, Clayton, continuă Nick, lăsându-se să cadă cu zgomot pe podea. Are cumva de a face cu faptul că Elena e ghemuită lângă tine?

– E frig aici, am murmurat eu.

– Nu mi se pare frig.

– E frig, mârâi Clay.

– Pot face focul.

– Pot să fac şi eu unul, continuă pe acelaşi ton Clay. Cu hainele tale. Înainte să le scoţi.

– Ce aluzie transparentă, Nicky, interveni Antonio din pragul uşii. Ia-o de bună. N-aş vrea să-mi petrec ultimii ani ca un bătrân fără copii.

L-am auzit pe Antonio traversând încăperea. Un clinchet în timp ce turna băutură în două pahare. Apoi se aşează în celălalt fotoliu. Nick rămase pe

podea, întinzându-se şi rezemându-se de picioarele noastre. După câteva minute, se lăsă din nou liniştea în birou, întreruptă din când în când de crâmpeie de conversaţie. Curând, somnolenţa care mă cuprinsese îşi întinse tentaculele moi şi asupra celorlalţi. Vocile se transformară în murmure, conversaţia deveni tot mai rară, apoi se evaporă într-o tăcere completă. Mi-am întins degetele pe pieptul lui Clay, simţindu-i bătăile inimii, şi am adormit.

OCOL

Când m-am trezit, mi-am reamintit vag că adormisem pe canapea şi, pentru a evita să alunec pe jos, am încercat să ridic braţele şi să-mi cobor picioarele pe podea. Atunci mi-am dat seama că niciunul dintre membre nu se afla acolo unde mă aşteptam. Braţele erau sub o pernă, iar picioarele înfăşurate în cearşafuri. Mirosul de balsam de rufe îmi pătrunse în nări. Am deschis un ochi pentru a vedea umbrele unor ramuri de copaci dansând pe baldachinul patului. Surpriză şi iar surpriză. Nu numai că eram în pat, dar eram în propriul pat. De obicei, dacă adormeam în birou lângă Clay, acesta mă transporta până în camera sa precum un om al cavernelor care îşi târăşte perechea în bârlog. Faptul că m-am trezit în propria cameră a fost o surpriză foarte asemănătoare cu un şoc... până în clipa când m-am trezit destul pentru a simţi un braţ în jurul mijlocului şi a auzi un sforăit uşor în spatele meu. Când m-am mişcat, sforăitul a încetat, iar Clay s-a apropiat şi mai mult.

– Frumos că ţi-ai amintit cum să te faci comod în patul meu.

– Eram cu tine când ai adormit, murmură el somnoros. Nu mi s-a părut că ar fi vreo diferenţă dacă rămâneam cu tine.

Am aruncat o privire spre corpul meu gol.

– Dacă îmi aduc bine aminte, eram încă îmbrăcată când am adormit.

– Nu am vrut decât să mă asigur că te simţi confortabil.

– Şi să te faci la fel de confortabil, am rostit eu, mişcând picioarele şi simţindu-i pielea goală.

– Dacă vrei să *vezi*, trebuie să te răsuceşti.

Am pufnit.

– Nu prea cred.

Mi se cuibări în spate. Mâna îi alunecă de pe şold pe stomacul meu. Am închis din nou ochii, cu mintea încă înceţoşată de somn. Corpul său cald lipit de al meu îndepărta răcoarea dimineţii. Baldachinul lăsa patul în întuneric şi ne invita la lenevealã. Casa era cufundată în tăcere. Nu exista niciun motiv să ne sculăm încă şi nu era nevoie să inventăm vreunul. Aici era confortabil. Aveam nevoie de odihnă. Atingerea corpului gol al lui Clay lipit de al meu îmi dădea naştere în minte la o serie de imagini şi idei neinvitate, dar el nu făcea nimic

pentru a simţi nevoia de a le îndepărta. Respiraţia îi era înceată şi adâncă, de parcă ar fi adormit din nou. Picioarele, încolăcite între ale mele, nu se mişcau – nici mâinile. Dar, după vreo două minute, începu să mă sărute pe ceafă. Încă nu era cazul să mă alarmez. Ceafa nu era o zonă erogenă, deşi mă simţeam bine. De fapt, foarte bine. În special când îşi mişcă mâna pentru a-mi îndepărta părul de pe umăr şi îşi trecu vârful degetelor de la maxilar până la buze.

Am întredeschis buzele şi am scos vârful limbii, pentru a-i simţi gustul degetului, apoi mi-am trecut limba peste unghia aspră. Pe măsură ce deschideam mai mult buzele, îşi mişca vârful degetului între dinţii mei. L-am muşcat uşor, zgâriindu-i pielea. Îşi mişcă buzele în jos pe ceafă. Respiraţia îmi gâdilă firele de păr şi un fior îmi străbătu corpul. În timp ce îi muşcam degetul, buzele şi cealaltă mână coborau încet pe spate, făcându-mi pielea ca de găină. Mâna îi alunecă în depresiunea dintre cutia toracică şi osul iliac şi începu să mă mângâie. Când degetele i-au alunecat în jos pe stomac, m-am întors. Mă trase spre el şi începu să mă sărute. Sărutările erau uşoare şi încete, în ritm cu mişcarea mâinilor pe spate, pe braţe, pe umeri, de-a lungul coapselor şi pe şolduri. Am continuat să-mi ţin ochii închişi, plutind între somn şi trezire. Frecându-mi corpul de al lui, i-am savurat căldura trupului şi liniile netede ale muşchilor. Când i-am simţit erecţia lipită de stomac, nu s-a mai pus problema ce avea să urmeze. Corpul mi-a răspuns fără instrucţiuni, ridicând bustul, desfăcând picioarele şi...

– I-ai telefonat ieri? întrebă Jeremy.

– Ce?

Goleam maşina de spălat vase, dar mintea îmi era tot în pat cu Clay.

– Prietenul tău a sunat înainte de a te scula. Ţi-ai lăsat mobilul pe masa din holul de la intrare.

Toate cele întâmplate în dormitor mi-au ieşit brusc din minte.

– Ai răspuns?

– Ai fi preferat să aştept până ce ar fi răspuns Clay? N-ai sunat, aşa-i? Jeremy nu aşteptă un răspuns. Nu te nelinişti, n-am spus nimic, aşa încât orice poveste i-ai îndrugat încă stă în picioare. Se pare că te aşteaptă înapoi astăzi.

– Rezolv eu.

– Elena...

– Am zis că rezolv.

Am pus deoparte ultima farfurie şi m-am îndreptat spre uşă.

Nu-i telefonasem lui Philip pentru că uitasem de el. Suna oribil, dar ăsta era adevărul adevărat. Îl iubeam şi ştiam asta, ceea ce înrăutăţea şi mai mult situaţia. Cel puţin dacă aş fi putut spune că nu eram îndrăgostită de... Îndrăgostită? Eram oare îndrăgostită de Philip? Fir-ar să fie, era o fofilare atât

de banală şi de răsuflată. Îl iubeam. Nu exista „a fi îndrăgostit”. Exista „patimă”, „pasiune nebună” sau „a fi în călduri” – trei stări emotive complet distructive, care n-aveau nicio legătură cu dragostea reală, de durată. Uitasem de Philip pentru că acesta era felul meu de a face faţă problemelor de la Stonehaven, împărţându-mi viaţa în două segmente distincte: existenţa umană şi Haita. Philip aparţinea lumii umane, şi fie numai şi faptul de a mă gândi la el în timp ce eram încă în lumea Haitei mânjea cumva tot ce era între noi. Sau, cel puţin, aşa îmi explicam această scăpare din vedere.

Clay îşi făcu apariţia exact când eram pe punctul de a recupera mobilul de pe masa din hol. Fireşte, nu m-am putut eschiva şi alerga la etaj cu telefonul în mână, aşa încât l-am lăsat acolo unde se afla şi am plecat la plimbare cu Clay. Mi-am pus în gând să-l sun pe Philip la întoarcere. Îmi lăsase un mesaj pe mobil, dar, când am intrat pe uşă, Jeremy ne-a reamintit că trebuia să scăpăm de cadavrul lui Cain. De aici înainte, lucrurile s-au complicat, şi, având în vedere cele întâmplate în acea zi, cred că aş putea fi iertată dacă am uitat să-l sun pe Philip... din nou.

În frumoasele vremuri de odinioară, când nimeni nu se prea sinchisea de legi sau judecători, membrii Haitei aruncau cadavrele oriunde aveau chef. Pe măsură ce fiinţele umane au devenit tot mai preocupate de morţi şi de persoane dispărute, membrii Haitei au trebuit să înceapă să îi îngroape pe mutt-ii pe care îi ucideau. Din cauza autopsiilor, a bazelor de date şi a calculatoarelor poliţiei, ca să nu mai vorbim de analiza ADN-ului, a scăpa de un cadavru astăzi era un adevărat tur de forţă, care necesita o pregătire de aproape o jumătate de zi. Fiecare membru al Haitei fusese instruit asupra procedurilor de urmat, aşa încât acum puteam scăpa de un cadavru mai bine decât orice ucigaş uman obsedat de progresele medicinei legale.

Am mers spre nord vreme de o oră cu Explorer-ul, evitând orice zonă folosită în ultimele câteva decenii pentru abandonarea cadavrelor. Am mai petrecut o oră pe un drum forestier, intrând adânc în pădure, apoi am scos din portbagaj şi am târât cadavrul lui Cain într-un loc potrivit, unde l-am dezbrăcat, spălat şi examinat pentru eventualele răni. Singurele urme de pe corp erau două pete pe gât, lăsate de degetele lui Clay în momentul când i-l frânsese. Pentru a fi mai sigur, Clay a extirpat cele două pete cu un briceag. În cele din urmă, l-am îngropat. Am astupat groapa şi Clay a pus deasupra două pietre prea grele pentru a fi ridicate de o fiinţă umană. Am mers înapoi pe propriile urme până la maşină, ştergând orice indiciu, apoi ne-am îndreptat spre un al doilea amplasament.

Acesta fusese ales la fel de atent ca şi primul, dar era la o oră distanţă cu maşina. Am săpat o groapă mai mică, am aruncat înăuntru hainele şi actele de

identitate ale lui Cain, împreună cu sacii şi materialele folosite pentru transportul şi spălarea cadavrului. Le-am stropit cu kerosen şi le-am dat foc, având grijă să facem cât mai puţin fum cu putinţă. De îndată ce totul s-a transformat în cenuşă, Clay a îngropat ceea ce mai rămăsese şi ne-am declarat satisfăcuţi de treaba făcută. Nu era ceva absolut sigur, dar nimeni nu avea să îl căute vreodată pe Zachary Cain. Mutt-ii nu au pe nimeni care să-i plângă.

Mai aveam aproximativ douăzeci de minute până la Stonehaven când am zărit în oglinda retrovizoare luminile albastre. Am cercetat cu privirea ambele direcţii de mers, sigură că luminile vizau pe altcineva. Ştiam că nu încălcasem nicio lege. Lucrul cel mai tâmpit pe care-l poţi face după ce ai scăpat de un cadavru este să încalci câteva reguli de circulaţie pentru a ieşi mai repede din zona respectivă, motiv pentru care conduceam eu, nu Clay. Aveam vreo trei kilometri peste viteza legală – să conduci exact cu viteza legală mi se părea la fel de suspect ca depăşirea cu mult a acesteia. Parcursesem ultimii cincizeci de kilometri pe o autostradă dreaptă, aşa încât nu exista nicio posibilitate să fi făcut o întoarcere nepermisă sau să nu fi văzut vreun semn de oprire. Am verificat dacă erau alte maşini pe autostradă, în faţa sau în spatele nostru, dar eram singuri. Clay aruncă o privire peste umăr, spre maşina poliţiei.

– S-a schimbat viteza maximă în zona asta? l-am întrebat.

– Viteza maximă?

– N-are importanţă. Trag pe dreapta.

– Nicio problemă. Totul e curat.

Am semnalizat şi am oprit, sperând că poliţiştii vor trece în viteză pe lângă noi, grăbindu-se spre cine ştie ce apel de urgenţă în faţa noastră. Văzând că maşina poliţiei trage în spatele nostru, am înjurat încet.

– Totu-i curat, repetă Clay. Stai liniştită.

Unul din poliţişti se apropie de portiera din dreptul locului pasagerului şi ciocăni în geam. Clay aşteptă îndeajuns pentru a-şi arăta plictiseala, dar nu îndeajuns de mult pentru a părea necuviincios, apoi apăsă butonul care cobora geamul.

– Clayton Danvers? întrebă poliţistul.

Clay îl privi, dar nu scoase niciun cuvânt.

Tânărul poliţist continuă.

– Partenerul meu a recunoscut maşina. Speram să fiţi în ea ca să nu mai fim nevoiţi să mergem până la reşedinţa dumneavoastră.

Clay continua să-l privească fix.

– Vreţi să coborâţi din maşină, domnule Danvers?

Din nou, Clay lăsă să treacă o perioadă acceptabilă înainte de a deschide portiera. Mi-am desfăcut centura şi am coborât şi eu, rămânând pe partea mea

de maşină. Panicată, căutam în minte nişte răspunsuri. Portbagajul era curat, da? Ne spălasem bine pe mâini şi ne verificasem hainele, da? Scăpasem de toate lucrurile incriminatorii, da? Verificat, verificat, verificat. Cel puţin atât cât îmi puteam da seama. Dacă trecusem ceva cu vederea? Uitasem vreo bucată de material prin vreun colţ al maşinii? Era mirosul de fum impregnat în hainele noastre la fel de evident pentru nasurile unor fiinţe umane precum era pentru al meu?

Celălalt poliţist, un tip solid, trecut de treizeci şi cinci de ani, dădu ocol Explorer-ului, privi prin geamul din spate, apoi îşi lipi faţa de sticla fumurie şi îşi duse mâna streaşină la ochi, pentru a vedea înăuntru.

– Destul loc, declară el. Cât de multe lucruri încap acolo?

– Lucruri? am clipit eu repede. Ah, adică bagaje? Bănuiesc că destule pentru o săptămână de vacanţă.

Bărbatul izbucni în râs.

– Dacă aveţi la fel de multe bagaje ca nevastă-mea, asta chiar înseamnă multe. Privi pe furiş înăuntru. N-aveţi copii, nu? Râse din nou şi se lăsă în genunchi, verificând cauciucurile şi şasiul. E unul din modelele noi de oraş, nu? Un 4x4 care n-a fost proiectat pentru terenuri prea accidentate?

– Poate merge şi pe ele, am răspuns eu, încercând să-mi păstrez calmul în timp ce poliţistul continua să privească sub maşină. Dar e prea mare pentru a fi folosită pe terenuri foarte accidentate. Deşi e foarte folositoare în mijlocul iernii în New York.

– Pariez că da. Poliţistul în privi pe Clay. Care-i capacitatea de remorcare?

– Habar n-am, răspunse Clay. Rămăsese lângă portiera din dreapta, lăsându-mă pe mine să dau toate detaliile, plăcute sau neplăcute. Unul din trucurile sale pentru a-şi păstra calmul. Evitarea unei confruntări directe.

– N-am remorcat niciodată nimic cu ea, am precizat eu.

Poliţistul mai în vârstă continua să privească sub maşină, poate verificând suspensiile, poate căutând altceva. Am aşteptat cât de mult am putut, apoi am întrebat:

– Aveam viteză prea mare?

– Am primit un pont, zise poliţistul mai tânăr. Se răsuci spre Clay. Un telefon anonim ne-a informat că aţi şti ceva despre uciderea lui Mike Braxton. Trebuie să veniţi la secţie să răspundeţi la nişte întrebări.

Clay îşi încleştă fălcile.

– Vă aşteptaţi să las baltă orice voiam să fac...

Se opri. N-am spus nimic, dar ştia la ce mă gândeam. Nu ajuta la nimic să atragi antipatia poliţiştilor. Adoptând metoda ofensivă ar fi putut să-i facă pe aceştia să bată în retragere dacă nu aveau vreun motiv anume să-l

aresteze, dar era prea riscant. Dacă-i scoteai din sărite, s-ar fi putut hotărî să percheziţioneze maşina şi chiar pe Clay. Poliţiştii din oraşele mici sunt recunoscuţi pentru faptul că nu respectă procedurile normale. În mod legal, nu l-ar fi putut obliga să discute cu ei, dar era puţin probabil să descopere o cât de mică dovadă a activităţilor noastre din acea dimineaţă printr-o simplă conversaţie.

Clay a declarat că le poate acorda o oră. A mers la secţie pe locul din spate al maşinii de poliţie. L-am urmat în Explorer. Telefonul anonim fusese dat cu siguranţă de unul din mutt-i, în încercarea de a ne atrage într-o capcană. Văzându-mă într-o altă maşină, mutt-ii nu ar fi îndrăznit o ambuscadă. Odată ajunşi la secţie, eram în siguranţă. Mutt-ii n-ar fi atacat o clădire plină de fiinţe umane înarmate.

Sala de aşteptate a secţiei de poliţie era mai mică decât dormitorul meu de la Stonehaven şi amenajarea ei costase probabil mai puţin decât masa mea de toaletă. Avea vreo trei metri pătraţi, o uşă şi două ferestre. De fapt, fereastra dinspre sud nu permitea decât vederea într-o singură direcţie şi dădea într-o cămăruţă şi mai mică. O astfel de fereastră nu prea avea rost, decât dacă luai în considerare faptul că toată secţia fusese iniţial o casă ridicată în perioada depresiunii economice. Cele mai multe încăperi trebuiau să servească unui scop dublu. În cazul improbabil în care poliţiştii trebuiau să supravegheze un suspect sau să ia un interogatoriu vital, e posibil să fi folosit sala de aşteptare ca punct de observaţie. Clay n-a fost supus unui astfel de tratament; a fost condus într-o încăpere mai retrasă de îndată ce am ajuns la secţie.

A doua fereastră, cu grilaj, dădea într-o cuşcă în care o funcţionară de vreo douăzeci şi ceva de ani răspundea la telefoane, oferea informaţii şi supraveghea camera de aşteptare în timp ce primea necontenit de la poliţişti cereri de a bate la maşină documente, de a completa formulare şi de a face cafele. Nu mă întrebaţi de ce fereastra avea gratii. Poate că se temeau că avea să evadeze de acolo. Cele trei scaune din sala de aşteptare erau acoperite cu pluş auriu mâncat de molii, şi lipite cu bandă adezivă deja scorojită. L-am ales pe cel mai bun şi m-am aşezat cu grijă, atentă să nu ating materialul cu vreo parte neprotejată a corpului şi întipărindu-mi bine în minte să-mi spăl hainele de îndată ce aveam să ajung acasă. Am răsfoit teancul de reviste aflat pe o masă din PFL. Cuvântul „Canada” pe un exemplar din *Time* îmi atrase atenţia. Am luat revista, dar văzând că articolul era despre referendumul din Quebec, am pus-o la loc. Nu numai că era un subiect care garanta vindecarea insomniei la nouăzeci la sută dintre canadieni, dar, dacă nu se întâmplase ceva cu

adevărat drastic acasă în decursul săptămânii trecute, însemna că revista era veche de cinci ani. Curat articol de actualitate!

Mi-am ridicat privirea pentru a o vedea pe funcţionară supraveghindu-mă cu acea expresie rezervată în mod normal cerşetorilor şi câinilor turbaţi. L-am văzut prin fereastră pe poliţistul tânăr care venise la Stonehaven aplecându-se peste birou şi vorbind cu funcţionara. Am bănuit că eu eram subiectul de conversaţie, de vreme ce amândoi se holbau la mine. Ceva îmi spunea că nu discutau despre condiţia degradantă a pantofilor mei sport, marca Reebok, uzaţi şi decoloraţi. Îi repovestea fără îndoială escapada mea din pădure. Exact ceea ce-mi trebuia! Avusesem nevoie de zece ani ca să-mi fac o reputaţie bună în Bear Valley, pentru a o distruge într-o singură zi, alergând prin pădure în pielea goală într-o dimineaţă rece de primăvară şi permiţând să mi se descopere hainele făcute ferfeniţă în urma unui ritual sado-masochist bizar. Oraşe precum Bear Valley au un loc special pentru femeile ca mine – oaspete de onoare la picnicul şi rugul anual de vară.

În timp ce frunzăream revistele, uşa de la camera de aşteptare s-a deschis. Mi-am ridicat privirea pentru a-l vedea intrând pe Karl Marsten, urmat de Thomas LeBlanc. Marsten purta pantaloni de stofă kaki, pantofi de piele de o mie de dolari şi un tricou de golf de firmă. N-am observat ce purta LeBlanc. Nimeni n-ar fi făcut-o în afară de Marsten. Acesta păşea agale, cu aerul degajat şi natural al celui care petrecuse ani întregi învăţând să se comporte astfel. Îşi ţinea mâinile în buzunare, atât cât trebuia pentru a arăta relaxat, dar nu atât de adânc pentru ca pantalonii să-i atârne într-o parte sau să facă cute. Zâmbetul numai pe jumătate era un amestec perfect de interes, plictiseală şi amuzament. În clipa când i-a adresat acest zâmbet funcţionarei, aceasta s-a îndreptat în scaun, netezindu-şi bluza cu mâinile. Marsten murmură ceva, iar femeia roşi şi se foi pe scaun. Marsten se aplecă spre bare şi mai rosti câteva cuvinte. Apoi se răsuci spre mine şi dădu ochii peste cap. Am clătinat din cap. Singura trăsătură care-i făcea cinste lui Karl Marsten era că îşi dădea seama exact cât de falsă îi era comportarea.

– Elena, zise el, aşezându-se pe scaunul de lângă mine. Vorbea încet. Nu în şoaptă, dar destul de încet pentru ca funcţionara să nu poată trage cu urechea din cuşca situată de cealaltă parte a încăperii. Arăţi bine.

– Nu te obosi cu complimentele, Karl.

Izbucni în râs.

– Am vrut să spun că arăţi surprinzător de bine pentru cineva care s-a certat cu Zachary Cain. Bănuiesc că de acolo ţi se trage zgârietura de pe obraz. Şi mai bănuiesc că a dispărut din peisaj.

– Cam aşa ceva.

Marsten se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele, evident foarte interesat de trecerea în altă lume a partenerului său.

– Nu te-am văzut de o bucată de vreme. Cât a trecut de atunci – doi ani? Prea mult. Nu te uita aşa, că nu mă dau la tine. Dumnezeu mi-a dat câteva grame de creier. Pur şi simplu am vrut să spun că mi-a fost dor să vorbesc cu tine. Eşti întotdeauna o companie care trezeşte curiozitatea cuiva, dacă nu şi altceva.

LeBlanc se aşeză de cealaltă parte a mea. L-am ignorat. Dacă puteam să aleg, aş fi preferat mai degrabă să vorbesc cu Marsten decât cu bărbatul care îl omorâse pe Logan.

– Am citit vreo două articole pe care le-ai publicat, continuă Marsten. Bine scrise. Se pare că ai o carieră de succes.

– Nu la fel de plină de succes ca a altora, am replicat eu, aruncând o privire spre Rolex-ul său. Cumpărat sau furat?

Ochii îi sclipiră.

– Ghiceşte.

Am reflectat o clipă.

– Cumpărat. Ar fi fost mai uşor – şi mai ieftin – să-l furi, dar nu eşti tu omul care să poarte bijuteriile altcuiva. Deşi n-ai avea nimic împotrivă să-l cumperi cu banii pe care i-ai obţinut furând bijuteriile altcuiva.

– Ai nimerit-o, ca întotdeauna.

– Afacerile trebuie să fie înfloritoare.

Marsten râse din nou.

– O duc destul de bine, mulţumesc, luând în considerare faptul că sunt al naibii de nepriceput la altceva. Şi, pentru că veni vorba, cu câteva luni în urmă am pus mâna pe un obiect care m-a făcut să mă gândesc la tine. Un colier de platină cu un pandantiv în formă de cap de lup. Minunată lucrătură. De fapt, capul e lucrat în filigran de platină, iar ochii sunt două smaralde. Foarte elegant. M-am gândit să ţi-l trimit, dar mi-am zis că o să ajungă în primul coş de gunoi.

– Excelentă intuiţie.

– Totuşi, n-am renunţat. Dacă-l vrei, e al tău. Fără nicio obligaţie. Ţi s-ar potrivi – o uşoară ironie, pe care sunt sigur că o vei aprecia.

– Ştii ceva, sunt surprinsă că te-ai implicat în toată afacerea asta. Credeam că nu-ţi place Daniel.

Marsten oftă teatral.

– Trebuie să discutăm afaceri?

– Nu mi te-am imaginat niciodată ca anarhist.

– Anarhist? Marsten izbucni în râs. Puţin probabil. Ceilalţi au motivele lor pentru a-i vrea morţi pe toţi membrii Haitei, cele mai multe având legătură cu

permisiunea de a se deda la nişte obiceiuri destul de dezgustătoare şi antisociale. Haita nu mi-a creat niciodată probleme. Bineînţeles, pe de altă parte, nici n-au făcut nimic pentru mine. Aşadar, într-un gest de reciprocitate, nu-mi pasă ce se întâmplă cu ea. Eu nu vreau decât un teritoriu.

– Şi dacă l-ai avea, ai renunţa la luptă?

– Abandonându-mi camarazii anarhişti? Ăsta ar fi un act al unui ticălos abject şi fără scrupule, al cuiva complet absorbit în creşterea continuă a averii pe spinarea celorlalţi. Ţi se pare că ăsta aş fi eu?

LeBlanc scoase un sunet de nerăbdare lângă mine. Înainte de a-mi putea relua conversaţia cu Marsten, acesta făcu un semn cu mâna spre celălalt bărbat.

– Tipu' ăsta dorea să te cunoască, declară Marsten. Când te-a văzut mergând după maşina poliţiei până în oraş, s-a hotărât că vrea să-ţi vorbească. L-am însoţit să vă fac cunoştinţă. Ţipă dacă începe să te plictisească. O să citesc o revistă. Marsten trase una la întâmplare din teanc. *Hunter's Digest*. Hmmm. Poate mai învăţ câte ceva...

Se aşeză mai bine în scaun şi o deschise. LeBlanc îi aruncă o privire plină de dispreţ. Evident, hotărâse deja că era un vârcolac de mâna a treia, care de-abia îşi merita numele. Mare greşeală. Dacă ar fi trebuit să-l numesc pe cel mai periculos mutt din ţară, ar fi trebuit să dau cu banul între Marsten şi Daniel. Cum îşi câştigase el această reputaţie? Ucigând mai multe fiinţe umane decât oricine altcineva? Punând pe jar Haita şi creându-ne probleme? Nu şi nu. Marsten era unul din puţinii vârcolaci care nu ucideau fiinţe umane. Ca multe alte lucruri, aşa ceva era sub demnitatea sa. În ceea ce privea relaţiile sale cu Haita, atunci când ne întâlnea era la fel de politicos şi manierat cum era cu mine în acel moment. Cu toate acestea, îl supravegheam mai atent decât pe oricare alt mutt în afară de Daniel. De ce? Pentru că dădea dovadă de o tenacitate uimitoare, fiind capabil să se concentreze asupra scopului urmărit într-un mod care rivaliza cu cel al lui Clay. Când Marsten se muta într-un oraş nou, se întâlnea cu vârcolacii din zonă, îi invita la o cină scumpă, stătea cu ei la taifas, le dădea un singur avertisment să plece din oraş, iar dacă nu erau plecaţi până la miezul nopţii, îi ucidea. Ceea ce dorea, obţinea... fără remuşcări şi fără ranchiună. Iar acum, îşi dorea un teritoriu. Făcuse valuri de câţiva ani despre o posibilă stabilire într-un singur loc, un fel de „ieşire la pensie". Haita îl ignorase. Acum se săturase de aşteptare. Astăzi stătuse lângă mine, felicitându-mă pentru articolele mele şi oferindu-mi bijuterii. A doua zi putea să mă scoată complet din joc dacă i-aş fi stat în cale. Nimic personal – dar ăsta era stilul lui.

IMPRESII

LeBlanc mă studie timp de cel puţin zece minute, aşa cum un entomolog examinează un nou tip de insectă. Voiam să plec. Poate că ăsta era planul. Javra asta să se holbeze ca prostu' la mine îndeajuns de mult pentru a mi se face greaţă, fiind nevoită să intru în toaletă, acolo unde el şi cu Marsten puteau cu uşurinţă să mă încolţească. Am încercat numai să-mi reamintesc că LeBlanc îl omorâse pe Logan şi îl atacase pe Jeremy, dar n-am putut. Am continuat să mă gândesc la femeile pe care le omorâse, la detaliile pe care le citisem în albumul găsit în camera de motel. Voiam să-l ucid – pentru Logan. Pentru celelalte, îl doream mort, dar nu voiam s-o fac eu însămi, pentru că ar fi necesitat un contact fizic.

M-am forţat să uit toate aceste lucruri şi să mă concentrez asupra persoanei sale. Viaţa nu fusese prea darnică cu Thomas LeBlanc în ultimii ani. Se schimbase mult – şi nu în bine – faţă de bărbatul fercheş din fotografia făcută în arest. Nu că ar fi fost slinos sau neras – unul din lucrurile la care o persoană obişnuită se aşteaptă de la un ucigaş psihopat. Arăta ca un muncitor oarecare, de vreo treizeci şi ceva de ani, cu blugi obişnuiţi, un tricou decolorat şi pantofi sport de la Wal-Mart[1]. Mai câştigase în greutate, dar, din păcate, surplusul era de muşchi, nu de grăsime.

– Voiai să vorbeşti cu mine? am rostit în cele din urmă.

– Mă întrebam de ce se face atâta caz de tine, răspunse el, aruncându-mi o privire care spunea că încă se mai întreba.

LeBlanc continuă să se holbeze la mine în linişte. Mi-a trebuit toată tăria de care dispuneam pentru a rămâne lângă el. M-am străduit să privesc lucrurile în perspectivă: el era un vârcolac nou, eu unul experimentat. O bagatelă. Dar sistemul de referinţe continua să se schimbe. Prăzile sale preferate erau femeile – eu eram femeie. Indiferent cât de logic încercam să gândesc, indiferent cât de dură căutam să arăt, bărbatul ăsta mă înspăimânta. Mă înspăimâna până în măduva oaselor, acolo unde logica şi raţiunea nu puteau pătrunde.

După câteva minute, o umbră se profilă de partea cealaltă ferestrei cu vedere într-un singur sens. Dornică de puţină distracţie, m-am ridicat şi am păşit într-acolo. Clay se afla în cealaltă încăpere. Stătea la o masă, lăsat atât de mult pe spătarul scaunului, încât picioarele din faţă ale acestuia erau în aer. Nu avea cătuşe şi nu era păzit; nu fusese bătut sau lovit. Bine. Până atunci.

– Ăsta-i el? întrebă LeBlanc din spatele meu. Abominabilul Clayton Danvers? Spune-mi că nu-i el.

Am continuat să-l privesc pe Clay.

[1] Lanţ naţional de magazine, cu sediul central în Bentonville, Arkansas. (n. tr.)

– Ce mama dracului, mârâi LeBlanc. Unde naiba v-a găsit Haita pe voi doi? La un turneu de volei pe plajă? Bine bronzat tipu'. Şi ce cârlionţi drăguţi! LeBlanc scutură din cap. Nici măcar nu-i atât de mare ca mine. Cât are? Sub un metru optzeci? O sută de kilograme cu tot cu cizme şi tocuri de oţel? Iisuse! Mă aşteptam la o gorilă mai mare decât Cain şi ce-mi e dat să văd? Următorul star din *Baywatch*[1]. După cum arată, cred că are coeficientul de inteligenţă cam mic. Poate să mestece gumă şi să se încheie la pantofi în acelaşi timp?

Clay încetă să se mai balanseze pe scaun şi se răsuci spre fereastră. Se ridică, traversă camera şi se opri în faţa mea. M-am aplecat înainte, cu o mână lipită de sticlă. Clay îşi apropie vârfurile degetelor de ale mele şi zâmbi. LeBlanc sări înapoi.

– La dracu'. Am crezut că prin fereastra asta nu se poate vedea decât într-o singură direcţie.

– Aşa e.

Clay îşi răsuci capul spre LeBlanc şi rosti o vorbă. Apoi uşa încăperii se deschise şi unul din poliţişti îl strigă. Clay îmi rânji, apoi ieşi din cameră după poliţist. Un val de încredere renăscută îmi străbătu tot corpul.

– Ce-a zis?

– „Aşteaptă-mă".

– Ce?

– E o provocare, murmură Marsten din cealaltă parte a sălii de aşteptare, fără a-şi ridica privirea din revistă. Te invită să rămâi prin preajmă pentru a-l cunoaşte mai bine.

– Ai de gând să rămâi şi *tu*? întrebă LeBlanc.

Buzele lui Marsten se curbară într-un zâmbet subţire.

– Pe mine nu m-a invitat.

LeBlanc trase zgomotos aer în piept.

– Pentru o adunătură de monştri ucigaşi, nu sunteţi decât nişte tâmpiţi. Cu toate regulile, provocările şi falsa voastră bravură ostentativă. Flutură mâna spre mine. Ca şi tine. Stai acolo atât de nonşalantă, prefăcându-te că nu eşti câtuşi de puţin neliniştită de faptul că suntem amândoi cu tine în cameră.

– Nu sunt.

– Ar trebui. Ştii cât de repede te-aş putea ucide? Eşti la jumătate de metru. Dacă aş avea un pistol sau un cuţit ai fi moartă înainte de a avea timp să ţipi.

– Chiar aşa? Ca să vezi.

Obrazul lui LeBlanc se contractă.

---

[1] Serial de televiziune (1989-1999, 1999-2001 ca *Baywatch Hawaii*) cu David Hasselhoff şi Pamela Anderson în rolurile principale. (n. tr.)

– Nu mă crezi, aşa-i? Cum de ştii că nu am un pistol? Nu există detector de metale la uşă. Aş putea scoate chiar acum unul din buzunar, te-aş putea ucide şi aş ieşi pe uşă în treizeci de secunde.

– Atunci, fă-o. Ştiu, ştiu că nu-ţi plac micile noastre jocuri, dar fă-mi pe plac. Dacă ai un pistol sau un cuţit, scoate-l. Dacă nu, prefă-te c-o faci. Dovedeşte că poţi.

– N-am nevoie să dovedesc nimic. Cu siguranţă nu unei deştepte cu gura mare...

Făcu un gest cu mâna prin aer. I-am înşfăcat-o şi i-am frânt încheietura. Osul pocni cu un zgomot sec. Funcţionara ridică privirea, dar LeBlanc stătea cu spatele la ea. I-am zâmbit şi femeia şi-a văzut mai departe de treabă.

– Căţea... ticăloasă, gâfâi el, strângându-şi mâna la piept. Mi-ai rupt încheietura.

– Deci am câştigat.

Se înroşi la faţă de mânie.

– Îngâmfata drac...

– Nimănui nu-i place un păMpălău plângăreţ. Scrâşneşte din dinţi şi suportă. Nimeni nu plânge în jocurile vârcolacilor. Nu te-a învăţat Daniel?

– Cred că ai uzat prea mult de primirea călduroasă a cuiva, declară Marsten, ridicându-se în picioare şi aruncând calm revista pe masă.

Văzând că LeBlanc nu se mişcă, Marsten se apropie de el şi întinse mâna să-l apuce de braţ. LeBlanc îl evită, făcând un pas în lateral, mă fixă o clipă cu o privire urâtă şi ieşi cu paşi mari din încăpere.

– Plăcerile meseriei de dădacă, rosti Marsten. O să plec şi eu acum. Salută-l pe Clayton din partea mea.

Părăsi sala de aşteptare.

Am rămas nemişcată, cu inima bătându-mi puternic în piept. Reuşisem. Îmi ascunsesem frica sub masca unei false bravade şi LeBlanc nu observase diferenţa. Floare la ureche. Îl puteam învinge fără probleme pe acest mutt. Atunci de ce oare simţeam cum mi se zbătea inima în piept ca a unui iepure prins într-o capcană?

Douăzeci de minute mai târziu, stăteam încă în sala de aşteptare, încercând din greu să găsesc ceva de citit. Un articol din *Cosmopolitan* îmi atrase atenţia. Se intitula: „Dezbaterea constructivă: Întărirea relaţiei cu iubitul tău sau îndepărtarea lui”. Părea interesant, în special partea referitoare la îndepărtarea iubitului, dar m-am forţat să pun revista jos. *Cosmo* nu-mi ajunge niciodată la suflet. Articolele lor pun întotdeauna întrebări de genul „Cum aţi reacţiona dacă iubitul v-ar anunţa că a acceptat un serviciu în Alaska?” Bucuria nu este niciodată una din opţiuni. Mutare în Alaska? La dracu’, iubitul meu are

treizeci şi şapte de ani şi încă nu s-a mutat din casa părinţilor. Unde erau întrebările relevante pentru viaţa mea? Ce-aţi zice de „Cum aţi reacţiona dacă părul şi urmele de picioare ale iubitului ar fi găsite lângă un om mort?” Arătaţi-mi aşa ceva în *Cosmo* şi aveţi un nou abonat.

Căutam altceva de citit când Clay a păşit în sala de aşteptare. Funcţionara s-a înveselit brusc. A zâmbit şi a murmurat ceva ce n-am putut auzi. Drept răsplată, nu a obţinut decât o privire fixă şi o strâmbătură din buze. Dispoziţia bună i-a dispărut instantaneu de pe chip şi s-a întors din nou la maşina de scris. Aproape că mi-a părut rău pentru ea. Clay poate fi atât de cuceritor!

– Ai primit pedeapsa cu moartea? l-am întrebat în timp ce se apropia.

– Numai în visele tale. O porcărie, scumpo. O adevărată porcărie şi am ratat şi prânzul.

– Ar trebui să-i dai în judecată.

– S-ar putea chiar s-o fac. Se îndreptă spre uşă şi o ţinu deschisă pentru mine. Deci ai avut vizitatori?

– Marsten şi LeBlanc.

– Ce voia Marsten?

– Mi-a oferit un colier.

– În schimbul a ce?

– Nimic. Doar Karl comportându-se ca el însuşi. La fel de politicos ca întotdeauna, ignorând total mica problemă de a fi în tabere opuse în timpul unei bătălii sângeroase pe viaţă şi pe moarte. Apropo de moarte, LeBlanc s-a lăudat că ar putea să mă omoare în sala de aşteptare. I-am frânt încheietura mâinii. N-a fost impresionat.

– Bine. De ce venise?

– Bănuiesc că voia să se holbeze la mine. Şi n-a părut prea impresionat de ceea ce a văzut.

Clay a pufnit şi ne-am îndreptat spre parcare.

* * *

Am lăsat maşina pe aleea din faţa intrării. Jeremy ne-a deschis uşa.

– N-aţi ajuns la prânz. S-a întâmplat ceva?

– Nee, răspunse Clay. Am fost târât până la poliţie pentru nişte întrebări.

– *După* ce am terminat cu Cain, am completat eu, înainte ca Jeremy să facă infarct. Aş fi sunat de la secţie, dar telefonul era public. Poliţiştii ne-au tras pe dreapta când ne întorceam, după ce am scăpat de cadavru. Se pare că Daniel le-a vândut un pont cum că Clay ar şti ceva despre moartea lui Mike

Braxton. Cred că spera să fim prinşi înainte de a scăpa de trupul lui Cain. Dar n-a avut norocul ăsta.

– Cât de mult pare a şti poliţia?

– Nu multe, răspunse Clay. Întrebările au fost destul de generale. Încercau să culeagă informaţii.

– Au percheziţionat maşina?

– Greu de spus, am răspuns eu. Un poliţist s-a uitat îndelung prin ferestre şi a verificat sub şasiu. Se prefăcea că nu era interesat decât de maşină ca atare, câtă greutate poate duce, cum se comportă pe teren accidentat, treburi de genul ăsta. Pe de altă parte, poate ăsta era modul său subtil de a face cercetări.

– Minunat, rosti Jeremy, clătinând din cap. Haideţi să mâncaţi repede. Trebuie să plecăm.

– Te-ai gândit cum să-i transmiţi mesajul lui Daniel? l-am întrebat eu.

Jeremu făcu un gest cu mâna.

– N-a fost o problemă. I l-am transmis deja.

– A răspuns?

– Da, dar n-are legătură cu ceea ce urmează să facem acum. Grăbiţi-vă. N-avem prea mult timp la dispoziţie.

– Unde mergem? se interesă Clay, dar Jeremy era deja în casă.

În mai puţin de o oră, eram toţi cinci în Explorer. Era pentru prima dată când Haita n-avea nevoie de mai multe maşini pentru a merge împreună. Nu mai rămăsesem decât cinci. Desigur, remarcasem acest lucru şi înainte, dar nu-l *realizasem* cu adevărat până în clipa când goneam pe autostradă într-o singură maşină. Numai cinci. Patru bărbaţi şi o femeie care nici măcar nu era sigură dacă se considera ca făcând parte din grup. Ar mai fi existat o Haită dacă părăseam Stonehaven-ul? Ar fi putut doi taţi şi doi fii să formeze o Haită? Mi-am alungat gândul din minte. Haita avea să supravieţuiască, cu sau fără mine. Întotdeauna o făcuse. În plus, nu era nicio grabă să-mi declar independenţa acum sau în viitorul apropiat. Aveam de gând să mă întorc în Toronto după ce toată această afacere urma să se termine, dar, aşa cum spusese Jeremy, nu era nevoie să iau o decizie pripită în ceea ce privea statutul meu în Haită.

Mergeam la aeroport să-l întâmpinăm pe Jimmy Koenig. Un comitet surpriză de bun venit. Jeremy aflase că sosea în New York la 19:10, cu o cursă din Seattle. Nu mă întrebaţi cum aflase. Bănuiesc că informaţia apăruse ca rezultat al câtorva telefoane, câtorva minciuni şi a nenumărate cuvinte politicoase. Metoda obişnuită a lui Jeremy. Uluitor cât de multe lucruri se

puteau afla de la funcţionarii liniilor aeriene, recepţionerii motelurilor, angajaţii companiilor telefonice şi ai altor servicii numai debitând o poveste plauzibilă pe un ton excesiv de politicos. După cum am spus, bănuiesc că aşa procedase Jeremy. N-a menţionat niciodată cum a obţinut informaţia. De altfel, n-o făcea niciodată. Dacă ar fi fost altcineva, l-aş fi suspectat că ar fi vrut să se dea mare, precum un magician care scoate un iepuraş din joben, fără să dezvăluie nimănui trucul. În cazul lui, ştiam că nu exista un astfel de motiv. Ar fi considerat că, oferindu-ne o explicaţie, s-ar fi dat mare, aşteptându-se să fim daţi pe spate de isteţimea lui.

Planul era să-l întâlnim pe Koenig la ieşire, să-l ajutăm să-şi care bagajele şi să-l escortăm cu mare pompă până în Bear Valley, după ce ne vom fi cunoscut mai bine în jurul unor pahare la un bar. Zău.

Bine, bine! Nu ăsta era planul.

Planul era să-l terminăm pe nenorocitul de mutt înainte de a apuca să vadă Empire State Building. Trecuse timpul unor abordări atente ale problemei. În cele din urmă, sosise vremea acţiunii.

RĂZBUNARE

Cursa de la Seattle avea patruzeci de minute întârziere, un lucru bun, de altfel, având în vedere faptul că am ajuns la aeroport cu douăzeci de minute după ora la care ar fi trebuit să aterizeze avionul. Un accident al unui tractor cu remorcă ne-a întârziat cu aproape o oră. Antonio a pătruns ca o vijelie în aeroport la şapte şi treizeci de minute, după ce s-a strecurat prin trafic ca un adevărat şofer de taxi din New York, şi ne-a lăsat în faţa uşilor de la intrare două minute mai târziu. Până ce a găsit un loc de parcare şi ni s-a alăturat, cursa lui Koenig a aterizat. Reuşisem, dar la limită. Nu eram sigură dacă putea fi considerat un semn bun sau unul rău.

Am aşteptat la o depărtare apreciabilă de mulţimea de prieteni, rude şi şoferi şi am urmărit debarcarea pasagerilor. Jimmy Koenig era uşor de depistat. Înalt şi costeliv, cu o faţă care putea fi cea a lui Keith Richards[1] într-o zi proastă. Îşi arăta fără greş cei şaizeci şi doi de ani, răzbunarea propriului corp pentru cei cincizeci în timpul cărora fusese supus la toate testele de efort cunoscute fiinţelor umane. Prea multă băutură, prea multe droguri şi mult prea multe dimineţi în care se trezise în camere nefamiliare de hotel, în compania unor femei şi mai necunoscute. Oamenii care munceau la scenariul campaniei

[1] Chitarist şi compozitor englez, unul din întemeietorii formaţiei Rolling Stones. (n. tr.)

de reclame „Spune pur şi simplu nu”[2] ar fi trebuit să angajeze tipi precum Jimmy Koenig. Odată faţa sa prezentată la televizor, toţi tinerii cu un gram de vanitate în ei ar fi renunţat la băutură şi droguri pentru toată viaţa. Puteţi să mă credeţi.

Koenig nu călătorea singur. Coborî din avion cu un tip care arăta ca escorta sa de la FBI – în jur de treizeci şi ceva de ani, bine ras şi fercheş, costum negru şi ochelari de soare negri. Deşi ochii îi erau ascunşi în spatele lentilelor, capul i se răsucea în toate părţile, ca şi cum ar fi scanat împrejurimile. Aproape că am aşteptat să văd cătuşele cu care ar fi trebuit să fie legat de Koenig. S-au oprit la ieşirea din tunel şi au schimbat câteva cuvinte în grabă. Tipul de la FBI părea enervat, dar Koenig nu s-a lăsat intimidat. După câteva minute, individul s-a îndreptat spre zona de ridicare a bagajelor. Koenig a luat-o spre sala de aşteptare şi s-a lăsat să cadă pe scaunul cel mai apropiat.

– Clay şi Elena, luaţi-l în primire pe Koenig, zise Jeremy. Tonio şi cu mine mergem după prietenul său. Nick?

– Rămân cu Clay.

Jeremy aprobă din cap şi porni cu Antonio spre zona bagajelor. După ce eu şi Clay am discutat tactica de abordare, Clay şi Nick au pornit să se amestece prin mulţimea de pasageri. Am aşteptat să dispară din câmpul meu vizual, apoi am înconjurat o zgomotoasă reuniune de familie şi m-am îndreptat spre locul în care se afla Koenig. Ajunsă lângă el, am rămas în spatele scaunului şi am aşteptat. Au trecut vreo două minute până şi-a ridicat capul. Mirosi aerul, apoi se răsuci încet.

– Bau, am făcut eu.

Reacţionă aşa cum fac toţi mutt-ii atunci când îi înfrunt. Tremurând de frică, sări de pe scaun şi se repezi spre cea mai apropiată ieşire. Aşa ar fi făcut în visele mele! Mă fixă o clipă, apoi îşi roti privirea în jur, căutându-l pe Clay. Aşa se întâmpla întotdeauna. Mutt-ii începeau să tremure când mă vedeau pentru că asta înseamna, de obicei, că el nu se afla prea departe. Eu nu eram decât un prevestitor al morţii.

– Unde-i? întrebă Koenig, îngustându-şi ochii şi trecând în revistă mulţimea din jur.

– Sunt singură.

– Mda, vezi să nu.

Am dat ocol rândului de scaune şi m-am aşezat lângă el. Respiraţia îi mirosea foarte vag a scotch, ceea ce însemna că nu băuse decât un pahar în avion. Din nou, nu eram sigură dacă era un semn bun sau unul rău. Treaz, era

[2] Campanie TV din anii 1980 şi începutul anilor 1990, adresată copiilor şi adolescenţilor pentru a nu recurge la droguri, alcool şi violenţă; sloganul a fost creat de Nancy Reagan. (n. tr.)

ca un leu fără dinţi, dezagreabil, dar fără să muşte prea tare. Deşi mai însemna şi că mintea şi reflexele îi erau într-o stare perfectă de funcţionare.

– Clay s-a dus să se ocupe de amicul tău cu ochelari negri, am zis eu.

– Amic... Koenig se opri şi mârâi.

– A considerat că mă descurc singură cu tine.

Ochii lui negri sclipiră de furie, resimţind insulta. Bombăni ceva. Eram pe punctul de a-l ruga să repete, când l-am văzut pe Nick apropiindu-se din cealaltă parte. L-am urmărit cu privirea şi am înjurat încet. Koenig ridică brusc capul pentru a privi în jur. Când l-a văzut, prima sa reacţie a fost de uşurare. A început să se relaxeze, apoi s-a încordat din nou. Nick poate că nu era de talia lui Clay, dar, din punctul de vedere al lui Koenig, constituia un motiv mai mare de îngrijorare decât persoana mea.

– Ticălosu' naibii, am murmurat. Nu trebuia să intervină.

Nick rânji, nu un zâmbet prietenos, ci rânjetul unui vânător care îşi mirosea prada. Mări paşii pe măsură ce se apropia de noi. Privirea îi era fixată asupra lui Koenig.

– Nicholas... l-am avertizat încet, în timp ce mă ridicam în picioare.

Koenig căzu în capcană. Gândindu-se că eram preocupată de confruntarea cu Nick, porni ca din puşcă. Nick îmi aruncă un rânjet victorios şi porni în urmărirea sa. Deşi Koenig alerga, nu înainta prea mult. Era ca şi cum fugeai printr-o pădure deasă. Ocolea oameni şi scaune, dar de-abia scăpa de unul, că se lovea de altul. Nick şi cu mine l-am urmat în pas rapid. Nu numai că ne era mai uşor să evităm obstacolele, dar nu părea că îl urmăream. Luând în considerare înfăţişarea lui, nimănui nu i se părea ciudat că străbătea în fugă aeroportul, încercând să scape de nişte urmăritori invizibili. Oamenii considerau probabil că era beat, drogat sau pradă amintirilor dintr-o viaţă anterioară de hippy de prin anii şaizeci. Înjurau când erau îmbrânciţi sau răsturnaţi la pământ, dar nimeni nu se opunea.

Nick şi cu mine îl flancam din ambele părţi, folosind aceeaşi metodă ca la vânătoarea de cerbi. Lasă-l să alerge şi fă-l să se îndrepte spre linia de sosire. Şi oare cine aştepta acolo? Eram aproape surprinsă că picase într-o astfel de capcană. Dar mutt-ii nu vânează cerbi. Modelul respectivului şiretlic putea să fi fost întipărit în memoria lui, dar nu se obosise niciodată să-l folosească, aşa încât nu îl recunoscu atunci când fu aplicat chiar asupra lui.

Am luat urma mirosului lui Clay şi l-am mânat ca pe o vită pe Koenig afară din sala de aşteptare, printr-un hol pustiu, spre o scară îngustă. Clay sări de pe casa scărilor, îl apucă de beregată şi îi frânse gâtul. O acţiune cu adevărat la limită, dar nu ne puteam permite să-l interogăm într-un aeroport. Jeremy ne-a spus să-l ucidem, ceea ce Clay a făcut cu o eficienţă absolută.

Chiar înainte ca Koenig să se prăbuşească fără vlagă la pământ, Clay îl şi îndesase în întunericul de sub scări.

– Îl lăsăm aici? am întrebat eu.

– Nu, există o ieşire pe acolo. Am văzut lăzi de gunoi afară. Îl duc acolo dacă voi staţi de pază.

– Ai nevoie de amândoi? am întrebat eu. Poate Tonio şi Jeremy au nevoie de ajutor.

– Bună idee. Du-te după ei. Nick poate face de pază şi singur.

Am plecat.

* * *

Până când am ajuns în zona de recuperare a bagajelor, cei mai mulţi pasageri din cursa cu care venise Koenig plecaseră deja. Mai rămăseseră câţiva, cărora, inevitabil, li se pierduseră bagajele; aceştia stăteau lângă banda rulantă, holbându-se încremeniţi la ea. Priveau şi examinau cu atenţie fiecare grămadă de bagaje care le trecea prin faţă, sperând vag ca bagajul lor să fie într-un fel sau altul acolo, ascuns vederii, refuzând să creadă că fusese devorat de zeul-demon al bagajelor pierdute. Individul cu figură de agent FBI nu era printre ei. Nici Jeremy sau Antonio. Am aruncat în jur o ultimă privire şi am pornit înapoi pe drumul pe care venisem.

În zona toaletelor l-am zărit pe individ. Am încercat să-i simt mirosul de vârcolac, dar se pierdea printre duhorile străinilor. Nu le-am simţit nici pe cele ale lui Jeremy sau Antonio, lucru deloc surprinzător. În primul rând, având în vedere mulţimea de oameni care străbăteau culoarul în sus şi în jos, aveam noroc dacă puteam mirosi vreo urmă. În al doilea, Jeremy se apropia probabil dintr-o altă direcţie, fiind mai puţin înclinat spre treburi copilăreşti, cum ar fi fost să se apropie de pradă şi să facă „Bau!”

Am luat urma noului vârcolac, atentă să rămân la o oarecare distanţă, pentru a nu mă ciocni de el şi a-i da lui Jeremy planurile peste cap, oricare ar fi fost ele. Mă aşteptam ca mutt-ul să se întoarcă în sala de aşteptare, acolo unde era Koenig. N-a făcut-o. În schimb, s-a îndreptat spre o ieşire laterală. L-am urmărit de-a lungul unei zone de acces care părea să fie folosită drept rampă de încărcare. Mai departe, spre o parcare.

Dar, din nou, direcţia spre care se îndrepta nu se potrivea deloc cu aşteptările mele. În loc să pătrundă în parcare, se îndreptă spre o altă rampă. În timp ce mă pregăteam să-l urmez, un muget asurzitor a spulberat tăcerea din jur şi m-am răsucit la timp pentru a vedea un motostivuitor accelerând în spatele meu. Am sărit într-o parte. Pe când trecea în viteză pe lângă mine, şoferul a arătat cu degetul spre parcare fără să încetinească, evident prea

ocupat pentru a-şi face griji de turiştii care hoinăreau prin ceea ce probabil că era o zonă cu acces limitat. Mi-am continuat drumul, stând foarte aproape de perete, gata să mă ascund într-un refugiu dacă cineva şi-ar fi făcut apariţia.

Am alergat spre capătul rampei, dar mutt-ul dispăruse. Am încercat să-i miros urma. Tot nimic, pierdută prin izurile utilajelor şi gazele de eşapament. Am început să bănuiesc că nici Jeremy, nici Antonio nu erau prin apropiere. Aerul era saturat de vapori de benzină şi motorină. Probabil că renunţaseră de mult. Eram pe punctul de a mă întoarce când, trecând de un colţ, l-am văzut la mai puţin de şase metri în faţă. Am făcut rapid un pas înapoi, m-am oprit, am ascultat şi mi-am cumpănit opţiunile. Dacă nu eram foarte sigură că Jeremy şi Antonio se aflau prin preajmă, ar fi trebuit să bat în retragere. Jeremy avea să mă frece la ridiche dacă m-aş fi dus singură după mutt, chiar dacă aş fi reuşit să-l ucid. Ştiam lucrul ăsta, dar tentaţia era prea mare. Încredinţându-mă în sinea mea că tot ce doream era să văd scena mai bine, m-am târât înainte.

Când am depăşit din nou colţul, mutt-ul dispăruse iar. Aproape lipită de peretele clădirii din stânga mea, m-am strecurat de-a lungul rampei şi l-am găsit. Am parcurs împreună vreo cinci sau şase metri. Apoi, individul s-a oprit şi a privit în jur, ca şi cum s-ar fi orientat. M-am lipit de perete şi am aşteptat. Când a pornit din nou, am rămas locului, lăsându-l să se îndepărteze. Eram atât de concentrată asupra prăzii, încât n-am auzit paşii apropiindu-se din spate. M-am răsucit prea târziu. Un braţ m-a înşfăcat de gât şi m-a împins cu putere în perete.

– Elena, rosti LeBlanc. M-am gândit că te voi întâlni aici.

Mi-am întors capul pentru a privi în lungul rampei, aşteptându-mă ca individul să revină. Dar el dispăruse.

– Un prieten de-al tău? se interesă LeBlanc.

– Al tău, nu al meu.

LeBlanc ridică din sprâncene, apoi izbucni în râs.

– Ah, acum înţeleg. Îl urmăreai pentru că l-ai văzut discutând cu Koenig, aşa încât ai crezut că e unul de-al nostru. Deducţie greşită, fetiţo. Foarte greşită. Protejatul lui Koenig nu mai e pe lumea asta. N-a supravieţuit Transformării. A murit ieri. Îmi pare atât de rău şi sunt atât de trist... Daniel m-a trimis să-l culeg pe boşorogu' ăla idiot. V-am văzut dând târcoale prin jur, aşa încât m-am retras mai într-o parte şi am urmărit spectacolul. Apoi te-am văzut decolând în grabă şi m-am gândit, ia te uită, poate că n-am venit până aici degeaba.

În timp ce vorbea, m-am încordat, dar înainte de a putea sări, LeBlanc scoase ceva din buzunar. O armă. Ridică pistolul şi îmi lipi ţeava de mijlocul frunţii. Am simţit cum îmi fuge pământul de sub picioare şi mă prăbuşesc. „Opreşte-te", mi-am spus în gând. Se joacă doar. Nu genul cu care eram noi

obişnuiţi, dar tot un joc. Sigur, simţeam pistolul lipit de frunte, dar aveam să găsesc o cale de a ieşi din acea situaţie. Mutt-ii erau bestii previzibile. LeBlanc nu avea să mă ucidă, pentru că eram un premiu mult prea valoros ca să dea cu piciorul în el pentru câteva secunde de plăcere ucigaşă. Eram singura femeie-vârcolac. Ar fi putut încerca să mă violeze, să mă răpească sau să-mi aranjeze puţin figura, dar nu avea să mă ucidă.

Mi-am înghiţit frica. Bravura falsă ţinuse ultima dată. Niciodată să nu schimbi o reţetă de succes!

– Vârcolacii nu folosesc pistoale, am declarat eu. Armele de foc sunt pentru papă-lapte. Tipii ca voi îşi dau seama de asta, nu?

– Taci din gură, se răsti LeBlanc, ridicând arma.

– Bănuiesc că aveai dreptate că nu suntem prea inteligenţi, am continuat eu. Dacă aş fi fost deşteaptă, ţi-aş fi rupt încheietura dreaptă. Apropo, în ce stare mai e? Te supără?

– Taci!

– Făceam şi eu conversaţie.

– Dacă vrei să vorbeşti, zise LeBlanc, ţi-aş sugera să începi cu scuzele de rigoare.

– Pentru ce?

Se făcu purpuriu la faţă, iar ochii i se umplură de o expresie pe care am recunoscut-o după o clipă. Ură. O ură animalică, de zece ori mai puternică decât cea pe care o văzusem în acea dimineaţă în secţia de poliţie. Era oare atât de furios pe mine pentru că îi rupsesem încheietura? Gândul a constituit un adevărat şoc. Desigur, cei mai mulţi dintre oameni ar fi supăraţi pentru o astfel de treabă, dar mutt-ii nu făceau, în mod normal, mare caz din aşa ceva, în special dacă *eu* eram vinovata. De fapt, de obicei făceau haz de toată întâmplarea, de parcă, într-un mod pervers, se bucurau că avusesem curajul s-o fac. Cu ani în urmă, îi smulsesem cu dinţii o ureche lui Daniel. Nu îmi purtase pică. Ba mai mult, se simţise mândru din cauza urechii lipsă şi îi povestea oricărui mutt de felul în care se petrecuse toată întâmplarea, ca şi cum acest lucru ar fi dovedit că între noi exista un anumit fel de relaţie personală foarte strânsă. Niciun semn de iubire nu poate fi mai mare decât o mutilare permanentă!

– Din cauza încheieturii? m-am interesat eu. Tu eşti cel care a vrut să dovedească că mă poate ucide cu cuţitul. Eu nu demonstram decât că mă pot apăra.

– Rahat. Ţi-ai zis că e distractiv să-l umileşti pe noul sosit. Şi când ne-am întors acasă, ce crezi că a făcut Marsten? Le-a povestit totul lui Daniel şi lui Olson. I-a făcut să râdă în hohote. Trase piedica pistolului. Vreau să-ţi ceri scuze.

Am reflectat adânc. Scuzele nu erau o mare scofală. Desigur, nu-mi părea rău că o făcusem, dar el n-avea nevoie să ştie lucrul ăsta. Totuşi, cuvintele mi s-au întipărit în minte. „De ce să-mi cer scuze? Ei bine, proasto, pentru că individul are un pistol îndreptat spre capul tău”. Dar, dacă aş fi sigură că nu va avea de gând să-l folosească... N-avea importanţă. N-avea rost să complic şi mai mult situaţia.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te fac să te simţi prost.

– În genunchi?

– Ce?

– Cere-ţi scuze în genunchi.

– Pe dracu’...

Îmi înfipse ţeava pistolului în gură. Involuntar, am muşcat. Durerea mi-a străpuns ca nişte ace falca în clipa în care dinţii au luat contact cu metalul. Am încercat să-mi mişc capul, dar mă ţinea strâns lângă perete. A împins şi mai mult ţeava înăuntru, până când am închis gura complet.

Metalul avea un gust pătrunzător şi infect. Am încercat să-mi retrag limba, dar ţeava pătrunsese prea departe. Inima îmi bătea cu putere, dar nu intrasem în panică. Orice ar fi spus LeBlanc, ştiam că nu avea să mă ucidă. Se aştepta ca ameninţarea cu moartea să fie destul pentru a mă determina să fac tot ce dorea. Urma să îşi dea seama de această greşeală cât de curând. De îndată ce aveam să găsesc o cale de a-mi scoate pistolul din gură. Chiar în timp ce mă gândeam la asta, mi-am dat seama că răspunsul era simplu. Detestam s-o fac, dar era metoda cea mai uşoară.

Am ridicat un picior, mişcare care ar fi trebuit să-i arate că eram gata să îngenunchez. Buzele lui LeBlanc se schimonosiră într-un zâmbet urât şi îmi scoase pistolul din gură.

– Aşa te vreau, zise el. Vârcolac sau nu, tot femeie rămâi. Când se îngroaşă gluma, îţi cunoşti lungul nasului.

Am scrâşnit din dinţi şi am continuat să-mi ţin ochii în jos, ceea ce îi dădu impresia că fusesem pusă la punct.

– Ei bine?

M-am aplecat înainte, lăsând părul să-mi cadă ca o cortină în jurul feţei. Apoi am început să mă smiorcăi.

LeBlanc râse.

– Nu mai eşti atât de ţanţoşă acum, aşa-i?

Triumful i se citea în voce. M-am mai smiorcăit puţin şi am ridicat o mână ca să mă şterg la ochi. Printre şuviţele de păr, nu puteam vedea decât jumătatea de jos a corpului său. Era îndeajuns. După cele câteva secunde de smiorcăit, mâna i se lăsă în jos, cu pistolul lângă picior şi ţeava îndreptată spre pământ. Mi-am dus ambele mâini la faţă, acoperind-o. Apoi mi le-am coborât

din nou, mi-am înfăşurat-o pe cea stângă în jurul pumnului drept şi mi le-am proiectat pe ambele în sus, spre perineul lui. Când s-a dat un pas înapoi, împiedicându-se, am ţâşnit înainte. L-am doborât la pământ şi am început să alerg. Ajunsă pe la jumătatea aleei, am auzit prima împuşcătură. M-am aruncat instinctiv la pământ. Ceva m-a înţepat în umărul stâng. Am atins asfaltul într-o poziţie incomodă, am reuşit să mă ridic din nou în picioare şi mi-am continuat cursa. Au urmat alte două împuşcături într-o succesiune rapidă, dar trecusem deja de colţ.

În timp ce alergam, sângele îmi picura de pe umăr, dar durerea era minimă – nu mai rea ca de la o zgârietură urâtă. Umărul stâng. Iar la aproximativ cincisprece centimetri sub umărul stâng, inima. Îmi ţintise inima. Mi-am scos gândul şi panica din minte. În spatele meu se auzea ropot de paşi. Am cotit după primul colţ, apoi după următorul şi următorul, alergând doar puţin în linie dreaptă, pentru a nu-i oferi o ţintă sigură. Metoda a dat roade pentru vreo cinci minute. Apoi am ajuns pe o alee lungă, a cărei singură ieşire era la capătul celălalt. M-am aplecat şi am rupt-o la fugă mâncând pământul. Totuşi, nu destul de repede. LeBlanc apăru de după colţ înainte ca eu să ajung la capătul aleei. Altă împuşcătură. Un alt plonjon. De data asta, fie n-a ţintit precis, fie m-am mişcat eu mai repede. Glonţul se strivi cu un zgomot puternic într-un container metalic de gunoi. Am schimbat brusc direcţia spre stânga şi am plonjat înainte. Direct în faţa mea se afla o maşină, lângă ea alta, şi alta şi alta. Parcarea. Am simţit cum mă revigorez brusc. Un loc public. Un loc sigur.

Am sprintat, ieşind din raza pistolului şi încercând să găsesc cea mai mare aglomeraţie posibilă în zonă. Asta era cheia. Să ajung printre destui oameni încât LeBlanc să fie nevoit să ascundă pistolul. Dacă n-o făcea, aveam să atrag atenţia asupra lui urlând – un truc feminin aproape la fel de eficient în toată lumea precum izbucnirea în plâns. Am aruncat o scurtă privire în jur, dar n-am văzut pe nimeni, deşi îmi era greu să disting prea multe detalii în timp ce alergam cât puteam de tare. Am ocolit un rând de maşini şi m-am oprit în spatele unei furgonete. Am privit în jur. Nu era nimeni în partea estică a parcării. Am aruncat o privire iscoditoare prin geamul dinspre partea pasagerului, pentru a verifica şi zona vestică. Tot nimeni. Absolut nimeni. Mă aflam fie în zona rezervată angajaţilor, fie într-o parcare pe termen lung.

Vântul îmi aduse în nări mirosul lui LeBlanc.

M-am lăsat iute în patru labe. Respirând adânc, mi-am controlat panica ce mă cuprinsese din nou şi mi-am aplecat capul, pentru a cerceta parcarea de la nivelul solului. O pereche de pantofi sport se vedeau la vreo cincisprezece metri spre dreapta. LeBlanc. M-am rostogolit sub furgonetă şi mi-am întins gâtul, pentru a vedea mai bine în jur. Şirurile de cauciucuri păreau să atingă infinitul în toate direcţiile. După o clipă, am decis că şirul din dreapta părea

mai scurt. Târându-mă pe burtă, m-am deplasat spre partea din faţă a furgonetei, am scos precaută capul şi am privit spre stânga. Nu vedeam nimic dincolo de parcare. În timp ce priveam, o maşină s-a îndreptat spre marginea şirului. Apoi alta. Un fel de drum de acces. Poate numai unul de serviciu, dar acolo unde circulau maşini, trebuiau să fie şi oameni. Am ieşit de sub furgonetă şi am pornit îndoită de mijloc prin spatele maşinilor.

– Hai odată, ieşi de oriunde eşti, îngână monoton LeBlanc.

Continuă după o scurtă pauză:

– Nu-mi plac jocurile, Elena. Vei regreta dacă mă faci să vin după tine. Pot să te fac să regreţi. Mi-ai luat albumul, deci ştii de ce sunt în stare.

M-am deplasat prin spatele unei limuzine şi am privit iscoditor spre cealaltă parte înainte de a traversa un loc de parcare gol. Am prins cu coada ochiului o mişcare rapidă şi mi-am retras brusc capul. Privind pe sub maşină, am văzut pantofii sport ai lui LeBlanc. Am încremenit şi am verificat direcţia din care bătea vântul. Sud-est. Eram împotriva lui. Mi-am ţinut respiraţia, dar ştiam că nu avea nicio importanţă dacă făceam sau nu zgomot. Avea să mă miroasă. Trebuia s-o facă. Pantofii sport au trecut de capătul celălalt al maşinii şi au continuat să meargă. LeBlanc nici măcar nu s-a oprit. Am închis ochii şi am expirat uşor. LeBlanc nu-şi folosea nasul. Un motiv în minus de nelinişte. Am aşteptat până ce pantofii au dispărut din vedere, apoi am început să mă deplasez de-a lungul spaţiului îngust dintre două rânduri de maşini. De fiecare dată când ajungeam într-un loc gol, verificam înainte de a-l traversa. De mai multe ori nu a fost îndeajuns spaţiu între maşini, şoferii lăsându-şi-le la numai câţiva centimetri faţă de cele din rândul opus. Era mai rău decât dacă ar fi trebuit să sprintez prin spaţii deschise. Nu puteam merge decât pe dedesubt sau pe deasupra. Prima dată am încercat să trec pe deasupra, dar n-am reuşit decât să clatin automobilul. Am fost nevoită să-mi ţin respiraţia câteva minute înainte de a fi sigură că LeBlanc nu observase nimic. Apoi am trecut pe sub maşini. Mai încet, dar mai sigur.

Trecusem de a cincisprezecea şi am estimat că mai erau încă zece când am auzit paşi în stânga mea. M-am lăsat la pământ, am rămas nemişcată şi am ascultat. Ştiam că era în stânga mea, iar ultima dată când verificasem, se afla mult mai în spate. Paşii veneau din stânga şi din faţă – şi nu era vorba de pantofi sport. Pantofi cu talpa rigidă ţăcăneau pe asfalt, mişcându-se rapid aproape direct înspre mine. M-am lăsat complet pe burtă şi am privit de sub şirul de maşini. O pereche de pantofi escarpen de culoare maro se deplasa rapid spre şirul de maşini aflat imediat în stânga mea. O femeie care se grăbea spre automobilul ei. M-am gândit să sar în picioare, fluturând din mâini, pentru a-i atrage atenţia. Dar avea să fie îndeajuns un singur martor pentru ca LeBlanc să nu tragă?

– Aha, intonă el.

Am ridicat brusc capul şi am lovit şasiul maşinii cu un bubuit ca de tunet. LeBlanc înjură şi porni în fugă. Am aruncat priviri sălbatice în jur, încercând să-i văd picioarele, pentru a-mi da seama prin ce parte puteam să scap. Femeia. Trebuia să-mi încerc norocul şi să alerg spre ea. Dar nu-i mai auzeam paşii. Era deja în maşină?

– Fir-ar al dracului! urlă LeBlanc. Nu pot să cred, Elena!

M-am oprit. De ce mă striga? Ştia unde eram, nu? Chiar dacă nu m-ar fi strigat, trebuia să fi auzit bufnitura făcută de capul meu în contact cu şasiul maşinii. Sunetul fusese atât de puternic, încât se repercutase în toată parcarea. LeBlanc continua să înjure. Am luat urma sunetului şi i-am văzut pantofii sport la vreo şase metri. Şi, lângă ei, cadavrul unei femei zăcând pe asfalt, cu ochii larg deschişi holbându-se drept la mine de sub o gaură însângerată din mijlocul frunţii. LeBlanc nu urlase pentru că mă văzuse. Zgomotul pe care-l auzisem nu fusese produs de coliziunea capului meu cu maşina. LeBlanc văzuse o mişcare, o femeie mişcându-se rapid, observase cu coada ochiului un păr de culoare deschisă şi trăsese. În timp ce fixam cu privirea femeia moartă, am început să tremur. Mi-am spus în sinea mea că spaima i se datora ei, o fiinţă umană nevinovată, împuşcată într-o parcare. Dar nu era adevărat. Nodul din gât şi bătăile puternice ale inimii nu erau pentru ea. Erau pentru mine. I-am privit cadavrul, cu ochii fixaţi în eternitate, şi m-am văzut pe mine zăcând pe jos. Eu trebuia să fiu acolo. Ucisă într-o clipă. O secundă. Acum în viaţă şi alergând. Apoi moartă. Punct final. Aş fi auzit împuşcătura? Aş fi simţit-o? Aş fi putut muri astăzi, aici, în această parcare. Puteam zace moartă. Această dimineaţă ar fi putut fi ultima în care să mă fi trezit. Aş fi luat ultimul prânz. Cu treizeci de minute în urmă, în aeroport, ultima dată când să-i fi văzut pe Antonio, Nick, Jeremy... Clay. Am început să tremur mai tare. Aş putea muri. Muri cu adevărat. În ciuda tuturor bătăliilor purtate de-a lungul timpului, nu mă gândisem niciodată la aşa ceva. Nu luasem cu adevărat în considerare ce însemna asta. Sfârşitul putea veni într-o secundă imposibil de scurtă. Reflectând acum la toate acestea, chiar eram înspăimântată.

Am simţit junghiuri de durere în pumnii încleştaţi. I-am descleştat şi durerea s-a transformat într-o pulsaţie, ca şi cum ceva mi se mişca pe sub piele. Am ignorat-o. Aveam lucruri mai importante la care trebuia să mă gândesc. Totuşi, senzaţia nu dispărea. Dimpotrivă, se înrăutăţea. Am privit în jos şi am văzut cum degetele mi se retrăgeau şi părul îmi creştea pe dosul palmelor. Nu făcusem nimic pentru a grăbi o Transformare, nici măcar nu mă gândisem la ea. Mi-am scuturat cu putere mâinile şi le-am îndoit, dorind ca Transformarea să înceteze. În timp ce-mi mişcam degetele, noi dureri mi-au

fulgerat prin braţe. Am simţit furnicături în picioare. Am închis ochii şi i-am comandat corpului să se oprească. Spatele mi s-a arcuit. Bluza a început să se sfâşie. „Nu!” a urlat mintea mea. „Nu acum! Opreşte-te!” Nu s-a oprit. Picioarele mi se contractară convulsiv, dorind să-şi facă loc sub corpul meu, dar nu era destul spaţiu. Eram blocată sub un autoturism Volkswagen Broscuţă[1], cu numai câţiva centimetri liberi până la şasiu. Nu mă puteam ridica în patru labe. Nu-mi puteam poziţiona picioarele şi braţele. Am strâns ochii cât de tare am putut şi m-am concentrat. Nu s-a întâmplat nimic. Am simţit primele semnale de alarmă. Între timp, Transformarea s-a accelerat, hainele au început să se rupă, iar corpul să se contorsioneze în poziţii imposibile. Frica era cauza. Frica de a fi prinsă în capcană în această parcare în compania unui ucigaş iniţiase Transformarea, şi acum, frica de a fi prinsă sub maşină o înrăutăţea şi mai mult. Ştiam ce trebuia să fac. Trebuia să ies de sub automobil. Un nou acces de frică a făcut ca trunchiul să mi se ridice brusc, iar spatele să mi se izbească puternic de şasiul maşinii. De data asta, am ştiut că zgomotul era real. Am auzit ca prin ceaţă scrâşnetul pantofilor lui LeBlanc pe asfalt. L-am auzit mormăind ceva. L-am auzit râzând...

M-am arcuit sub „Broscuţă”. Ghearele au râcâit asfaltul. La jumătatea drumului, labele au cedat sub mine şi m-am lăţit pe jos. Fiecare muşchi din membre părea să mi se contracte în acelaşi timp. Un urlet de agonie îmi ieşi din gât. Am strâns cât am putut din fălci. Ochii mi-au ieşit din orbite de durere. Era prea târziu pemtru a inversa Transformarea. Trecusem de jumătate; revenirea ar fi durat mai mult decât continuarea. Mi-am focalizat toată energia spre procesul final, alimentând-o cu frică. În cele din urmă, faza finală a fost însoţită de o agonie atât de insuportabilă, încât mi-am pierdut pentru câteva clipe cunoştinţa. Mi-am revenit când botul mi-a atins asfaltul, apoi am rămas întinsă pe burtă, gâfâind şi tragând cu nesaţ aer în piept. Nu voiam să mă mişc. Distingeam paşi apropiindu-se. LeBlanc mă auzise. Ştia cu aproximaţie locul în care eram şi îşi restrângea aria de cercetat, apropriindu-se tot mai mult. Pentru o clipă, m-am simţit prea obosită pentru a-mi mai păsa. Apoi mi-am întors capul şi am văzut femeia moartă. Ridicându-mă cu mare efort, am început să alerg.

Orice gând despre o posibilitate de scăpare precaută şi pe furiş îmi ieşise din minte, fiind copleşită de ideea de a ieşi de acolo cât mai repede posibil. Am ţâşnit cu toată viteza dintre maşini. N-am ascultat zgomotele făcute de urmăritor. Nu-mi puteam irosi energia. În spatele meu se auzi un strigăt. Apoi o împuşcătură. Glonţul îmi şuieră pe deasupra capului. N-am încetinit şi nici nu mi-am schimbat direcţia. Mi-am blocat complet mintea şi am continuat să

[1] Model de mic litraj, produs în perioada 1938-2003, exportat în SUA din 1967, odată cu intrarea în producţia de serie a unei variante îmbunătăţite. (n. tr.)

alerg. În cele din urmă, am ajuns şi la capătul şirului de maşini. Eram pe o şosea. Se auzi o sirenă. O rafală de aer produsă de trecerea unui camion îmi zbârli blana. Totuşi, n-am încetinit. De cealaltă parte a şoselei se vedeau două clădiri. Am alergat spre ele, fără a şti încotro mă îndreptam – nu ştiam decât că trebuia să scap de acolo.

În timp ce ieşeam dintre clădiri, am auzit un strigăt. Cineva îmi rostea numele. Sunetul venea de undeva de lângă mine. M-am lăsat cu burta cât mai aproape de pământ şi am alergat şi mai repede. Un zid de cărămidă îmi apăru brusc în drum. Am încercat să mă opresc, dar era prea târziu. Labele mi-au alunecat şi m-am trezit proiectată în perete cu o bufnitură care mi-a zgâlţâit serios toate oasele. În spatele meu, LeBlanc continua să alerge, urlându-mi numele. M-am ridicat şi m-am răsucit numai pentru a vedea umbra urmăritorului chiar în spatele meu. Nu mai aveam timp să scap. Chiar în clipa în care mă răsuceam, m-am şi repezit la el. În timp ce zburam prin aer, tipul şi-a ridicat braţele, apărându-şi gâtul. L-am lovit în plin piept şi ne-am rostogolit pe spate. Am rânjit, arătându-mi colţii. Pe punctul de a muşca, ceaţa roşie a panicii care mă orbise până atunci s-a risipit şi am văzut cine zăcea lângă mine. Clay!

Mi-am retras botul exact la timp. Inerţia produsă de schimbarea bruscă de direcţie m-a azvârlit într-o parte. Când am încercat să mă ridic în grabă, Clay m-a apucat şi m-a ţinut nemişcată. Mi-a şoptit ceva, dar n-am înţeles. Văzând din expresia ochilor că nu pricepusem nimic, a aşteptat o secundă, apoi a vorbit din nou, mai rar.

– A plecat. Nu-ţi face probleme. A plecat.

Am ezitat şi am aruncat o privire înapoi între cele două clădiri, încredinţată că LeBlanc urma să apară în orice clipă cu pistolul în mână. Clay clătină din cap.

– A plecat, scumpo. S-a retras atunci când ai traversat şoseaua. Un loc public, prea expus.

Încă aşteptam, tremurând. Clay şi-a îngropat mâinile în blana mea şi a încercat să mă tragă lângă el, dar m-am împotrivit. Trebuia să fim gata să alergăm. A început să spună ceva când au răsunat paşi de undeva din apropiere. Am sărit în sus, dar Clay m-a reţinut. Jeremy, Antonio şi Nick au apărut de după clădire. Am rămas nemişcată o clipă, cu labele tremurând, adulmecând aerul pentru a mă încredinţa că ochii nu-mi jucau vreo festă. Da, erau aici. Erau toţi aici. Eram în siguranţă. Am zăbovit o secundă, apoi m-am prăbuşit la pământ.

PROMISIUNE

Clay a stat lângă mine tot drumul până la Stonehaven. Încă eram confuză, poate chiar în stare de şoc, dar n-a încercat să mă tragă lângă el sau să mă consoleze. Ştia că n-avea rost. În schimb, mi-a ţinut mâna şi, din când în când, m-a privit cercetător, verificând dacă doream să vorbesc sau nu despre cele întâmplate. Nu doream.

Aproape ajunsesem acasă când a rupt tăcerea, aplecându-se pentru a-i atrage atenţia lui Jeremy, aflat pe scaunul de lângă şofer.

– Nu ne-ai spus ce a cerut Daniel în schimb, a spus el. A cerut-o pe Elena, nu?

– Da, răspunse Jeremy cu o voce moale, fără să se întoarcă.

Antonio ieşi de pe autostradă.

– Ca orice nenorocit care deturnează un avion şi cere zece miliarde de dolari. Ştie că nu-i vom satisface cererea, aşa încât e un alt mod de a anunţa că n-are de gând să negocieze.

– Nu e numai asta, zise Clay. Era un avertisment. Ştia că n-o vom da niciodată pe Elena. Ne indica următoarea sa mişcare. Intenţia de a o răpi.

Jeremy aprobă din cap.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Am fi evitat din start nenorocirea care era cât pe-aci să se întâmple în seara asta. Am gândit exact ca Tonio – că, cerând-o pe Elena, Daniel ne transmitea că n-are de gând să negocieze.

Nick întrebă:

– Deci mutt-ul de la aeroport avea de gând s-o răpească pe Elena?

– Nu, am răspuns eu. Încerca să mă ucidă.

– Un mutt n-ar face aşa ceva, Elena, începu Jeremy. Eşti prea valoroasă pentru ei în viaţă. Se poate să ţi se fi părut...

– N-ai fost acolo. O femeie se grăbea să ajungă la maşină. LeBlanc a confundat-o cu mine şi i-a făcut o gaură în cap. N-a fost o împuşcătură la întâmplare. A fost o execuţie.

Mâna lui Clay se încordă. Jeremy se lăsă pe spate în scaun. Nimeni nu scoase o vorbă cel puţin cinci minute.

– De ce ar face-o? întrebă Nick. Dacă Daniel te vrea, atunci te vrea în viaţă.

– Lui LeBlanc nu-i pasă câtuşi de puţin de ceea ce vrea Daniel, am răspuns eu. Poate pentru că e nou sau pentru că ucide de unul singur de atâta vreme, dar nu pare să aibă instinctul de a se supune unui vârcolac mai puternic.

– Dar de ce să te ucidă? întrebă iarăşi Nick. Aşa cum spune Jeremy, mutt-ii cei noi n-au nimic de câştigat din această confruntare, în afară de nişte promisiuni făcute de Daniel. Dacă Daniel nu te vrea moartă, atunci de ce să se străduiască atât de mult să te ucidă?

– Thomas LeBlanc vânează femei. Le torturează, le violează şi le ucide. Bărbaţii ca el urăsc femeile şi sunt ameninţaţi cu uşurinţă de ele. Am uitat de asta. După tot ce am spus că n-ar trebui să-i tratăm pe mutt-ii noi ca pe oricare alţii, exact asta am făcut. L-am umilit la secţia de poliţie, l-am luat peste picior, l-am insultat, i-am rupt încheietura mâinii în faţa lui Marsten. Acum vrea să demonstreze că e mai puternic decât mine. Are nevoie s-o facă.

Clay îşi frecă degetul mare de încheietura mea, dar nu zise nimic. Nici vreunul dintre ceilalţi.

Ajunşi la Stonehaven, m-am îndreptat spre camera mea. În timp ce urcam scările, îl auzeam pe Clay în spatele meu, dar n-am spus nimic. Am intrat în cameră, lăsând uşa deschisă. A închis-o după el. Am ajuns la jumătatea distanţei până la pat şi m-am oprit. Am rămas nemişcată, cu el tăcut, în spatele meu. Un val rece de frică mi-a pătruns ca un vierme în corp şi am început să tremur. Am tras cu lăcomie aer în piept şi am închis ochii. Eram bine. Eram acasă şi în siguranţă. Aproape că fusesem ucisă. O senzaţie de frică mi-a străbătut corpul, amestecându-se cu cea de furie şi insultă, topindu-se şi transformându-se în ceva incandescent. Doream să mă azvârl în pat şi să mă ascund sub învelitori. Doream să arunc cu ceva în perete şi să urmăresc acel ceva făcându-se bucăţi. Doream să mă întorc ca o furtună la acei mutt-i şi să le urlu în faţă „Cum îndrăzniţi?!”

Când l-am privit pe Clay, mi-am văzut emoţiile reflectate pe faţa lui – furia, insulta şi ceva atât de rar, încât de-abia am recunoscut-o, o privire bântuită, pe jumătate ascunsă în spatele ochilor. Frica. Clay întinse mâna şi mă trase spre el. Mi-am ridicat faţa, i-am găsit buzele şi l-am sărutat. Buzele sale se întredeschiseră. L-am sărutat mai apăsat, închizând ochii şi lipindu-mă de corpul lui. O scânteie de viaţă îmi pătrunse în creierul aflat încă în şoc. Am urmat-o, sărutându-l încă şi mai apăsat, şi mai cu foc, mişcându-mi corpul lângă al său. Scânteia se transformă în flacără şi toate simţurile îmi reveniră brusc la viaţă. Lumea se micşoră, şi tot ceea ce simţeam, tot ceea ce voiam să simt era numai corpul său. L-am gustat, mirosit, văzut, auzit, pipăit şi m-am delectat cu toate senzaţiile, asemenea cuiva care iese din comă.

Mişcându-ne cu spatele spre pat, picioarele ni s-au încâlcit şi ne-am rostogolit pe covor. Odată ajunşi pe jos, i-am apucat cămaşa şi i-am smucit-o în sus, dar braţele îi erau încă încolăcite în jurul meu şi nu suportam să-l fac să se retragă, de parcă acea singură secundă de contact întrerupt m-ar fi aruncat din nou în braţele fricii, pradă unui nou şoc. Mi-am înfăşurat pumnii în partea din spate a cămăşii sale şi am tras cu putere. M-am oprit când materialul tocmai începuse să se rupă. Prea multă bătaie de cap, prea mult timp pierdut. Mi-am lăsat mâinile în jos spre blugi, am smucit fermoarul şi i-am tras în jos peste

şolduri. Continuând să mă sărute, se debarasă complet de ei, apoi bâjbâi după ai mei. I-am dat mâna la o parte şi mi i-am scos singură. În timp ce-i împingeam în jos, Clay îmi sfâşie lenjeria intimă şi o aruncă. Mâna i se deplasă de pe fundul meu pe coapse. Îşi strecură degetele în mine.

– Nu, am zis eu, răsucindu-mă.

Întinzând mâna în jos, l-am tras în mine. Ochii i s-au mărit. M-am mişcat. Când s-a retras şi s-a înfipt cu putere, l-am strâns de şolduri şi l-am ţinut nemişcat.

– Nu, am zis eu, respirând cu greutate. Lasă-mă pe mine.

Se ridică şi rămase fără să facă nicio mişcare deasupra mea. Mi-am arcuit şoldurile şi m-am frecat de el. Peste mine, Clay gâfâia. L-a străbătut un fior şi i-am împins umerii în sus, pentru a-l putea vedea mai bine. În timp ce mă mişcam, nu şi-a dezlipit ochii de mine, cu vârful limbii ieşindu-i printre dinţi, luptându-se din răsputeri să rămână nemişcat. M-am împins cu putere în el şi am rămas acolo, savurând momentul de control, sentimentul de a recăpăta din nou frâiele după ce le pierdusem complet cu câteva ore în urmă. Mi-am lipit o mână de pieptul lui, chiar deasupra inimii. Simţeam viaţa care pulsa, care îmi bătea sub degete.

– Da, am şoptit eu.

Se îngropă în mine şi gemu prelung. M-am arcuit pentru a-l întâlni. Am început să ne mişcăm ritmic. Atunci când am simţit apropierea orgasmului, m-am retras, nedorind ca totul să se termine atât de repede.

– Aşteaptă, am gâfâit. Pur şi simplu aşteaptă.

Am închis ochii şi am tras cu putere aer în piept. Mirosul lui era copleşitor, aproape destul pentru a mă face să ajung la orgasm. Mi-am lipit faţa de scobitura claviculei şi am respirat cu nesaţ, simţind cum lumea era pe punctul de a se opri, iar senzaţiile se manifestau continuu, una după alta, deşi una nealterată de alta. Le simţeam pe toate: contracţia bicepşilor lui sub mâinile mele în timp ce se menţinea deasupra mea, sudoarea care i se scurgea de pe piept, asprimea materialului ciorapilor pe gambele mele, palpitaţia membrului său în mine. Doream să păstrez totul exact cum era acum, până în clipa când aveam să-mi întipăresc bine orice detaliu în memorie. Asta însemna, după mine, să simţi că trăieşti.

M-am încordat în jurul lui, l-am auzit gemând şi am simţit propriul răspuns fulgerându-mi prin corp. Perfecţiunea momentului se stinse într-o nevoie bruscă de a atinge un alt fel de perfecţiune, o altă imagine perfectă a vieţii.

– Acum, am zis eu. Te rog.

Clay îşi aplecă faţa spre mine şi mă sărută apăsat în timp ce se mişca în mine. Am simţit apropierea valurilor de orgasm, le-am gustat în sărutările sale.

M-am încolăcit în jurul lui, cu picioarele răsucite în jurul picioarelor sale, cu braţele trăgându-l tot mai aproape. Chiar în momentul când eram pe punctul de a mă pierde în el, încetă să mă mai sărute şi, întinzându-se, îşi înfăşură mâinile în părul meu. Nu-şi dădu capul pe spate, dar îşi menţinu faţa deasupra mea, cu ochii atât de apropiaţi, încât nu mai vedeam nimic în afară de albastrul lor.

– Să nu mă mai sperii niciodată cum ai făcut-o astăzi, rosti el cu o voce răguşită. Dacă te pierd... nu pot să te pierd.

Mi-am strecurat mâinile în părul lui şi l-am sărutat. Din nou, se opri la jumătatea sărutului.

– Promite-mi, zise el. Promite-mi că nu-ţi vei mai asuma niciodată un astfel de risc.

I-am promis şi şi-a aplecat faţa spre mine în timp ce lăsam ultimele rămăşiţe de autocontrol să dispară.

Jeremy bătu la uşă înainte ca lumina zorilor să pătrundă prin frunzişul copacilor din faţa ferestrei. Clay deschise ochii, dar nu făcu nicio mişcare pentru a se ridica sau măcar pentru a răspunde.

– Am nevoie de voi amândoi în birou, anunţă Jeremy prin uşa închisă.

I-am aruncat o privire lui Clay şi am aşteptat să răspundă. N-a făcut-o.

– Acum, zise Jeremy.

Clay rămase tăcut încă vreo treizeci de secunde, apoi mormăi „De ce?” pe un ton pe care nu l-am mai auzit niciodată folosit cu Jeremy. Acesta rămase descumpănit şi, timp de câteva secunde, nu-şi găsi cuvintele.

– În birou, ordonă el în cele din urmă. Acum.

Paşii i se îndepărtară pe coridor.

– M-am săturat, declară Clay, aruncând pe jos cuverturile. Aşa nu ajungem la niciun rezultat. Nu facem decât să ne fugărim propriile cozi. Urmărire, fugă, urmărire, fugă. Şi unde ne-a dus toată tactica asta? La moartea lui Logan şi a lui Peter, la atacul asupra lui Jeremy şi la încercarea lui LeBlanc de a te ucide. Acum eşti în pericol şi ar face bine să întreprindă ceva în...

– O să fac, se auzi vocea lui Jeremy plutind dinspre scări. Ăsta-i motivul pentru care v-am cerut să veniţi în birou.

Pete roşii apărură în obrajii lui Clay. Uitase că Jeremy îl auzea la fel de bine de la baza scărilor ca şi din faţa uşii dormitorului. Bombăni ceva, părând să-şi ceară iertare, apoi se dădu jos din pat.

Antonio şi Nick se aflau deja în birou, înfulecând din farfuriile pline cu felii de carne rece şi brânză. Când am intrat pe uşă, Jeremy tocmai aşeza ceştile de cafea pe o măsuţă lângă canapea.

– Clayton, ştiu că eşti neliniştit din cauza Elenei, a declarat el de îndată ce ne-am aşezat. Cu toţii suntem. De aceea o trimit de aici. Astăzi.

– Ce? am sărit eu în sus. Hei, aşteaptă o clipă. Numai pentru că întâmplarea din noaptea trecută m-a băgat puţin în sperieţi, nu înseamnă că...

– Nu ai fost singura înspăimântată noaptea trecută, Elena. La început ai devenit ţinta lui Daniel, apoi şi a lui LeBlanc. Primul vrea să pună mâna pe tine, al doilea să te ucidă. Chiar crezi sincer că am de gând să stau cu braţele încrucişate aşteptând să văd care din ei reuşeşte? I-am pierdut pe Logan şi pe Peter. Nu vreau să-mi mai asum nici cel mai mic risc de a mai pierde încă pe cineva. Ieri am făcut o greşeală permiţându-ţi să mergi cu noi după ce aflasem că Daniel te vrea. N-o să mai fac încă una lăsându-te să rămâi aici, fie şi numai pentru o zi.

I-am aruncat o privire lui Clay, aşteptând să protesteze la rândul său, dar el rămăsese cu cana de cafea la jumătatea distanţei până la buze, holbându-se în adâncurile ei întunecate precum un ghicitor care căuta răspunsurile în fundul unei ceşti de ceai. După o clipă, puse cana jos, fără să fi gustat din ea. Chiar şi Jeremy s-a uitat la el şi a făcut o pauză, aşteptând o opoziţie care nu avea să mai vină niciodată.

– Minunat, am declarat eu. Un acces de panică şi devin veriga slabă care trebuie ascunsă undeva pentru a fi păstrată în siguranţă. Pot să ştiu unde aveţi de gând să mă ascundeţi? Sau nu mi se poate acorda atâta încredere?

Jeremy continuă pe acelaşi ton calm.

– Te întorci în ultimul loc în care mutt-ii s-ar aştepta să te găsească. Înapoi în Toronto.

– Şi ce dracu’ se presupune că o să fac acolo? Să mă ascund undeva singură-singurică în timp ce bărbaţii luptă?

– Nu vei fi singură. Clay va merge cu tine.

– Ce?! Am sărit în picioare. Glumeşti, nu? M-am răsucit spre Clay. El n-a făcut nicio mişcare. Ai auzit? Spune ceva, fir-ar să fie!

Nu rosti niciun cuvânt.

– Şi ce ar trebuie să facem în Toronto? am întrebat eu. Să ne ascundem într-o cameră de hotel?

– Nu, vei face exact ce faci în mod obişnuit. Te întorci în apartamentul tău, îţi reiei slujba – dacă vrei – te reîntorci la vechile obiceiuri zilnice. Asta te va ţine în siguranţă. Lucrurile familiare. Cunoşti clădirea în care locuieşti, drumurile pe care mergi, restaurantele şi magazinele pe care le frecventezi. Vei putea observa mai repede un pericol potenţial decât într-un loc necunoscut. Şi te vei simţi bine.

– Bine? am rostit eu, scuipând cuvintele. Nu-l pot lua pe Clay în apartamentul meu. Şi ştii al naibii de bine că nu pot.

Capul lui Clay se ridică brusc, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc.

– De ce nu poţi?

Întâlnindu-i privirea, mi-am dat seama că nu ştia că locuiam cu Philip. Am deschis gura să spun ceva, dar expresia feţei sale m-a făcut să-mi înghit cuvintele.

– Va trebui să scapi de el, hotărî Jeremy. Sună-l şi spune-i să plece.

– Să scapi de cine? Pe cine să... Clay se opri. O expresie dezgustată i se citi pe faţă. Se holbă la mine pentru câteva secunde, apoi se ridică şi ieşi din birou.

Ei bine, Jeremy avea mai multe talente decât oricare altă persoană pe care o cunoşteam şi era mai bun decât oricine altcineva cunoscut la orice lucru. Vorbea şi traducea din mai mult de o duzină de limbi, se pricepea să pună atât de bine în atele un os rupt încât, după vindecare, acesta să pară ca nou, picta scene pe care nici nu mi le-aş fi putut imagina, şi putea opri atacul unui lup de o sută de kilograme doar cu o privire. Dar habar n-avea de legăturile sentimentale.

– Mulţumesc, am zis eu după ce Nicholas şi Antonio s-au strecurat afară din birou. Mulţumesc foarte mult.

– Ştia despre bărbatul acela. Am crezut că ştia şi despre faptul că locuiţi împreună.

– Şi în cazul în care n-ar fi ştiut? Te-ai hotărât să-l umileşti în faţa lui Nick şi Tonio?

– Am spus că am crezut că ştie.

– Ei bine, acum ştie şi va trebui să rezolvi problema. Nu vine cu mine la Toronto – asta dacă mă întorc acolo până la urmă.

– Ba vine, iar tu te întorci acolo. În ceea ce-l priveşte pe bărbatul acela, el s-a mutat cu tine, nu? La început a fost apartamentul tău.

Nu l-am întrebat cum de ştia acest amănunt. Şi nici nu i-am răspuns.

– Atunci poţi să-i ceri să plece, continuă Jeremy.

– Cum adică – să ridic receptorul, să-l sun şi să-i spun că mă întorc acasă în cursul zilei şi că vreau să plece de acolo până atunci?

– Nu văd de ce n-ai face-o.

Am izbucnit într-un râs strident.

– Nu-i dai papucii prin telefon cuiva cu care ai trăit împreună. Nu retezi toate legăturile într-o singură clipă. Nu-i dai cuiva doar câteva ore pentru a pleca dintr-un apartament fără un motiv bine întemeiat.

– Ai un motiv întemeiat.

– Ăsta... M-am oprit şi am clătinat din cap. Să-ţi explic în aşa fel încât să înţelegi. Dacă îl sun şi îi spun că totul s-a terminat între noi, nu va pleca din

apartament. Va dori o explicaţie şi va rămâne acolo până ce va fi mulţumit de ea. Cu alte cuvinte, va crea probleme. Ăsta-i un motiv destul de bun?

– Atunci nu te despărţi de el. Mută-te înapoi în apartament.

– Împreună cu Clay?! Poate într-o altă viaţă. Dacă trebuie să trimiţi o dădacă, trimite-l pe Nick. Se va comporta civilizat.

– Clay cunoaşte Toronto-ul. Şi nimic nu-l va distrage de la misiunea sa: să te protejeze. Jeremy se îndreptă spre uşă. Ţi-am făcut rezervare pentru prima cursă de după-amiază.

– Nu mă...

Părăsise deja biroul.

Clay a fost următorul care a discutat aprins cu Jeremy. N-am tras cu urechea, dar ar fi trebuit să părăsesc casa pentru a nu-i auzi. Şi, având în vedere că respectiva conversaţie se referea la viitorul meu, nu vedeam de ce *nu* ar fi trebuit să ascult. Lui Clay nu-i plăcea ideea cu Toronto nici cât îmi plăcea mie. Instinctul său cel mai puternic era să-şi protejeze propriul Alfa şi nu putea s-o facă de la sute de mile depărtare. Din păcate, instinctul de a-l asculta pe Jeremy era aproape la fel de puternic. În timp ce-i auzeam încontrându-se – Clay protestând destul de tare pentru a acoperi vocea calmă a lui Jeremy – m-am rugat să câştige Clay şi să ni se permită să rămânem. Jeremy a rămas inflexibil. Plecam la Toronto şi, cum Clay fusese responsabil pentru noua mea viaţă ca vârcolac, acum era responsabil pentru a se asigura că aveam să supravieţuiesc.

Exasperată, am rămas în birou şi am reflectat. Apoi m-am hotărât. Nu aveam să mă întorc la Toronto şi nu aveam să-l iau pe Clay nicăieri cu mine. Nimeni nu putea să mă oblige s-o fac.

Am păşit în holul pustiu, am pescuit cheile maşinii şi portofelul de pe măsuţă şi am pornit spre uşa garajului. M-am îndreptat spre automobil, apoi m-am oprit. Unde voiam să mă duc? Unde aş fi putut merge? Dacă plecam, nu mă puteam întoarce în Toronto şi nu mai puteam reveni la Stonehaven. În loc să aleg între cele două moduri de viaţă, le-aş fi abandonat pe amândouă. Degetele mi s-au încleştat în jurul cheilor, îngropând metalul în palmă îndeajuns de tare pentru a sângera. Am tras cu putere aer în piept şi am închis ochii. Nu puteam pleca, dar, dacă rămâneam, trebuia să-l ascult pe Jeremy. Nimeni nu trebuia să aibă atâta putere asupra mea. Nu puteam lăsa să se întâmple aşa ceva.

În timp ce dădeam ocol maşinii, am auzit scârţâitul unei tălpi de cauciuc pe ciment şi mi-am ridicat privirea pentru a-l vedea pe Jeremy lângă portiera din stânga şoferului, cu mâna pe mâner.

– Şi unde mergem? întrebă el calm.

– Plec.

– Îmi dau seama. Aşa cum am întrebat, unde mergem?

– Nu mer... m-am oprit şi am aruncat o privire circulară prin garaj.

– Maşina lui Clay e acolo, declară Jeremy cu o voce tot calmă şi imperturbabilă. Ai cheile, dar nu şi telecomanda pentru deblocarea uşilor. Explorer-ul e afară. Nu-i nevoie de telecomandă, dar e la vreo cincisprezece metri. Mercedes-ul e mai aproape, dar n-ai cheile. Ne întrecem până la Explorer? Ca să vezi dacă mă poţi învinge?

– Nu poţi...

– Ba pot. Nu pleci nicăieri. Cuşca e tot la subsol. Nu voi ezita s-o folosesc.

– Asta nu-i...

– Da, e teribil de nedrept. Ştiu. Nimeni nu ţi-ar face asta în lumea oamenilor, nu? Pentru că ar înţelege că ai dreptul să te sinucizi.

– Nu...

– Dacă pleci singură de aici, te sinucizi. Nu te voi lăsa s-o faci. Fie te întorci în Toronto cu Clay, fie te închid în cuşcă până vei fi de acord.

Am trântit cheile de podeaua de ciment şi i-am întors spatele. După un minut de tăcere, am declarat:

– Nu mă obliga să-l iau cu mine. Ştii cât de mult am muncit pentru a-mi face o viaţă în lumea oamenilor. Ai spus întotdeauna că mă vei sprijini, chiar dacă nu eşti de acord cu ideea. Trimite-mă în altă parte sau trimite pe altcineva cu mine. Nu mă forţa să mă duc cu el. Va strica totul.

– Nu, n-o voi face.

Vocea lui Clay era la fel de calmă ca a lui Jeremy, încât, pentru o clipă, am ezitat, crezând că îl confundasem cu el. Uşa care ducea în casă s-a închis cu zgomot. Jeremy plecase. Nu m-am întors să-l privesc pe Clay.

– Cel mai important lucru pentru mine acum este să te protejez. Şi aşa va fi, indiferent cât de furios sunt. Elena, pot să mă integrez perfect în lumea de acolo. Simplul motiv că n-o fac nu înseamnă că nu pot. Am învăţat şi am exersat cum să mă integrez de când aveam opt ani. Timp de cincisprezece ani, n-am făcut altceva decât să studiez comportarea oamenilor. De îndată ce mi-am dat seama şi am fost convins că mă pot integra, am încetat s-o mai fac. De ce? Pentru că nu e necesar. Atâta timp cât îmi pot schimba comportarea în public îndeajuns pentru a nu mă nelinişti că aş putea fi atacat de mulţime cu gloanţe de argint, lucrul ăsta e de ajuns pentru Jeremy şi restul Haitei. Dacă aş face mai mult, m-aş trăda pe mine însumi. Şi nu voi face aşa ceva fără un motiv. Dar protejarea ta e un motiv destul de puternic. Se poate ca acest bărbat să nu creadă că sunt cea mai plăcută persoană din lume, dar nu va avea niciun motiv să creadă altceva mai rău despre mine. Nu voi strica nimic.

– Nu te vreau acolo.

– Şi nici eu nu vreau să fiu acolo. Dar niciunul dintre noi n-are prea multe de spus în această privinţă, nu-i aşa?

Am auzit din nou clănţănitul uşii. Când m-am răsucit pe călcâie, Clay plecase. Dar Jeremy era acolo, ţinând-o deschisă pentru mine. L-am privit pătrunzător, apoi mi-am ferit privirea şi am intrat în casă, fără a mai rosti vreun cuvânt.

În acea după-amiază, Clay şi cu mine ne-am urcat într-un avion cu destinaţia Toronto.

DECĂDERE

Urma cu siguranţă o catastrofă.

Pe măsură ce avionul lua altitudine, starea mea de spirit devenea tot mai proastă. De ce îl lăsasem pe Jeremy să-mi facă una ca asta? Ştia că era pe punctul de a-mi distruge viaţa? Îi păsa? Cum puteam să-l duc pe Clay în apartamentul pe care îl împărţeam cu Philip? Urma să-l aduc pe bărbatul cu care mă culcasem în casa bărbatului faţă de care îmi luasem un angajament. Nu crezusem niciodată poveştile auzite despre oameni care îşi strecoară iubitele sau iubiţii în casele lor sub înfăţişare de guvernantă, dădacă sau grădinar. Oricine făcea ceva asemănător era o javră de cea mai josnică speţă... o descriere destul de plastică a ceea ce consideram despre propria persoană în acel moment.

Îi telefonasem lui Philip în acea dimineaţă, anunţându-l că aduceam un musafir. Îi explicasem că vărul meu Clay, fratele lui Jeremy, era interesat să se mute în Toronto, drept pentru care fusesem de acord să-l găzduiesc o săptămâna sau chiar mai mult, până ce avea să îşi găsească de lucru. Philip a fost extrem de îngăduitor, deşi atunci când spusese că i-ar plăcea să facă cunoştinţă cu verii mei, bănuiesc că se referise la o invitaţie la cină, nu la a împărţi micuţul apartament cu ei.

Iar Clay...? Jeremy trebuia să ştie cât de mult avea să-l doară această situaţie. Aceeaşi întrebare – îi păsa? Cum aveam să ne împăcăm Clay şi cu mine în acele condiţii? Trebuia să trăim împreună într-un apartament cu un singur dormitor, fără ca cineva din Haită să acţioneze ca un tampon. Încă de dimineaţă, când Clay ieşise din garaj, şi până în acel moment, nu ne adresasem niciun cuvânt unul altuia. Mai erau treizeci de minute până la Toronto şi, cu toate că stăteam în fotolii alăturate, ne comportam ca nişte străini.

– Unde locuieşti? întrebă Clay.

Am tresărit la sunetul vocii lui. I-am aruncat o privire scurtă, dar se uita drept înainte, ca şi cum ar fi vorbit cu tetiera din faţa lui.

– Unde locuieşti? repetă el.

– Ăăă – în apropierea lacului. La sud de Front Street.

– Şi unde lucrezi?

– Cartierul Bay-Bloor.

Suna ca o conversaţie fără rost, dar ştiam că nu era. În spatele ochilor săi, mintea îi lucra febril, notând amplasarea geografică a locurilor şi calculând distanţele.

– Dispozitivele de siguranţă?

– Chiar bune. Clădirea are o intrare sigură. Nimic nemaipomenit. Chei şi interfon. Yală dublă şi lanţ de siguranţă la uşa apartamentului.

Clay sforăi pe nări. Dacă un mutt trecea de uşa de la intrare, toate încuieturile din lume n-aveau să-l împiedice să intre în apartament. Discutasem cândva cu Philip despre un sistem de securitate, dar, după părerea lui, singura protecţie de încredere a locuinţei era o poliţă bună de asigurare. Nu-i puteam spune că mă îngrijora posibilitatea unui atac. Nu se prea potrivea cu imaginea unei femei care se plimba singură prin oraş la ora două noaptea.

– La serviciu există un paznic la parter. Ai nevoie de card pentru a intra în biroul meu. În plus, este un loc aglomerat. Dacă mă limitez numai la orele obişnuite de lucru, nimeni nu mă poate ataca acolo. De altfel, nici nu e absolut necesar să mă întorc la birou...

– Aşa cum a spus Jeremy, nu trebuie să-ţi schimbi rutina zilnică. Privi pe fereastră. Deci eu cine ar trebui să fiu?

– Un văr de gradul al doilea, aflat în oraş în căutare de lucru.

– E chiar necesar?

– Suna bine. Dacă eşti vărul meu, atunci sunt obligată să te...

– Mă refeream la treaba cu căutatul de lucru. Elena, n-am de gând să-mi caut de lucru şi nici nu vreau să urmez cine ştie ce scenariu sofisticat. Să spunem că sunt în oraş cu nişte treburi la universitate – treaba mea obişnuită. O să iau legătura cu câţiva tipi de acolo, trec pe la catedră, poate fac şi nişte cercetări. Totul trebuie să fie real.

– Sigur, dar ar părea mai uşor să spunem că...

– Elena, nu sunt aici pentru a juca un rol. Nu mai mult decât trebuie.

Se răsuci spre fereastră şi nu mai scoase niciun cuvânt tot restul călătoriei.

Indiferent cât de mult reflectasem în timpul zborului, tot ceea ce făceam a căzut ca un şoc asupra mea abia în aeroport. Ne luasem bagajele şi ne

îndreptam spre staţia de taxi când mi-am dat seama că eram pe punctul de a-l duce pe Clay în apartamentul pe care îl împărţeam cu Philip. Am simţit o durere în piept, inima a început să-mi bată nebuneşte şi, până să ajungem la ieşirea din aeroport, aproape căzusem pradă unui atac cumplit de panică.

Clay era cu un pas înaintea mea. M-am întins şi l-am apucat de mână.

– Nu trebuie să faci asta.

Nici nu se uită la mine.

– E ceea ce vrea Jeremy.

– Dar asta nu înseamnă că *trebuie* s-o faci. Vrea să mă ştie în siguranţă, da? Trebuie să mai fie şi o altă modalitate...

Clay continuă să stea cu spatele la mine.

– Am spus că voi fi mereu lângă tine şi asta intenţionez să fac.

– Poţi s-o faci şi fără să stai în apartament.

Se opri şi se răsuci îndeajuns pentru a-i vedea un sfert din profil.

– Şi ce sugerezi? Să dorm pe aleea din faţa clădirii?

– Nu, vreau să spun că *noi doi* nu trebuie să stăm în apartamentul ăla. Mergem în altă parte. O cameră de hotel sau ceva asemănător.

– Şi mergi cu mine?

– Sigur. Bineînţeles.

– Şi stai acolo cu mine?

– Exact. Fac orice vrei.

Îmi auzeam disperarea din voce şi o dispreţuiam, dar nu mă puteam abţine. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât oameni din jur au început să se holbeze la mine.

– Fac orice vrei, am repetat. Jeremy nu va afla. A spus că nu va lua legătura cu noi telefonic, deci nu va şti dacă vom sta sau nu în apartament. Voi fi în siguranţă şi vei fi cu mine. Asta-i important, nu?

Clay rămase nemişcat aproape un minut. Apoi se răsuci încet spre mine. Şi, în acest răstimp, i-am surprins o licărire de speranţă în ochi, dispărută imediat ce mi-a văzut expresia. Fălcile i s-au încleştat şi m-a ţintuit cu privirea.

– Bine, a zis. Orice vreau? S-a îndreptat spre un şir de telefoane cu plată şi a săltat receptorul cel mai apropiat. Sună-l.

– A spus că nu-l putem suna. Nici o convorbire telefonică.

– Nu pe Jeremy. Pe bărbatul ăsta. Sună-l şi spune-i că totul s-a terminat între voi. Apartamentul e al lui. Îţi vei lua lucrurile mai târziu.

– Nu asta...

– Nu asta ai vrut să spui, aşa-i? Nici nu credeam. Atunci, care-i planul? Faci naveta de la unul la altul până ce te hotărăşti?

– M-am hotărât. Orice s-a întâmplat la Stonehaven a fost o greşeală, exact cum a fost dintotdeauna o greşeală. Nu te-am indus niciodată în eroare.

Ştiai că aveam pe altcineva. Dar e vorba de acelaşi lucru afurisit care mi se întâmplă de fiecare dată când mă întorc acolo. Mă simt prinsă ca de un vârtej. Îmi pierd capul.

– În ce? În casă? Într-o grămadă de cărămizi şi mortar?

– În locul ăla, am declarat eu, scrâşnind din dinţi. În lumea aia şi în orice lucru sau fiinţă legate de ea, inclusiv în tine. Nu vreau să fac parte din ea, dar, când sunt acolo, nu-i pot rezista. Preia controlul asupra oricărui alt lucru.

Clay râse strident.

– Prostii. Nu-i nimic în această lume sau în cealaltă lume sau în oricare lume căruia să nu poţi să i te împotriveşti, Elena. Ştii de ce „acel loc” te ţine sub vraja lui magică? Pentru că te face fericită. Dar nu vrei să recunoşti, pentru că singura fericire acceptabilă pentru tine vine din lumea „normală”, cu prieteni „normali” şi un bărbat „normal”. Eşti hotărâtă să te faci fericită cu felul ăsta de viaţă, chiar dacă te va ucide.

Oamenii se holbau acum la noi fără nicio reţinere. Semnale de alarmă ar fi trebuit să-mi bubuie în minte, anunţându-mă că mă comportam complet nepotrivit pentru lumea umană. Dar n-au sunat. Nici nu-mi păsa. M-am răsucit pe călcâie şi le-am sfidat cu privirea pe cele două femei în vârstă care trăncăneau în spatele meu. S-au dat înapoi, cu ochii brusc măriţi. M-am îndreptat cu paşi mari spre ieşire.

– Când i-ai telefonat ultima dată? strigă Clay după mine.

M-am oprit.

Se apropie de mine şi îşi coborî vocea, astfel încât nimeni altcineva să nu-l audă.

– Fără să pui la socoteală şi dimineaţa asta, când l-ai sunat să-i spui că te întorci. Când i-ai telefonat ultima dată?

N-am rostit niciun cuvânt.

– Duminică, adăugă el. Acum trei zile.

– Am fost ocupată, am declarat eu.

– Prostii. L-ai uitat. Crezi că te face fericită? Crezi că viaţa asta te face fericită? Ei bine, acum e şansa ta. Du-mă la apartament. Arată-mi cât de fericită te face. Dovedeşte-o.

– Du-te dracului, am mârâit, şi m-am îndreptat spre ieşire.

Clay s-a repezit după mine, dar prea târziu. Eram deja într-un taxi când m-a ajuns din urmă. Am trântit uşa, ratându-l la mustaţă, apoi i-am dat şoferului adresa. În timp ce taxiul pornea, mi-am permis mica satisfacţie de a privi în oglinda retrovizoare şi a-l vedea rămânând pe trotuar.

Ce păcat că nu fusesem mai exactă când îi spusesem unde locuiam. „În apropierea lacului” însemna o zonă cu adevărat mare... cu o mulţime de clădiri şi apartamente.

Când am ajuns în faţa imobilului, am apăsat butonul interfonului. A răspuns Philip, părând surprins când mi-a auzit vocea. Nu pierdusem cheia. Nu mă întrebaţi de ce am folosit interfonul. Speram să nu mă întrebe nici Philip.

Când am ajuns la etaj, el era pe culoar, lângă lift. S-a întins spre mine şi m-a îmbrăţişat. Am înţepenit instinctiv, apoi l-am îmbrăţişat şi eu.

– Ar fi trebuit să suni de la aeroport. Aşteptam să te iau de acolo. Aruncă o privire peste umărul meu. Unde-i musafirul nostru?

– A întârziat. Poate pe timp nelimitat.

– Nu mai vine?

Am ridicat din umeri şi am simulat un căscat.

– Un zbor agitat. O grămadă de goluri de aer. Nici n-ai idee cât de bucuroasă mă simt că sunt acasă.

– Nici pe departe pe cât de fericit sunt eu, draga mea. Philip mă conduse înăuntrul apartamentului. Odihneşte-te puţin. Am luat nişte pui fript de la un magazin de delicatese. Îl reîncălzesc.

– Mulţumesc.

Nici măcar nu-mi scosesem pantofii când cineva bătu cu putere în uşă. M-am gândit să-l ignor, dar n-avea niciun rost. Poate Philip nu auzea la fel de bine ca mine, dar surd nu era.

Am deschis brusc uşa. Clay era acolo, cu tot cu bagaje.

– Cum ai... am început eu.

Îmi întinse bagajul de mână. Atârnat de mâner era o etichetă cu numele şi adresa mea.

– Puştiul care aducea pizza mi-a deschis uşa de la intrare. Halal sistem de siguranţă!

Clay intră şi aruncă bagajele lângă cuier. Uşa de la bucătărie se deschise în spatele meu. M-am încordat şi am ascultat paşii tot mai apropiaţi ai lui Philip. Cuvintele de prezentare mi-au rămas în gât. Ce avea să se întâmple dacă Clay nu se preta jocului? Era prea târziu să-mi schimb versiunea? Era prea târziu să-i fac vânt pe uşă afară?

– Trebuie să fii vărul Elenei, rosti Philip, apropiindu-se şi întinzând mâna.

– Clay, am reuşit eu să articulez. Clayton.

Philip zâmbi.

– Îmi pare bine să te cunosc. Pe care dintre nume îl preferi? Clayton sau Clay?

Clay nu zise nimic. Nici măcar nu-l privi. Nu se uitase la el din momentul când intrase în cameră. În schimb, ochii îi erau aţintită asupra mea. Vedeam cum mânia fierbea înăbuşit, amestecată cu insultă şi umilinţă. Mi-am adunat forţele pentru a rezista izbucnirii de furie care probabil că avea să urmeze. N-a

venit. În schimb, s-a decis pentru o grosolănie exagerată, ignorându-l pe Philip, urările sale de bun venit, întrebarea şi mâna întinsă, şi a pătruns cu paşi mari în sufragerie.

Zâmbetul lui Philip a dispărut o secundă, apoi s-a întors spre Clay, care se oprise în picioare lângă fereastră, cu spatele la noi.

– Canapeaua – transformată în pat – şi aşternuturile sunt acolo, făcând un gest cu mâna. Sper să fie cât de cât confortabilă. N-a fost folosită niciodată, nu-i aşa, dragă?

Fălcile lui Clay se contractară, dar continuă se privească pe fereastră.

– Nu, am zis eu. Mă chinuiam să găsesc ceva de spus, ceva nou, eventual să schimb subiectul, dar nu mi-a venit nimic în minte.

– Se *presupune* că ar trebui să avem vedere spre lac, zise Philip cu un chicotit forţat. Cred că dacă faci trei paşi spre partea stângă a ferestrei, între ora unu şi două după-amiaza, te răsuceşti înspre dreapta şi priveşti cu ochii întredeschişi într-o anumită direcţie, poţi să vezi o bucăţică din lacul Ontario. În teorie, cel puţin.

Clay tot nu spuse nimic. N-am zis nici eu. Tăcerea paralizează camera, ca şi cum Philip ar fi vorbit într-un spaţiu vid, în care cuvintele sale nu produceau niciun fel de ecou sau efect.

Continuă:

– Din cealaltă parte a clădirii se vede mult mai bine Toronto-ul. Un oraş cu adevărat minunat. Plăceri la tot pasul, nivel decent al costului vieţii, nivel scăzut al criminalităţii, străzi curate. Poate reuşesc mâine dimineaţă să mă învoiesc câteva ore şi facem un tur prin împrejurimi înainte ca Elena să ajungă acasă.

– Nu-i nevoie, zise Clay. Cuvintele fuseseră rostite atât de stâlcit, încât accentul se pierduse complet, făcându-l să pară un străin.

– Clay a locuit în Toronto, am intervenit eu. O perioadă... ăăă – acum câţiva ani.

– Cum ţi s-a părut? întrebă Philip. Şi, pentru că nu primi niciun răspuns, chicoti din nou. Bănuiesc că n-a fost o experienţă atât de rea de vreme ce te-ai întors.

Clay se răsuci şi mă privi.

– Am amintiri plăcute.

Îmi susţinu privirea pentru o clipă, apoi rupse contactul vizual şi ieşi din încăpere. Am auzit duşul curgând după câteva secunde.

– Simte-te ca acasă sub duş, am mormăit eu, dând ochii peste cap. Dl. Amabilitate, nu?

Philip zâmbi.

– Deci nu-i din cauza zborului?

– Aş vrea. Ar fi trebuit să te avertizez. Tulburări de personalitate antisociale nediagnosticate. Nu trebuie să înghiţi mizeriile lui cât timp va sta aici. Fie ignoră-l, fie spune-i unde să şi le bage.

Philip ridică din sprâncene. La început m-am gândit că era din cauza felului în care îl descrisesem pe Clay, dar cum el se holba în continuare la mine, am reluat în minte ceea ce tocmai spusesem şi mi-am auzit sarcasmul şi limbajul folosit. Nu semăna deloc cu cel al Elenei pe care o cunoştea. Dracu' să-l ia pe Clay!

– Glumeam numai, am zis eu. A fost un zbor lung cu el. Până am ajuns în aeroport, mi-am ieşit din fire şi ne-am cam certat.

– Ţi-ai ieşit din fire? exclamă Philip, apropiindu-se şi sărutându-mă pe frunte. Nu credeam că poţi face aşa ceva.

– Clayton scoate la iveală tot ce e mai rău în mine. Cu puţin noroc, nu va sta mult pe aici. Fiind, totuşi, rudă, va trebui să-l suport până atunci. M-am răsucit spre bucătărie şi m-am prefăcut că adulmec aerul. Miroase de parcă puiul e gata.

– N-ar trebui să-l aşteptăm şi pe vărul tău?

– El nu ne-ar aştepta, am declarat eu, şi m-am îndreptat spre bucătărie.

Singurul lucru bun pe care-l pot menţiona despre acea seară e că a fost scurtă. Clay a ieşit de sub duş – din fericire, îmbrăcat – a mers în sufragerie şi a tras o carte dintr-un raft. Noi încă mai mâncam, aşa încât am băgat capul în cameră şi l-am anunţat. A mârâit că va mânca mai târziu, drept pentru care am lăsat-o baltă. Până să terminăm şi să spălăm vasele, s-a făcut destul de târziu ca să pot pretinde că eram extenuată şi doream să mă culc. Philip m-a urmat şi mi-am dat rapid seama că scăpasem din vedere un mic amănunt legat de prezenţa lui Clay în apartament. Sexul!

Tocmai îmi puneam cămaşa de noapte când Philip a intrat în dormitor. Nu mă dădeam în vânt după cămăşi de noapte, dormind numai în lenjeria intimă de când părăsisem ultima mea familie adoptivă, dar atunci când Philip s-a mutat în apartament şi am observat că purta pantaloni de pijama în pat, m-am gândit că probabil se aştepta să port şi eu ceva. Am încercat lenjeria sexy, acele lucruri minuscule prezente în toate revistele pentru femei. Dar nenorocita de dantelă mă mânca în locurile în care nu mă mâncase niciodată nimic, elasticul mă ciupea şi bretelele de pe umăr se răsuceau, aşa încât m-am gândit că poate genul ăsta de îmbrăcăminte era făcut pentru a fi purtat numai înainte de o partidă de sex şi înlocuit cu ceva mai confortabil după aceea. Şi, pentru că Philip nu era oricum excitat de dantela neagră şi atlazul roşu, le-am abandonat şi le-am înlocuit cu tricouri largi. Apoi, de Crăciun, Philip mi-a cumpărat o cămaşă de noapte albă, lungă până la genunchi. Foarte feminină,

de modă veche şi puţin cam feciorelnică pentru gustul meu, dar îi plăcea lui, aşa că am purtat-o.

Philip a aşteptat până ce am început să-mi perii părul, apoi s-a apropiat din spate, s-a aplecat şi m-a sărutat pe partea laterală a gâtului.

– Mi-a fost dor de tine, a murmurat el. Nu vreau să mă plâng, dar a fost o despărţire mai lungă decât m-am aşteptat. Încă două, trei zile şi ai fi avut un musafir în New York.

Mi-am mascat accesul de tuse cu un râs şuierător şi stângaci. Philip în Bear Valley. Un scenariu chiar şi mai diabolic decât cel pe care îl suportam acum.

Buzele lui s-au mutat pe ceafa mea. S-a lipit de mine, şi-a strecurat o mână sub cămaşa mea de noapte şi mi-a ridicat-o până la şolduri. Am înlemnit. Fără să mă gândesc, am aruncat o privire spre uşa dormitorului. Philip îmi prinse gestul în oglindă.

– Aaa, ricană el. Am uitat de musafirul nostru. Putem s-o facem în linişte, dar, dacă preferi să aştepţi până când vom fi singuri...

Am aprobat din cap. Philip m-a sărutat din nou pe gât, a oftat prefăcut şi s-a îndreptat spre pat. Ştiam că trebuia să mă fac covrig, să-l strâng în braţe şi să vorbesc cu el. Dar n-am putut.

Pur şi simplu n-am putut.

Urma o adevărată catastrofă.

ACOMODARE

M-am trezit în dimineaţa următoare într-un plăcut miros de pâine prăjită şi şuncă. M-am uitat la ceas. Aproape nouă. Philip pleca de obicei la şapte. Trebuia să fi rămas pentru a pregăti micul dejun. O surpriză foarte plăcută.

Am ieşit din dormitor şi am intrat în bucătărie. Clay stătea lângă aragaz şi învârtea o spatulă sub un munte de şuncă. S-a răsucit pe călcâie când am intrat. Şi-a plimbat privirea pe cămaşa mea de noapte.

– Ce dracu’ e aia?

– O cămaşă de noapte.

– Dormi în ea?

– Dacă n-aş face-o, ar fi o rochie de zi, nu? l-am repezit eu.

Buzele i-au tremurat, ca şi cum şi-ar fi reţinut râsul.

– E foarte... drăguţă, scumpo. Pare un lucru pe care ţi l-ar cumpăra Jeremy. Ah, apropo. A trimis flori.

– Jeremy?

Clay scutură din cap.

– Sunt lângă uşă.

Am păşit în hol pentru a găsi o duzină de trandafiri roşii într-o vază suflată cu argint. Pe cartea de vizită scria: „M-am gândit să te las să dormi. Bine ai venit acasă. Mi-a fost dor de tine. Philip”.

Vedeţi? Nimic nu se schimbase. Philip era la fel de atent ca întotdeauna. Zâmbind, am ridicat vaza şi am căutat un loc unde s-o pun. Pe masa din sufragerie? Nu, florile erau prea înalte. Să le las pe măsuţa din hol? Locul era prea aglomerat. În bucătărie? Am deschis uşa. Nu era spaţiu destul.

– În dormitor, am murmurat eu şi m-am dat înapoi.

– Apă, strigă Clay după mine.

– Ce?

– Au nevoie de apă.

– Ştiam.

– Şi de lumina soarelui, adăugă el.

Nu i-am răspuns. Mi-aş fi amintit de apă şi soare... până la urmă. Trebuie să recunosc că n-am prea înţeles niciodată obiceiul de a trimite flori cuiva. Desigur, sunt frumoase, dar *nu fac* nimic. Asta nu înseamnă că nu le apreciam. O făceam. Jeremy tăia întotdeauna flori proaspete din grădină şi le punea în camera mea; îmi plăceau. Desigur, dacă nu le-ar fi pus undeva la lumină şi nu le-ar fi schimbat apa, nu m-aş fi bucurat de ele mult timp. Mă pricepeam mult mai bine la ucis decât la a menţine nişte lucruri în viaţă. Bine că n-aveam de gând să am copii.

După ce am pus apă în vaza cu trandafiri şi am aşezat-o la lumină, m-am întors în bucătărie. Clay mi-a pus două friganele pe farfurie şi se pregătea să o pună şi pe a treia.

– E bine, am zis eu, trăgând farfuria spre mine.

Clay ridică din sprâncene.

– Am vrut să spun că e bine deocamdată. Desigur, o să mai iau după ce le termin...

– Atâta mănânci când eşti aici? Sunt surprins că ajungi la serviciu fără să leşini. Nu poţi mânca numai atât, Elena. Metabolismul tău are nevoie...

Mi-am împins scaunul în spate. Clay se opri din vorbit şi îmi puse nişte şuncă pe farfurie, o umplu şi pe a sa şi se aşează.

– La ce oră începi serviciul?

– Am sunat aseară şi le-am spus că ajung pe la zece şi jumătate.

– Atunci mai bine ne-am grăbi. Cât durează? Treizeci de minute?

– Iau metroul.

– Metroul? Nu poţi să suferi metroul. Oameni înghesuiţi într-un vagon mic, îmbrânciţi de necunoscuţi, mirosind...

– M-am obişnuit.

– De ce să te complici? E uşor de ajuns pe jos. Traversezi Bloor[1] şi mergi drept înainte.

– Oamenii nu merg pe jos la serviciu. Merg pe biciclete, pe role sau fac jogging. N-am bicicletă şi nici role şi nu pot fugi în fustă.

– Porţi fustă la serviciu? Nu poţi suferi fustele.

Mi-am împins farfuria deoparte şi m-am ridicat de la masă.

Am încercat să-l conving pe Clay să meargă pe jos până la biroul meu, iar eu să iau metroul. Nici n-a vrut să audă. De dragul siguranţei mele şi în conformitate cu voinţa expresă a conducătorului său, avea să treacă prin tortura drumului cu metroul. Trebuie să recunosc că mi-a plăcut puţin cam mult să-l văd agitându-se tot timpul celor şapte minute de călătorie. Nu că s-ar fi agitat la propriu. Oricine l-ar fi urmărit ar fi văzut un bărbat într-un vagon aglomerat, urmărind nerăbdător traseul pe harta amplasată deasupra capetelor. Dar, în străfundurile privirii, distingeam expresia claustrofobică a unui animal închis în cuşcă, amestecată cu un dezgust profund şi o panică iminentă. De fiecare dată când cineva îl atingea, îşi încleşta mai tare mâna pe bară. Respira pe gură şi îşi ţinea ochii aţintiţi pe hartă, dezlipindu-i de acolo numai pentru a verifica numele staţiilor când trenul încetinea înaintea peronului. O dată mi-a aruncat o privire pătrunzătoare. I-am zâmbit şi m-am prefăcut că mă aşez mai bine în scaun. M-a privit fix şi sever, apoi s-a răsucit într-o parte şi m-a ignorat tot restul călătoriei.

* * *

Am luat masa cu vechii colegi de birou. La întoarcere, am văzut o figură familiară stând pe o bancă din apropierea intrării în clădire. Am găsit o scuză pentru a nu intra împreună cu ceilalţi şi am făcut un mic ocol pentru a mă apropia de Clay.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, ajungând în spatele său.

Se întoarse spre mine şi zâmbi.

– Hei, scumpo. A fost bun prânzul?

– Ce cauţi aici?

– Te păzesc, îţi aminteşti?...

Am făcut o pauză.

– Să nu-mi spui că stai aici de dimineaţă?

– Desigur. N-am crezut că voi fi bine primit în biroul tău.

– Nu poţi sta pur şi simplu aici...

[1] Arteră comercială lungă de aproximativ 25 de kilometri, care străbate oraşul Toronto pe axa est-vest. (n. tr.)

– De ce nu? Aaa, lasă-mă să ghicesc. Oamenii obişnuiţi nu stau pe băncile de pe stradă. Nu te îngrijora, scumpo. Dacă văd vreun poliţist, mă mut pe banca de pe cealaltă parte.

Am aruncat o privire spre clădire, pentru a mă încredinţa că nu ieşea nicio persoană cunoscută.

– Doar ştii că nu lucrez tot timpul în birou. De exemplu, după-amiază fac un reportaj despre o adunare în Queen's Park.

– Merg şi eu. Dar rămân la distanţă, asigurându-mă că nu vei avea de îndurat oroarea de a fi văzută în public cu mine.

– Adică stai la pândă.

Clay rânji.

– O artă care poate fi mereu îmbunătăţită.

– Nu poţi sta pur şi simplu aici.

– Iar începi...

– Cel puţin *fă* ceva. Citeşte o carte, un ziar, o revistă.

– Sigur. Şi să las vreun mutt să se furişeze pe lângă mine în timp ce dezleg integrama zilnică.

Am ridicat mâinile spre cer şi am intrat în clădire. M-am întors cinci minute mai târziu.

– Ţi-a fost deja dor de mine? m-a întrebat el.

I-am zvârlit o revistă peste umăr direct în poală. A ridicat-o, a aruncat o privire la copertă şi s-a încruntat.

– *Road World*?

– E despre maşini. O revistă pentru oameni paşnici. Cel puţin prefă-te că o citeşti.

Răsfoi câteva pagini şi se opri la fotografia unei roşcate în bikini, întinsă pe spate pe capota unui Corvette Stingray[1]. Citi textul în diagonală, apoi examină fotografia.

– Ce face femeia aia acolo?

– Acoperă o zgârietură de pe capotă. A costat mai puţin decât un nou strat de vopsea.

Răsfoi încă două, trei pagini cu femei îmbrăcate cât mai sumar şi cu maşini clasice.

– Nick colecţiona reviste de genul ăsta când eram copii. Dar fără maşini. Sau costume de baie.

– Tu doar prefă-te că o citeşti, da? am zis eu, întorcându-i spatele. Nu se ştie niciodată. Poate ai noroc şi găseşti ceva care-ţi place.

– Am crezut că-ţi place maşina mea.

M-am îndreptat spre clădire.

[1] Seria a treia a modelului Corvette sport, produs de Chevrolet între 1968-1982. (n. tr.)

– Nu vorbeam despre maşini.

După cină, Clay şi cu mine am rămas în apartament şi am jucat cărţi. Până a ajuns Philip acasă, eram mai bogată cu treizeci de dolari şi cincizeci de cenţi. Tocmai câştigasem al patrulea joc la rând şi mă bucuram ca un copil când intră Philip. De îndată ce a întrebat dacă poate juca şi el, Clay a hotărât că era timpul să facă din nou un duş. În ritmul ăsta, avea să devină tipul cel mai curat din Toronto. Am jucat cu Philip câteva mâini, dar nu mai era acelaşi lucru. Philip nu juca pe bani. Şi încă şi mai rău, se aştepta să mă conformez regulilor.

* * *

În acea seară, Jeremy m-a contactat să vadă dacă totul era bine. Deşi interzisese convorbirile telefonice, asta nu însemna că nu mai ţineam legătura. Aşa cum am mai spus, avea modul său de a ne contacta prin intermediul unei legături psihice nocturne. Toţi vârcolacii au, într-o măsură mai mare sau mai mică, abilităţi psihice. Mulţi dintre ei le ignoră, găsindu-le prea mistice pentru nişte creaturi obişnuite să comunice numai prin intermediul ghearelor şi colţilor.

Clay şi cu mine împărtăşeam un anume tip de legătură mentală – poate pentru că mă muşcase... Nu era vorba de capacitatea de a ne citi unul altuia gândurile sau altceva la fel de uimitor. Era, mai degrabă, ceva asemănător cu ceea ce gemenii pretind a simţi adesea, lucruri minore, precum o durere bruscă sau un spasm când unul este rănit sau abilitatea de a-l simţi în apropiere, deşi nu-l puteam vedea, auzi sau mirosi. Toată treaba mă făcea să mă simt oarecum ciudat, aşa încât nu încercasem să o dezvolt pe parcurs şi nici măcar n-o recunoşteam ca atare.

Abilitatea lui Jeremy era diferită. Putea să comunice cu noi când dormeam – nu voci auzite în minte sau treburi la fel de dramatice. Dormeam şi visam că vorbeam cu el, dar simţeam, în subconştient, că era mai mult decât un vis, pentru că ascultam şi răspundeam raţional. De fapt, era chiar grozav, deşi n-am recunoscut-o niciodată în faţa lui.

M-a trezit mirosul de clătite. De această dată, am ştiut exact cine pregătea micul dejun şi nu mi-a păsat deloc. Mâncarea era mâncare. Pentru mine, nimic nu se compara cu un mic dejun gata făcut. Nu eram în stare să gătesc dimineaţa. La ora la care mă trezeam, îmi era prea foame pentru a-mi mai face de lucru la aragaz cu tot felul de cratiţe – uneori chiar şi prăjitorul de pâine mi se părea că-şi făcea treaba prea încet. Chiar mai bine decât să am pe

cineva care să-mi pregătească micul dejun, era să pot să mă târăsc jos din pat şi să mă aşez direct la masă, sărind peste duş, schimbatul hainelor, spălatul pe dinţi şi pieptănatul, toate lucrurile necesare pentru a mă transforma într-un tovarăş plăcut. Toate acestea n-aveau nicio importanţă cu Clay. Văzuse lucruri şi mai urâte. M-am îngropat mai bine sub cuverturi. Când mâncarea avea să fie gata, Clay avea să îmi aducă o cafea. Tot ce aveam de făcut era să aştept.

– Arată grozav. Nu facem clătite prea des. Elena nu se prea dă în vânt după micul dejun. De obicei, fulgi de ovăz şi pâine prăjită. Nu sunt sigur că va mânca aşa ceva, dar eu o voi face cu siguranţă.

M-am ridicat brusc în capul oaselor. Nu era vocea lui Clay.

– Cum se numesc în sud? continuă Philip. Tot clătite[1]? Lipii[2]? Nu le prea deosebesc. Aşa se numesc în zona în care te-ai născut, nu? Cu accentul tău, bănuiesc că... Georgia, poate Tennessee.

Clay mârâi. Am ţâşnit din pat şi am alergat spre uşă. Apoi am zărit o imagine fugitivă a cămăşii de noapte în oglindă. Un halat! Aveam nevoie de un halat.

– Jeremy, fratele tău, nu avea niciun fel de accent, declară Philip. Cel puţin nu mi-am dat seama când am vorbit cu el la telefon.

Rahat! Am scormonit prin dulap. Unde era halatul? Aveam oare un halat?

– Frate vitreg, bombăni Clay.

– Da? Ăăă, da, acum e clar.

Am înşfăcat o haină şi am pus-o pe mine, apoi am ieşit ca din puşcă din dormitor şi am năvălit în bucătărie, oprindu-mă brusc exact între Clay şi Philip.

– Ţi-e foame? se interesă Clay, aflat încă în faţa aragazului.

Philip se aplecă, mă sărută pe obraz şi încercă să-mi descâlcească nişte şuviţe de păr.

– Să nu uiţi s-o suni pe mama în dimineaţa asta, dragă. N-a vrut să se mai ocupe fără tine de petrecerea cu daruri a lui Betsy. Aruncă o privire spre Clay. Familia mea e înnebunită după Elena. Ar fi în stare s-o adopte dacă nu mă însor mai repede cu ea.

Privirea îi zăbovi asupra lui Clay. Acesta aruncă cele trei clătite deasupra unei grămezi impresionante, se răsuci şi le aduse la masă, cu o figură impenetrabilă. Philip îşi încreţi puţin buzele. Se plictisise probabil să facă conversaţie de politeţe şi să nu primească niciun răspuns.

– Untul e în... începu el, dar Clay deschisese deja uşa frigiderului. Ăăă... siropul e deasupra aragazului, în ceaşca...

---

[1] În original, *flapjack* – clătită subţire şi crocantă, de aproximativ treizeci de centimetri în diametru, în compoziţia căreia se foloseşte praful de copt; în restul textului este folosit cuvântul *pancake* – clătita cu compoziţie clasică. (n. tr.)

[2] În original, *Johnnycake*. (n. tr.)

Clay scoase din frigider o sticlă de o formă neobişnuită, plină cu sirop de arţar, de genul celor vândute în magazinele pentru turişti străini la preţul de aur lichid.

– E nouă, am zis eu, zâmbindu-i lui Philip. Când ai cumpărat-o?

– N-am... ăăă... cumpărat-o.

I-am aruncat o privire lui Clay.

– Am luat-o ieri.

– Ah, nu-s sigur că Elenei îi place... Philip se opri, plimbându-şi ochii de la mine la Clay şi înapoi. Ei bine, da, frumos din partea ta.

Telefonul începu să sune, scutindu-mă să caut cu înfrigurare ceva de spus.

– Răspund eu, zise Philip, şi se făcu nevăzut în sufragerie.

– Mulţumesc, am şuierat eu încet spre Clay. Trebuia să faci asta, nu? Mai întâi micul dejun, apoi siropul. Să faci paradă că ştii ce-mi place şi să-l faci să se simtă prost.

– Să fac paradă? N-am scos niciun cuvânt. Tu ai adus vorba de sirop.

– Tu n-ai fi făcut-o?

– Bineînţeles că nu. De ce s-o fac? Elena, nu mă iau la întrecere cu nimeni. Am observat ieri când am făcut friganelele că nu aveai un sirop adevărat. Ştiu cum te plângi de lucrurile contrafăcute, aşa încât am crezut că tocmai se terminase şi am cumpărat altul.

– Şi micul dejun? Spune-mi că nu voiai să transmiţi un mesaj pregătindu-mi micul dejun.

– Sigur că voiam. Voiam să-mi exprim neliniştea referitoare la faptul că nu mănânci ca lumea şi voiam să mă asigur că ai parte de cel puţin o masă decentă. Ca musafir, sunt sigur că nu va crede decât că încercam să vă dau o mână de ajutor. Am făcut destul pentru el.

– Ai făcut destul pentru întreaga clădi... m-am oprit, privind în jur şi dându-mi seama că nu era destulă mâncare decât pentru trei oameni obişnuiţi.

– Restul e în cuptor, zise Clay. Am ascuns-o când l-am auzit trezindu-se. Ţi le pun la pachet pentru serviciu. Dacă i se pare cuiva ciudat, n-ai decât să-i spui că n-ai mai avut timp de micul dejun.

Mă chinuiam să găsesc un răspuns tăios când am fost din nou salvată de o întrerupere, de data aceasta de Philip, care tocmai intra în bucătărie.

– Era de la birou, zise el cu o strâmbătură. De unde putea fi? M-am hotărât şi eu să ajung târziu într-o zi şi şefii au musai nevoie de mine. Nu-ţi face probleme, dragă. Le-am spus că tocmai luam micul dejun cu tine şi ajung mai târziu. Trase un scaun, se aşeză şi se răsuci spre Clay. Deci, ce se mai aude cu serviciul pe care îl cauţi?

Acceptasem să iau prânzul cu Clay. După ce a umplut o pungă mare de hârtie cu produse de la un magazin de delicatese din apropiere, ne-am îndreptat spre campusul universitar. Nu eu am ales locul respectiv. Nici măcar nu mi-am dat seama că mergeam în acea direcţie până n-am ajuns acolo. Deşi biroul meu era la numai câteva străzi distanţă de Universitatea din Toronto, nu fusesem nici măcar o dată în campus în toate lunile de când lucram în redacţie. Şi nici nu mai fusesem acolo de câte ori venisem în Toronto în ultimii zece ani. Universitatea a fost locul în care l-am întâlnit pe Clay şi în care m-am îndrăgostit. A mai fost şi locul în care am fost amăgită, minţită şi, în ultimă instanţă, trădată. M-am împotrivit de îndată ce mi-am dat seama încotro voia Clay să mă ducă pentru a lua prânzul. M-am gândit la o duzină de scuze şi la o duzină de alte locuri unde puteam mânca. Dar n-am reuşit să rostesc niciun nume. Amintindu-mi ceea ce spusese despre Stonehaven, m-am simţit prea stânjenită să recunosc că n-aveam chef să merg la universitate. Nu era decât o clădire, „o grămadă de cărămizi şi mortar”. Poate că era, totuşi, ceva mai mult decât o simplă stânjeneală. Poate că nu doream să recunosc cât de multă vibraţie emoţională avea acea grămadă de cărămizi şi mortar asupra mea. Poate că nu doream să ştie cât de mult îmi aduceam aminte şi cât de mult îmi păsa. Drept pentru care n-am scos niciun cuvânt.

Ne-am aşezat pe o bancă lângă clădirea în care se afla University College. Examenele aproape se terminaseră şi numai câţiva studenţi mai mergeau agale în jurul lui King’s College Circle, nemaiavând de ce să se grăbească la cursuri. Un grup de tineri juca fotbal, jachetele şi rucsacurile aruncate de-a valma într-o grămadă lângă terenul de ţintă. În timp ce mâncam, Clay vorbi despre lucrarea sa referitoare la cultul jaguarului în America de Sud şi mintea mea s-a întoarse în timp, pentru a-şi aminti conversaţiile avute cu ani în urmă sub aceşti copaci, între acele clădiri. Mi-l imaginam pe Clay în acei ani, stând la o masă de picnic, vizavi, în Queen’s Park, mâncând şi vorbind atât de concentrat, încât un *frisbee*[1] ar fi putut să-i treacă pe deasupra capului fără să-şi fi dat vreodată seama. Stătea întotdeauna în aceeaşi poziţie, picioarele întinse atât de mult, încât ajungeau, pe sub masă, în spatele gleznelor mele, mâinile mişcându-se constant, ca şi cum o parte din el ar fi trebuit să se mişte în orice clipă. Vocea avea acelaşi timbru, acum atât de familiar, încât îi urmăream ritmul în minte, prezicând orice schimbare de ton, fiecare accentuare a unui anumit cuvânt.

Chiar şi atunci dorea să-mi cunoască gândurile şi opiniile în legătură cu orice lucru. Nici o divagaţie a minţii mele tinere nu era prea banală sau plictisitoare pentru el. De-a lungul timpului, îi vorbisem atât despre trecutul,

[1] Disc de plastic, cu diametrul între douăzeci şi douăzeci şi cinci de centimetri, folosit pentru jocuri în aer liber. (n. tr.)

cât şi despre aspiraţiile, temerile, speranţele şi incertitudinile mele, despre toate lucrurile pe care nu-mi imaginam că i le-aş fi putut împărtăşi vreodată cuiva. Îmi fusese întotdeauna frică să-mi deschid sufletul în faţa cuiva. Dorisem să fiu o femeie puternică, independentă, nu o vagaboandă scoasă parcă din cea mai proastă melodramă dickensiană. Îmi ascunsesem mediul în care crescusem şi, dacă cineva aflase cumva, pretinsesem că nu avusese nicio importanţă, că nu mă afectase câtuşi de puţin. Toate acestea se schimbaseră odată cu apariţia lui Clay. Dorisem să ştie totul despre mine, aşa încât să fiu sigură că ştia ce eram şi că avea să mă iubească oricum. Mă ascultase şi nu-şi schimbase părerea. Mai mult, îmi răspunsese în acelaşi fel. Îmi povestise despre copilăria sa, despre pierderea părinţilor într-o conjunctură pe care nu şi-o putea aminti, despre adopţia şi faptul că nu se putea integra în mediul şcolar unde fusese ridiculizat şi evitat de toţi, fiind exmatriculat atât de des, încât părea să schimbe şcolile aşa cum schimbam eu părinţii adoptivi. Îmi spusese atâtea lucruri, încât fusesem sigură că îl cunoşteam complet. Apoi descoperisem cât de mult mă înşelasem. Uneori, o astfel de înşelăciune doare mai rău decât o muşcătură.

AGITAŢIE

Philip s-a întors de la serviciu după miezul nopţii. Clay şi cu mine ne uitam la un film, eu întinsă pe canapea, Clay tolănit pe fotoliul cu spătar rabatabil, ronţăind floricele de porumb. Philip intră în cameră, se opri în spatele canapelei şi privi câteva minute ecranul.

– Un film de groază? întrebă el. Ştii, n-am mai văzut unul din studenţie. Ocoli canapeaua şi se aşează lângă mine. Care e?

– *Evil Dead II*[1], am răspuns eu, întinzând mâna după telecomandă. Cu siguranţă găsim şi altceva.

– Nu, nu schimba canalul. Se uită la Clay. Îţi plac filmele de groază?

Clay rămase tăcut un moment, apoi mormăi ceva evaziv.

– Clay nu se dă în vânt după ele, am declarat eu. Prea multă violenţă. E foarte delicat. Trebuie să schimb canalele dacă scenele devin sângeroase.

Clay pufni pe nas.

– Ăsta-i cam artificial, i-am zis eu lui Philip. E partea a doua. Urmările filmelor de groază sunt infecte.

– *Scream 2*[2], zise Clay.

---

[1] *Evil Dead II: Dead by Dawn* (1987), film în regia lui Sam Raimi, cu Bruce Campbell, Sarah Berry şi Dan Hicks în rolurile principale. (n. tr.)

[2] *Scream 2* (1997), film în regia lui Wes Craven, cu David Arquette, Neve Campbell, Courteney Cox şi Sarah Michelle Geller în rolurile principale. (n. tr.)

– Ăsta e o excepţie numai pentru că scenariştii au ştiut că urmările sunt proaste şi şi-au asumat asta când l-au conceput.

– Nu-i aşa, exclamă Clay. Ideea... Se opri, aruncă o privire spre Philip, care ne urmărea conversaţia ca la un turneu de ping-pong, şi îşi îndesă un pumn de floricele în gură.

– Dă castronul încoace.

– Eu l-am cumpărat.

– Şi l-ai prăjit în cuptorul meu cu microunde. Dă castronul.

– Mai sunt încă două pungi în bucătărie.

– Vreau din ăsta. Dă castronul încoace.

Clay trânti castronul pe măsuţă şi-l împinse spre mine cu piciorul.

– E gol! am exclamat eu.

Philip izbucni în râs.

– Se vede că vă cunoaşteţi de când eraţi copii.

Se lăsă tăcerea. Apoi Clay se ridică în picioare.

– Mă bag la duş.

A doua zi era sâmbătă. Philip plecase să joace golf încă înainte de a mă trezi eu. Golful era un sport pe care îl evitam. Cerea prea puţină activitate fizică din partea mea şi prea multă comportare decentă. Toamna precedentă fusesem de acord să încerc, iar Philip îmi dăduse două liste. Una cuprindea regulile jocului. A doua se referea la felul în care trebuia să mă îmbrac şi să mă comport în timpul jocului. Ei bine, eram conştientă că unele sporturi necesitau anumite haine pentru protejarea corpului, dar nu pricepeam de ce o bluză fără mâneci pe teren era considerată drept un risc. Ferească Dumnezeu ca umerii mei goi să producă asupra jucătorilor un efect atât de mare, încât să lovească mingile aşa cum nu trebuia. Aveam destule probleme în viaţă pentru a mă apuca să măsor lungimea şortului şi a verifica dacă se potrivea cu standardele jocului de golf. În afară de asta, după două partide cu Philip, mi-am dat seama că nu-mi plăcea deloc. Lovirea cu putere a mingii era numai bună pentru a-ţi descărca nervii, dar evident nu ăsta era scopul jocului. Aşa încât Philip juca golf. Eu nu.

* * *

După golf, am ieşit toţi trei să luăm prânzul. A fost fără îndoială prima dată în decurs de zece ani când nu mi-a căzut bine mâncarea. Philip a încercat să-l atragă pe Clay în conversaţie vreo douăzeci de minute chinuitoare. Ar fi avut mai mult succes adresându-i-se salatei din farfurie. Pentru a-l salva, am început un monolog pe care am fost apoi nevoită să-l continuu până la sosirea

notei de plată, treizeci şi opt de minute şi douăzeci de secunde mai târziu. Exact în acel moment, Clay şi-a recăpătat miraculos vocea, propunând să mergem pe jos până la apartament, ştiind foarte bine că plecasem cu maşina lui Philip, ceea ce însemna că el ar fi trebuit să se întoarcă singur acasă. Înainte de a putea interveni, Philip şi-a adus brusc aminte că mai avea ceva de lucru la serviciu, aşa încât, dacă nu ne deranja să mergem pe jos, el urma să se îndrepte direct într-acolo. Ajunşi la un acord, ambii s-au repezit spre ieşire ca nişte puşcăriaşi evadaţi, lăsându-mă pe mine să rezolv problema bacşişului.

Duminică dimineaţă, în timp ce Philip juca golf, Clay şi cu mine ne-am ocupat de corvoadele săptămânale, de genul făcut curat în apartament, spălatul rufelor şi cumpărături. Când ne-am întors de la magazin, am găsit un mesaj de la Philip pe robot. L-am sunat.

– Cum a fost partida? l-am întrebat când a ridicat receptorul.

– Nu prea bună. Te-am sunat în legătură cu cina.

– Nu ajungi la timp?

– De fapt, voiam să te invit în oraş. Într-un loc plăcut. Făcu o pauză. Doar noi doi.

– Minunat.

– Nu te superi?

– Deloc. Clay poate avea singur grijă de el. Nu suportă mesele fastuoase. De fapt, nici nu şi-a adus un costum bun.

– Cu ce se îmbracă la interviuri?

Ups!

– Filosofia lui e simplă: fii cât mai indolent cu putinţă.

– Bine. Altă pauză. După cină m-am gândit să mergem la vreun spectacol. Poate găsim bilete la jumătate de preţ...

– S-ar putea să nu fie prea uşor pentru un sfârşit de săptămână, dar poate reuşim cumva.

– M-am gândit să... Philip îşi drese glasul... să mergem numai noi doi.

– Aşa am înţeles şi eu. Vrei să fac eu rezervările pentru cină? Să iau bilete?

– Nu, rezolv eu. Ar trebui să ajung pe la şase. Poate vrei să-i spui lui Clayton că vom ajunge târziu acasă diseară... cină, un spectacol, o băutură sau o cafea după aceea.

– Sună minunat.

Philip rămase tăcut un moment, ca şi cum s-ar fi aşteptat să mai spun ceva. Văzând că nu mai adăug nimic, a zis la revedere şi a întrerupt conversaţia.

Cina a fost o altă masă de coşmar. Nu că totul ar fi mers rău. Aproape că mi-aş fi dorit aşa ceva. Dacă rezervările ni s-ar fi contramandat sau mâncarea ar fi fost rece, cel puţin am fi avut un subiect de conversaţie. În schimb, am stat aproape o oră ca doi oameni care ies împreună în oraş pentru prima dată – a doua întâlnire fiind exclusă de la sine. Nu ştiam ce să ne spunem unul altuia. Ei bine, de vorbit am vorbit – Philip mi-a spus despre campania de reclame pentru apartamentele de pe malul lacului la care lucra, eu i-am povestit despre gafa făcută de primul ministru la ultima şedinţă. Am discutat despre proiectele referitoare la refacerea portului. Ne-am plâns de posibila creştere a preţului biletelor dorită de TTC-ului[1]. Am discutat despre şansele echipei Jays[2]. Pe scurt, am discutat despre orice subiect ar putea discuta două persoane aproape necunoscute în timpul cinei. Şi, mai rău, am discutat despre respectivele subiecte cu disperarea unor necunoscuţi îngroziţi că altfel ar fi trebuit să stea toată seara muţi ca peştii. La desert, nu mai aveam subiecte de conversaţie. În spatele nostru, trei indivizi de-abia trecuţi de vârsta când faţa le era plină de acnee îşi trâmbiţau succesele cu acţiuni la companiile dot-com[3], destul de tare pentru ca oamenii de pe stradă să afle de norocul lor. Eram pe punctul de a face un comentariu acid pe această temă, apoi m-am oprit, pentru că nu eram sigură de felul în care ar fi putut reacţiona Philip. Avea să sune remarca mea peste măsură de negativă? Avea să pară falsă? Era genul de observaţie pe care Clay ar fi apreciat-o. Dar Philip? Nu eram sigură, aşa încât am tăcut.

În timp ce chelnerul ne umplea din nou ceştile cu cafea, Philip şi-a dres glasul.

– Deci, cât timp crezi că va mai sta vărul tău la noi?

– Probabil încă două, trei zile. Te deranjează? Ştiu că poate fi un ticălos...

– Nu, nu. Nu asta-i problema. Zâmbi şters. Trebuie să recunosc că nu-i cea mai plăcută companie, dar o să supravieţuiesc. Numai că e... ciudat?

– Ciudat?

Philip ridică din umeri.

– Bănuiesc că e din cauza faptului că voi doi vă cunoaşteţi de atâta timp. E un adevărat... nu ştiu. Simt... Clătină din cap. E vorba numai de mine, draga mea. Mă simt lăsat pe dinafară. Nu-i răspunsul cel mai matur din lume, dar nu ştiu... Bătu darabana cu degetele pe ceaşca de cafea, apoi îmi prinse privirea. A fost ceva... Nu mai continuă.

– Ce?

---

[1] Toronto Transit Commission – autoritate care dirijează transportul public cu autobuzele, tramvaiele şi metrourile din Toronto. (n. tr.)

[2] Toronto Blue Jays – echipă profesionistă de baseball, membră a diviziei estice în campionatul Statelor Unite. (n .tr.)

[3] Companie care îşi desfăşoară activitatea prin intermediul Internetului. (n. tr.)

– N-are importanţă. Sorbi din cafea. A avut succes cu un eventual loc de muncă?

– A pus în mişcare câteva lucruri la Universitate. Când totul se va aranja, se va muta din apartament.

– Deci va rămâne în Toronto?

– O vreme.

Philip deschise gura, ezită, apoi luă o altă înghiţitură de cafea.

– Aşadar, se interesă el, ai ascultat ultimul discurs al lui Mel[1]?

* * *

N-am reuşit să găsim bilete pentru niciunul din spectacolele bune, aşa încât am ajuns să vedem un film, apoi să mergem la un bar cu muzică jazz pentru a bea ceva. Când am ajuns acasă, era aproape două. Clay nu era în apartament. Când Philip a intrat în dormitor să-şi ia mobilul şi să-şi asculte mesajele, Clay a năvălit pe uşă, cu obrajii îmbujoraţi.

– Hei, a zis el, privind peste umărul meu, căutându-l pe Philip.

– E în dormitor, am răspuns eu. Ai alergat?

– Fără tine?

Clay pătrunse în bucătărie. Se întoarse câteva secunde mai târziu cu o sticlă de apă minerală, deşurubă capacul, bău jumătate din ea şi mi-o întinse. Am clătinat din cap.

– Spune-mi, te rog, că ai făcut exerciţii în sală.

Clay luă o nouă înghiţitură.

– Să te ia dracu', am mormăit eu, lăsându-mă să cad pe canapea. Ai promis să nu mă urmăreşti în seara asta.

– Nu, tu mi-ai spus să nu te urmăresc. Eu n-am răspuns. Datoria mea aici e să te protejez. Şi chiar asta am de gând să fac, scumpo.

– N-am nevoie...

Philip reapăru din dormitor.

– Veşti proaste. Se uită la Clay, apoi la mine. Ah, am întrerupt ceva?

Clay înghiţi lacom restul de apă şi se îndreptă spre bucătărie.

– Ce veşti proaste? am întrebat eu.

– S-a convocat o şedinţă urgentă mâine. Oftă. Da, ştiu, e Victoria Day[2]. Îmi pare rău, dragă. Dar l-am sunat pe Blake şi am mutat partida de golf la opt, astfel încât vom avea timp să jucăm, apoi să iau prânzul cu tine înainte de

[1] Melvin Douglas Lastman (n. 1933), om de afaceri, primar al Toronto-ului între 1998-2003. (n. tr.)

[2] Sărbătoare naţională a Canadei, în onoarea zilei de naştere a reginei Victoria (24 mai 1819); este celebrată fie în data de 24 mai, fie în lunea dinainte (de exemplu, în 2008 a fost în data de 19 mai). (n. tr.)

şedinţă. Sperasem să petrec mai mult timp cu tine în acest sfârşit de săptămână.

Am ridicat din umeri.

– Nu-i mare scofală. Găsim eu şi Clay ceva de făcut ca să treacă timpul.

Philip ezită, păru gata să spună ceva, aruncă o privire spre bucătărie şi tăcu din gură.

Luni la prânz, în timp ce-l aşteptam pe Philip, îmi telefonă să-mi spună că fusese o încurcătură cu partida de golf şi prima lovitură fusese dată cu mai mult de o oră întârziere. Tocmai terminaseră partida, aşa încât nu mai puteam lua prânzul împreună.

După telefonul lui Philip, Clay şi cu mine am hotărât să mergem pe jos până în Chinatown pentru prânz. Am petrecut restul zilei destinzându-ne, descoperind împrejurimi până atunci neexplorate, plimbându-ne prin zone rezidenţiale, apoi făcând jogging pe plajă înainte de a reveni în apartament pentru un biftec suculent. Cineva sună la uşă pe la şapte. Eram în baie, aşa încât am urlat la Clay să deschidă el. Când am ieşit, ţinea în mână alte flori, de data asta stânjenei într-o vază de ceramică.

– Îi pare rău că n-a putut lua masa cu tine, declară Clay. Le vrei în dormitor, lângă celelalte?

M-am oprit, privindu-l cum ţinea florile în mână şi aştepta.

– Spune odată, am zis eu.

– Ce anume?

I-am smuls florile din mână.

– Ştiu la ce te gândeai. Dacă i-ar părut rău cu adevărat, trebuia să-şi fi scurtat partida de golf.

– N-aveam de gând să spun asta.

– Dar asta gândeai.

– Nu, tu te-ai gândit. Şi ai spus-o.

M-am îndreptat spre dormitor.

– Apă, strigă el după mine.

Mârâind, m-am îndreptat spre baie. Am umplut vaza cu apă, dezlipind câteva plăcuţe de marmură verde. Trei au căzut în chiuvetă, mai multe pe podea. Le-am luat pe cele din chiuvetă, am aruncat o privire superficială spre celelalte şi am hotărât că pot să mai aştepte până în ziua în care aveam să fac din nou curat.

– Spre deosebire de alţi oameni, am declarat eu, pătrunzând cu paşi mari din nou pe culoar, Philip nu simte necesitatea ca membrii unui cuplu să-şi ducă vieţile legaţi tot timpul unul de altul. Mie îmi convine. Cel puţin îmi trimite flori.

Tăcerea se lăsă din nou în sufragerie. Am trântit vaza de ceramică pe noptieră lângă trandafiri şi m-am întors la Clay. Stătea cocoţat pe spătarul canapelei, citind notiţele pe care le adusesem vineri de la serviciu.

– Hai, spune!

Îşi ridică privirea de pe ele.

– Ce să spun?

– Ai aşteptat toată săptămâna să-mi spui ceea ce crezi despre Philip. Dă-i drumul!

– Părerea mea sinceră?

Am scrâşnit din dinţi.

– Da.

– Eşti sigură?

Am scrâşnit din nou din dinţi.

– Da.

– Cred că-i un tip cumsecade.

Dinţii începeau să mă doară.

– Şi ce ar vrea să însemne asta?

– Exact ceea ce am spus, scumpo. Cred că e un tip de treabă. Nu unul perfect, dar cine-i perfect? Evident ţine la tine. Încearcă să fie grijuliu. E foarte răbdător. Dacă aş fi fost în locul lui, m-aş fi azvârlit în şuturi afară de aici încă de acum câteva zile. A fost politeţea întruchipată. Un tip cumsecade.

– Dar ce?

– Dar nu va ţine. Ridică mâna pentru a nu mă lăsa să protestez. Haide, Elena. Ştii de ce l-ai ales pe tipul ăsta, nu? Adică, nu pentru că eşti în căutarea unei case, familii şi treburi de genul ăsta. Crezi că nu ştiu că asta vrei? Bineînţeles că ştiu. Şi îţi spun că e chiar sub nasul tău, dar nu vrei să asculţi. Se pune întrebarea de ce l-ai ales tocmai pe tipul ăsta pentru a-ţi realiza toate aceste fantezii? Ştii cu adevărat asta, nu-i aşa, scumpo?

– Pentru că e un om bun, e...

– Bun, răbdător şi grijuliu. Nu-ţi aduce cumva aminte de cineva?

– Nu de tine.

Clay se lăsă să alunece de pe spătarul canapelei râzând.

– Precis nu de mine. Puse notiţele pe masă şi îmi studie cu atenţie expresia feţei. Chiar nu înţelegi, nu-i aşa, scumpo? Ei bine, când o s-o faci, o să ştii că relaţia asta nu poate dura. Poţi să ţii la tipul ăsta, dar nu vei avea niciodată cu el ceea ce avem noi doi. Nu se poate. Aşa cumsecade cum este, l-ai ales din motive complet greşite.

– Te înşeli.

Ridică din umeri.

– Există întotdeauna un început. Ce se aude cu biftecurile ălea? Grătarul trebuie să fie deja încins. Mă ocup eu de restul. Tu vezi de legume.

Ne-am plimbat îndelung după cină. Când ne-am întors în apartament, am văzut că Philip trecuse pe acolo şi lăsase un bilet pe masă, spunând că partenerii săi îl invitaseră la o întâlnire în Montreal a doua zi de dimineaţă. Nu trecuse pe acasă decât pentru a-şi lua câteva lucruri şi se afla deja într-un tren cu destinaţia Quebec.

– Deci va lipsi toată noaptea? întrebă Clay, aplecându-se peste umărul meu pentru a citi biletul.

– Aşa se pare.

– Ce chestie! Bănuiesc că va trebui să găsim ceva de făcut. Se îndreptă spre calendar. Să vedem. Au trecut şase zile de când te-ai Transformat. Opt pentru mine. Ştii ce înseamnă asta.

Era timpul să alergăm.

FOCURI DE ARTIFICII

Ne-am întrebat dacă să mergem cu maşina sau pe jos până la ravenă. Deşi distanţa era mare, pe niciunul din noi nu ne deranja să mergem pe jos – partea care nu prea ne convenea era drumul înapoi după o alergare extenuantă. Căzusem aproape de acord să luăm maşina când am făcut greşeala să menţionez că era a lui Philip. Clay s-a hotărât imediat că ar fi fost o adevărată crimă să nu mergem pe jos într-o noapte atât de frumoasă. N-am protestat. Maşina lui Philip ar fi fost mai mult o povară. Găsirea unui loc de parcare peste noapte lângă ravenă era destul de dificilă şi mă întrebasem întotdeauna ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi fost amendată sau tractată şi ar fi trebuit să-i explic lui Philip ce căutam în acea parte a oraşului în puterea nopţii.

Era deja miezul nopţii când am ajuns. Ne-am despărţit. Am găsit un tufiş şi m-am dezbrăcat. În timp ce mă ghemuiam la pământ pentru a începe Transformarea, mi s-a întâmplat ceva ce nu mai simţisem niciodată până atunci, cel puţin nu în Toronto. Mă pregăteam de Transformare cu aceeaşi concentrare mentală pe care o foloseam pentru spălatul dinţilor. În timp ce mintea îmi era ocupată de alte gânduri, corpul mi se mişca în poziţie, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai natural din lume. Acum, după zece ani, totul ar fi trebuit să devină automat, şi devenise... când eram cu un membru al Haitei sau la Stonehaven. Nu că m-ar fi durut mai puţin, dar, din punct de vedere mental, trecerea era lină. Acum eram fiinţă umană, peste un minut eram lup. Mare scofală – eram femeie-vârcolac, nu? Totuşi, Transformarea în Toronto era o cu totul altă problemă. Nouăzeci şi cinci la sută din timp trăiam ca oricare fiinţă

umană. Mă trezeam, mă duceam la serviciu, mă întorceam acasă cu metroul, luam cina, îmi petreceam seara cu prietenul meu şi mă culcam. O rutină perfect normală, întreruptă de nevoia ocazională de a mă transforma în lup, de a alerga prin păduri, de a vâna vreun iepure şi de a urla la Lună. Juxtapunerea era atât de mare, încât adesea, ajungeam în ravenă, îmi scoteam hainele şi rămâneam în pielea goală, gândindu-mă *ce* naiba trebuia să fac? Aproape că mă aşteptam să mă las în genunchi, să mă concentrez asupra Transformării şi să nu se întâmple nimic... poate cu excepţia posibilităţii de a mă trezi într-o cămaşă de forţă, cu un doctor drăguţ lângă mine, care să-mi spună a milioana oară că fiinţele umane nu se puteau transforma în lupi.

Când m-am aşezat în poziţie în acea noapte, mi s-a părut perfect natural. Probabil din cauza lui Clay, care era în apropiere. Acţiona ca o punte între două lumi. Dacă era acolo, nu puteam uita ceea ce fusesem. Nu că ar fi fost o surpriză atât de mare. Şocul era că nu-mi păsa. Chiar mă simţeam bine. Încercasem pentru atâta timp să-mi înfrânez acea latură a fiinţei mele, sigură că trebuia să devin „altcineva”, care să se încadreze în lumea oamenilor. Acum întrevedeam posibilitatea unei alte opţiuni. Poate Clay avea dreptate. Poate că mă străduiam prea tare, făcând lucrurile mai dificile pentru mine decât ar fi fost necesar. Avându-l în jur, era aproape imposibil să menţin persoana Elena „umană” pentru mult timp. Mă comportasem ca întotdeauna – irascibilă, încăpăţânată, pusă pe ceartă. Şi pământul nu se prăbuşise şi nici nu se pârjolise în jurul meu. Poate că nu trebuia să fiu Elena „cea bună”, plăcută, sobră şi liniştită. Ceea ce nu însemna neapărat un acces de furie dacă Philip ar fi lăsat capacul toaletei ridicat sau dacă nişte derbedei m-ar fi călcat pe picioare în metrou, dar poate că n-ar fi trebuit să bat în retragere de câte ori se punea problema unei confruntări. Dacă aş fi lăsat mai multe aspecte ale personalităţii mele obişnuite să se integreze în persoana „umană”, viaţa în lumea oamenilor ar fi putut fi mai uşoară, ba chiar naturală. Poate aici se afla cheia problemei.

Freamătul tufişurilor mă trezi la realitate. Am prins o imagine fugară a blănii lui Clay trecând printr-un desiş. Mârâi gutural, nerăbdător. Am râs şi m-am aşezat din nou în poziţia de Transformare, gândindu-mă cât de ciudat era faptul că persoana care ura cel mai mult lumea oamenilor era cea care mă ajuta cel mai mult să trăiesc în ea. Clay mârâi din nou şi îşi vârî botul în luminiş.

– Aşteaptă, am zis eu.

Am scuturat din cap pentru a-mi limpezi gândurile şi m-am pregătit de Transformare.

După alergare, ne-am Transformat înapoi şi ne-am întins pe iarbă într-un luminiş pentru a ne odihni şi sta de vorbă. Era partea cea mai întunecată şi tăcută a nopţii, mult după lăsarea serii şi la fel de mult până la ivirea zorilor. Niciunul din noi nu se îmbrăcase, în ciuda aerului rece. Alergarea ne înfierbântase atât de mult sângele, încât am fi putut zace într-un troian de zăpadă până la răsăritul soarelui, fără să ne dăm seama. Stăteam culcaţi pe spate, savurând din plin senzaţia dată de vântul rece pe piele. Deasupra capului, copacii blocau aproape complet stelele şi Luna, lăsând să se filtreze numai atâta lumină cât să nu fie întuneric beznă.

– Am ceva pentru tine, a declarat Clay după ce ne-am odihnit o bucată de vreme. Întinse mâna prin întuneric în spatele său, trase două beţe lungi din jacheta aruncată pe jos şi le învârti deasupra capului.

M-am ridicat în capul oaselor.

– Ai adus artificii?

– E un sfârşit de săptămână cu focuri de artificii în oraş, nu? Credeai că am să uit de artificiile tale?

Îmi plăceau la nebunie artificiile. Bine, bine, probabil eram singura femeie de treizeci de ani din lume care era înnebunită după beţişoarele ălea cu înveliş de nitrat de potasiu, dar nu-mi păsa. Cel puţin, nu-mi păsa când Clay se afla prin preajmă. El nu ştia că oamenii mari nu se joacă în mod normal cu pocnitori şi nu doream să-i las altă impresie. Una din puţinele amintiri despre părinţii mei era cea de la o petrecere cu ocazia Zilei Canadei[1]. Ştiam că era Ziua Canadei pentru că, în adâncurile memoriei, aveam întipărită imaginea unui tort în formă de steag. Şi a multor focuri de artificii. Auzeam muzică şi hohote de râs. Mirosea a pucioasă şi a păturі vechi. Îmi aminteam că tatăl meu îmi dăduse un artificiu – primul artificiu din viaţa mea. Îmi aminteam că mama şi cu mine dansam cu picioarele goale pe iarba udă, fluturând artificiile ca pe nişte baghete magice, chicotind şi răsucindu-ne, urmărind cu privirea urmele de lumină pe care le lăsam în urmă.

Clay scoase din jachetă o cutie de chibrituri şi aprinse primul artificiu. Am sărit în picioare şi l-am înşfăcat. Scântei portocalii, în formă de stea, săriră în sus, sfârâind şi trosnind. Ridicându-l, am trasat o linie experimentală prin aer. Prea încet. Am făcut-o mai repede şi imaginea a rezistat câteva secunde – o linie de foc în întuneric. Am trasat un cerc, urmărind scânteile scăpărând şi rotindu-se. Mi-am scris numele pe cer, primul “E” dispărând înainte de a-l termina pe “A”. Am încercat din nou, mai repede. De data aceasta, numele a rămas acolo pentru o clipă.

– Aproape gata, strigă Clay după mine. Aruncă-l şi pune-ţi o dorinţă.

[1] Sărbătoarea naţională (1 iulie) comemorează ziua de 1 iulie 1867, când Canada a devenit o singură ţară, formată din patru provincii. (n. tr.)

– Asta nu se întâmplă decât cu lumânările de la ziua de naştere, am replicat. Doar că le stingi, nu le arunci.

– Le-ai aruncat odată. Cu tot cu tort.

– Le-am aruncat în *tine*. Iar singura dorinţă de atunci nu poate fi repetată.

Clay izbucni în râs.

– Ei bine, întotdeauna arunci artificiile, aşa încât ai putea să-ţi pui şi o dorinţă. O nouă superstiţie a vârcolacilor.

În timp ce-mi retrăgeam mâna, artificiul se stinse. Clay aprinse altul şi mi-l întinse. L-am ridicat deasupra capului şi am descris cifra opt[1], apoi mi-am coborât mâna şi m-am răsucit atât de repede, încât aproape că m-am împiedicat de Clay. A izbucnit în râs şi şi-a pus mâna pe partea din spate a gambei mele, pentru a mă sprijini. Nu şi-a îndepărtat-o nici după ce mi-am recăpătat echilibrul. Am privit în jos. Zăcea întins pe spate, sub mine.

– Te iubesc, a rostit el.

Am clipit şi am încremenit.

– Momentul e prost? întrebă el, zâmbind uşor. Îşi luă mâna de pe piciorul meu. E mai bine acum?

– Eu... am început, apoi m-am oprit. Nu ştiam ce urma să spun, nu ştiam ce voiam să spun.

– Nu încerc să te seduc, Elena. Alergarea, artificiile – nu conduc la nimic. Am încercat în ultimele câteva zile să fac lucrurile mai uşoare pentru tine. Fără trucuri. Fără presiuni. Vreau să vezi clar lucrurile. Când o s-o faci, vei fi capabilă să alegi. Să alegi corect.

– Şi alegerea ar trebui să fii tu.

Clay arătă spre artificiul din mâna mea.

– Mai bine grăbeşte-te. E aproape stins. Şi e ultimul până anul următor.

Am privit în jos pentru a vedea că incandescenţa ajunsese aproape de capătul artificiului. Am ridicat privirea spre copacii de deasupra, apoi mi-am retras mâna şi l-am aruncat în sus. Vârful de jar se ridică spre cer, se arcui, apoi se prăbuşi în jos, ca o stea căzătoare. Am privit în jos, spre Clay, care urmărea artificiul, rânjind cu aceeaşi plăcere copilărească pe care o resimţeam şi eu, dansând în jurul crângului cu bagheta mea magică. Am privit încă o dată în sus, spre lumină, am închis ochii şi mi-am pus o dorinţă.

Îmi doream să ştiu ce voiam.

POSIBILITĂŢI

[1] Cifra opt simbolizează echilibrul cosmic, fiind cifra direcţiilor cardinale. (n. tr.)

Am dormit în pădure până în zori, apoi ne-am îmbrăcat şi am plecat înainte ca amatorii de jogging matinal să ne calce domeniul. Am găsit un bistrou mic lângă Yonge[1] şi am luat micul dejun pe terasă. Localul era plin de navetiştii grăbiţi să ia la pachet câteva biscotti[2] şi un espresso dublu în drum spre serviciu. Nimeni nu avea timp să se oprească şi să mănânce pe loc. Terasa era numai a noastră şi personalul ne-a lăsat singuri chiar şi când a trecut mai mult de o oră de la sosire. Stăteam rezemată de spătarul scaunului, cu ochii închişi, degetele în jurul ceştii calde de cafea, ascultând comentariul lui Clay referitor la maşinile şi oamenii care treceau pe lângă noi.

– Pari fericită, declară el brusc.

– Chiar sunt, am răspuns fără să deschid ochii. Mi-am lăsat capul pe spate şi am simţit căldura soarelui pe faţă. Ştii, nu mi-aş putea imagina să trăiesc undeva unde nu există anotimpuri.

– Mda?

– Voiam să spun, anotimpuri adevărate. Aş pierde schimbările, variaţiile. În special primăvara. N-aş putea trăi fără primăvară. Zile precum cea de astăzi merită fiecare furtună de zăpadă şi băltoace cu zăpadă semitopită. Până prin martie mi se pare că iarna nu se mai termină. Toată zăpada şi gheaţa care par atât de minunate în decembrie te scot din minţi. Dar ştii că se apropie primăvara. Aştepţi în fiecare an prima zi caldă, apoi următoarea şi următoarea, fiecare mai bună decât precedenta. Nu poţi decât să te bucuri. Uiţi de iarnă şi ai şansa s-o iei de la capăt. Ai noi posibilităţi.

– Un nou început.

– Exact.

Clay ezită, apoi se aplecă în faţă, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar se opri, se dădu înapoi şi nu rosti niciun cuvânt.

Ne-am întors în apartament după nouă. Întârziasem la serviciu, dar eram într-o dispoziţie prea bună pentru a-mi mai păsa. Puteam să lucrez în ora liberă de la prânz sau să rămân după program. Nici o scofală.

În timp ce ne îndreptam spre lift, Clay mi-a spus că nişte derbedei de pe stradă încercaseră să-i fure maşina în New York iarna precedentă. Până să ajungem în apartament, râdeam atât de tare, încât aproape că am alunecat în hol.

– Serios? am întrebat în timp ce închidea uşa.

Nu mi-a răspuns. Când m-am uitat la el, nu râdea. Nici măcar nu se uita la mine. Privirea îi era aţintită într-un punct undeva deasupra umărului meu. M-am răsucit pe călcâie pentru a-l vedea pe Philip pe fotoliul rabatant, cu braţele

[1] Yonge Street, importantă arteră comercială în partea de nord a oraşului Toronto. (n . tr.)

[2] Batoane crocante, cu nucă şi ciocolată. (n .tr.)

încrucişate, arătând ca un părinte care şi-a aşteptat toată noaptea fiul rătăcitor. Am deschis gura, dar n-am putut scoate niciun sunet. Mintea îmi lucra cu febrilitate, întrebându-se de cât timp ajunsese acasă şi ce scuză ar fi mai plauzibilă. Se întorsese în acea dimineaţă? Dacă da, am fi putut spune că ieşisem să luăm micul dejun. Clay şi cu mine am făcut un pas înainte. Philip s-a ridicat în picioare.

– Aş vrea să vorbesc cu Elena, declară el.

Clay se îndreptă spre baie. Philip îi tăie calea. Clay se opri, cu umerii încordaţi. Se răsuci pentru a-l privi, apoi făcu o pauză, concentrându-şi privirea undeva dincolo de el. Încercă să-l ocolească, de parcă n-ar fi văzut pe nimeni acolo.

– Am spus că vreau să vorbesc cu Elena, repetă Philip. Aş vrea să pleci.

Se răsuci şi se îndreptă spre canapea. Philip îi tăie din nou calea şi Clay se încordă iarăşi. Îşi încleştă pumnii, apoi se relaxă. Îl provoca şi îl costa un autocontrol imens pentru a-l ignora. Eram pe punctul de a interveni, când Clay se răsuci şi mă privi.

– Te rog, am zis eu.

Aprobă din cap şi se îndreptă spre uşă, murmurând „Voi fi la parter” în timp ce trecea pe lângă mine. Când uşa s-a închis, m-am întors spre Philip.

– Când te-ai întors?

– N-am plecat.

– Aşadar ai...

– Am fost aici toată noaptea.

M-am blocat încercând să găsesc o scuză.

– S-a amânat întâlnirea?

– N-a existat nicio întâlnire.

L-am privit tăios.

– Da, am minţit, Elena. Trebuia să-mi dovedesc că bănuielile îmi erau neîndreptăţite.

– Crezi că eu şi Clay...

– Nu. M-am întrebat şi eu, dar n-ar fi trebuit să părăsiţi apartamentul pentru asta. Se întâmplă ceva, dar nu atât de evident. Philip făcu o pauză. Ştii că e îndrăgostit de tine, nu?

Am deschis gura, dar Philip a ridicat mâna.

– Nu spune nimic, continuă el. N-are importanţă dacă ştii sau nu, dacă eşti de acord sau nu. Este. Oricine poate vedea – se observă de fiecare dată când te priveşte, din felul în care vorbeşte cu tine. Nu ştiu ce simţi pentru el. Nu-mi dau seama. De câte ori intru în cameră, discutaţi în contradictoriu sau râdeţi sau faceţi ambele în acelaşi timp. Nu înţeleg. De fapt, nu înţeleg o mulţime de lucruri de când te-ai întors.

– Va pleca în curând.

– Nu în curând. Acum. Astăzi.

Se întoarse şi intră în dormitor. Pe când meditam dacă să mă duc după el sau nu, Philip se întoarse cu un teanc de hârtii. Mi le întinse. M-am uitat la cele de deasupra. Date detaliate despre o casă în Mississauga. Am frunzărit şi celelalte foi – alte documente despre alte trei case situate în suburbii.

– N-am jucat golf duminică. Am căutat diverse case. Pentru noi.

– Vrei să te muţi într-o casă?

– Nu, eu... da, vreau într-adevăr să mă mut într-o casă, dar... Făcu o pauză, îşi încrucişă braţele, apoi şi le desfăcu. Vreau să spun că vreau să mă însor. Asta înseamnă pentru mine o casă. Angajament, căsătorie, copii cândva. Tot tacâmul. Asta vreau.

M-am holbat la el. Philip se apropie, apoi se opri, împreunându-şi şi desfăcându-şi braţele ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă cu ele.

– E o surpriză atât de mare? întrebă el pe un ton moale.

Am clătinat din cap.

– Nu e decât... bruscă. Clay şi cu mine am băut noaptea trecută şi sunt încă puţin... nu ştiu dacă pot...

– Atunci nu răspunde. Lasă-mi timpul necesar să cumpăr un inel şi să fac lucrurile aşa cum trebuie.

Îşi băgă mâinile în buzunar şi rămase locului, privindu-mă ca şi cum, în ciuda propriilor cuvinte, ar fi aşteptat totuşi un răspuns. N-am zis nimic.

– Du-te la serviciu. Gândeşte-te.

Am rămas nemişcaţi încă un minut penibil, apoi m-am hotărât brusc. M-am îndreptat spre uşă, apoi am ezitat, m-am întors şi l-am îmbrăţişat. Mă strânse în braţe, ţinându-mă o secundă sau două după ce i-am dat drumul. L-am sărutat, am bombănit ceva despre faptul că aveam să ajung acasă pe la şapte, apoi am spălat putina.

Am plecat spre serviciu atât de uluită, încât mă mir că am coborât din metrou la staţia potrivită. Stăteam la birou când mi-am adus aminte de Clay. Nu fusese în afara apartamentului când plecasem şi nu-l căutasem. Nu avea să îi ia mult timp să-şi dea seama că plecasem la serviciu şi avea să mă urmărească. Ce urma să fac atunci când avea să apară? Ce aveam să-i spun? Mi-am scos întrebările din minte. Nu voiam să mă gândesc acum la Clay.

Philip mă ceruse în căsătorie.

Căsătorie.

Gândul reînvia speranţe şi vise pe care le crezusem moarte cu zece ani în urmă. Ştiam că nu mă puteam căsători, dar chestiunea fusese irelevantă pentru atât de mult timp, încât uitasem cât de mult o dorisem. O mai doream

încă? Durerea din piept îmi răspunse la întrebare. Mi-am spus că eram proastă şi de modă veche. Căsătoria era pentru femeile care doreau ca cineva să aibă grijă de ele. N-aveam nevoie de aşa ceva. N-o doream. Dar erau lucruri pe care le doream cu adevărat. Stabilitate. Normalitate. Familie. Un loc permanent în lumea umană. Căsătoria îmi putea oferi acest lucru. Philip mi-l putea oferi. Dar nu mă puteam căsători. Sau puteam? Trăisem cu Philip destul timp. Era posibil să dureze pentru totdeauna? O voce slabă din minte mă întreba dacă doream să trăiesc cu Philip pentru totdeauna, dar am înăbuşit-o. Îl iubeam. Dar acum, problema nu era dacă voiam să mă căsătoresc cu el, ci dacă era posibil.

Era oare posibil?

Poate că da.

Mă puteam adapta mai bine dacă aveam o casă. Mă puteam încredinţa că urma să cumpărăm una lângă o pădure sau poate undeva la ţară, cu un teren în jur. Puteam lucra acasă şi puteam să mă Transform în timpul zilei, aşa încât să nu fie nevoie să dispar din pat în mijlocul nopţii. Vocea îşi făcu din nou apariţia, de data aceasta întrebând dacă îmi imaginam o viaţă în care să mă Transform în timpul zilei, furişându-mă şi grăbindu-mă, neândrăznind să alerg sau să vânez sau orice altceva care ar fi prea periculos în timpul zilei. Am înăbuşit-o din nou. Îmi luam în considerare opţiunile, nu luam decizii.

Era posibil să-mi ascund în continuare secretul faţă de Philip, dar oare voiam s-o fac? Chiar dacă nu simţisem niciodată nevoia să-i spun adevărul înainte, poate că, într-o bună zi, decepţia avea să cântărească atât de mult în balanţă, încât nu aveam să mai pot suporta. Mi-l aminteam pe Clay în perioada când ieşeam cu el, prezentându-mi o versiune scrupulos revizuită a trecutului său, de care – îmi dădeam seama acum – se simţea evident stingherit. Cum aş fi reacţionat dacă mi-ar fi spus adevărul? L-aş fi acceptat. Îl iubisem destul ca să nu-mi fi păsat. Philip a spus că mă iubea, dar oare mă iubea atât de mult? Chiar dacă ar fi acceptat ceea ce eram, nu avea să fie iritat de minciunile dintre noi? Am sărit în propria apărare, insistând că nu existase nicio altă cale. Indiferent cât de mult aş fi ţinut la Philip, ar fi fost imposibil să-i spun adevărul. Atunci de ce încă îl învinovăţeam pe Clay pentru minciunile sale? Am lăsat deoparte această întrebare. Acum era vorba de Philip, nu de Clay. Nu era acelaşi lucru. Nu-l muşcasem niciodată pe Philip. Gândul era de neconceput. Dar dacă ar fi vrut acest lucru, dacă ar fi vrut să mi se alăture? Mă scutură un fior rece. Nu. Niciodată. Nici măcar dacă ar fi vrut-o. Era o parte a vieţii mele în care nu l-aş fi adus niciodată.

Telefonul de pe birou sună. În timp ce ridicam receptorul, am ştiut cine era la celălalt capăt al firului. Am ştiut, şi totuşi am răspuns.

– Unde eşti? întrebă Clay în loc de o formulă de salut.

– La serviciu.

Pauză.

– Stupidă întrebare, nu? Dacă te sun la birou şi răspunzi, ar trebuie să fie destul de evident că eşti acolo. Sunt surprins că nu te-ai enervat pe chestia asta.

N-am spus nimic.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Nimic.

– Scumpo, de câte ori ratezi ocazia să mă pui la punct înseamnă că ceva nu e în regulă.

– Nu-i nimic.

Altă pauză.

– E vorba de hârtiile referitoare la case. Le-am văzut pe masă când am urcat să te caut. Sperasem... Asta-i problema, nu?

N-am răspuns. Clay îndepărtă telefonul de la gură şi înjură. Pe linie se auziră un sâsâit şi un pârâit, ca şi cum receptorul era izbit de ceva. Urmă o tăcere. Am vrut să-l pun în furcă atunci când vocea îi reveni, la început voalată, apoi clară.

– Bine, zise el. Bine. Trase cu putere aer pe nas, sunetul stârnind ecouri pe linie. Trebuie să vorbim. Vin imediat şi stăm de vorbă.

Din nou, n-am răspuns.

– Trebuie să discutăm, repetă el. Fără trucuri. Am promis şi mă ţin de cuvânt, Elena. Fără trucuri. Nu mai vreau să câştig în acest mod. Mergem într-un loc public, oriunde te simţi confortabil, şi discutăm. Mă asculţi, apoi poţi pleca oricând doreşti.

– Bine.

– Vorbesc serios. Ştiu că... Se opri. Bine?

– Aşa am spus.

Ezită, apoi continuă:

– Dă-mi zece minute, cel mult cincisprezece. Iau metroul şi ne întâlnim în faţa biroului.

Întrerupse convorbirea fără a mai aştepta un răspuns.

* * *

Am coborât de îndată ce am încheiat convorbirea. M-am întrebat ce dracu’ făceam. De ce acceptasem să mă întâlnesc cu Clay? Ce mă aşteptam să spună? „Philip te-a cerut în căsătorie? Hei, e minunat, scumpo, mă bucur pentru tine.” Totuşi, n-am făcut cale întoarsă şi n-am revenit în birou. Nu rezolvam nimic astfel. Nu mă puteam ascunde. Nu doream să mă ascund. Nu aveam nevoie să mă ascund.

Am simţit cum îmi vine rău de la stomac. Îngrijorare. Am închis ochii şi am încercat să mă relaxez, dar greaţa s-a accentuat. Am simţit cum îmi fuge pământul de sub picioare. M-am poticnit, m-am redresat şi am aruncat o privire circulară, să mă asigur că nimeni nu observase nimic. Corpul mi s-a încordat brusc, în alertă. Am privit din nou în jur, dar n-am văzut nimic neobişnuit. În timp ce mă întorceam pentru a privi în spate, am simţit că ameţesc. Totul s-a întunecat.

Un bărbat între două vârste m-a prins în timp ce mă prăbuşeam. Cel puţin aşa presupun că s-a întâmplat. Acum stăteam pe trotuar ameţită, în secunda următoare eram culcată pe spate, privind drept în faţa îngrijorată a unui străin. Salvatorul meu şi soţia sa m-au condus spre o bancă şi m-au aşezat pe ea. Am murmurat ceva legat de fapul că nu avusesem timp să iau micul dejun. Cei doi s-au asigurat că mă simţeam bine, mi-au smuls promisiunea de a mânca ceva şi a nu sta în soare, apoi au plecat fără tragere de inimă.

Am intrat în clădire, am rămas în spatele uşilor şi m-am uitat la ceas. Trecuseră cincisprezece minute de când telefonase Clay. Ar fi trebuit să ajungă din clipă în clipă. Stomacul încă îmi făcea necazuri. Cu siguranţă eram îngrijorată, dar nu puteam defini motivul. Desigur, eram încă zăpăcită de propunerea lui Philip şi chiar nu doream să stau de vorbă cu Clay. Totuşi, dintr-un motiv sau altul, îngrijorarea părea să nu fie legată de niciuna din aceste două probleme. Exista pur şi simplu, ciudat de incoerentă şi vagă.

Gândurile mi-au zburat înapoi la Clay. Promisese să nu folosească trucuri. Totuşi, promisiunea avea să dureze atâta timp cât urma să obţină ceea ce dorea. Dacă mă hotăram să mă căsătoresc cu Philip sau doar să rămân în continuare cu el, Clay avea îşi iasă din sărite, încălcând orice înţelegere sau promisiune. Ştiam asta, dar, spre surprinderea mea, nu-mi era frică de ceea ce avea să facă. După toţi acei ani, îi cunoşteam atât de bine trucurile, încât, de fapt, nici nu mai erau trucuri. Puteam anticipa orice ar fi încercat să facă. Aveam să fiu pregătită. Declarase noaptea trecută că trebuia să aleg. Avea dreptate. *Eu* trebuia să fac acea alegere. N-aveam de gând să-l las s-o facă în locul meu.

Un orologiu pe prin împrejurimi bătu de unsprezece ori. M-am uitat de două ori la ceas. Da, era ora unsprezece. Clay sunase la zece treizeci şi cinci. Am simţit cum mă cuprinde din nou îngrijorarea. „Nu fi proastă”, mi-am zis. Douăzeci şi cinci de minute nu era ceva exagerat. Poate nu găsise puterea să ia metroul şi se hotărâse să meargă pe jos. Dar aceeaşi voce din interior îmi şoptea că ceva nu era în regulă. „Nu”, i-am răspuns eu. Nu s-a întâmplat nimic.

Am mai aşteptat încă zece minute. Îngrijorarea devenea tot mai puternică, iar stomacul mă durea tot mai tare. Trebuia să plec. Trebuia să mă întorc în apartament.

DESCOPERIRE

Încercând să deschid uşa apartamentului, aceasta s-a lovit de ceva şi s-a închis singură. Am împins-o din nou. S-a deschis câţiva centimetri, apoi s-a înţepenit. Am împins mai tare. Ceea ce o bloca era greu, dar se mişca, fâşâind pe covor. Privind în jos, am văzut un picior întins de-a curmezişul podelei. M-am strecurat prin deschizătura îngustă, aproape împiedicându-mă de picior în graba de a pătrunde.

Era Philip. Prăvălit în spatele uşii. În timp ce-l priveam, mintea mea refuza să înregistreze ceea ce vedea. Am rămas locului, holbându-mă, gândind, într-un mod pervers, nu „O, Dumnezeule!", ci „Cum a ajuns aici?" Chiar şi când am văzut balta de sânge de lângă el, firul roşu care îi curgea din gură, întinzându-se ca o urmă purpurie pe covor, mintea mea nu a acceptat decât explicaţii simple şi ridicole. Îşi pierduse cunoştinţa? Leşinase? Suferise un infarct? Un accident cerebral? Un atac de apoplexie? Încă uluită, m-am lăsat să cad lângă el şi am început să parcurg etapele de bază pentru un prim ajutor. Era conştient? Nu. Respira? Da. Avea puls? Nici puternic, nici slab. I-am ridicat pleoapele, fără a şti ce trebuia să verific. Când i-am tras cămaşa, degetele i-au atins în treacăt partea laterală şi s-au afundat într-o rană adâncă. Mi-am retras mâna şi m-am holbat la degetele pline de sânge.

Clay.

Am simţit cum stomacul mi se urcă în gât şi m-am dat brusc înapoi, ca şi cum mi-ar fi fost frică să nu-l murdăresc pe Philip, apoi am vomat un firicel de bilă pe covor. Şocul a dispărut într-o secundă şi am început să tremur, alternând între un acces de teamă şi unul de furie. Clay o făcuse! Nu, nu putea. Da, *putea*, dar n-ar fi făcut-o. Sau ar fi făcut-o? De ce nu? Ce l-ar fi oprit? Nu fusesem acolo pentru a-l împiedica. Dar nu, n-ar fi făcut aşa ceva. De ce nu? Pentru că se purtase frumos şi nu-şi ieşise din fire pentru câteva zile? Uitasem oare de ce era capabil? Nu de aşa ceva. Niciodată de aşa ceva. Clay nu ataca fiinţe umane. Cu condiţia să nu fi constituit o ameninţare. Dar Philip nu ştia ce eram noi cu adevărat, deci nu era periculos, nu era o ameninţare pentru Haită sau pentru modul nostru de viaţă. Poate nu pentru modul de viaţă al Haitei, dar pentru cel al lui Clay...?

Philip se mişcă. Am sărit în picioare, amintindu-mi brusc de primele măsuri de ajutor. Am alergat la telefon, am ridicat receptorul şi am format 911. Mi-au trebuit câteva secunde să-mi dau seama că nu se auzea nimic de la

celălalt capăt. Am trântit receptorul în furcă, l-am ridicat din nou şi am reformat numărul de urgenţă. Tot nimic. Am privit în jos. Firul era răsucit în jurul piciorului mesei. Capătul atârna la vreo jumătate de metru – doar nişte fire colorate. Fusese tăiat. Cineva îl tăiase în mod deliberat. Atunci am ştiut că nu Clay îl rănise pe Philip. Nu l-ar fi lăsat în viaţă, sângerând abundent, pentru ca apoi să facă telefonul inutilizabil. Indiferent ce era Clay, nu era un sadic.

M-am repezit spre dulăpiorul din hol şi am dat uşa de perete. Servieta lui Philip atârna de cârligul obişnuit, iar mobilul se afla la locul lui, înăuntru. Am format 911 şi i-am spus operatoarei că prietenul meu fusese rănit şi era inconştient, că venisem acasă şi-l găsisem în acea stare, că nu ştiam cât de grav era şi nici cum se întâmplase totul. Nu ştiam dacă mă crezuse şi nici nu-mi păsa. Şi-a notat adresa şi a promis să trimită o ambulanţă. Era îndeajuns.

După ce am închis telefonul, am alergat spre dulap, am înşfăcat un cearşaf şi l-am rupt în fâşii. În timp ce îl pansam pe Philip, m-am aplecat destul de mult pentru a simţi mirosul celui care-l atinsese şi îl rănise. Izul care venea din haine nu era al lui Clay, ci al cuiva pe care-l cunoşteam, al cuiva pe care l-am recunoscut fără a fi deloc surprinsă. Thomas LeBlanc. În străfundurile minţii, m-am întrebat cum mă găsise, unde se afla acum, dacă avea să se întoarcă sau nu, dar n-am pierdut timpul meditând la toate aceste întrebări sau căutând răspunsuri. Philip era prioritatea numărul unu. A doua era să-l găsesc pe Clay, pentru a-l avertiza.

Am verificat din nou respiraţia şi pulsul lui Philip. La fel. M-am aplecat deasupra lui, i-am ţinut capul cu o mână şi l-am ridicat cu cealaltă, pentru a-i găsi vreo rană ascunsă. În timp ce mă ridicam în genunchi, am observat ceva sub măsuţa din hol. O seringă. M-am alarmat din nou. Îi injectase LeBlanc ceva? Îl otrăvise? Lăsându-l cu grijă jos, m-am repezit spre măsuţă. Pe punctul de a mă apleca după seringă, am văzut un inel pe masă. Unul de aur, atât de familiar, încât n-a trebuit să-l cercetez mai îndeaproape. Verigheta lui Clay. Sub el era o bucată de hârtie cu ceva mâzgălit pe ea. Pentru o clipă, am crezut că îşi scosese verigheta, că venise aici înainte de sosirea lui LeBlanc, şi-o scosese de pe deget, scrisese biletul, apoi plecase – mă părăsise. M-a scuturat un fior de emoţie, dar înainte de a-l putea analiza, mi-am dat seama că scrisul nu era al lui. Mâinile au început să-mi tremure. Am ridicat foaia. Verigheta a alunecat şi a căzut, rostogolindu-se pe covor. M-am întins după ea şi pumnul mi s-a închis în jurul metalului rece înainte ca acesta să atingă podeaua. M-am întors la bilet.

Elena,
Big Bear Motor Lodge, camera 211. Mâine, ora zece.
D.

Am simţit cum stomacul mi se întoarce pe dos. În timp ce mă aplecam să ridic seringa, am ştiut ale cui mirosuri aveau să fie pe ea. Mirosul lui Daniel pe piston, al lui Clay pe ac.

– Nu, am şoptit.

Am tras afară pistonul şi am mirosit interiorul seringii. Un puternic miros de medicament se păstrase în interiorul acum gol, dar nu-mi puteam da seama ce reprezenta. „Nu e otravă”, mi-am spus în gând. Daniel n-ar fi folosit otravă. Poate LeBlanc, dar nu Daniel. Dacă era otravă, l-ar fi lăsat acolo pe Clay, nu doar verigheta. Verigheta şi biletul erau un semn. Clay era încă în viaţă. Încă în viaţă? Gândul mă străpunse ca un cuţit rece – nu faptul că era în viaţă, ci că trebuia să iau în considerare şi alternativa.

– Ah, Dumnezeule, am şoptit şi m-am clătinat, apucându-mă de colţul mesei, pentru a-mi recăpăta echilibrul.

„Revino-ţi în fire”, mi-am zis în gând. Clay era bine. Daniel îi injectase ceva pentru a-l scoate din circulaţie. De aceea leşinasem mai devreme – o manifestare a legăturii empatice dintre noi. Daniel îl drogase şi îl luase cu el, dar era bine. Aş fi ştiut dacă n-ar fi fost. Ah, Dumnezeule, speram să ştiu. Am privit din nou biletul. O întâlnire. Daniel îl avea pe Clay şi dorea să mă întâlnesc cu el în ziua următoare, la ora zece, în Bear Valley. Iar dacă nu-mi făceam apariţia...

Am lăsat hârtia să cadă şi m-am întors spre uşă. Corpul lui Philip încă bloca drumul.

– Îmi pare rău, am şoptit. Foarte, foarte rău.

M-am aplecat să-l mişc din drum. Când l-am atins, ochii i s-au deschis, iar mâna i s-a încleştat în jurul încheieturii mele.

– Elena? zise el, privind în jur nedumerit, cu ochii tulburi.

– Eşti bine, i-am răspuns. Am chemat o ambulanţă.

– A fost un bărbat... Doi bărbaţi...

– Ştiu. Eşti rănit, dar vei fi bine. Ambulanţa este pe drum.

– Au întrebat unde eşti... Nu le-am spus... Apoi Clayton... S-au încăierat...

– Ştiu. Panica mi se simţea în voce. Trebuia să plec. În acel moment. Aşteaptă aici. Cobor să aştept ambulanţa.

– Nu... Ar putea fi încă acolo... Ar putea să te caute...

– O să am grijă.

Am încercat să-i desfac degetele de pe încheietura mea, dar m-a strâns şi mai tare. Mi-am eliberat mâna cât de uşor am putut şi m-am ridicat în picioare. Philip se ridică vreo cinci centimetri, dar se prăbuşi din nou pe podea, blocând uşa. Mă apucă de picior.

– Nu, repetă el. Nu poţi pleca.

– Trebuie.

– Nu!

Ochii îi străluceau din cauza febrei şi a durerii. O durere ascuţită m-a străpuns. Eu eram vinovată. Eu adusesem această nenorocire pe capul lui. Trebuia să rămân şi să-l ajut. Dacă se supăra, starea i s-ar fi putut înrăutăţi. Câteva minute în plus n-ar mai fi contat. Mi-am încleştat pumnii. Verigheta lui Clay mi-a pătruns în palmă şi m-am încordat brusc.

Ora zece. Trebuia să ajung acolo până la zece.

Philip a spus ceva, dar n-am auzit. Mă cuprinsese panica.

Trebuia să plec. Trebuia să plec imediat.

Am încercat să mă tocmesc cu mine însămi, să mă calmez, dar era prea târziu. Corpul răspundea deja fricii. Un junghi de agonie mă frânse în două. Mi-am dat seama vag de faptul că verigheta lui Clay era căzută pe podea, iar Philip spunea ceva. Capul mi s-a lăsat în jos, intrând în piept. Un vaiet de durere spintecă aerul, iar gâtul îmi deveni o rană deschisă. Am gâfâit, m-am înecat şi am tras cu putere aer în piept. În timp ce mă prăbuşeam înainte, braţele mi s-au întins pentru a amortiza căderea. Am încercat să le trag înspre mine şi să-mi menţin capul în jos, dar picioarele mi-au tremurat convulsiv, iar capul s-a smucit pe spate. Prin ceaţa provocată de durere am văzut figura lui Philip în faţa mea, i-am văzut ochii, am văzut repulsia şi groaza oglindite în ei. M-am lăsat să cad în patru labe şi m-am chircit. Spatele s-a ridicat. Bluza s-a despicat. Am urlat din nou, de data aceasta un urlet nepământean. Transformarea se petrecea atât de repede şi era atât de puternică, încât nici măcar nu mă puteam gândi s-o opresc. Mintea mi se goli complet. Nu simţeam decât frică şi agonie. Corpul mi se smuci o dată, apoi încă o dată, accesele fiind atât de puternice, încât am simţit că mă rupeam în două şi nu-mi păsa, conştientă de faptul că numai aşa avea să dispară durerea. Apoi totul s-a terminat.

Mi-am ridicat capul şi am ştiut că eram lup. Nu exista vreun alt moment de extenuare totală care să se evapore atât de repede precum apăruse. A fost înlocuit instantaneu de unul de panică şi teroare. Mi-am ridicat privirea. Philip zăcea pe podea, la numai câteva zeci de centimetri. Nu îi vedeam decât ochii, fixându-mă cu o groază neputincioasă.

M-am întors, am traversat în salturi camera, am închis ochii şi am plonjat prin uşile de la balcon. Geamul a explodat. Aşchii de sticlă mi-au străpuns blana şi pielea, dar abia dacă le-am simţit. Fără a mă opri sau chiar a gândi, m-am arcuit şi am sărit peste balustradă. Pentru un moment m-am trezit în aer, în următorul am atins iarba patru etaje mai jos. Laba stângă din faţă s-a răsucit şi durerea mi-a fulgerat prin corp. Cineva a scos un strigăt. Am început să alerg.

Am dat ocol ca o furtună clădirii şi m-am oprit în garajul subteran. Ghemuindu-mă în spatele primei maşini întâlnite, am ascultat sunetele paşilor eventualilor urmăritori. Neauzind niciunul, m-am scuturat şi am încercat să mă relaxez şi să mă concentrez. Chiar dacă nimeni nu venea după mine, eram prinsă în capcană în acel loc. Atâta timp cât eram neliniştită şi panicată, nu mă puteam Transforma la loc. Şi chiar dacă o făceam, m-aş fi trezit goală într-un garaj imens. Aş fi putut găsi haine, dar la ce bun? Portofelul, banii, cărţile de credit, actele de identitate erau în apartament. Fără ele nu puteam pleca din Toronto. Nu numai că trebuia să fac rost de haine, dar trebuia să mă întorc în apartament. Nu puteam. Philip mă văzuse, iar ambulanţa urma să sosească în orice clipă. Poate dacă aşteptam... Cât timp? Când avea să fie sigur să mă întorc? Avea să mai fie vreodată? Conţinutul biletului lui Daniel îmi fulgeră prin minte. Dimineaţa următoare, ora zece. Termenul limită. Mă cuprinse iar neliniştea, scoţându-mi complet din minte orice gând raţional.

Pleacă.

Pleacă acum.

Nu am ezitat decât o clipă, apoi m-am supus.

Am folosit aleile lăturalnice de câte ori am putut şi străzile laterale de câte ori n-am găsit altă soluţie. M-au văzut oameni. Nu mi-a păsat. Am continuat să alerg. Ieşind din Toronto, am traversat câmpuri, păduri şi păşuni. Logic vorbind, fuga mea n-avea niciun sens. Ar fi fost mai bine să aştept în garaj, să mă strecor în apartament după vreo oră, apoi să iau un avion. Totuşi, acest lucru nu mi-a trecut niciodată prin cap. Fiecare părticică a corpului se revolta la ideea aşteptării. Instinctul mi-a spus să acţionez şi aşa am făcut.

Mi-am blocat mintea în timpul alergării, lăsând instinctul să-mi controleze muşchii. Câteva ore mai târziu, am ajuns la un obstacol pe care instinctul singur nu-l putea depăşi: cascada Niagara. Am petrecut aproape o oră învârtindu-mă în loc în spatele unei magazii, gândurile patinându-mi prin minte ca o maşină pe gheaţă. În cele din urmă, am reuşit să mă controlez îndeajuns pentru a medita asupra problemei şi a găsi o soluţie. Un şir lung de tiruri şi camioane se întindea pe toată lungimea podului, aşteptând la vamă din cauza unor noi reglementări impuse la intrare de partea americană. Datorită acestei birocraţii, am avut timp să aleg un tir cu o remorcă acoperită cu prelată şi să mă strecor înăuntru. Din fericire, încărcătura n-a mai fost verificată şi camionul şi-a continuat nestingherit drumul din Niagara Falls, Ontario, către Niagara Falls, New York. Ieşind din oraş, maşina s-a îndreptat spre sud, către Buffalo. Instinctul îmi spunea că eram pe un drum greşit şi m-am trezit zburând din remorcă înainte ca mintea să fi avut timp să protesteze. Am aterizat greoi pe asfalt şi m-am rostogolit într-un şanţ. În timp ce mă ridicam, laba rănită la

săritura din balcon a cedat sub mine. Stomacul a scos un sunet prelung, aducându-mi aminte că trecusem peste prânz şi cină. M-am gândit să caut o porţiune de pădure unde să mă odihnesc şi să vânez ceva pentru cină, dar teama care mi se cuibărise în minte nu m-a lăsat, blocând complet orice gând raţional. „Aleargă”, comanda ea. Şi am început din nou să alerg.

La căderea nopţii, mă deplasam purtată numai de frică şi de inerţie. Indiferent cât de flămândă eram, ştiam că, dacă m-aş fi oprit, n-aş mai fi putut să-mi continuu drumul. „Ora zece”, urla ceva în mine ori de câte ori mă gândeam să fac o pauză pentru a mă odihni şi mânca. „Ora zece. Dacă te opreşti chiar şi pentru o secundă, nu vei ajunge la timp. Şi dacă nu ajungi la timp... ” Am refuzat să cred aşa ceva. Era mai uşor să alerg în continuare.

Trebuie să fi fost aproape miezul nopţii când un bubuit ca de tunet în minte m-a proiectat înainte în iarbă. În timp ce mă ridicam, a venit şi al doilea. Am scâncit, am lăsat capul în jos şi l-am scuturat cu putere, scărpinându-mă la urechea dreaptă cu laba din faţă. „Trebuie să alerg. Nu pot să mă opresc”. M-am repezit înainte.

– Elena! Bubuitul din minte se transformă într-o voce purtătoare de cuvinte. Jeremy. Vocea sa tună din nou, spintecându-mi craniul cu intensitatea ei. Elena! Unde eşti?

Mi-am coborât din nou capul şi am scâncit. „Pleacă, Jeremy. Pleacă. Mă faci să mă opresc. Nu pot să mă opresc”.

– Unde eşti, Elena? Nu pot lua legătura cu Clay! Unde dracu’ eşti?

Am încercat să răspund numai pentru a-l face să tacă, dar mintea nu voia să formeze cuvinte, doar imagini. Jeremy a tăcut brusc, iar eu am rămas acolo, uluită, întrebându-mă dacă îl auzisem cu adevărat. Aveam halucinaţii? Eram trează, nu? Jeremy nu putea lua legătura cu noi când eram treji. Dormeam sau eram pe punctul de a-mi pierde minţile? N-avea nicio importanţă. „Ora zece, ora zece, ora zece. Nu vei ajunge la timp. Aleargă”.

M-am împleticit, dar am reînceput să alerg. Curând, am început să nu mai ştiu de mine. Continuam să mă mişc, dar totul din jur când dispărea, când apărea din nou. Nu-mi mai simţeam labele. Simţeam sângele care picura din perniţele sfâşiate. La un moment dat terenul era ca un pat de cuie sub labe, în clipa următoare era ca un strat de bumbac pe care pluteam, alergând mai repede ca vântul. Brusc era ziuă, apoi iar noapte. Alergam printr-un oraş. Nu, alergam prin Toronto, Turnul CN[1] făcându-mi semne din depărtare. Auzeam voci. Un strigăt. Un hohot de râs. Râsul lui Clay. M-am încordat pentru a vedea în întunericul nopţii. Ceaţa venea în valuri de pe lacul Ontario, dar Clay continua să râdă. Betonul se transformă în iarbă. Ceaţa nu venea de pe lac, ci de pe un heleşteu. Heleşteul nostru. Eram la Stonehaven, traversând în viteză

[1] Canadian National Tower, turn de comunicaţii înalt de 553 m. (n. tr.)

terenurile din spatele casei. Clay alerga în faţa mea. Îi vedeam bucăţi din blana aurie apărând şi dispărând printre copaci. Terenul s-a terminat brusc. Alergam prin aer. Cădeam. Am încercat cu disperare să găsesc un punct de sprijin, dar în jurul meu nu era nimic altceva decât o întunecime ca de cerneală. Apoi n-a mai fost nimic.

ÎNTEMNIŢATĂ

M-am trezit într-o senzaţie de răceală. În timp ce tremuram, am simţit iarba udă sub pielea goală. Am deschis ochii. Copaci. Iarbă înaltă. O pajişte. Am încercat să-mi ridic capul, dar n-am reuşit. Clay. Ăsta a fost primul meu gând, dar nu ştiam de ce. Alergasem cu el? Nu-i simţeam mirosul. De ce nu puteam să-mi ridic capul? Nu era nimic care să mă ţină jos. Muşchii refuzau pur şi simplu să răspundă la comenzi. Eram moartă? Moartă. Clay. Mi-am reamintit şi capul mi s-a ridicat brusc. O durere sfâşietoare mi-a străpuns ţeasta.

Ceva cald şi moale mi-a cuprins umerii. Am sărit în sus, urlând din cauza durerii în timp ce mă mişcam. O geacă era aruncată peste torsul meu gol, mirosul ei atât de familiar, totuşi atât de imposibil de depistat. Visam? Aveam halucinaţii? Am simţit mâini strecurându-se sub corpul meu pentru a mă ridica, atingerea lor la fel de familiară precum mirosul gecii.

– Elena?

O faţă se aplecă peste a mea. Jeremy, cu părul negru căzut pe frunte, împins într-o parte de o mână nerăbdătoare. Nu era posibil. Nu putea fi aici. Am închis ochii.

– Elena? O voce mai ascuţită, mai neliniştită.

Am încercat să mă mişc, dar mă durea prea tare. Hotărâtă să mă las pradă halucinaţiilor, am ridicat o pleoapă.

– Cu... am croncănit, dorind să-l întreb cum ajunsese acolo. Cu... N-am mai putut articula nimic altceva.

– Nu încerca să vorbeşti, zise el. Şi nu încerca să te mişti. Te duc la maşină. E chiar aici.

– C... Cl...

– L-au prins, aşa-i? Mâinile i se încleştară mai tare în jurul meu.

– Z... zece... ora zece, am reuşit să articulez, înainte ca totul în jur să devină negru.

De data aceasta, m-am trezit într-un val de aer cald, artificial, care îmi sufla drept în faţă. Am auzit zumzetul unui motor, am simţit vibraţia şi hurducăturile uşoare ale unei maşini pe un drum neted. Am simţit mirosul de

piele veche şi mi-am schimbat poziţia sub geaca înfăşurată în jurul meu. Mi-am întins picioarele, dar durerea m-a făcut să scot un vaiet, aşa încât le-am tras înapoi.

– E prea fierbinte? Vocea lui Nick. I-am simţit mâna întinzându-se peste mine pentru a ajunge la ventilatorul pe care îl împinse departe de faţa mea.

– E trează? Vocea lui Jeremy, venind de undeva din apropiere. Din faţă. De pe scaunul din faţă.

– Nu-s sigur, răspunse Nick. Are ochii închişi. Cred că poţi opri încălzirea. Şi-a recăpătat culoarea normală.

Un ţăcănit. Jetul puternic s-a transformat într-un bâzâit slab. Am deschis un ochi, apoi şi pe celălalt. Eram pe jumătate întinsă pe bancheta din spate a Explorer-ului, capul rezemat de geamul lateral, picioarele ghemuite lângă corp. Peisaj şi maşini zburau pe lângă noi. Antonio conducea. Îmi aruncă o privire scurtă în oglinda retrovizoare.

– E trează, zise el.

O centură de siguranţă se desfăcu cu un clinchet uşor. Apoi fâşâitul unor pantaloni de doc. Nick se aplecă peste mine.

– E destul de cald? Să-ţi dau ceva?

– C... Ce...

– Nu vorbi, Elena, zise Jeremy. Nick, scoate sticla cu apă din cutia frigorifică. E deshidratată. Dă-i să bea, dar nu prea mult.

Nick scormoni prin cutie. Apoi, un pai rece de plastic îmi atinse buzele. M-am dat înapoi şi am clătinat puţin din cap, mişcare care mi-a produs o serie de dureri fulgerătoare prin ţeastă.

– Ce... am croncănit iar. Ce... as. Câ... ce... asul?

– Cât e ceasul? Nick îşi coborî faţa mult spre mine. Întrebi cât e ceasul?

Am dat din cap, trimiţând de data aceasta un şir de stele multicolore prin ţeastă. Încă nedumerit, Nick se uită totuşi la ceas.

– Unsprezece douăzeci... aproape unsprezece treizeci.

– Nu! M-am ridicat în capul oaselor. Nu!

Nick se retrase brusc. Explorer-ul făcu o buclă pe şosea şi Antonio înjură, dar reuşi să redreseze maşina cu o mişcare violentă a volanului. M-am luptat să ies de sub geaca lui Jeremy.

– Elena, se auzi vocea lui Jeremy, calmă şi sigură, de pe locul din faţă. Elena, e în regulă. Nick, calmeaz-o înainte să-i inducă un infarct tatălui tău.

– M-a luat pur şi simplu prin surprindere, declară Antonio. Nick, asigură-te...

N-am mai auzit sfârşitul. M-am eliberat din geacă şi am aruncat-o într-o parte, apoi am bâjbâit după încuietoarea centurii. Fiecare mişcare îmi sfâşia

corpul. Mâinile îmi erau zgâriate şi pline de vânătăi. Nu-mi păsa. Trebuia să plec. Trebuie să mă duc la întâlnire. Imediat.

Nick înşfăcă încuietoarea, dar o deschisesem deja şi încercam să mă eliberez din hamuri. Mă apucă de umeri.

– Nu! am urlat eu şi i-am îndepărtat mâinile.

Mă strânse din nou, de data asta cu mai multă putere. M-am împotrivit, dezgolindu-mi dinţii şi zgâriindu-l pe orice parte a corpului reuşeam.

– Opreşte maşina! am urlat.

Viteza Explorer-ul scăzu la jumătate, nu mai mult, ca şi cum Antonio nu se hotărâse ce să facă.

– Mergi mai departe, zise Jeremy. Deliră. *Mergi mai departe*.

Nick se străduia să mă ţină în scaun. Am auzit un sunet în faţa mea. Peste umărul lui, l-am văzut pe Jeremy ridicându-se din scaun şi întinzându-se în spate pentru a mă opri. Adunându-mi toate puterile şi controlându-mi mişcările, mi-am tras pumnul înapoi, apoi l-am proiectat în stomacul lui Jeremy. Ochii i s-au mărit brusc şi s-a chircit. O parte din mine s-a îngrozit de ceea ce tocmai făcusem, dar nici că-mi păsa. Febra care-mi consuma creierul incinera orice mustrări de conştiinţă. Trebuia să plec. Întârziasem. Nimic altceva nu mai conta.

L-am împins cu putere pe Nick într-o parte şi m-am repezit spre portiera din partea opusă. Apucând mânerul, am deschis-o şi am privit în jos. Pietrişul trecu pe lângă mine ca o pată cenuşie. Nick urlă ceva. Frânele scrâşniră. Maşina viră spre dreapta. M-am încordat pentru salt. Două perechi de mâini m-au înşfăcat, una din spate, alta de umeri, şi m-au tras brusc înăuntru. Am simţit mâinile lui Jeremy în jurul gâtului, presiunea degetelor sale şi totul a devenit negru.

M-am trezit într-un flux de amintiri.

Mă durea fiecare parte a corpului. Mă Transformasem noaptea trecută. Amintirile erau vagi, un montaj de imagini – durere, frică, furie, neîncredere. Totuşi, nu alergasem prin statul New York. Mă Transformasem într-o cuşcă de 2,40 pe 1,80, cu o mână şi un picior încătuşate. A şaptea Transformare. Şapte săptămâni de când ajunsesem în locul ăsta. Habar n-aveam ce zi era, dar ştiam de câte ori trecusem prin chinurile iadului şi marcasem trecerea timpului în acest fel. Când m-am trezit, eram încă în cuşcă. Stăteam acolo de cinci săptămâni şi mă Transformasem de cinci ori de când bărbatul acela renunţase să mă mai ţină în dormitorul de la etaj. Îi ştiam numele – Jeremy – dar nu l-am folosit niciodată, nu de faţă cu el, şi nici măcar când mă gândeam la el. Nu vorbeam cu el când stătea în preajma mea. Refuzam să-i vorbesc. În mintea

mea, nu era decât „el” sau „bărbatul”, un apelativ lipsit de orice gând sau emoţie.

M-am trezit simţind materialul aspru al saltelei de sub mine. Odată fuseseră şi cearşafuri, cearşafuri moi de flanelă şi o plapumă. Apoi „el” m-a prins rupându-le cu dinţii în fâşii înguste şi a crezut că intenţionam că mă spânzur. Nu intenţionasem aşa ceva. Sfâşiasem cerşafurile pentru acelaşi motiv pentru care făcusem bucăţi revistele şi hainele pe care mi le adusese, dar şi tablourile drăguţe pe care le fixase pe pereţii de piatră ai cuştii. Nu voiam nimic de la el. Faptul că nu voiam să accept nimic însemna că doream să fac cuşca să semene cât mai mult cu cloaca mizerabilă care era de fapt. Singura ofrandă acceptată era hrana şi nu o acceptam decât pentru că trebuia să-mi păstrez puterile pentru momentul în care aş fi scăpat de acolo. Numai acest lucru m-a ţinut pe linia de plutire – gândul evadării. Curând aveam să scap de acolo, să mă întorc în oraş, la oamenii care puteau să mă ajute şi să mă vindece.

Am deschis ochii şi am văzut o siluetă aşezată pe un scaun în faţa cuştii. La început am crezut că era „el”. A stat acolo cea mai mare parte a zilei, urmărindu-mă şi vorbind cu mine, încercând să-mi spele creierul cu nebuniile care-i ieşeau de pe buze. Când privirea mi s-a focalizat în sfârşit, silueta, devenită între timp din ce în ce mai clară, s-a aplecat, cu coatele sprijinite de genunchi, cu şuviţele galbene de păr strălucind în lumina artificială. Singura persoană pe care o uram mai mult decât „bărbatul”. Am închis rapid ochii şi m-am prefăcut că dorm, dar era prea târziu. Mă văzuse deja. S-a ridicat în picioare şi a început să vorbească. Voiam să-mi astup urechile, dar la ce bun? Oricum auzeam orice cuvânt. Chiar dacă i-aş fi putut bloca cuvintele, ştiam ce spunea. Spunea aceleaşi lucruri de fiecare dată când venea, strecurându-se înăuntru când „bărbatul” era plecat. Încerca să explice ceea ce făcuse şi de ce procedase astfel. Îşi cerea scuze. M-a implorat să-l ascult pe acel „bărbat” pentru a putea ieşi din cuşcă. Voia să vorbesc cu acel „bărbat”, să-l rog să-i revoce surghiunul, aşa încât să se poată întoarce pentru a mă ajuta. Dar nu exista decât un mod în care mă putea ajuta. De fiecare dată când venea, de fiecare dată când jura că avea să facă orice pentru a se revanşa, îi spuneam acelaşi lucru. Singurele cuvinte pe care i le-am adresat. „Repară ceea ce ai făcut”.

– Clay.

Sunetul vocii m-a trezit din retrăirea amintirilor. Eram întinsă pe spate, fixând cu privirea becul gol fixat în tavanul de ciment vopsit în alb. Am întors capul şi am văzut pereţi solizi de piatră. Fără ferestre. Fără ornamente. Sub mine simţeam salteaua aspră. Cuşca.

– Nu, am şoptit. Nu.

Am întors capul şi am văzut barele. În spatele lor, cineva stătea pe un scaun. Inima mi-a sărit din piept. Apoi silueta s-a ridicat în picioare, ochii negri privind fix în ai mei.

– Nu, am şoptit din nou, ridicându-mă în capul oaselor. Lua-te-ar dracu', nu!

– Trebuia, Elena, declară Jeremy. Îmi era teamă că aveai să te răneşti. Acum, dacă te simţi mai bine...

M-am aruncat asupra barelor. Jeremy, atent, dar fără a fi surprins, a făcut un pas înapoi pentru a nu-l putea ajunge.

– Dă-mi drumul de aici! am urlat eu.

– Elena, dacă ai...

– Nu înţelegi!

– Ba da, înţeleg. Daniel îl are pe Clay. L-a prins în Toronto. Voia să te duci la hotel astăzi la ora zece. Ai vorbit în somn pe drumul de întoarcere.

– Ştii... M-am oprit şi am înghiţit. Ştii?

– Da...

– Ştii şi mă ţii închisă aici? Cum ai putut să faci aşa ceva? M-am încleştat de bare şi m-am încordat. Ştiai că viaţa lui Clay era în pericol şi m-ai închis în cuşcă?

– Ce crezi că plănuia să facă Daniel? Să te păstreze pe tine şi să-i dea drumul lui? Bineînţeles că nu. Dacă te-ai fi dus acolo, v-am fi pierdut pe amândoi.

– Nu-mi pasă!

Jeremy îşi frecă faţa cu mâna.

– Ba îţi pasă, Elena. Numai că eşti prea supărată pentru a gândi totul logic...

– Logic? Logic? Chiar eşti atât de lipsit de inimă? L-ai crescut pe Clay. Eşti totul pentru el. Şi-a petrecut toată viaţa protejându-te. Şi-a riscat viaţa protejându-te, şi-o riscă în mod constant. Ai sta locului, considerând situaţia din punct de vedere logic, şi ai decide că nu merită efortul să-l salvezi?

– Elena...

– Dacă e mort, e numai vina ta.

– Elena!

– E vina mea. Dacă e mort e vina mea, pentru că n-am ajuns acolo la timp...

Jeremy mă apucă de mână printre gratii, degetele pătrunzând până la os.

– Încetează, Elena! Nu e mort. Ştiu că eşti supărată, dar, dacă te calmezi...

– Să mă calmez? Adică, după părerea ta, sunt isterică?

– ...dacă te calmezi şi te gândeşti, îţi vei da seama că nu e mort. Gândeşte-te. Daniel ştie cât de important este Clay pentru Haită. Pentru tine. Pentru mine. E prea valoros ca ostatic.

– Dar Daniel nu ştie de ce nu mi-am făcut apariţia la hotel. Poate crede că nu-mi pasă, că l-am abandonat pe Clay, că l-am considerat deja mort.

– Daniel ştie foarte bine lucrul ăsta. Şi, ca să fiu absolut sigur, i-am trimis un bileţel. Săptămâna trecută mi-a dat adresa unei cutii poştale pentru a-l putea contacta la nevoie. Antonio şi Nick i-au lăsat o scrisoare prin care îl anunţam că nu te-am lăsat să te duci la întâlnire, dar că aş putea fi dispus să negociez, atâta vreme cât Clay nu păţeşte nimic. Sunt sigur că Daniel ştie deja asta, dar am vrut ca totul să fie şi mai clar. Nu risc în niciun fel viaţa lui Clay, Elena.

La un anumit nivel mental ştiam că Jeremy avea dreptate, dar lucrul ăsta nu mă ajuta deloc. Am continuat să gândesc. Dacă greşeşte? Dacă Clay nici măcar nu ajunsese înapoi în New York? Dacă se trezise şi se luptase cu ceilalţi şi zăcea acum în vreo ladă de gunoi în Toronto? Dacă Daniel nu putuse rezista ocaziei de a-şi distruge duşmanul de-o viaţă în timp ce acesta era drogat şi neputincios? Chiar dacă Daniel reuşea să se stăpânească, mai rămânea LeBlanc. Dovedise deja că nu dădea doi bani pe ceea ce dorea Daniel. Dacă Clay l-ar fi enervat pe LeBlanc, acesta l-ar fi ucide. Ba chiar dacă nu-i făcea nimic lui LeBlanc, tot l-ar fi putut ucide, numai pentru propria distracţie. În timp ce toate posibilităţile îmi treceau prin minte, picioarele dureroase au cedat sub mine şi m-am prăbuşit pe podea, încă ţinându-mă de bare.

– Nu m-ai avertizat, am zis eu.

Jeremy se lăsă pe vine, punând o mână peste a mea.

– Despre ce nu te-am avertizat, draga mea? întrebă cu o voce moale.

– Nu m-am gândit. Ar fi trebuit să ştiu.

– Ce să ştii?

– Că şi el era în pericol. Clay mă proteja, iar eu nu l-am protejat.

Am lăsat să-mi cadă capul pe genunchi şi am simţit primele lacrimi ţâşnindu-mi din ochi.

Jeremy m-a lăsat în cuşcă pe timpul nopţii. Indiferent cât de mult doream să cred altfel, ştiam că nu era lipsit de inimă sau de sentimente. După accesul de plâns, cineva s-ar fi putut aştepta să renunţ la luptă şi să accept cu umilinţă voinţa lui Jeremy – cel puţin cineva care nu mă cunoştea foarte bine. Nu era cazul lui. Pe când plângeam cu suspine pe podea, Jeremy a întins mâna printre bare pentru a mă consola, dar nu a descuiat uşa. După ce am plâns destul şi mi-am şters lacrimile, m-am dezlănţuit într-un acces de furie. Am sfărâmat patul, de altfel singurul lucru de distrus în cuşcă. Am tras câteva şuturi în vasul

de toaletă, dar nu s-a rupt nimic, probabil cu excepţia câtorva degete de la picioare. Am aruncat cina pe jos. L-am blestemat atât cât m-au ţinut plămânii. Şi, de îndată ce totul s-a terminat, ar fi trebuit să mă simt mai bine, nu? Ei bine, n-a fost aşa. În schimb, m-am simţit ca o proastă. M-am simţit ca şi cum avusesem un acces de isterie şi mă făcusem de râs. Trebuia să-mi vin în fire şi să mă controlez. Accesele de furie n-aveau să-l ajute pe Clay.

Bineînţeles, numai pentru că eram pregătită să părăsesc cuşca nu însemna că Jeremy era dispus să-mi dea drumul. M-a lăsat înăuntru toată dimineaţa, trecând pe acolo la intervale regulate, pentru a fi sigur că nu reimitam scena din *Exorcistul*[1]. Când a coborât cu prânzul, a adus şi un plic de dimensiunea unei scrisori obişnuite. Înainte de a-mi da tava cu mâncarea, mi l-a întins fără a rosti vreun cuvânt.

În plic era o fotografie Polaroid a lui Clay. Stătea pe podea, cu genunchii la gură, cu picioarele legate împreună şi cu braţele la spate. Mâinile nu i se vedeau, dar, judecând după poziţie, trebuie să fi fost legate strâns sau încătuşate. Ochii îi erau pe jumătate închişi şi atât de afectaţi de tranchilizante, încât păreau cenuşii în loc de albaştri. Deşi nu vedeam nicio bară, ştiam că era într-o cuşcă. Nici un vârcolac nu l-ar fi prins pe Clay fără a se asigura al dracului de bine că nu avea să se poată Transforma şi evada. A-l ţine în siguranţă însemna multe tranchilizante, legături bine strânse, şi/sau o cuşcă. Daniel le folosea probabil pe toate trei. Mai avusese de-a face şi înainte cu Clay, aşa încât n-ar fi riscat o confruntare accidentală.

Am privit din nou fotografia. Braţele şi torsul gol îi erau pline de vânătăi, o tăietură urâtă îi despica obrazul stâng, buzele îi erau umflate şi crăpate, iar un ochi îi era învineţit. În ciuda condiţiei sale, Clay fixa cu o privire plictisită aparatul, ca un supermodel care avusese de-a face cu prea mulţi fotografi în acea zi. O privire sfidătoare l-ar fi scos din sărite pe Daniel, iar Clay ştia acest lucru.

Am băgat din nou mâna în plic, dar nu mai era nimic înăuntru. Mi-am ridicat privirea spre Jeremy. M-am uitat cu adevărat la el pentru prima dată de când mă adusese înapoi la Stonehaven. Avea cearcăne purpurii în jurul ochilor, iar bretonul lins îi acoperea fruntea, ca şi cum nu dormise sau nu făcuse duş de zile întregi. Riduri subţiri îi apăruseră în jurul ochilor şi gurii. Aproape că-şi arăta vârsta.

– Unde-i scrisoarea? am întrebat mai blând decât aş fi intenţionat. Ştiu că Daniel trebuie să fi trimis o scrisoare. Pot s-o văd?

[1] Referire la scena din filmul lui William Friedkin (1973), în care Regan (Linda Blair) proferează o serie de obscenităţi, într-un acces de posesiune demonică. (n. tr.)

– Spune că îl au pe Clay – lucru evident, de altfel – şi că nu e într-o formă prea bună, dar e în viaţă – lucru la fel de evident. În fundalul fotografiei se vede un ziar atârnat de perete. E *New York Times*-ul de astăzi, probabil pentru a dovedi faptul că fotografia a fost făcută astăzi.

– Ce vrea?

– Clay nu se află într-un pericol imediat.

– Ai de gând să-mi răspunzi direct la măcar o întrebare?

– Am trimis un bileţel în care îi cer fotografii zilnice în perioada în care negociem.

L-am privit încruntată şi m-am îndreptat spre cealaltă latură a celulei, amintindu-mi în gând că trebuie să mă port frumos. Un alt acces de furie n-avea să mă scoată din cuşcă în viitorul apropiat.

– Ştiu că mi-am ieşit complet din fire ieri, am declarat. Dar acum mă simt bine şi vreau să vă ajut. Pot ieşi de aici?

– Deocamdată mănâncă. Mă întorc peste câtva timp să văd dacă îţi mai e foame.

Jeremy strecură tava prin deschizătura de deasupra podelei şi urcă la etaj. Mi-am muşcat limba pentru a nu-i spune câteva cuvinte pe care apoi le-aş fi regretat... cel puţin până a ajuns la distanţa de la care nu mă mai putea auzi.

PLANURI

Jeremy mi-a dat drumul din cuşcă mai târziu în acea după-amiază. L-am întrebat despre planurile sale chiar înainte de a fi terminat de urcat scările. M-a făcut să aştept până după cină, testând probabil cât de mult mi-ar putea pune răbdarea la încercare înainte de a claca din nou. Recunosc că eram pe punctul să-mi sară iar ţandăra aproape de ora mesei, dar am reuşit să mă stăpânesc. În timp ce Antonio şi Nick strângeau vesela, Jeremy mă luă cu el în birou pentru a sta de vorbă. Versiunea tip *Reader's Digest* suna cam aşa: avea un plan pentru a-l recupera pe Clay, dar nu mi se permitea să-l ştiu şi nici să iau parte la el. Aşa cum s-ar aştepta oricine, am primit veştile cu graţie şi înţelegere.

– E ideea cea mai stupidă pe care am auzit-o vreodată, am mârâit eu a douăsprezecea dată în decurs de o oră. Nu voi sta pur şi simplu aici fără să fac nimic.

– Ai prefera să stai în cuşcă şi să nu faci nimic?

– Nu mă ameninţa.

– Atunci nu mă ameninţa nici tu.

Ceva din vocea lui m-a făcut să-mi ţin gura închisă şi să încerc altă metodă de abordare.

– Pot să te ajut, am declarat cu o voce joasă şi – speram eu – calmă. Jer, te rog, nu mă scoate din joc. Poate mă învinovăţeşti pentru ceea ce s-a întâmplat în Toronto, dar nu mă pedepsi în felul ăsta.

– N-ai greşit cu nimic în Toronto. Dacă e greşeala cuiva, atunci e a mea. Am crezut că era un loc sigur. Nu mi-am dat seama până marţi dimineaţă că Daniel plecase, iar atunci era deja acolo. N-am de gând să-ţi spun cum plănuiesc să-l aduc pe Clay înapoi, pentru că atunci vei vrea să mă ajuţi şi, dacă nu te voi lăsa, vei continua de capul tău.

– Dar...

Jeremy se aplecă înainte.

– Elena, o să fiu sincer cu tine, mai sincer decât aş îndrăzni să fiu cu oricine altcineva. Totul se prăbuşeşte. N-am fost pregătit să fac faţă unei astfel de situaţii. Dacă am fost un bun Alfa toţi aceşti ani a fost pentru că n-am fost pus niciodată la încercare. Nu în acest fel. Am reacţionat mult prea încet, căutând să înţeleg ce se petrece, adunând informaţii. Apoi Peter şi Logan au fost ucişi. Am schimbat modul de acţiune şi am continuat tot în felul meu, scoţându-l din joc pe Jimmy Koenig. Era cât pe-aci să fii ucisă. V-am trimis pe voi doi departe de aici, undeva unde am crezut că veţi fi în siguranţă. Daniel v-a găsit în mai puţin de o săptămână. Acum îl ţine prizonier pe Clay.

– Dar...

Se ridică şi îmi zâmbi – un zâmbet pe jumătate strâmb – şi îmi îndepărtă o şuviţă de păr de pe umăr.

– Îmi pare rău, draga mea. Dar aşa trebuie să fie.

A părăsit biroul înainte de a avea timp să-i răspund.

În ciuda ordinelor lui, n-aveam de gând să stau cu mâinile în sân. La urma urmei, nu îmi interzisese în mod expres să nu fac nimic, aşa încât am început să pun la punct un plan.

Prima etapă: găsirea unui aliat. Uşor de făcut. Ei bine, nu erau o groază de variante, dar, chiar dacă ar fi existat, tot Nick ar fi fost alegerea evidentă. Nu numai că era cel mai bun prieten al lui Clay, dar fusese şi el exclus din planul lui Jeremy, aşa încât era la fel de nefericit ca mine. Jeremy pretindea că Nick trebuia să mă păzească, dar chiar şi Nick era destul de deştept pentru a-şi da seama că Jeremy nu-i spunea nimic de frică să nu-mi transmită tot ce ştia. L-am convins spunându-i că tot ce doream era să culeg informaţii, aşa încât să ne dovedim propria valoare în faţa lui Jeremy. Nu că ar fi fost o minciună. Aveam intenţia să-i împărtăşesc lui Jeremy orice informaţie obţinută. Şi dacă avea să continue totuşi să-mi refuze ajutorul? Nu-mi făceam probleme în legătură cu asta. Puteam oricând să renegociez mai târziu înţelegerea mea cu Nick.

Etapa a doua: realizarea unui plan de acţiune. Jeremy avea să încerce să găsească locul unde mutt-ii îl ţineau prizonier pe Clay. Nu era nevoie de un geniu pentru aşa ceva. Negocierea cu Daniel era numai o perdea de fum pentru a-l ţine ocupat destul timp pentru ca Jeremy să-şi dea seama unde aveau cartierul general. Nick îmi confirmă acest lucru. Cu o zi înainte de a-l fi exclus din plan, Jeremy îl trimisese împreună cu Antonio la *Big Bear Motor Lodge*. Toţi, cu excepţia lui Daniel, părăsiseră motelul luni. Daniel plecase miercuri. Deci concluzia pe care am tras-o – probabil aceeaşi cu a lui Jeremy – a fost că mutt-ii găsiseră o altă ascunzătoare şi îl transportaseră acolo pe Clay după sosirea de la Toronto. Pentru că nu aveam de gând să mă amestec în planurile lui Jeremy – sau, mai realist spus, nu voiam să fiu prinsă amestecându-mă – trebuia să-l las pe el să descopere locul în care se aflau mutt-ii şi să găsesc o altă cale de a afla unde îl ţineau ascuns pe Clay.

Etapa a treia: abaterea atenţiei de la acţiunile mele. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Jeremy, aş fi jucat rolul subordonatului supus. Totuşi, pentru Jeremy, acest lucru ar fi însemnat un semn sigur că puneam ceva la cale. Aşadar, am făcut pe ticăloasa, m-am plâns tot timpul şi i-am făcut viaţa un adevărat iad. Nu se aştepta la nimic altceva. De fiecare dată când se ivea prilejul, îi ceream cu insistentă, îl imploram şi îl linguşeam pentru a-mi face loc şi mie în planurile lui. În cele din urmă, după o seară şi o dimineaţă în care am fost mereu în preajma lui, i-am dat un ultimatum. Dacă nu-l găsea pe Clay în decurs de trei zile, mă duceam eu după el cu sau fără permisiunea sa. De aceea, a presupus că avea la dispoziţie trei zile înainte de a începe să fac iar ca toţi dracii, aşa încât s-a relaxat. O stratagemă ingenioasă, dacă îmi este permis s-o spun.

Deşi Nick fusese de acord să mă ajute, refuza să încalce ordinele lui Jeremy referitoare la arestul meu la domiciliu, aşa încât, de fapt, nu puteam să mă duc nicăieri. Ei, desigur, puteam să-i trag una în cap lui Nick şi să o iau la sănătoasa, dar nu intenţionam să-i fac aşa ceva. În plus, Jeremy avea să mă găsească şi să mă aducă înapoi, caz în care Nick nu urma să fie prea entuziasmat de ideea de a mă ajuta din nou dacă ar fi suferit de pe urma unei contuzii.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să telefonez la spital. Nu, n-am sunat la spitalul local, din cauza unui presentiment că l-ar putea avea ca pacient pe Clay sau că ar şti unde se află. Am telefonat la spitalul St. Michael din Toronto. Nu uitasem că îl lăsasem pe Philip sângerând abundent pe podeaua apartamentului. Recunosc că se poate să nu fi petrecut atât de mult timp cât ar fi trebuit gândindu-mă la el, dar ştiam că rănile nu-i puneau viaţa în pericol, cel puţin nu după ce-i oprisem sângerarea şi sunasem la ambulanţă,

iar situaţia lui Clay era mult mai teribilă, aşa încât cred că pot fi iertată dacă atenţia nu-mi era îndreptată în părţi egale între cei doi. Philip nu era la St. Mike. Secţia de urgenţe fusese închisă pentru cazurile noi încă din după-amiaza de marţi, lucru deloc anormal după atâţia ani în care bugetul sănătăţii fusese redus în mod constant. Philip fusese transportat la spitalul East General şi se afla încă acolo. Am vorbit cu asistenta de pe etaj, prezentându-mă ca sora sa, şi am aflat că suferise câteva leziuni interne, că fusese operat, dar îşi revenise şi urma să fie externat luni, ceea ce însemna că, de fapt, avea să se simtă mai bine de-abia miercurea sau joia următoare – asta tot din cauza reducerilor bugetare. Asistenta se oferi să-mi facă legătura în rezervă pentru a vorbi cu el, dar am refuzat-o, pretextând că nu doream să-i tulbur odihna. Adevărul era că eram prea laşă pentru a vorbi cu el. Chiar dacă m-ar fi iertat pentru că-l abandonasem, mai era mica problemă de a-mi fi urmărit Transformarea în lup. M-am rezumat la a-i trimite flori şi un bilet prin care îl anunţam că îl voi vedea curând, sperând că acest simplu fapt nu avea să îl sperie atât de tare încât să revină din nou la terapie intensivă.

Următorul telefon l-am dat la agenţia imobiliară locală. Nu, nu pentru că plănuiam să mă mut şi aveam nevoie de un loc unde să stau. Tentantă idee, dar fără prea mari sorţi de izbândă. Dacă Jeremy mă găsise pe un câmp din partea de sus a statului New York – şi tot nu voia să-mi spună cum de reuşise – atunci cu siguranţă avea să mă găsească oriunde în Bear Valley, înainte sau după ce mutt-ii mă vor fi descoperit. Oricum, indiferent de caz, nu doream să mă sinucid. Am telefonat la agenţie pentru a verifica dacă fusese închiriată sau cumpărată vreo casă în ultimele două săptămâni, în special în zona rurală. Numai trei fuseseră vândute în districtul Bear Valley în ultimul timp. Două fuseseră cumpărate de familii tinere, a treia de un cuplu aflat spre vârsta pensionării. Mai erau şi altele închiriate, dar toate de către persoane care locuiau de mult în Bear Valley.

Văzând că ideea cu casele cumpărate nu ducea nicăieri, m-am gândit la posibilele închirieri ale vreunei cabane. Partea proastă era că locuiam într-o zonă plină de astfel de căsuţe de vacanţă. Partea bună era că sezonul era de-abia la început, iar Bear Valley nu se număra chiar printre cele mai căutate locuri – prea mulţi copaci, prea puţine lacuri şi cursuri de apă. Am sunat la asociaţia respectivă din Bear Valley. Cu oarecare dibăcie, o mulţime de minciuni şi chiar şi mai multe cuvinte politicoase – Jeremy fusese un bun profesor – am descoperit că numai patru case de vacanţă fuseseră închiriate, trei unor cupluri aflate în luna de miere, a patra unor persoane de vârstă mijlocie din New York, care veneau acolo de fiecare dată în luna mai, pentru un gen de tratament terapeutic care implica retragerea în sălbăticia naturii. O altă

pistă înfundată. Trebuia să folosesc o altă direcţie de abordare, dar nu eram încă sigură care ar fi putut fi.

Scopul precis pe care-l aveam în minte făcea ca timpul să zboare, lăsându-mi puţin răgaz de meditaţie asupra situaţiei lui Clay. Totuşi, spre seară am fost lăsată singură cu propriile gânduri. Supravegheam focul aprins în birou. Şi nu pentru că era absolut necesar. De fapt, nici n-ar fi trebuit să-l aprind, temperatura de afară fiind în jur de douăzeci şi unu de grade. Dar era odihnitor să stai lângă şemineu, învârtind butucii şi privind dansul flăcărilor şi al scânteilor. O acţiune care nu era necesară, dar era mai bună decât lipsa totală de acţiune. În plus, fixarea cu privirea a flăcărilor avea un efect hipnotizant, oferindu-mi ceva asupra căruia să mă concentrez în afară de gândurile şi temerile care continuau să treacă dincolo de barierele mentale pe care le ridicasem cu grijă în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Nu eram singură în birou. Nick moţăia pe canapea. Din când în când deschidea ochii şi spunea ceva. Discutam câteva minute, apoi discuţia se îndrepta periculos de mult spre subiectul Clay, drept pentru care tăceam amândoi. Când pendulul de pe marginea şemineului bătu miezul nopţii, Nick se trezi din nou. Îşi înclină capul pe spate pe braţul canapelei şi privi spre fereastră.

– Se apropie Luna plină. Două, trei zile?

– Două.

– Trebuie să alerg. Tu?

Am reuşit să zâmbesc uşor.

– Ştii foarte bine că n-am nevoie să alerg pentru că am făcut-o mai mult decât destul acum trei zile. De fapt, ceea ce vrei să ştii cu adevărat este „vreau să alerg cu tine pentru a te salva de perspectiva îngrozitoare de a alerga singur?”

– Nu ştiu cum ai făcut-o în Toronto toate acele luni, declară el, cutremurându-se. A trebuit s-o fac şi eu de vreo două ori iarna trecută. Tonio era plecat cu afaceri, Logan avea câteva procese, iar Clay... Oricum, a trebuit să mă Transform de unul singur.

– Sărăcuţu’ de tine!

– A fost groaznic. Era ca şi cum te plimbai până în pădure, te Transformai, stăteai acolo până trecea destul timp, te Transformai din nou. Era tot atâta distracţie ca şi cum te-ai fi dus la toaletă.

– Mişto analogie!

– Serios. Haide, Elena, recunoaşte. Exact aşa este dacă te Transformi singur-singurel. Îmi aduc aminte când eram puşti, înainte de prima Transformare, şi Clay obişnuia să...

Se opri. De data aceasta nu mai continuă. Se lăsă tăcerea. M-am întors spre foc, împingând buştenii cu vătraiul şi urmărind cascada de scântei care sărea din lemne. S-a deschis uşa. L-am auzit pe Jeremy intrând, dar nu m-am întors. O clipă mai târziu, arcurile canapelei scârţâiră când Nick se ridică. Traversă încăperea şi uşa se închise din nou. Jeremy se aşează lângă mine. Îmi atinse ceafa cu mâna, ezită, apoi mă mângâie pe păr.

– Elena, ştiu cât de greu este pentru tine. Ştiu cât de speriată eşti, cât de tare ţi-e frică să nu-l pierzi.

– Nu e vorba de asta. Vreau să spun, bineînţeles că îmi e frică să nu-l pierd. Dar dacă tu crezi că e din cauză că mi-am dat brusc seama cât de mult îl iubesc şi că dacă – atunci când îl aducem înapoi, voi veni acasă şi totul va fi în regulă, atunci să ştii că greşeşti. Îmi pare rău. Ştiu că asta vrei, că ar fi mai uşor pentru tine şi pentru toţi ceilalţi, dar nu se va întâmpla. Da, ţin la Clay. Foarte mult. Şi da, îl vreau înapoi. Îl vreau înapoi pentru tine, pentru Nick şi pentru Haită. Sunt supărată pentru că mă consider responsabilă pentru tot ce s-a întâmplat.

Jeremy nu rosti niciun cuvânt.

L-am privit peste umăr.

– Deci şi tu mă consideri responsabilă?

– Nu, câtuşi de puţin. N-am răspuns pentru că am considerat că era mai bine să-mi ţin gura în legătură cu restul problemelor. Dacă tu crezi că din această cauză eşti supărată...

– Aşa este.

Rămase tăcut o clipă, apoi se întinse să mă frece pe spate, degetele deplasându-se încet spre ghemul de muşchi încordaţi dintre umeri.

– Oricare ar fi motivul pentru neliniştea ta, nu te consider responsabilă pentru ceea ce s-a întâmplat. Am mai discutat această problemă şi altădată. Ar fi trebuit să vă trimit pe amândoi într-un alt loc. Am crezut că eram deştept, dar nu mi-am dat seama că ceva s-a întâmplat până ce nu am încercat să-l contactez pe Clay în acea noapte...

– Ai mai încercat de atunci? l-am întrebat, încordându-mă şi răsucindu-mă spre el. Ai luat legătura cu el de când a fost luat prizonier? Ai încercat, nu-i aşa? Ce-a spus? Este...

Jeremy îmi astupă gura cu degetele.

– Da, am încercat. Am încercat şi am tot încercat. Dar nu pot pătrunde în mintea lui din cauza tranchilizantelor.

Mai era un alt posibil motiv pentru care Jeremy nu putea lua legătura cu Clay, dar n-am îndrăznit să-l rostesc. El păru însă să mi-l citească pe faţă şi clătină din cap.

– Nu te gândi la aşa ceva. Ai văzut fotografia de astăzi. N-arată prea bine, dar e în viaţă.

Părea atât de obosit... Haita era asediată, iar mutt-ii distrugeau orice mijloc de apărare la fel de repede cum îl ridica Jeremy. Şi asta îl consuma. Doream să nu fi văzut aşa ceva. Doream să pot crede, aşa cum făceau Antonio şi Nick, că un Alfa era indestructibil. Aşa sunt crescuţi vârcolacii în Haită, având siguranţa că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, Alfa îi va proteja. Iar asta era o greşeală. O mare greşeală. Funcţiona în condiţii normale când Haita nu era niciodată deranjată de mai mult de un mutt odată, iar sarcina unui Alfa era mai mult îndreptată spre rezolvarea unor disensiuni interne şi spre găsirea unui front comun împotriva mutt-ilor. Totuşi, pus în faţa unei probleme atât de importante, un Alfa avea nevoie de ajutor, nu doar pentru a lupta cu ameninţarea, dar şi pentru a stabili modalităţile de acţiune. O astfel de colaborare era de neconceput. Jeremy îi putea împărtăşi ideile lui Antonio, dar nu avea să se gândească niciodată să-i ceară sfatul, aşa cum niciun membru al Haitei nu ar fi visat să i-l ofere. Cu excepţia mea. Doream să-i spun ceea ce credeam şi doream să-l ajut, dar ştiam că n-o puteam face. Dacă acum se simţea deja copleşit, lucrurile s-ar fi înrăutăţit şi mai mult dacă aş fi încercat să intervin în planurile sale. Precum Antonio şi Nick, Jeremy era legat de aceeaşi concepţie greşită despre conducător. Responsabilitatea de a salva Haita cădea în întregime pe umerii săi. Singurul fel în care îl puteam ajuta era să pun la cale o serie de strategii proprii.

TREZIRE

Jeremy şi Antonio au plecat din nou în dimineaţa următoare. Eu m-am întors la lucru, sau, cel puţin, m-am pregătit s-o fac. Am sunat la spital să aflu noutăţi despre Philip, apoi m-am aşezat la masa din birou, am deschis laptopul lui Clay şi am rămas acolo, privind de la telefon la laptop şi înapoi. Acestea erau singurele mele instrumente pentru găsirea lui şi habar n-aveam ce puteam face cu niciunul din ele. Mi-am revăzut notele pe care le făcusem până atunci, sperând să-mi sară în ochi vreo nouă metodă de abordare.

Mai rămăseseră doi mutt-i experimentaţi, jumătate din numărul iniţial. Părea un fapt liniştitor, apoi mi-am amintit că nu-i eliminasem decât pe cei mai neînsemnaţi, lăsându-i în viaţă pe cei mai periculoşi. Nu era prea bine. Mai erau şi doi mutt-i noi. Pe LeBlanc îl cunoşteam şi îi înţelegeam modul de acţiune. Din nou, am simţit un sentiment de mulţumire de sine înainte de a-mi aduce aminte că nici măcar nu-l întâlnisem Victor Olson, protejatul lui Cain. Deci se contura o nouă etapă: aflarea a cât mai multe lucruri despre Olson. Desigur, faptul că hotărâsem *ce* urma să fac nu era acelaşi lucru cu felul *cum*

urma s-o fac. Din cele două instrumente la îndemână, Internetul era cea mai bună variantă, poate şi pentru fapul că nu eram sigură de unde să încep cu telefonul.

Cain spusese că numele protejatului său era Victor Olson şi că îl ajutase să evadeze dintr-o închisoare din Arizona, acolo unde îşi ispăşea pedeapsa pentru crime sexuale. Având în vedere că Daniel îl găsise pe Olson, crimele acestuia trebuiau să fi fost destul de teribile pentru a atrage atenţia mass-mediei. O simplă căutare a numelui şi a oraşului îmi dădu şapte rezultate. Primul se referea la unul din fondatorii oraşului, mort de mult. Următoarele patru se refereau la Vic "Câinele Turbat" Olson, un lucru promiţător până în clipa când un click pe respectivul site îmi oferi un anunţ de publicitate pentru cabinetul unui avocat. Am dat lovitura cu ultimele două. Victor Olson evadase din închisoare cu patru luni în urmă, întrerupând o condamnare pe viaţă pentru violarea şi uciderea unei fete de zece ani. Am recitit de câteva ori vârsta fetei. Cain spusese că Olson fusese închis pentru că „îşi făcuse de cap cu două fete". Atunci presupusesem că prin „fete" voise să spună, de fapt, femei. Evident, nu era aşa. Reprimându-mi dezgustul, am citit articolul. Olson era un pedofil condamnat pe viaţă, care fusese acuzat de câteva ori de manifestări indecente, dar acuzaţiile fuseseră întotdeauna respinse, judecătorul considerând că mărturiile victimelor „nu inspirau încredere". Cu ultima victimă, judecătorul a trebuit să admită că mărturia oferită de cadavrul ei era acceptabilă. Am parcurs articolele de pe celălalt site şi am descoperit motivul pentru care Daniel îl alesese pe Olson. Era un vânător. Îşi alegea victimele cu grijă şi le urmărea săptămâni întregi înainte de a acţiona. Unul din detectivi declarase că nu întâlnise niciodată pe cineva atât de talentat la „vânătoare" – cuvintele sale, nu ale mele.

Am petrecut încă o oră trecând din nou în revistă tot ceea ce ştiam. Văzând că nu ajung la niciun rezultat, l-am găsit pe Nick în sala de sport şi i-am povestit tot ceea ce aflasem, sperând fie că se va gândi el la ceva, fie că simplul fapt de a-mi asculta propriile cuvinte mă va ajuta să mă gândesc eu la ceva. Nick mă ascultă, dar nu-i veni nicio idee. El nu era obişnuit să aibă idei proprii. Ei bine, da, sună mai rău decât am intenţionat. Ceea ce am vrut să spun e că Nick se obişnuise să urmeze planurile altora. Era un locotenent entuziast şi un prieten loial, dar nu era exact – cum să mă exprim politicos – nu era exact un gânditor profund. Pe de altă parte, discuţia cu el nu m-a ajutat nici pe mine să mă gândesc la altceva. În concluzie, mi-am pus notele deoparte, am închis laptopul şi am făcut munca cea mai de jos din casă, care nu necesita nici cel mai mic gram de inteligenţă. Am spălat rufe.

Nimeni nu mai spălase rufe de când plecasem la Toronto, probabil pentru că era ultimul lucru la care s-ar fi gândit cineva. Nu mi-am dat seama de implicaţiile acestui lucru până ce n-am triat prima grămadă şi am dat de una din cămăşile lui Clay. Am rămas locului în spălătorie, ţinând-o în mână. O purtase cu o zi înainte de plecare. Nu ştiu de ce mi-am amintit acest amănunt. Era un model polo verde închis, unul din puţinele pe care le purta în afară de nenumăratele tricouri simple de bumbac, albe sau negre. Trebuie să fi fost un cadou de la Logan, care considera că era îndatorirea sa – pentru care nu aştepta mulţumiri – să aducă nişte îmbunătăţiri la modă garderobei lui Clay. M-am holbat la cămaşă, gândindu-mă la Logan, şi durerea din suflet a ieşit din nou la suprafaţă. Apoi m-am gândit la Peter şi mi-am adus aminte cum îl tachina pe Clay în legătură cu garderoba sa monocromatică, ameninţându-l cu un maldăr din cele mai ţipătoare tricouri cu diverse inscripţii pe care le putea găsi. Clipind des, am băgat cămaşa sub câţiva pantaloni de-ai lui Nick şi mi-am continuat treaba.

După ce am terminat cu prima tranşă, am urcat la etaj pentru a pune rufele la locul lor. Pe ale lui Clay le-am lăsat la urmă. Am stat câteva minute în faţa uşii închise a dormitorului său şi mi-am adunat tot curajul pentru a intra. Am grăbit lucrurile cât de mult am putut, îndesând cămăşi, lenjerie intimă şi ciorapi în sertare. Blugii i-am pus în dulap. Ei da, îşi atârna blugii, probabil pentru că, dacă n-ar fi făcut-o, n-ar mai fi fost nimic înăuntru. Tocmai atârnam blugii pe umeraşe când am zărit teancul de cadouri împachetate aflate pe raftul de jos al dulapului. Fără să verific măcar etichetele, am ştiut ce erau. O parte din mine dorea să trântească uşa şi să fugă. Nu voiam să le văd. Totuşi, nu puteam rezista. M-am aplecat şi am luat cadoul de deasupra. Era învelit într-un ambalaj tipic şi strălucitor de Crăciun. Pe etichetă, un nume era mâzgâlit de-a curmezişul peste tipicele locuri inscripţionate PENTRU şi DE LA: Elena.

Nick spusese că Clay aştepta să mă întorc. Şi eu mă aşteptasem oarecum să mă întorc de Crăciunul trecut, nu din proprie voinţă, ci oarecum ca prin magie, ca şi cum puteam adormi în Toronto în ajunul Crăciunului şi să mă trezesc în dimineaţa următoare în Stonehaven. Paştele, Ziua Recunoştinţei, zilele de naştere, toate treceau neremarcate, neatinse de dorinţa aprigă de întoarcere. Cu Crăciunul era altă poveste.

Pe măsură ce creşteam, urâsem Crăciunul. Dintre toate sărbătorile, era aceea care glorifica cel mai mult familia, toate filmele, emisiunile speciale de la televizor, reclamele şi coperţile revistelor prezentând familii fericite şi ritualuri de sezon. Asta nu însemna că fusesem lipsită de bucuriile Crăciunului. Membrii fostelor mele familii nu erau căpcăuni. Am primit cadouri şi am mâncat curcan. Am mers la petreceri şi la slujba de la miezul nopţii. Am stat pe genunchii lui

Moş Crăciun şi am învăţat să cânt *Up on the Rooftop*[1] pentru spectacolele de la şcoală. Dar fără adevăratele legături de familie, toate ritualurile de sezon erau la fel de false ca zăpada artificială. Aşa încât, atunci când m-am mutat de una singură după ce am împlinit optsprezece ani, am încetat să mai sărbătoresc Crăciunul. Apoi l-am întâlnit pe Clay. În acel prim an petrecut împreună, am simţit în sfârşit că era posibil şi un Crăciun adevărat. Desigur, nu eram înconjurată de părinţi şi bunici, mătuşi şi unchi, dar aveam pe cineva. Aveam prima legătură către un anume lucru pe care îl doream cu atâta ardoare...

Ar trebui să spun că Clay habar n-avea cum se celebra Crăciunul. Nu era o sărbătoare oficială a vârcolacilor. Bine, bine, nu existau sărbători oficiale ale vârcolacilor, dar nu asta era problema. Pentru membrii Haitei, Crăciunul nu era decât un prilej de întâlnire aşa cum făceau de atâtea şi atâtea ori în decursul unui an. Schimbau cadouri, cam aceleaşi ca la zilele de naştere – şi asta era toată sărbătoarea. Atunci ce făcuse Clay când lăsasem să se înţeleagă că voiam un Crăciun perfect? Îmi oferise unul.

Deşi n-am ştiut la vremea respectivă, Clay a petrecut săptămâni întregi documentându-se despre Crăciun. Apoi mi-a oferit unul cu toate dichisurile. Am tăiat un brad, pentru a ne da apoi seama că nu-l puteam transporta în apartament cu motocicleta sa. L-am trimis acasă printr-un comisionar, apoi l-am decorat. Am făcut prăjituri sfărâmicioase din aluat fraged, turtă dulce, prăjiturele cu zahăr, şi am descoperit cât de greu era să faci omuleţi de turtă dulce fără un cuţit special de tăiat. Am făcut o prăjitură cu fructe, care probabil că încă se mai află pe balconul vechiului său apartament, acolo unde până la urmă o folosisem pentru a ţine uşa deschisă. Am cumpărat ghirlande luminoase pentru balcon, apoi a trebuit să ne întoarcem la magazin, prima dată pentru un prelungitor, a doua pentru un cleşte cu care să tăiem o gaură în plasa de protecţie pentru a putea trece cordonul. Am ascultat melodii de Crăciun, am urmărit *Cum a furat Grinch Crăciunul*[2] şi am închiriat *Viaţa e minunată*[3], deşi Clay a adormit la ultimul – ei bine, amândoi am adormit la ultimul. Am băut un cocteil tradiţional[4] lângă foc – mai bine zis lângă fotografia unui foc decupată dintr-o revistă şi lipită de el pe perete. Nici cel mai mic element tradiţional n-a fost omis. A fost un Crăciun perfect. N-am mai ajuns să sărbătorim împreună şi Paştele...

---

[1] *Sus pe acoperiş*, colind de Crăciun. (n. tr.)

[2] *How the Grinch Stole Christmas* (2000), film în regia lui Ron Howard, cu Jim Carrey în rolul principal, după romanul pentru copii scris şi ilustrat în 1957 de Theodor Seuss Geisel (1904-1991), cunoscut mai mult sub pseudonimul Dr. Seuss. (n. tr.)

[3] *It's a Wonderful Life* (1946), film în regia lui Frank Capra, cu James Stewart şi Donna Reed în rolurile principale, după povestirea *The Greatest Gift* de Philip Van Doren Stern. (n. tr.)

[4] Gălbenuş de ou frecat cu zahăr şi lapte, peste care se tornă bere, vin sau cidru fierbinte. (n. tr.)

N-a mai existat un Crăciun anul următor. Bănuiesc că se mai sărbătoreşte în lumea oamenilor, dar la Stonehaven a trecut neremarcat. De-abia ieşisem din cuşcă la începutul iernii. Clay era încă surghiunit. Logan a venit să mă vadă, dar l-am trimis la plimbare aşa cum am mai făcut-o de vreo şase ori când a încercat să-mi facă o vizită. Nick mi-a trimis un cadou pe care l-am aruncat fără a-l desface. Înainte de a fi muşcată de Clay, îi întâlnisem pe Logan şi pe Nick, şi chiar începusem să-i consider prieteni. După aceea, i-am învinovăţit că nu mă avertizaseră. Aşadar, pentru mine, Crăciunul venea şi trecea aproape fără să-mi dau seama.

În anul următor, Clay era tot surghiunit. Îmi revenisem destul de bine. Îi iertasem pe Logan şi Nick, chiar şi pe Jeremy. Începusem să-i cunosc pe Antonio şi Peter. Începeam să accept viaţa ca vârcolac. Apoi a venit Crăciunul. Mă aşteptam să treacă fără mult tam-tam, exact ca în anul precedent. În schimb, am avut unul perfect, cu lumini colorate scânteind pe albul zăpezii, cadouri sub brad şi curcan pe masă. Toţi membrii Haitei au venit la Stonehaven pentru o săptămână întreagă şi, pentru prima dată, am aflat cât de agitat, stresant, gălăgios şi minunat poate fi un Crăciun într-o familie. Am crezut că acesta era felul normal în care membrii Haitei sărbătoreau Crăciunul atunci când n-aveau prinre ei o femeie-vârcolac nouă şi furioasă cu care să se certe tot timpul. De-abia în ianuarie am aflat adevărul. Clay luase legătura cu Jeremy şi îl rugase să facă acest lucru pentru mine. Ăsta era darul său pentru mine. Darul meu pentru el a fost rugămintea adresată lui Jeremy de a-i revoca surghiunul.

Începând din acel an, am avut întotdeauna un Crăciun ca la carte la Stonehaven. Membrii Haitei îmi tolerau complet fanteziile, fără a mă face vreodată să simt că le îndeplineau numai pentru a-mi fi pe plac. Nu pot să spun că fiecare Crăciun a fost unul frumos. Uneori, eu şi Clay ne înţelegeam bine, cel mai adesea nu, dar eram întotdeauna împreună. Dacă acest ultim Crăciun departe de Clay fusese unul greu de suportat, un singur lucru îl mai îndulcise puţin – certitudinea că el era, totuşi, undeva. În timp ce mă holbam la grămada de cadouri din dulapul său, mi-am dat seama că acest lucru se aplica vieţii mele în fiecare zi a anului, nu numai de Crăciun. Într-un anume fel, cunoscând faptul că Clay era acolo aşteptându-mă – dacă s-ar fi întâmplat să mă întorc vreodată – îmi oferea un punct de sprijin în viaţă. Într-un mod pervers, Clay era lucrul cel mai stabil din viaţa mea. Era acolo indiferent ce-aş fi făcut. Dar dacă n-ar mai fi fost? Gândul îmi strecură în tot corpul un fior atât de rece, încât am simţit cum îmi îngheaţă respiraţia în plămâni şi am fost nevoită să trag cu putere aer în piept. Nu-l minţisem pe Jeremy în noaptea precedentă. Aceasta nu era una din acele poveşti de dragoste de vis în care eroina îşi dă seama de iubirea ei nemuritoare pentru erou după ce acesta ajunge într-un pericol de

moarte. Nu existau eroi sau eroine în povestea asta şi nu avea să fie niciodată un final fericit pentru vecie, chiar dacă urma să-l aducem înapoi pe Clay. Tot nu-mi puteam imagina cum ar fi viaţa lângă el, dar, pe de altă parte, nici nu-mi puteam concepe lumea fără el. Aveam nevoie de el. Poate era numai un egoism incalificabil. Aproape cu siguranţă era. Dar era unul cinstit. Aveam nevoie de el şi trebuia să-l aduc înapoi. Am privit din nou cadourile şi am ştiut că nu mă implicam destul în toată operaţiunea.

– Mă duc în Bear Valley, am declarat.

Era a doua zi. Stăteam cu Nick pe terasa din spate, întinşi pe şezlonguri, cu farfuriile pline cu mâncare în poală. Jeremy şi Antonio plecaseră cu o oră în urmă. De atunci, tot încercam să găsesc o cale de a-i spune lui Nick ceea ce plănuisem. După vreo jumătate de duzină de starturi nereuşite, am trecut la metoda atacului frontal.

– I-am spus lui Daniel că vreau să-l văd, am zis.

– Asta era în bileţel?

Când Antonio şi Nick plecaseră să ducă ultima scrisoare a lui Jeremy la cutia poştală a lui Daniel, îi strecurasem lui Nick un bileţel pe care să-l adăuge lângă scrisoare. Nick nu întrebase nimic până acum, probabil pentru că nu dorise să ştie.

– Da, am răspuns. Mă întâlnesc cu el la două.

– Cum ţi-a răspuns?

– N-a făcut-o. Am spus că mă întâlnesc cu el la două. Va fi acolo.

– Şi Jeremy a fost de acord?

Mi-am dat seama din tonul lui că ştia foarte bine că nu-i spusesem nimic lui Jeremy. Problema era modul său prudent de a aduce subiectul în discuţie. Sau poate că mai spera totuşi că era vorba de ceva deja plănuit cu Jeremy şi despre care uitasem amândoi să-l anunţăm şi pe el.

– Nu mai stau degeaba, am explodat. Nu mai pot. Am încercat, dar nu mai pot.

Nick îşi dădu jos picioarele şi se aşeză pe marginea şezlongului.

– Ştiu cât de greu este pentru tine, Elena. Şi mai ştiu cât de mult îl iubeşti...

– Nu-i vorba de asta. Uite ce e, am discutat deja asta cu Jeremy. Trebuie să-l aducem pe Clay înapoi. Dacă vrei sau nu să ne ajuţi depinde numai de tine.

– Vreau să ajut să-l aducem înapoi, dar n-am de gând să te ajut să te sinucizi în timpul acţiunii.

– Ce vrea să însemne asta?

– Exact ceea ce-am spus. Am văzut felul în care erai acum câteva zile...

– Despre asta e vorba? Pentru că am luat-o razna cu trei zile în urmă? Uită-te la mine acum. Ţi se pare că am luat-o iar pe arătură?

– Nu, şi probabil că asta mă înspăimântă mai mult decât dacă ai fi făcut-o.

– Mă duc la întâlnire.

– Nu fără mine.

– Bine

– Numai că eu nu merg. Aşa încât nu mergi nici tu.

M-am ridicat şi am pornit spre uşa din spate. Nick a sărit în picioare şi mi-a blocat drumul.

– Ce-ai de gând să faci? l-am întrebat. Să-mi tragi una şi mă încui în cuşcă?

Privi într-o parte, dar nu se mişcă. Ştiam că nu avea să facă nimic. Dacă s-ar fi ajuns până acolo, Nick n-ar fi folosit forţa fizică pentru a mă opri. Aşa ceva nu-i stătea în fire.

– Unde-i întâlnirea? întrebă el în cele din urmă. Într-un loc public? Pentru că dacă nu-i...

– În *The Donut Hole*. Mai public decât atât nu se poate. Indiferent de ceea ce gândeşti, nu fac nimic care m-ar putea pune în pericol. Şi nici n-aş face nimic care să te pună pe *tine* în pericol. Singurul risc pe care-l iau este că încalc ordinele lui Jeremy. Şi o fac numai pentru că a greşit când m-a exclus din întreaga operaţiune.

– Deci te întâlneşti cu Daniel la cafenea, iar eu voi fi acolo. Parchez chiar în faţă. Nu mergem nicăieri cu el, nici măcar la o plimbare pe stradă...

– Exact.

Nick se răsuci pe călcâie şi intră în casă. Nu părea fericit, dar urma să meargă cu mine. Într-o bună zi aveam să mă revanşez faţă de el.

În timp ce parcam în faţa cafenelei, l-am văzut pe Daniel prin fereastră. Stătea într-un separeu. Părul castaniu-roşcat, lung până la umeri, era tras în spatele urechii stângi – de fapt, singura sa ureche după acea mică muşcătură nefericită cu câţiva ani în urmă. Profilul îi era ascuţit, pometii obrajilor ieşiţi, bărbia ascuţită de asemenea şi nasul subţire, destul de atrăgător în felul lui lugubru, dar privirile îi erau mai mult de vulpe decât de lup, o trăsătură mult mai bună pentru completarea personalităţii sale.

În timp ce coboram din maşină, i-am simţit ochii verzi urmărindu-mă, dar nu mi-a salutat prezenţa altfel, învăţat de mult cu faptul că nu răspundeam favorabil la linguşiri. Corpul îi era uscăţiv, dar solid. În picioare, ochii noştri ar fi fost la aceeaşi înălţime, ceea ce însemna că nu avea mai mult de 1,77. Odată, când a trebuit să-l întâlnesc pe Daniel pentru a-i transmite avertismentul lui

Jeremy, purtasem tocuri de cinci centimetri şi îmi făcuse mare plăcere senzaţia de a discuta de sus cu el, până în clipa în care îmi spusese ce sexy eram. De atunci nu mă mai văzuse încălţată decât în cei mai vechi şi mai murdari pantofi sport pe care îi aveam.

Astăzi, Daniel purta un tricou complet negru şi blugi, ceea ce însemna, în mare măsură, îmbrăcămintea sa obişnuită. Copiase garderoba monocromatică, de muncitor în construcţii, a lui Clay, ca şi cum acest lucru i-ar fi împrumutat un oarecare semn de distincţie. Ei bine, n-o făcuse.

Marsten stătea în faţa lui. Ca de obicei, era ferchezuit şi îmbrăcat ca în paginile revistei *GQ*[1], ceea ce îl făcea pe Daniel să arate ca o pocitanie şleampătă. De fapt, în comparaţie cu Marsten, oricine arăta ca ultimul om de pe stradă.

Când eu şi Nick am intrat în cafenea, Marsten s-a ridicat şi s-a apropiat de uşă cu paşi mari, pentru a ne întâmpina.

– Deci ai venit, mi se adresă el. Sunt surprins că Jeremy te-a lăsat. Totuşi, ştie?

M-am blestemat în gând. Nu mă gândisem cum ar părea dacă îmi făceam apariţia la întâlnire în ciuda dorinţelor lui Jeremy. Disensiuni în Haită. Minunat. Bizuie-te pe Marsten să-şi dea seama de ceva în doi timp şi trei mişcări.

– Arăţi bine, Elena, continuă el, fără să-mi aştepte răspunsul. Obosită, dar asta era de aşteptat. Să sperăm că totul se va termina curând.

– Depinde de tine, am replicat eu.

– În parte. Se răsuci spre barmanul de după tejghea. Două cafele. Fără zahăr pentru doamna, şi... Îl privi pe Nick. Cu frişcă, două bucaţi de zahăr, da?

Nick se mulţumi doar să-l sfideze cu privirea.

– Una fără zahăr. Cealaltă cu frişcă şi două bucăţi de zahăr, repetă Marsten. Pe nota mea de plată. Făcu o pauză, apoi se întoarse spre mine cu un zâmbet crispat. Nu pot să cred că tocmai am spus aşa ceva într-o cafenea. Trebuie să plec din oraşul ăsta.

Am privit într-o parte.

– A trecut mult timp de când nu ne-am văzut, Nicholas, continuă Marsten. Ce mai face tatăl tău? Am investit în una din companiile sale anul trecut. Treizeci la sută profit. Cu siguranţă nu şi-a pierdut flerul în afaceri.

Ignorându-l cu desăvârşire, Nicholas se aşeză pe un scaun la bar şi începu să studieze meniul. Marsten se aşeză pe scaunul de lângă el şi îmi făcu semn să mă îndrept spre Daniel.

– Iar eu îi ţin de urât lui Nicholas, declară el.

---

[1] Iniţial publicată sub titlul *Gentlemen's Quarterly*, revistă lunară de modă bărbătească, lansată în SUA în 1957. (n. tr.)

Daniel nu şi-a ridicat privirea în timp ce mă apropiam de el. Amesteca în cafea cu linguriţa. M-a întâmpinat cu un gest abia schiţat din cap. Chelnerul mi-a adus cafeaua. Am împins ceaşca într-o parte şi m-am aşezat pe scaunul aflat vizavi. El a continuat să amestece. Am rămas nemişcată câteva secunde. În orice alte condiţii, aş fi aşteptat să văd cât de mult intenţiona să prelungească această prefăcută indiferenţă înainte de a mă privi. Dar trecuse timpul pentru jocuri.

– Ce vrei? l-am întrebat.

Continuă să amestece cafeaua, cu privirea aţintită asupra cănii, ca şi cum ar fi dispărut din faţa lui dacă n-ar fi supravegheat-o.

– Ce vreau de obicei?

– Răzbunare.

Îşi ridică privirea şi se holbă la mine pentru o clipă, apoi mă cântări încet şi atent din ochi. Am scrâşnit din dinţi şi am aşteptat. După câteva secunde, au fost tentată să-i pocnesc din degete exact în faţă şi să-i spun că nu erau chiar atât de multe lucruri de cercetat la *mine*.

– Vrei răzbunare, am repetat eu pentru a-l aduce din nou pe făgaşul dorit.

Se lăsă pe spate în scaun, ridicând un picior pe colţul mesei pentru a părea relaxat.

– Nu, nu vreau. N-am vrut-o niciodată. Indiferent câte suferinţe am îndurat de la membrii Haitei, le-am şters cu buretele. Nu merită să-mi irosesc timpul pentru niciunul din ei. Pentru tine, da.

– Uite că începem, am bombănit eu.

Daniel îmi ignoră remarca.

– Elena, ştiu de ce eşti de partea lor. Pentru că ţi-e frică să pleci, ţi-e frică de ce vor face şi ţi-e frică de ce se va întâmpla cu tine fără protecţia lor. Încerc să te faci să înţelegi că nu-ţi pot face rău şi nu te pot proteja. Dacă vrei un partener – unul adevărat – meriţi ceva mai bun decât vreun ciudat care trebuie să se învârtă de trei ori înainte de a se culca. Eu îţi pot oferi ceva mai bun.

– Deci toată povestea se rezumă la câştigarea favorurilor mele? Aiurea!

– Nu crezi că meriţi? Credeam că ai o părere mult mai bună despre propria persoană.

– Coeficientul meu de inteligenţă e mai mare decât atât. Aici nu-i vorba de mine. N-a fost niciodată. E între tine şi Clay. Crezi că sunt proprietatea lui, deci mă vrei. Motivaţia ta e la fel de complexă precum cea a unui copilaş de doi ani care vede un alt puşti cu o jucărie strălucitoare în mână. Jucărie pe care o vrei.

– Te subestimezi.

– Nu, nu subestimez cât de mult îl urăşti. Ce s-a întâmplat? A primit întotdeauna bucata cea mai mare din tort?

– Mi-a făcut viaţa un adevărat iad. El şi tâmpitu' de-acolo. Daniel aruncă o privire veninoasă spre Nick. Săracul Clay. Are probleme. A dus o viaţă grea. Ar trebui să te porţi frumos cu el. Ar trebui să te împrieteneşti cu el. Asta-i tot ce am auzit vreodată. Tot ce vedeau era un pui de lup isteţ, dar împuţit. Era de-ajuns să-şi dezgolească dinţii şi toţi cădeau în fund. Ne manevra pe toţi de parcă ar fi fost Napoleon în mizerie şi toţi credeau că era deştept. Ei bine, nu şi din punctul meu de vedere...

Am ridicat mâna.

– Eşti de-a dreptul patetic.

– Ce?

– N-am vrut decât să te anunţ. Eşti patetic. Urât din partea ta. Mai urmează să pui la cale planurile pentru dominarea întregii lumi. Asta fac de obicei ticăloşii după ce îşi declară motivaţiile într-un mod cât mai patetic cu putinţă. Speram să te comporţi altfel.

Daniel luă o înghiţitură de cafea, apoi clătină din cap şi râse încet.

– Ei bine, m-ai pus la punct. Întotdeauna te-ai priceput s-o faci. Tu spui „Latră" şi eu întreb „Cât de tare?"

– Acum spun să-i dai drumul lui Clay...

Daniel se strâmbă.

– Iar eu spun de ce să mă mai obosesc? Ei bine, totul are o limită, inclusiv răbdarea mea de a te asculta. Nu-i voi da drumul numai pentru că aşa vrei tu, Elena. Poţi să te bosumfli, să-ţi dai ochii peste cap şi să te milogeşti cât vrei, dar tot nu-i voi da drumul chiar dacă găsesc comportarea ta aţâţătoare. Îţi fac aceeaşi ofertă de schimb pe care i-am făcut-o şi lui Jeremy. Tu pentru Clay.

– De ce?

– Ţi-am spus deja.

– Pentru că sunt atât de a naibii de irezistibilă. O-ho-ho. Dă-mi o explicaţie mai bună sau am plecat de aici.

Daniel rămase tăcut o clipă, apoi se aplecă înainte.

– Te-ai gândit vreodată să-ţi întemeiezi propria Haită? Nu să recrutezi o adunătură de mutt-i săraci cu duhul, ci să creezi o dinastie? Elena, noi nu suntem nemuritori, dar există o modalitate de a ne asigura nemurirea.

– Sper din toată inima că nu te referi la ceea ce cred că te referi.

– Copii, Elena. O nouă specie de vârcolaci. Nu jumătate lupi, jumătate fiinţe umane, ci vârcolaci în adevăratul sens al cuvântului, cu gene moştenite de la ambii părinţi. Vârcolaci perfecţi.

– Uau. Chiar vrei cu adevărat să stăpâneşti lumea.

– Sunt serios.

– Poate serios de nebun. Îmi pare rău, dar pântecele meu nu-i de vânzare sau închiriere.

– Nici măcar cu preţul unei vieţi? A lui Clay?

Am bătut în retragere şi m-am prefăcut că reflectez asupra propunerii. Sosise timpul să joc tare.

– Deci, dacă sunt de acord cu propunerea ta, îl dai drumul?

– Exact. Numai că n-am de gând să te cred pe cuvânt că vii şi rămâi cu mine, deci să vorbim deschis. Am un loc în care intenţionez să te duc, un loc destul de îndepărtat şi sigur. Vei rămâne închisă acolo. Ceva asemănător cu cuşca de la Stonehaven, numai că mult mai luxos. Îmi oferi ceea ce vreau, tot ceea ce vreau, şi nu vei rămâne acolo mult timp. De îndată ce te-am convins că sunt o alegere mai bună, îţi dau drumul. Dacă încerci să fugi, te închid din nou.

– Măi să fie, da’ tentant mai sună!

– Elena, sunt cinstit cu tine. E un schimb de prizonieri. Captivitatea sa pentru a ta.

M-am prefăcut că meditez, privind fix pe fereastră. Apoi m-am răsucit spre el.

– Uite care-i condiţia mea. Vreau să-l văd eliberat. Îi dai drumul ziua şi într-un loc public. Voi fi acolo cu tine ca să văd cum se desfăşoară totul. De îndată ce e liber, sunt a ta.

– Nu aşa merg lucrurile. Va fi liber când vei fi a mea.

– N-ai nicio intenţie să-i dai drumul. Exact cum m-am gândit.

M-am ridicat în picioare, m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit din cafenea. Atât Nick cât şi Daniel s-au repezit după mine. Când am ajuns la maşină, Daniel a întins mâna şi a ţinut portiera închisă.

– Ai văzut fotografiile, nu-i aşa? întrebă el.

M-am oprit, dar nu m-am întors spre el.

– Ştiu că le-ai văzut, continuă. Ai văzut în ce stare este. Ai văzut că starea sa se înrăutăţeşte. Cât crezi că o mai duce?

M-am întors încet. M-am întors şi am văzut faţa lui Daniel şi am observat expresia de satisfacţie din ochii lui şi mi-am ieşit din fire. Încercasem din răsputeri în ultima jumătate de oră să nu mă gândesc la Clay. În timp ce vorbeam cu Daniel, încercasem să nu-mi amintesc că el era cel care-l ţinea prizonier, că îl îndopase cu tranchilizante şi îl bătuse până ce nu mai avusese un petic de piele mai mare de doi centimetri întreg. Mă concentrasem asupra convorbirii cu el aşa cum îi mai vorbisem de o sută de ori înainte, ca şi cum n-ar fi fost vorba decât de un alt mesaj pe care i-l transmiteam din partea lui Jeremy, avertizându-l să se cuminţească sau să se aştepte la represalii. Încercasem cu adevărat, din răsputeri, să uit ce se întâmpla de fapt. Dar când

Daniel l-a amenințat pe Clay chiar în fața mea, nu m-am mai puteam preface. Furia din mine a răbufnit înainte de a o putea controla.

L-am apucat de tricou și l-am trântit de mașină cu atâta putere, încât geamul dinspre partea șoferului s-a sfărâmat în milioane de așchii de securit.

– Hienă plângăreață ce ești! M-am împins în el până ce fețele ni s-au aflat la câțiva centimetri una de alta. L-ai răpit folosindu-te de o seringă. L-ai legat ca să-l poți bate. Dar asta nu a fost de ajuns. A trebuit să-l umpli de tranchilizante. Trebuia să fii absolut sigur că nu va avea destulă forță nici măcar să te scuipe în față. De-abia apoi l-ai bătut. Te-ai simțit bine? Faptul că ți-ai snopit în bătaie dușmanul când acesta nu putea să miște nici măcar un deget pentru a se lupta cu tine te-a făcut să te simți un adevărat bărbat? Nu ești nici bărbat și nici lup. Ești o hienă, un laș care se hrănește cu rahat. Dacă mai ridici o dată mâna asupra lui, o să-ți fac ceva în comparație cu care mușcătura de la ureche nu va fi decât o simplă zgârietură. Iar dacă îl ucizi, jur pe Dumnezeu și pe diavol și pe oricine vrei, dacă îl ucizi, te voi vâna. Te voi găsi și te voi supune la orice tortură la care mă voi putea gândi. Te voi orbi, te voi castra și îți voi da foc. Dar nu te voi ucide. Nu te voi lăsa să mori. Te voi arunca în iad și te voi face să trăiești acolo pentru tot restul vieții.

I-am dat un brânci. Daniel se împletici, își recăpătă echilibrul și se răsuci spre mine. Gura i se deschise, se închise, se deschise iar, dar nu părea să se poată gândi la un răspuns potrivit, așa încât se hotărî să se răsucească pe călcâie și să reintre cu pas apăsat în cafeneaua în care cei vreo doisprezece clienți păreau brusc să fi găsit toți locuri la geam. În timp ce îmi mutam privirea în altă parte, am auzit un fluierat ușor și m-am întors pentru a-l vedea pe Marsten rezemat de partea din spate a mașinii.

– S-a întors căţeaua! Ei bine, s-ar putea să fie interesant.

– Du-te dracului, m-am răţoit eu.

Am tras cu putere de portieră, m-am suit la volan și am pornit motorul în timp ce Nick a sărit în scaunul din dreapta. Camaro-ul țâșni din parcare cu scrâșnet de roți. Nu m-am uitat la vitezometru pe drumul înapoi spre Stonehaven.

Avusesem dreptate asupra unui lucru. Timpul pentru jocuri se sfârșise.

REGRES

Am plecat din Stonehaven după ce toată lumea s-a dus la culcare. M-am îmbrăcat în haine de culoare închisă, am sărit pe fereastră și am împins mașina vreo opt sute de metri înainte de a-i porni motorul. Nu-mi dezvăluisem planurile lui Nick. Era mai bine să nu le știe.

Urcasem devreme în camera mea şi petrecusem seara în pat, reflectând. Întrevederea cu Daniel fusese o greşeală. Nu făcusem decât să înrăutăţesc lucrurile refuzându-i oferta. Jeremy câştigase ceva timp pentru Clay, iar eu îl risipisem. Trebuia să acţionez imediat pentru a repara lucrurile.

Am tot încercat să-l contactez mental pe Clay timp de câteva ore în acea seară. Fără niciun rezultat, bineînţeles. Nici nu eram prea sigură cum s-o fac, dar mă agăţam de speranţa că legătura noastră ar fi putut fi de ajuns. Poate că ar fi fost, dar era ca şi cum aş fi cerut un efort special din partea unui muşchi pe care îl ignorasem prea mult timp. Nu s-a întâmplat nimic. Văzând că nu pot pătrunde în mintea lui Clay, am hotărât să încerc să intru în minţile mutt-ilor care-l ţineau prizonier. Metaforic, desigur. Dacă m-aş fi pus în locul lor şi aş fi încercat să-mi imaginez ce ar fi simţit sau gândit, poate că aş fi putut găsi un punct slab. Daniel şi Marsten erau uşor de citit. Ştiam ce doreau şi ştiam cum acţionau. Marsten nu mi-ar lăsa deschisă nicio portiţă prin care să mă strecor. Punctul nevralgic al lui Daniel era obsesia sa pentru Clay şi pentru mine. Puteam acţiona pe această direcţie, puteam lua din nou legătura cu el, încercând să-l ameţesc cu minciuni şi zâmbete, dar ar fi durat, iar eu nu aveam prea mult timp la dispoziţie. Mai rămâneau noii mutt-i. Numai că aici mă aflam pe un teren nesigur. Mi-am amintit că nu erau vârcolaci. Nu veritabili. Atunci cum să pătrund în mintea lor?

Am rămas întinsă în pat mult timp, fixând cu privirea tavanul, copleşită de imposibilitatea de a-i înţelege pe cei doi. Apoi mi-a picat fisa. Nu erau vârcolaci, dar erau fiinţe umane. Fusesem şi eu fiinţă umană. Şi încă încercam să mă comport ca una. De ce nu le-aş fi putut pătrunde în minte? Tot ce trebuia să fac era să renunţ complet la orice caracteristică de lup, ceva ce încercasem să fac deja de ani buni. Nu puteam fi tipul de fiinţă umană în care încercasem să mă prefac – calmă, răbdătoare, iubitoare. Trebuia să fiu ceea ce fusesem înainte.

Fiecare mecanism de apărare din mintea mea ridica bariere în faţa acestui gând. Să fiu ceea ce fusesem înainte de a fi muşcată de Clay? Dar fusesem calmă, răbdătoare şi iubitoare. El schimbase toate acestea. Fusesem diferită înainte de a-l cunoaşte. Nu fusesem *aşa*. Asta doream să cred, dar ştiam că nu era adevărat. Avusesem întotdeauna o înclinaţie spre violenţă, iar Clay îşi dăduse seama de asta. Vârcolacul-copil îşi privise victima-copil şi văzuse un suflet-pereche, cineva care înţelegea cum era să creşti înstrăinat, care suporta comportarea ciudată, examinată amănunţit de adulţi şi luată în derâdere de copii. La şapte ani, Clay fusese un vârcolac matur, cu o capacitate intrinsecă spre violenţă şi un temperament pe măsură. Pe la aceeaşi vârstă, famiile mele vitrege mă învăţaseră cum să urăsc, dezvoltându-mi capacitatea de violenţă, deşi mă pricepusem mai bine s-o ascund, înmagazinând-o în mine

însămi şi făcând eforturi disperate să arăt tuturor că eram de fapt fetiţa calmă pe care se aşteptau s-o vadă. Sosise momentul să înfrunt adevărul. Nu Clay mă transformase în ceea ce eram acum, el îmi oferise numai un mijloc de a-mi vărsa mânia şi ura. Trebuia să mă întorc în trecut, spre neîncrederea, ura, neputinţa şi furia – în special furia – resimţite împotriva tuturor celor care mă nedreptăţiseră. Acolo aveam să găsesc mintea unui ucigaş, a unui ucigaş uman.

LeBlanc ura femeile. Poate că fusese abuzat de maică-sa ori luat în batjocură de fetele de la şcoală sau poate că avea o părere atât de proastă despre el însuşi încât simţea nevoia să se fie superior unui anumit grup de oameni şi să se răzbune pe femei mai degrabă decât pe negri sau pe evrei. Dacă era vorba de o părere proastă despre propria persoană, putea folosi cu succes acest lucru. Dar, pentru a afla adevărul, trebuia să-i studiez viaţa, căutând un anumit lucru relevant pentru psihopatologia sa. Însă asta necesita timp, iar timp nu mai aveam.

Poate Victor Olson? Eram pe punctul de a renunţa la idee, fără să mai meditez asupra ei. La urma urmei, nici măcar nu-l întâlnisem pe tip. Dar aveam oare nevoie? Am scos din sertarul măsuţei de toaletă cele două articole scoase la imprimantă de pe Internet şi le-am studiat. Ce-mi spuneau despre Olson? Că era un vânător. Un vânător lipsit de remuşcări. Recunoştea într-un articol faptul că ieşea în fiecare noapte pentru a-şi vedea victimele dormind, pentru că feţele lor liniştite din timpul somnului îl relaxau şi îi stimulau insomnia. Bineînţeles că nu. Ceea ce însemna existenţa unei foarte bune şanse că Olson să nu-şi fi abandonat vechile obiceiuri şi să fi continuat să urmărească tinere fete în Bear Valley.

Am plecat din Stonehaven pentru a-l găsi pe Olson. Articolele relatau faptul că ţintele sale erau fete aparţinând familiilor din clasa de mijloc. Bănuiam că avea să caute case fără etaj, pentru a putea privi cu uşurinţă pe ferestre. Nu erau decât două astfel de cartiere în Bear Valley. Trebuia doar să colind străzile şi să-i miros urma.

După ce am străbătut Bear Valley mai mult de o oră, am început să-mi dau seama cât de dificilă era treaba. Desigur, erau numai două cartiere, dar fiecare conţinea o duzină de străzi – sau chiar mai multe – cu cel puţin o sută de case. Aveam la dispoziţie numai câteva ore până în zori. Pentru a acoperi cât mai mult teren posibil, conduceam încet, cu toate geamurile coborâte – cu excepţia celui sfărâmat dinspre partea şoferului, acum permanent deschis. Uneori, vântul mă ajuta, dar de cele mai multe ori nu, şi singurul lucru pe care-l miroseam era interiorul mucegăit al maşinii mele puţin folosite. Ca lucrurile să devină şi mai complicate, peste tot erau poliţişti aflaţi încă în căutarea unui ucigaş. Toate maşinile aflate la acea oră târzie erau oprite, aşa încât am

petrecut la fel de mult timp încercând să-i evit. După două ore, străbătusem ambele cartiere. Nici urmă de Olson, care putea foarte bine nici să nu fi ieşit în acea noapte.

Mai treceam încă o dată prin cel de-al doilea cartier când am observat o maşină singură, parcată în faţa unui magazin de obiecte casnice, închis pe timpul nopţii. Pe bara de protecţie din spate era lipit numele agenţiei de închiriere. Desigur. Dacă mutt-ii nu se ascundeau în oraş, atunci Olson avea nevoie de un mijloc de transport pentru a ajunge în Bear Valley. Am intrat pe o alee laterală, am parcat şi am coborât. N-am parcurs nici jumătatea distanţei până la magazin când am simţit mirosul nefamiliar al unui vârcolac.

Am dat în fugă colţul aleei şi m-am oprit brusc. Un bărbat solid, de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu geacă impermeabilă, mergea pe trotuar la nici şase metri. Din fericire, Olson era cu spatele spre mine, îndreptându-se către maşina sa. Am făcut cale întoarsă şi am alergat la maşină. A trecut pe lângă mine în timp ce întorceam. L-am urmărit cu farurile stinse.

În timp ce ieşea din Bear Valley, inima a început să-mi bată cu putere. Aveam dreptate. Stăteau undeva la ţară. Olson avea să mă ducă drept la ţintă. Mergeam spre nord-vest de aproape douăzeci de minute când a intrat pe un drum neîngrijit, tăiat direct prin pădurea deasă, şi a oprit maşina chiar dincolo de lizieră. Eram pe punctul de a trece la partea a doua a planului când mi-am dat seama că nu coborâse din maşină. Am rămas la distanţă, am oprit motorul şi am aşteptat. Au trecut zece minute. Îi vedeam conturul capului. M-am aplecat, am deschis cu grijă uşa dinspre scaunul pasagerului şi m-am furişat într-un şanţ.

M-am târât spre capătul drumului. Pădurea era neagră. Chiar şi după ce ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, tot n-am văzut vreo urmă de casă. Întorcându-mă spre maşina lui, am observat că drumul nu ducea nicăieri. Era numai un loc de întors sau de parcare pentru o singură maşină. Am intrat în pădure şi m-am apropiat tiptil de maşină. Când am ajuns paralel cu locul şoferului, m-am oprit şi am privit atent prin întuneric. Capul lui Olson era rezemat de spătar, iar ochii îi erau închişi. Dormea. M-am întrebat fugar de ce, dar problema era irelevantă. Poate nu putea dormi lângă ceilalţi. Sau poate îi plăcea să fie singur după o călătorie de recunoaştere. N-avea nicio importanţă. Victor Olson nu mă ducea la Clay. Cel puţin nu în acea noapte. Numai că nu puteam aştepta până dimineaţă. Dimineaţa, Jeremy avea să îşi dea seama că nu eram la Stonehaven, iar Haita avea să pornească în căutarea mea. Chiar dacă aş fi reuşit să scap de ei încă o zi, asta ar fi însemnat încă douăzeci şi patru de ore în care Daniel l-ar fi putut ucide pe Clay. Dar dacă Olson nu ieşise numai pentru o plimbare? Dacă intenţiona să nu se mai întoarcă niciodată printre mutt-i? Ştia unde era Clay. Şi eu trebuia să ştiu – în acea noapte.

Privindu-l dormind, un plan mi s-a format în minte. Şi, chiar în timp ce reflectam asupra lui, m-am şi împotrivit. Am ezitat, apoi am avansat printre copaci înainte de a mă putea răzgândi. M-am târât spre partea laterală a maşinii, apoi mi-am tras pumnul înapoi şi am sfărâmat geamul dinspre partea şoferului. În timp ce Olson s-a trezit brusc, m-am întins prin fereastră şi am tras de centura de siguranţă. Mi-a alunecat printre degete şi s-a strâns în jurul lui. El şi-a aruncat capul pe spate, departe de mâna mea, dar deja mă întindeam peste el. Am înşfăcat închizătoarea centurii, răsucind partea metalică şi sfărâmând-o pe cea de plastic, blocând centura. Apoi m-am tras din maşină.

Olson îşi învârti capul, urmărindu-mi cu privirea mâna. Ridică ochii spre mine. Se holbă pentru o clipă cu ochii mari ai unui laş care se pregăteşte să primească prima lovitură. S-a crispat în timp ce făceam pasul înapoi, dar, dându-şi seama că mă retrăgeam, a ridicat din sprâncene, apoi ochii i s-au luminat cu un fulger de perfidie răuvoitoare şi a început să zâmbească. Cu ochii aţintiţi asupra mea, şi-a coborât mâna dreaptă spre încuietoarea centurii. A apăsat butonul, dar nu s-a întâmplat nimic. Dându-şi seama ce făcusem, a apucat hamul centurii şi a tras cu putere de el, dar acesta i-a rămas bine strâns în jurul pieptului.

Ştiam ce trebuia să fac, dar din nou am ezitat. Puteam s-o fac? Gândurile despre Jose Carter mi-au fulgerat prin minte. Mi-am spus că totul era diferit de data asta. Olson nu era un şarlatan, ci un ucigaş. Totuşi, ceea ce eram pe punctul să fac era mult peste ce îi făcusem lui Carter. Foarte mult peste. Acesta era teritoriul lui Clay. Puteam s-o fac? Să mă detaşez de orice sentiment şi s-o fac? Mi-am spus încă o dată că Olson era un ucigaş. Mai mult decât un ucigaş. Un pervers bolnav care vâna fetiţe – fetiţe cum fusesem şi eu cu mulţi ani în urmă. Am închis ochii şi m-am concentrat, simţind cum şarpele furiei îmi şfichiuia corpul.

Olson se lupta cu centura de siguranţă, dar aceasta n-a cedat, materialul fiind făcut să reziste la forţe de tracţiune mai mari chiar decât acelea pe care le putea dezvolta un vârcolac. L-am ignorat şi mi-am concentrat toată energia asupra mâinii mele stângi. Aceasta începu să pulseze, apoi să se răsucească, durerea răsfrângându-se în tot braţul. Am deschis ochii şi am urmărit cu atenţie. Când mâna mi s-a transformat pe jumătate, m-am oprit. Am întins-o în maşină şi am înşfăcat încheietura dreaptă a lui Olson. Am sfârtecat-o cu ghearele. Olson a scos un urlet, un ţipăt strident ca al unui iepure. O tăietură roşie a apărut pe partea interioară a încheieturii. Sângele a ţâşnit. I-am apucat şi mâna stângă şi am făcut la fel. A urlat din nou şi s-a zbătut sălbatic. Sângele a împroşcat volanul şi tabloul de bord.

– Va fi şi mai rău dacă te mişti, am zis cu o voce calmă, impunându-mi ca mâna să revină la normal. Dacă vrei ca sângerarea să se reducă, ridică mâinile.

– De... ce...?

– De ce? De ce fac asta? Sau de ce te învăţ cum să ţi se reducă sângerarea? N-ar trebui să-ţi răspund la prima întrebare. Evident ştii cine sunt. E şi ăsta un răspuns. În legătură cu a doua, n-am de gând să te ucid. Nu vreau decât nişte informaţii. Dacă mi le dai, desfac centura de siguranţă. Îţi poţi bandaja mâinile şi probabil vei avea timp să ajungi la spital. Dacă nu-mi spui ce vreau să ştiu, te vei sinucide.

– Ce...? Olson înghiţi cu greu. Ce vrei... să ştii?

– N-ar trebui să răspund nici la întrebarea asta. Dar, pentru că ai putea fi deja în şoc şi astfel n-ai putea gândi limpede, o să-ţi fac pe plac. Unde-i Clayton?

Nu voi reda şi restul conversaţiei. Olson nu era într-o situaţie în care să se poată târgui sau discuta şi ştia acest lucru. Aşa cum mă aşteptam, nu dădea doi bani pe ceilalţi. Conta numai propria viaţă. Mi-a spus tot ce aveam nevoie să ştiu şi chiar mai mult, bolborosind ca un nebun, ca şi cum fiecare cuvânt pe care-l rostea i-ar fi îmbunătăţit şansele de supravieţuire.

După ce a terminat, l-am lăsat în maşină. M-am gândit să desfac centura şi să-i dau o şansă de scăpare. La urma urmei, îi promisesem. Nu mai încălcasem niciodată până atunci o înţelegere. Apoi m-am gândit la toate fetele care îi căzuseră victime şi mi-am imaginat de câte ori le promisese să nu le facă rău, le promisese că n-o să le mai facă nimic niciodată. Nu-şi ţinuse promisiunile. De ce mi le-aş fi ţinut eu?

Am plecat şi l-am lăsat pe Victor Olson să sângereze până la moarte în pădure.

CONFRUNTARE

Am oprit la o staţie de benzină şi am telefonat la Stonehaven. La primele două apeluri a răspuns robotul. La al treilea, Nick. Era pe jumătate adormit şi a trebuit să mă repet de două ori înainte să înţeleagă că nu eram pe undeva prin casă. Nimeni nu-mi observase încă dispariţia. I-am dat o serie de instrucţiuni şi l-am pus să le noteze pe hârtie şi să mi le citească din nou. În cele din urmă şi-a dat seama de ceea ce spuneam şi ce plănuiam să fac. Am întrerupt convorbirea exact când a început să urle.

Zece minute mai târziu, am ciocănit la uşa din faţă a locuinţei mutt-ilor. Era o cabană atât de bine ascunsă în pădure, încât nicio rază de lumină nu

străpungea perdeaua de copaci. În timp ce stăteam în prag, am încercat să aud foşnetul frunzelor în bătaia vântului sau ţârâitul greierilor, dar n-am auzit nimic. Tăcerea şi întunericul erau depline.

Au trecut câteva minute fără niciun răspuns. Am ciocănit din nou. Au mai trecut câteva minute, dar tot n-am pus la îndoială indicaţiile date de Olson. Acesta era locul. Simţeam prezenţa lui Clay acolo.

Am bătut cu pumnul în uşă. În cele din urmă, o licărire foarte slabă de lumină s-a strecurat printre draperiile grele de la fereastră. Paşi au răsunat pe o podea de lemn. Am privit în jos spre mânerul uşii şi am văzut că era sfărâmat. Deasupra lui, unde fusese broasca, se căsca o gaură neagră şi frânturi de aşchii proaspete. Chiar mă aşteptasem ca mutt-ii să cumpere sau să închirieze o casă când puteau să pătrundă prin forţă într-una? Cât de proastă fusesem! Şi cât de mult timp pierdusem!

Uşa s-a deschis. Mi-am ridicat privirea. Mi-a trebuit o secundă să-l recunosc în bărbatul din faţa mea pe Karl Marsten, în parte din cauza luminii slabe, în parte din cauza felului în care era îmbrăcat. Nu purta decât pantaloni de pijama, pieptul gol expunându-i muşchii şi cicatricele rămase în urma luptelor, ascunse în mod normal sub cămăşile scumpe purtate de obicei. M-a privit cruciş şi a clipit de câteva ori, apoi a înjurat în barbă şi a făcut un pas rapid înainte, închizând uşa în urma lui.

– Ce dracu’ faci aici? zise el cu un mârâit şoptit.

Am privit în spatele lui la uşa închisă.

– Ţi-e frică să nu-ţi trezesc nevasta?

– Ne... Aruncă o privire peste umăr spre uşă, apoi se răsuci din nou spre mine, privirea încruntată dispărând pentru a lăsa obişnuitei sale expresii nonşalante. Elena, sunt sigur că acesta e un loc minunat, dar trebuie să te sfătuiesc să-ţi schimbi intenţiile. Dacă intri, pleci ori în lanţuri, ori într-un sac de plastic. Niciuna din variante nu ţi se potriveşte.

– Deci ai ieşit să mă previi? Uaaau, cavalerismul n-a murit totuşi.

– Doar mă cunoşti mai bine, nu-i aşa? Văd o ocazie şi mă folosesc de ea.

– Deci mă laşi să plec şi în schimb vrei...

– Vreau lucrul pentru care am venit aici. Ochii îi scânteiară, o sclipire dură pătrunzând prin sângele rece de care dădea dovadă. Teritoriu. Promite-mi acest lucru şi te las să pleci. Plec şi eu. Un „mutt” mai puţin pe capul celor din Haită.

– Şi dracu’ să-i ia pe ceilalţi, nu?

– Daniel ar proceda la fel cu mine. N-am auzit să mi se fi rostit numele în oferta pe care ţi-a făcut-o la cafenea.

Am clătinat din cap.

– N-are importanţă. Nu plec.

Am întins mâna spre mânerul uşii. Marsten m-a apucat de încheietură şi m-a strâns atât cât să-mi facă o vânătaie.

– Nu fii proastă, Elena. Nu-l scoţi de-acolo procedând în acest fel.

– În care fel? Vocea lui Daniel era moale şi rece. Dădu uşa de perete. Îl privi pe Marsten în ochi. În care fel, Karl?

– Ai dormit destul de adânc, Danny-băiatule? Dumnezeule, întreaga Haită ar putea veni urlând la uşa ta înainte să te trezeşti. Îi aruncă o privire dispreţuitoare şi îmi făcu vânt în cabană. E o ambuscadă, cretinule. Elena nu şi-ar fi făcut apariţia singură. Trimite-ţi valetul să cerceteze pădurea. Fă-te şi tu o dată folositor.

Nu ştiu dacă Daniel stătu la discuţie. Eram prea ocupată să mă culeg de pe jos după ce brânciul lui Marsten mă făcuse să zbor de-a curmezişul încăperii. Înainte de a-mi putea reveni, Marsten şi-a înfipt genunchiul în spatele meu, ţintuindu-mă pe podea. Mă aşteptam să fiu legată. N-am fost. Poate Marsten nu m-a considerat un pericol potenţial. Câteva clipe mai târziu, am auzit paşi în spatele meu. L-am mirosit pe LeBlanc, care li se alăturase lui Daniel şi lui Marsten.

– Olson a dispărut, zise Daniel.

– Bănuiesc că pentru totdeauna, declară Marsten. Cum altfel crezi că ne-a găsit? Deşi e o pierdere pentru cauză. Nu se ştie niciodată la ce ar putea fi folositor un violator de copii.

– Avea alte... începu Daniel, dar îşi închise brusc gura. Thomas, afară. Caută-i pe ceilalţi.

Uşa se trânti în spatele lui LeBlanc.

– Ce căţeluş loial mai ai şi tu, am rostit eu, ridicându-mi gura pe de podea. Ştii că a încercat să mă ucidă la aeroport? Înainte de a pleca la Toronto.

Moment de tăcere. Apoi Daniel izbucni în râs.

– Bună încercare, Elena. Bagi strâmbe?

– Nu mi se pare că ar trebui s-o fac.

– Ei, haide, Elena, zise Marsten, apăsându-mă mai tare cu genunchiul. Indiferent cât de mult aş admira limba aia ascuţită a ta, nu-i momentul s-o foloseşti acum.

– Nu uita cine-i la subsol, zise Daniel. Nu eşti într-o stare care să-ţi permită să-l aperi.

Mi-am pus lacăt la gură şi am calculat cât timp le-ar fi trebuit lui Jeremy, Antonio şi Nick să ajungă. Cel puţin cincisprezece minute pentru a se trezi, îmbrăca şi urca în maşină, apoi încă treizeci pe drum. Când LeBlanc intră pe uşă după zece minute, ştiam că nu găsise pe nimeni. Ceilalţi n-ar fi putut ajunge atât de repede.

– Nu-i nimeni pe-afară, declară el, ştergându-şi cizmele de noroi.

– Ia maşina, ordonă Daniel. Dă ocol locului şi asigură-te. Uită-te după un autoturism parcat lângă drum. Trebuie să fi venit cu un vehicul.

LeBlanc rămase nemişcat un moment. Am crezut că avea de gând să-i spună lui Daniel unde să-şi bage ordinul. În schimb, săltă o geacă şi un inel cu chei şi părăsi camera, tropăind greoi. De data aceasta a lipsit cel puţin douăzeci de minute, timp în care nici Daniel, nici Marsten n-au scos o vorbă. Când LeBlanc s-a întors în cele din urmă, am reuşit să-mi răsucesc capul într-o parte şi l-am văzut rânjind.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Daniel.

– Ah, o să-ţi placă la nebunie. Cavaleria a fost oprită. Mă privi cu un rânjet de rechin întipărit pe faţă. Sunt la Pinecrest, chiar lângă autostradă, bucurându-se de ospitalitatea departamentului local. I-au umflat poliţiştii. Nu ştiu pentru ce, dar desfac maşina bucată cu bucată. Ce părere ai de asta?

– Cred că vorbeşti prostii, i-am replicat.

Rânjetul i se accentuă.

– Un Ford Explorer verde? Trei tipi? Toţi cu părul negru. Doi peste 1,80, subţiri? Cel mai în vârstă mai scund decât mine, cu umeri de înaintaş? Când am trecut pe lângă ei, tipu’ mai tânăr încerca să se strecoare în pădure. Dar poliţiştii au pus mâna pe el şi îl ţineau întins la pământ cu picioarele desfăcute când am trecut înapoi.

– Prostii, am zis din nou.

LeBlanc izbucni în râs.

– Nu mai eşti atât de sigură de data asta.

– Destul, interveni Marsten, ridicându-mă în picioare. Nu vor fi reţinuţi pentru multă vreme. Îmi smuci braţele la spate şi îşi încleştă o mână pe încheieturile mele. Tommy, adu-l sus pe celălalt oaspete. E timpul să ne mutăm.

LeBlanc se răsuci pentru a se holba la el.

– Să ne mutăm? Asta-i ceea ce voiaţi, nu? Să distrugeţi această „haită”? Pe doi dintre ei îi avem aici. Ultimii trei sunt pe drum. Acum suntem trei contra trei şi, în plus, ştim la ce să ne aşteptăm. Suntem stăpâni pe situaţie.

– Adu-l sus pe Clayton, ordonă Daniel.

– Ce dracu’? LeBlanc îşi mută privirea de la Marsten la Daniel. Acum e momentul. Ultima confruntare de la O.K. Corral[1]. Vremea de a ucide. Să nu-mi spuneţi că nu aveţi curaj...

– Avem mai multă minte decât curaj, replică Marsten. De aceea suntem încă în viaţă. Acum adu-l pe Clayton. Îl avem pe el şi o avem şi pe Elena. Şi

[1] Considerată cea mai cunoscută confruntare dintre reprezentanţii legii (conduşi de şeriful Wyatt Earp) şi bandiţi, soldată cu trei morţi şi trei răniţi; a avut loc în Tombstone, Arizona, în data de 26 octombrie 1881. (n. tr.)

asta înseamnă că o să ai foarte curând parte de lupta pe care ţi-o doreşti, cu şansele de partea noastră, nu a lor.

LeBlanc îi aruncă o privire complet dispreţuitoare, dar se îndreptă spre un culoar lateral şi dispăru.

Am scrâşnit din dinţi şi m-am concentrat asupra planului. Chiar erau ceilalţi reţinuţi de poliţişti? Nu credeam. Nu puteam crede. Dar văzusem poliţişti peste tot. Dacă veneau cu mare viteză pe autostradă în acelaşi vehicul de care poliţia se arătase atât de interesată mai deunăzi...? De ce nu-l avertizasem pe Nick?

În regulă. Relaxează-te. Venise momentul să trec la planul B. De parcă aş fi avut un plan B!

În timp ce încercam cu frenezie să găsesc un plan alternativ, Marsten mă răsuci brusc. Daniel stătea pe braţul unui fotoliu rabatabil care mirosea puternic a mucegai. Două siluete îşi făcură apariţia din cealaltă cameră. Una se împletici şi se prăbuşi înainte. Un fulger de şuviţe aurii sclipi în lumina slabă.

– Clay!

Fără să mă gândesc, m-am repezit spre el. Încă ţinându-mă de încheieturi, Marsten mă smuci înapoi cu atâta putere, încât am simţit cum mă sufoc de durere. Clay era în genunchi, cu braţele legate la spate. Se luptă să-şi ridice capul. Îmi întâlni privirea. Se holbă la mine o clipă, încercând să-şi focalizeze privirea. Apoi, şocul recunoaşterii îi străpunse mintea înceţoşată de tranchilizante.

– Nu, şopti el cu o voce subţire. Nu!

Făcu o mişcare, atât de slabă încât de-abia am văzut-o. LeBlanc îşi proiectă piciorul în sus, lovindu-l cu precizie în mijlocul spatelui şi aruncându-l cu faţa în jos pe podea.

– Nu! am urlat eu.

M-am repezit la LeBlanc. Marsten mă smuci din nou, aproape dislocându-mi mâinile din umeri. Nu-mi păsa. Am continuat să mă trag înainte. LeBlanc îl înşfăcă pe Clay de cătuşe şi-l ridică în picioare.

– Lasă-l acolo, zise Marsten. În timp ce LeBlanc trecea prin faţa lui, Marsten îşi întinse mâna liberă şi-i trase ceva de la brâu. Un pistol. N-ai de gând să te dezveţi odată să nu mai porţi astfel de lucruri?

LeBlanc se întinse după pistol, dar Marsten îl ţinea la o distanţă prea mare.

– Un vâcolac cu pistol? O zi cu adevărat tristă. Grozavă idee ai avut, Daniel. Să transformi o adunătură de ucigaşi umani în vârcolaci. De ce oare nu m-am gândit şi eu la aşa ceva? Poate pentru că... e o tâmpenie. Nu vei reuşi niciodată să-i dezveţi să nu folosească astfel de arme, Danny-băiatule.

Îl auzeam pe Clay respirând greu în stânga mea. Mi-am impus să nu mă uit la el. În timp ce Marsten şi Daniel discutau următoarea lor acţiune, am aruncat pe furiş o privire la ceas. Cinci şi cincizeci. Dacă poliţiştii îl opriseră pe Jeremy, cât de mult aveau să îl reţină? Cât mai trebuia să aştept? Numai la atât mă puteam gândi ca plan de rezervă? Să aştept până ce sosea ajutorul? Nu era îndeajuns. Poliţiştii puteau să-i fi dus la secţie, unde era posibil să-i reţină şi trei ore. Jeremy ar fi înnebunit, dar singura alternativă ar fi fost să-i omoare, şi nu ar fi făcut aşa ceva decât dacă ar fi fost absolut necesar. Ar fi ştiut că Daniel avea să ne ţină pe Clay şi pe mine ostatici fără să ne ucidă – cel puţin, nu imediat. Pericolul nefiind iminent, ar fi aşteptat ca poliţiştii să parcurgă procedurile obişnuite. Totuşi, când avea să ajungă aici, noi am fi putut fi plecaţi de mult. Nu, greşit. Sigur aveam să fim plecaţi de mult. Daniel îşi strângea deja portofelul şi cheile maşinii.

L-am privit pe Clay. Încă zăcea cu faţa în jos pe podea. Spatele îi era un asortiment de vânătăi purpurii, galbene şi negre, înconjurate de dungi şi tăieturi roşii. Piciorul stâng era îndoit ciudat într-o parte, de parcă i-ar fi fost rupt, iar el forţat ulterior să calce pe el. Spatele i se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei slabe şi întretăiate. L-am privit şi am ştiut ce trebuia să fac.

– Am avut o înţelegere, am declarat, răsucindu-mă spre Daniel. Sunt aici. Dă-i drumul.

Nu mi-a răspuns nimeni. Marsten şi Daniel s-au holbat la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile. Era exact reacţia pe care aş fi anticipat-o cu o oră în urmă. Plănuisem să-mi fac apariţia la uşă şi să mă predau. Aveau să fie şocaţi, bineînţeles. Undeva între momentele de surpriză şi eventualele autofelicitări, ar fi trebuit să sosească Haita. Versiunea mea a vechiului truc cu calul troian. Numai că luptătorii nu mai veneau. Darul era în tabăra duşmană şi nu mai putea fi luat înapoi acum.

– Să... nu... îndrăzneşti. Şoapta lui Clay se ridică plutind de la nivelul podelei.

Îşi înălţă capul destul pentru a mă privi fix. Mi-am ferit ochii. Ceilalţi îl ignorară complet. Pentru prima dată în viaţa sa, era înconjurat de un grup de mutt-i care nu-i dădeau nici cea mai mică atenţie. Îi furaseră nu numai puterea, ci şi demnitatea. Greşeala mea. Trebuia să fi stat tot timpul cu el în Toronto, dar n-o făcusem. Ce-mi distrăsese atenţia atât de mult încât plecasem la serviciu lăsându-l singur? O propunere de căsătorie venită de la alt bărbat. Stomacul mi se contractă brusc.

M-am răsucit spre Daniel.

– Ei bine, m-ai vrut, acum mă ai. L-ai dorit pe Clay în genunchi. Ai obţinut şi asta. Acum respectă-ţi promisiunea făcută. Dă-i drumul şi merg cu tine de bună voie. Chiar în acest moment! M-am răsucit pentru a privi peste umăr la

Marsten. Asigură-te că îl lasă pe Clay aici şi îţi vei primi teritoriul. Când va apărea Jeremy, Clay îi va spune că am încheiat târgul. Va fi de acord.

Altă tăcere. Marsten şi Daniel reflectau. Le ofeream exact ceea ce doreau – teritoriu pentru Marsten şi persoana mea pentru Daniel, pecetluind răzbunarea sa împotriva lui Clay şi a Haitei. Era de ajuns? Niciunul din ei nu dorea o confruntare finală. Timpul trecea, fiecare secundă scursă făcând tot mai posibilă apariţia lui Jeremy, Antonio şi Nick. Aveam de gând să mă împotrivesc din răsputeri înainte de a-i lăsa să mă scoată din casă, iar ei ştiau acest lucru. Trebuiau să mă potolească şi să mă supună, apoi să ne transporte, pe mine şi pe Clay, la maşină.

– Nici un târg!

Am înălţat brusc capul. Răspunsul venise din direcţia lui Daniel, dar vocea nu părea să-i fi aparţinut. Din spatele lui, LeBlanc făcu un pas înainte, cu mâinile în buzunare.

– Nici un târg! repetă el. Vocea îi era moale, dar tăia liniştea ca un brici.

Marsten chicoti.

– Oh, revolta ţărănoilor. Bănuiesc...

Înainte de a putea termina, mâna lui LeBlanc ţâşni din buzunar. Lama de argint sclipi în lumina lămpii. Fulgeră prin faţa gâtului lui Daniel şi spintecă înspre lateral. Timp de o milisecundă, păru să nu se fi întâmplat nimic. Daniel rămase nemişcat, cu o privire confuză întipărită pe faţă. Apoi, gâtul se despică într-un şuvoi roşu-închis. Sângele ţâşni. Daniel ridică brusc mâinile la beregată. Neîncrezători, ochii i se bulbucară. Sângele i se revărsa printre degete, şiroind pe braţe în jos. Gura i se deschise, lăsând să iasă o bulă roşu-aprins – ca un balon macabru de gumă – apoi alunecă pe podea.

M-am holbat la el, clipind des, la fel de incapabilă ca şi el să cred ce se întâmpla. Era pe moarte. Mutt-ul care făcuse atâtea zile fripte Haitei mai mult de zece ani, care dejucase încercările mele şi ale lui Clay de a-l face să calce strâmb pentru a merita să fie executat. Mort. Dar nu ucis într-o luptă lungă şi periculoasă. Nu ucis de Clay. Nici măcar de mine. Ucis cu un cuţit de un mutt nou. Ucis într-o clipă. Într-un mod atât de laş şi atât de caracteristic fiinţelor umane, încât tot ce puteam face eu şi Marsten era să privim cu gura căscată.

În timp ce Daniel zăcea gâfâind în agonie pe podea, LeBlanc păşi peste el ca şi cum ar fi fost un buştean căzut la pământ. Ridică cuţitul, cu lama acum aproape curată, pătată numai de câteva picături roşu-închis.

– Nici un târg! repetă el, înaintând spre Marsten.

Acesta înhăţă pistolul de pe masă şi îl îndreptă spre el.

– Da, ştiu. Am spus că vârcolacii adevăraţi nu folosesc arme. Dar vei afla că mă adaptez repede, în special când e vorba să-mi salvez pielea. Marsten

zâmbi strâmb, cu o privire de gheaţă. Asta-i varianta la „ultima confruntare de la O.K. Corral”? Cuţit contra pistol? Pariezi care va fi rezultatul?

LeBlanc cântări cuţitul în mână, ca şi când medita dacă să-l arunce sau nu. Apoi se opri.

– Deştept băiat, zise Marsten. Ce zici să evităm o vărsare de sânge şi să cădem la învoială? Împărţim pe din două. Eu îl iau pe Clayton. Tu o iei pe Elena. Şi ne despărţim pentru totdeauna.

Văzând că LeBlanc nu răspunde, Marsten continuă:

– Asta vrei, nu? De-asta l-ai ucis pe Daniel – pentru că Elena te-a umilit şi vrei să te răzbuni.

Din expresia fugară întipărită pe faţa lui LeBlanc, mi-am dat seama că nu-l omorâse pe Daniel pentru a ajunge la mine. Nu-l omorâse pentru a obţine ceva. Intrase în această porcărie pentru că îi plăcea să ucidă. De vreme ce se întrevedea un armistiţiu, se întorsese împotriva tovarăşilor săi nu pe motiv de furie sau lăcomie, ci pur şi simplu pentru că erau acolo, pentru că erau mai multe vieţi de curmat înainte ca distracţia să se sfârşească. Acum îşi cântărea opţiunile. Să mă ia pe mine şi să se mulţumească numai cu atât? Sau să-i includă pe Marsten şi Clay în târg?

– N-o vrei? întrebă el. Credeam că toţi umblaţi cu limba scoasă după ea.

– Nu mă îmbulzesc niciodată după gloată, replică Marsten. Elena are fără discuţie punctele ei atractive, dar nu s-ar potrivi deloc cu felul meu de viaţă. Eu vreau teritoriu. De aceea, Clayton e mai bun ca monedă de schimb. Şi sunt sigur că te vei distra mai bine cu ea.

– Ticălosule! m-am zbârlit eu.

M-am învârtit şi mi-am smuls mâinile din încleştarea lui. Mi-am repezit pumnul spre stomacul lui, dar s-a ferit în ultimul moment şi încheieturile degetelor de-abia l-au atins. Îşi proiectă piciorul înainte şi îl agăţă pe al meu, aruncându-mă la pământ. M-am lovit cu capul de colţul unui rastel gol şi mi-am pierdut cunoştinţa pentru o clipă. Când mi-am revenit, am simţit cum ochii cenuşii ai lui Marsten mă sfredeleau. Am clipit de câteva ori şi am încercat să mă ridic, dar m-a ţinut cu putere la podea. Mi-a împins bărbia în faţă şi m-a forţat să privesc peretele.

– E inconştientă, zise el, ridicându-se în picioare. Cu atât mai bine, pentru că stăm prost cu sedativele.

Inconştientă? Am clipit din nou, încet, simţind cum ochii mi se închid, apoi se redeschid. Priveam fix la o grămadă de excremente de şoarece înşirate de-a lungul peretelui. Eram cu siguranţă conştientă. Nu-mi văzuse ochii deschişi? Am început să-mi mişc uşor capul, apoi m-am gândit mai bine şi am rămas nemişcată. Trebuia să-i las să creadă că eram inconştientă. Aveam nevoie de toate avantajele pe care le puteam obţine.

Marsten se ridică. L-am auzit făcând câţiva paşi într-o parte.

– Ce faci? întrebă LeBlanc cu o voce tăioasă.

– Îmi iau trofeul şi plec naibii de aici – ceea ce îţi sugerez şi ţie. Dacă Elena nu-i o recompensă destul de mare, eşti liber să iei şi banii pe care-i găseşti printre lucrurile lui Daniel şi Vic.

– Să nu-i scoţi cătuşele! se răsti LeBlanc.

Marsten oftă.

– Să nu-mi spun că Daniel te-a făcut şi pe tine paranoic. Clayton de-abia respiră. N-ar fi o ameninţare nici pentru un Chihuahua. Mă grăbesc. Dacă poate merge, vreau să meargă.

– N-am fost încă de acord cu târgul.

Cu ochii închişi, mi-am mişcat puţin bărbia, apoi am privit pe furiş în jur. Marsten era aplecat peste Clay. Îl ridicase în genunchi. Clay se legăna pe picioare. Doar o dungă subţire albastră se întrezărea prin ochii de-abia întredeschişi. Pistolul era abandonat la vreo trei metri. Oricum, mă îndoiam că Marsten ştia cum să-l folosească.

– Am spus să nu-i scoţi cătuşele, repetă LeBlanc.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, murmură Marsten. Cum vrei...

Se îndreptă, dar chiar înainte să-şi termine mişcarea, se aruncă asupra lui LeBlanc. Amândoi se prăbuşiră la podea. În timp ce se luptau, m-am ridicat în patru labe şi m-am târât spre Clay. Când am apucat cătuşele, şi-a săltat brusc capul. M-a privit peste umăr.

– Pleacă, a scrâşnit.

Am apucat cătuşele şi am tras cu putere de lanţ. Inelele s-au întins, dar nu s-au rupt.

– N-avem timp, a rostit el, încercând să se răsucească spre mine. Pleacă!

Atunci când privirile ni s-au încrucişat, am ştiu cât de mult mă înşelasem. Nu venisem aici pentru a-l salva pentru Jeremy sau pentru Haită. Venisem să-l scot de acolo pentru mine. Şi asta pentru că îl iubeam, îl iubeam atât de mult încât aş fi riscat totul pentru cea mai vagă speranţă de a-l salva. Chiar şi acum, pe măsură ce îmi dădeam seama că avea dreptate, că nu aveam timpul necesar pentru a-l scoate de acolo, ştiam că nu aveam să-l las. Aş fi preferat mai degrabă să mor.

Înnebunită, am privit în jur după o armă, dar m-am oprit brusc. O armă? Căutam o armă? Îmi pierdusem minţile? Aveam deja cea mai bună armă posibilă. Dacă aş fi avut doar timpul necesar s-o fac să funcţioneze...

M-am lăsat în patru labe şi m-am concentrat. L-am auzit ca prin vis pe Clay mârâind – strigându-mă... M-am îndepărtat de el. Transformarea începu într-un ritm normal. Nu era deloc bine. Nu aveam destul timp! Am intrat în panică. Am încercat să mi-o controlez, apoi mi-am dat seama că

Transformarea se accentua. Lăsând deoparte orice control, m-am lăsat pradă fricii. Dacă eşuam, eram moartă. Dacă eşuam, Clay era mort. O dădusem în bară atât de rău – complet! M-am frânt în două şi m-am abandonat sorţii... Un fulger orbitor de agonie. Şi... victorie!

M-am ridicat. Undeva în faţă, l-am văzut pe LeBlanc aplecat peste corpul întins pe podea al lui Marsten. Şi-a ridicat mâna. Lama cuţitului a sclipit. Am mârâit. Mâna i s-a oprit în aer şi m-a privit peste umăr. Am sărit la el. A dat drumul cuţitului şi s-a rostogolit într-o parte. Elanul săriturii a fost prea puternic, aşa încât am atins podeaua adusă de spate şi m-am dat peste cap, lovindu-mă de perete. Până mi-am revenit, LeBlanc dispăruse.

Am auzit o voce şi mi-am ridicat brusc capul în direcţia respectivă. Marsten era în capul oaselor, horcăind. Arăta cu degetul spre uşa deschisă din spate şi tuşea, scuipând sânge. Firişoarele i se prelingeau de pe braţe şi piept. Am aruncat o privire spre uşă. Nu-l puteam lăsa pe LeBlanc să scape. O femeie îl făcuse să dea bir cu fugiţii. Nu avea să se lase până nu se răzbuna. Marsten a spus ceva, dar n-am înţeles. Sângele îmi bubuia în urechi, îndemnându-mă să-l urmăresc pe LeBlanc. M-am îndreptat spre uşă. Clay a grohăit în spatele meu şi l-am auzit încercând din răsputeri să se ridice. Amintindu-mi de el, m-am răsucit spre Marsten. N-aveam de gând să-l las singur cu Clay. Coborându-mi capul, am mârâit şi mi-am arătat colţii. Marsten a încremenit. Şi-a mişcat buzele, dar numai nişte sunete fără sens mi-au ajuns la urechi. M-am ghemuit la pământ, gata să sar.

– Elena! rosti Clay.

Pe el îl înţelegeam. M-am oprit. Era acum în picioare.

– Nu pierde timpul, zise el.

L-am privit pe Marsten. A rostit un singur cuvânt. Tot nu l-am înţeles, dar i l-am putut citi pe buze. „Teritoriu”. Asta era tot ce dorea. Numai de asta îi păsa. Ştiuse foarte bine că zăceam perfect conştientă pe podea. Totul se potrivise cu planurile sale. Era un ticălos perfid, dar franc, care nu i-ar fi făcut niciun rău lui Clay. Uciderea lui nu i-ar fi adus teritoriul dorit. Menţinea lui în viaţă şi în siguranţă ar fi făcut-o.

Am mai mârâit o dată la el, apoi m-am repezit pe uşă afară după LeBlanc.

Urma lui era uşor de găsit. Nici măcar n-a trebuit să-i urmăresc mirosul. Îl auzeam păşind greoi prin desişul des. Prostul! Am ţâşnit în pădure şi am început să alerg. Crengile mi se încâlceau în blană şi mă plesneau peste faţă. Am închis aproape complet ochii, lăsând numai o mică fantă, pentru a-i proteja. LeBlanc deschisese o adevărată cărare prin vegetaţia compactă. Am mers pe ea. Câteva minute mai târziu, pădurea deveni tăcută. LeBlanc se oprise. Trebuie să-şi fi dat seama că singura sa speranţă era să se Transforme.

Mi-am ridicat botul şi am încercat briza. Vântul dinspre est purta vagi urme ale mirosului său, dar, în clipa în care o pală de vânt dinspre sud-est m-a lovit în plin, izul lui m-a învăluit complet. Am ridicat o labă din faţă şi am pus-o pe o grămadă de frunze uscate. Era udă de roua dimineţii şi de-abia se lăsa sub greutatea mea. Bine. M-am întors spre sud-est şi mi-am continuat drumul.

Noaptea se sfârşise. Zorii luminau coroana deasă a copacilor de deasupra, aruncând săgeţi de lumină până la pământ. Călcând pe un petic luminat de soare, am simţit căldura astrului pe spate, ca o promisiune a unei zile sufocante de primăvară târzie. Ceaţa se înălţa din iarba înaltă şi dintre tufe, pământul rece al nopţii ridicându-se pentru a întâmpina dimineaţa caldă. Am tras adânc în plămâni ceaţa, închizând ochii pentru a savura inexistenţa vreunui miros. Un sturz începu să cânte undeva în stânga mea. O dimineaţă minunată. Am inhalat din nou, adânc, îmbătându-mă cu ea, simţind cum frica de peste noapte lăsa loc perspectivei vânătorii. Aici avea să se termine... Aici avea să se termine totul, în cea mai frumoasă dintre dimineţi.

M-am oprit când am auzit respiraţia lui LeBlanc. Mi-am lăsat capul pe o parte şi am ascultat. Era ghemuit în spatele unui lăstăriş, respirând cu greutate în timp ce se Transforma. Am înaintat câţiva centimetri până ce am ajuns la marginea tufişului des şi am privit iscoditor printr-o lizieră de ferigi. Aşa cum bănuisem ghidându-mă după respiraţia greoaie, era ghemuit. Dar greşisem într-o singură privinţă. Nu se Transforma. Nici măcar nu se dezbrăcase. Am simţit un fior de excitare. Îi era frică, dar în loc să lase ca aceasta să grăbească Transformarea, i se împotrivea. Mi-am băgat botul printre ferigi şi i-am tras frica în piept cu nesaţ. M-a încălzit, schimbându-mi excitarea aproape în patimă. Se poate ca LeBlanc să mă fi speriat în parcarea aeroportului, dar, de data asta, se afla pe teritoriul meu.

Îşi schimbă poziţia şi se aplecă pentru a privi cu atenţie prin tufiş. „Foloseşte-ţi nasul”, m-am gândit eu. „Trage o singură dată aerul pe nas şi vei şti adevărul”. Dar n-a făcut-o. A făcut un pas înapoi. Genunchiul i-a trosnit şi a îngheţat, respirând sacadat şi împroşcând valuri de abur în jur. Capul i se rotea când într-o parte, când în alta, ascultând şi cercetând împrejurimile. Săltă cuţitul şi lama ţâşni în afară, apoi aşteptă ca sunetul să mă atragă spre el. Ceva păşi uşor printre tufişuri, o felină, o vulpe sau ceva la fel de mic şi tăcut. LeBlanc se încordă şi strânse cuţitul. Prostul! Prost de-a binelea! Începeam să mă plictisesc. Doream să alerg. Doream să urmăresc vânatul. M-am târât înapoi vreo patru metri, am ridicat botul spre copaci şi am scos un urlet. LeBlanc ţâşni din tufişuri şi o luă la fugă. Eu, după el.

Avea un mic avans. L-am lăsat să-l păstreze. Ne strecuram printre tufe şi copaci, sărind peste buşteni, strivind florile sălbatice şi trimiţând câţiva fazani în înaltul cerului. Intră tot mai adânc în pădure. În cele din urmă, se opri din

alergat. Tocmai când îmi dădusem seama că nu-l mai auzeam, am pătruns într-un luminiş. Ceva m-a tăiat la una din tabele din spate. M-am rostogolit în iarba înaltă. Căzând, m-am răsucit pentru a-l vedea lângă mine, cu picioarele depărtate, cuţitul ridicat, pozând ca un luptător care aşteaptă runda următoare. Rânji batjocoritor şi spuse ceva. N-aveam nevoie să aud cuvintele pentru a şti ce spusese. „Vino şi ia-mă”. Mă străbătu un fior de plăcere. Chiar era prost!

M-am ghemuit şi am sărit la el. Nu m-am mai obosit încercând să găsesc o modalitate de a evita lama cuţitului. N-avea importanţă. Am simţit tăişul crestându-mi partea laterală a gâtului şi alunecând pe umăr. Sângele izvorî fierbinte pe piele. Dar nu şuvoi, durerea fiind puţin mai mare decât o furnicătură supărătoare. Blana era prea groasă. Cuţitul mă zgâriase numai. Braţul lui LeBlanc se deplasă înapoi pentru a lovi din nou, dar era prea târziu. Eram deja deasupra lui. Fu aruncat pe spate, arma zburându-i din mână şi dispărând printre copaci. În timp ce faţa îmi cobora, ochii i s-au mărit. Şoc. Incredulitate. Frică. Mi-am permis încă un moment lung pentru a-i sorbi înfrângerea. Apoi i-am sfâşiat beregata.

PREGĂTITĂ

Jeremy, Antonio şi Nick şi-au făcut în cele din urmă apariţia la cabană. Au intrat pe uşă în timp ce foloseam legăturile lui Clay pentru a-l imobiliza pe Marsten. Firesc, Jeremy a fost incredibil de impresionat de felul în care rezolvasem lucrurile de una singură şi a promis să nu mă mai ţină vreodată departe de orice acţiune. Mda, sigur. Primele sale cuvinte nu pot fi repetate. Apoi a spus că, dacă vreodată mai fac ceva atât de prostesc, el... ei bine, nici partea asta nu poate fi repetată, deşi a fost reluată şi întregită de Clay, Antonio şi Nick, fiecare ţinând să adauge propriile ameninţări. Aşadar, acel suflet brav care a salvat ziua a fost forţat să se facă nevăzut pe nesimţite de la locul victoriei şi să ajungă acasă pe bancheta din spate a propriei maşini. Putea să fi fost şi mai rău. Puteau să mă fi vârât în portbagaj. De fapt, Nick a sugerat asta, dar glumea... cel puţin aşa cred.

Jeremy i-a dat lui Marsten teritoriul visat. Mai exact, în Wyoming. Când Marsten şi-a arătat nemulţumirea, Jeremy s-a oferit să-l schimbe cu Utah. Marsten a plecat bombănind ceva despre pălării în care să încapă treizeci şi şapte litri de apă şi pantaloni cu strasuri. Bineînţeles, nu avea să se retragă la vreo fermă tipică din Vest. Avea să se întoarcă în căutarea unui teritoriu mai potrivit stilului său de viaţă, dar, pentru moment, ştia când trebuia să-şi pună lacăt la gură şi să ia ceea ce i se oferea.

* * *

Lui Clay i-a trebuit o perioadă pentru a se face bine. De fapt, una foarte lungă. Avea piciorul şi patru coaste rupte, plus un umăr dislocat. Era atât de plin de vânătăi şi atât de bătut, încât îl durea când stătea întins, în capul oaselor sau în picioare – de fapt, în orice moment când era treaz. Era extenuat, rupt de foame, deshidratat şi atât de îndopat de tranchilizante, încât şi un rinocer ar fi dormit zile întregi. Am petrecut o săptămână într-un scaun lângă patul lui înainte de a fi convinsă că avea să scape. Chiar şi atunci, nu ieşeam din cameră decât pentru a face de mâncare şi numai pentru că am hotărât că felul de a găti al lui Jeremy îi făcea mai mult rău decât bine.

Trebuia să mă întorc la Toronto. Ştiusem acest lucru chiar din acea zi petrecută în cabană, dar am tot amânat, spunându-mi în sinea mea ba că era prea bolnav Clay, ba că Jeremy avea nevoie de ajutor pe lângă casă, ori că Ford-ul nu mai avea destulă benzină... aproape orice scuză care-mi trecea prin minte. Dar tot trebuia să mă întorc. Philip mă aştepta. Trebuia să stau faţă în faţă cu el şi să discutăm despre ceea ce văzuse, trebuia să aflu cum avea de gând să trateze problema. De îndată ce totul avea să fie lămurit, urma să mă întorc la Stonehaven. Nu se mai punea problema ce casă aveam să aleg. Poate că nici nu se pusese vreodată.

Locul meu era la Stonehaven. Ideea încă mă rodea. Poate că nu aveam să mă împăc niciodată cu acel mod de viaţă, pentru că nu eu mi-o alesesem şi pentru că eram prea încăpăţânată să accept complet ceva la care fusesem obligată. Dar Clay avea dreptate. Eram fericită acolo. Avea să existe întotdeauna o parte umană în mine care să vadă neajunsurile acelui fel de viaţă, o moralitate umană îngrozită de violenţa ei, urme ale puritanismului care se revolta împotriva unei astfel de imersiuni totale în satisfacerea nevoilor primare. Totuşi, chiar şi când Stonehaven-ul nu mă făcea fericită, când îmi revărsam furia pe Jeremy, Clay sau chiar pe mine însămi, tot eram fericită, într-un mod pervers. Cel puţin mulţumită – mulţumită şi împlinită.

Tot ceea ce urmărisem în lumea umană se afla aici. Voiam stabilitate? O aveam într-un loc şi lângă persoane care aveau să mă primească întotdeauna cu braţele deschise, indiferent de ce aş fi făcut. Voiam o familie? O aveam în sânul Haitei – loialitate şi dragoste dincolo de nişte simple etichete pe care scria “mamă”, “tată”, “soră”, “frate”. Aşadar, dându-mi seama că orice dorisem vreodată se afla acolo, eram oare pregătită să-mi arunc deoparte toate aspiraţiile umane şi să mă îngrop pentru totdeauna la Stonehaven? Bineînţeles că nu. Aveam să simt întotdeauna nevoia de a mă încadra în lumea mai mare. Nici o terapie sau autoanaliză nu putea schimba asta. Mai aveam încă o slujbă în lumea umană, poate un loc de evadare atunci când universul

izolat al Haitei avea să mă copleşească prea mult. Dar Stonehaven era casa mea. Nu voiam să mai fug de ea niciodată.

Şi nici de mine însămi. Nu mă refer la partea de vârcolac din mine. Cred că acceptasem acest lucru cu ani în urmă, poate chiar o adoptasem, pentru că îmi oferea o scuză pentru atât de multe lucruri din viaţă. Dacă eram agresivă şi repezită, era din cauza sângelui de lup care îmi curgea prin vene. Dacă îi provocam pe cei din jur, tot sângele de lup era de vină. La fel pentru orice tendinţe violente. Aveam toane? Eram supărată? Îmi sărea repede muştarul? La naiba, aveam un bun motiv să fiu astfel, nu? Eram un monstru. Nu tocmai cineva care să invoce pacea şi perfecta înţelegere între cei mai buni oameni. Totuşi, trebuia să recunosc adevărul. Nu faptul că eram vârcolac mă făcuse astfel. Uitaţi-vă la Jeremy, Antonio, Nick, Logan, Peter. Fiecare putea să fi avut parte de câteva din cele mai puţin atractive trăsături de caracter, dar asta putea să se întâmple cu orice străin cules de pe stradă. Faptul că eram vârcolac mă făcea mult mai capabilă să acţionez la mânie, iar şederea la Stonehavem împreună cu membrii Haitei făcea o astfel de comportare mai acceptabilă; totuşi, tot ce eram astăzi, fusesem şi înainte de a fi muşcată de Clay. Bineînţeles, cunoaşterea acestui lucru şi acceptarea lui erau două treburi diferite. Trebuia să lucrez din greu la partea cu acceptarea.

Mi-a trebuit aproape o lună de la acea ultimă zi petrecută în Toronto pentru a-mi da seama ce intenţionase să spună Clay atunci când declarase că ştia de ce îl alesesem pe Philip şi de ce relaţia respectivă nu avea şanse de succes. Primele două săptămâni după recuperarea lui au fost iadul pe pământ, existând zile când nu ştiam dacă avea să mai apuce s-o vadă şi pe următoarea. Cel puţin, aşa mi se părea mie. Îl urmăream zăcând inconştient în pat şi mi se părea că pieptul nu i se mai ridica şi cobora. Atunci îl chemam pe Jeremy. Nu, greşesc. Urlam după Jeremy, iar el venea în fugă. Desigur, Clay respira normal, dar Jeremy nu m-a făcut niciodată să mă simt ca şi cum ar fi depăşit măsura. Murmura ceva legat de o respiraţie temporar redusă, poate o apnee minoră, şi îl examina cu atenţie înainte de a se aşeza în scaunul de lângă pat pentru a urmări o „recidivă”. În a treia săptămână, Clay şi-a recăpătat cunoştinţa pentru perioade mai lungi de timp şi chiar eu însămi a trebuit să recunosc că, în cele din urmă, pericolul părea să fi trecut. Asta nu înseamnă că am încetat să dorm lângă patul lui. N-am făcut-o. Nici nu puteam. Şi, atâta timp cât insistam să fiu acolo, Jeremy insista să stea în locul meu în timp ce dormeam sau alergam, chiar dacă amândoi ştiam că o astfel de veghe era necesară numai pentru liniştea mea sufletească.

Spre sfârşitul celei de-a treia săptămâni, am ieşit din duş şi l-am găsit pe Jeremy la post lângă patul lui Clay exact în aceeaşi poziţie în care îl lăsasem cu

douăzeci de minute mai devreme. Am rămas lângă uşă şi l-am urmărit, remarcându-i cearcănele de sub ochi şi pometii proeminenţi. Am ştiut în acea clipă că trebuia să mă opresc, să-mi revin şi să recunosc în sinea mea că Clay era bine şi că avea să continue tot aşa – dacă nu chiar mai bine – fără o supraveghere constantă. Dacă n-aş fi făcut-o, m-aş fi epuizat, iar Jeremy ar fi făcut la fel, fără să protesteze câtuşi de puţin.

– Te simţi mai bine? mă întrebă el fără să se întoarcă.

– Mult mai bine.

Se întinse spre spate în timp ce mă apropiam, îmi luă mâna şi mi-o strânse uşor.

– Se va trezi curând. Îi ghiorţăie stomacul.

– Doamne fereşte să piardă cina.

– Apropo de cină, ieşim în seara asta. Tu şi cu mine. Undeva unde costumul şi cravata sunt obligatorii – cel puţin pentru mine... ah, şi trebuie să mă rad. Vin Antonio şi Nick. Vor avea grijă de Clay.

– Nu-i nece...

– E foarte necesar. Trebuie să ieşi în lume, să nu te mai gândeşti la ce se întâmplă aici. Clay va fi bine. O să ai mobilul la tine în cazul în care s-ar putea întâmpla ceva.

În timp ce aprobam din cap şi mă aşezam pe un scaun lângă Jeremy, răspunsul la „enigma” lui Clay m-a lovit cu atâta forţă, încât am simţit că mă sufoc. Am simţit că trebuia să-mi dau singură una peste cap pentru a nu fi găsit răspunsul mai devreme. De ce îl alesesem pe Philip? Răspunsul fusese evident de când mă întorsesem la Stonehaven. De cine-mi amintea? De Jeremy, bineînţeles.

În apărarea mea, Jeremy şi Philip nu aveau, cel puţin în aparenţă, nimic în comun. Nu arătau câtuşi de puţin la fel. Nu aveau aceleaşi gesturi. Nici măcar nu acţionau la fel. Philip nu avea nici puterea mentală de control a lui Jeremy, nici autoritarea sau discreţia sa. Dar nu acestea erau calităţile pe care le admiram cel mai mult la Jeremy. Ceea ce văzusem la Philip fusese o reflecţie mai superficială a trăsăturilor de caracter pe care le preţuiam la Jeremy – răbdarea sa nelimitată, judecata logică, bunătatea sa înnăscută. De ce căutasem inconştient pe cineva care să-mi aducă aminte de Jeremy? Pentru că văzusem în el viziunea unei fete despre Făt Frumos, cineva care să-mi aducă flori şi să aibă grijă de mine indiferent cât de tare aş fi dat-o în bară. Problema cu această fantezie era că nu aveam nici cele mai neînsemnate sentimente romantice vizavi de el. Îl iubeam ca pe un prieten, un conducător şi o figură părintească. Nimic mai mult. Aşadar, căutând versiunea umană a idealului meu, găsisem un bărbat pe care urma cu siguranţă să-l iubesc, dar nu cu pasiunea pe care aş fi simţit-o pentru un amant.

Mă făceau toate acestea să mă simt mai bine? Bineînţeles că nu. Scuzându-mi incapacitatea de a mă îndrăgosti de Philip, doream să pot spune că era din cauza unor lucruri care îi lipseau. Adevărul era că vina îmi aparţinea în întregime. Făcusem o greşeală şi, indiferent cât de bun şi cumsecade era Philip, tot el trebuia să sufere pentru ea.

După cinci săptămâni de amânare continuă a întoarcerii mele la Toronto, am hotărât că era momentul să mă duc. Clay îşi făcea somnul de după-amiază. Moţăiam lângă el când mi-am dat seama că trebuia să plec chiar atunci, înainte de a mă răzgândi. M-am ridicat şi am mâzgălit câteva cuvinte pentru el pe o hârtie. Jeremy ieşise pentru a repara zidul de piatră de la intrarea pe proprietate. Nu i-am spus încotro plecam. Îmi era frică că ar fi vrut să iau cina înainte, că ar fi vrut să aştept să mă conducă la aeroport sau că ar fi găsit un alt motiv care m-ar fi făcut să-mi schimb hotărârea.

N-am telefonat să-i spun lui Philip că eram pe drum. Vocea sa ar fi fost unul din motivele care m-ar fi determinat să-mi schimb hotărârea. M-am îndreptat direct spre apartament şi am intrat. Nu era acasă. M-am instalat pe canapea să-l aştept. S-a întors după o oră, gâfâind încă după o alergare prin căldura începutului de iulie. Intră pe uşă, mă văzu şi se opri.

– Bună, am zis eu, reuşind să zâmbesc slab.

I-am văzut frica în ochi şi am ştiut că relaţia noastră n-ar fi mers niciodată. Indiferent cât de aproape aş fi fost de o fiinţă umană, dacă ar fi aflat adevărul despre mine, ar fi existat întotdeauna acea frică... O frică pe care nimeni n-ar fi reuşit s-o depăşească.

– Salut, rosti el în cele din urmă. Ezită, apoi închise uşa apartamentului şi îşi şterse faţa. După ce îşi oferi destul timp pentru a-şi reveni, lăsă prosopul pe masa din hol şi păşi în încăpere. Când te-ai întors?

– Chiar acum. Cum te simţi?

– Bine. Am primit florile. Mulţumesc.

Am tras cu putere aer în piept. Doamne, ce situaţie stânjenitoare! Mă comportasem întotdeauna astfel? Nici măcar nu-mi mai aminteam cum obişnuiam să vorbim. Dispăruse orice semn de familiaritate.

– Rana... ăăă... trebuie să fie mai bine dacă ai fost să faci jogging.

– M-am plimbat. N-am făcut jogging – nu încă.

Se aşeză în fotoliul rabatant din faţa mea. Am tras din nou cu putere aer în piept. Nu mergea. Nu exista o abordare simplă a problemei.

– În legătură cu ceea ce ai văzut în acea zi... am început eu.

Philip nu spuse nimic.

– În legătură cu ce... în ce m-ai văzut transformându-mă...

– N-am văzut nimic. Vocea îi era moale, abia perceptibilă.

– Ştiu că m-ai văzut şi trebuie să discutăm despre asta.

Privirile ni se încrucişară.

– N-am văzut nimic.

– Philip, ştiu...

– Nu. Scuipă cuvântul, apoi se lăsă pe spate şi scutură din cap. Nu-mi amintesc nimic despre acea zi, Elena. Te-ai dus la serviciu. Vărul tău a venit să te caute. Încă doi bărbaţi au venit să te caute. Unul din ei m-a înjunghiat. Apoi s-a rupt filmul...

Ştiam că minte. Pentru siguranţa Haitei, ar fi trebuit să continuu discuţia, să-l fac să recunoască ceea ce văzuse şi să găsesc o modalitate de a-i explica. Totuşi, ceva îmi spunea că aşa era mai bine pentru el. Trebuia să-l las să-şi explice în felul lui. Măcar atât îi datoram.

– Ar trebui să plec.

M-am ridicat în picioare. Philip nu rosti niciun cuvânt. Mi-am văzut lucrurile împachetate şi îngrămădite în hol lângă câteva cutii cu obiecte de-ale sale.

– Am subînchiriat apartamentul, zise el. Tre... Îşi frecă rădăcina nasului. Ar fi trebuit să-ţi telefonez pe mobil. Eram... Aveam de gând s-o fac...

– Îmi pare rău.

– Ştiu. Se uită direct în ochii mei pentru prima dată de când ajunsesem acolo şi reuşi să schiţeze un zâmbet. Totuşi, a fost bine. A fost o greşeală, dar una care a meritat. Dacă te mai întorci vreodată în Toronto, poate mă cauţi. Ieşim să bem ceva sau vedem noi...

Am aprobat din cap. În timp ce-mi ridicam bagajele, privirea mi s-a oprit o clipă pe masa din hol.

– Verigheta e în sertar, zise cu o voce moale.

M-am răsucit spre el pentru a spune ceva, dar se îndrepta deja spre dormitor, cu spatele la mine. Închise uşa după el.

– Îmi pare rău, am şoptit.

Am deschis uşa de la intrarea blocului şi am ieşit ducând numai două genţi mici. Îi lăsasem lui Philip un bilet în care îl rugam să dea de pomană restul lucrurilor mele sau să le arunce la gunoi. Nu aveam nevoie de nimic altceva. Am luat cele două genţi numai ca să nu creadă că la mânie îmi lăsasem toate lucrurile acolo. De fapt, exista un singur lucru în apartament pe care chiar îl doream, obiectul pe care îl recuperasem din sertarul măsuţei din hol. Încă îl aveam în mână. În timp ce mă odihneam o clipă în holul de la intrarea clădirii, am pus jos bagajul şi mi-am desfăcut pumnul. Verigheta lui Clay strălucea în lumina becurilor de pe stradă.

Clay.

Cum aveam să procedez cu el?

În ciuda a tot ce se întâmplase, tot nu-i puteam da ceea ce dorea. Nu-i puteam promite viaţa mea, nu puteam jura că voi fi lângă el de câte ori avea să se trezească sau să doarmă... până ce moartea avea să ne despartă. Dar îl iubeam. Îl iubeam din toată inima. Nu aveau să mai existe alţi bărbaţi în viaţa mea, alţi iubiţi. Îi puteam promite asta. Despre restul, ei bine, trebuia să-i ofer ceea ce puteam, sperând că avea să fie îndeajuns.

– Aici eşti!

Mi-am ridicat brusc privirea. Clay stătea sub lumina galbenă, pâlpâitoare, a unui stâlp din faţa blocului. Pentru o clipă, am crezut că aveam vedenii. Apoi făcu un pas înainte, târând după el piciorul nerefăcut încă complet.

– N-ai citit biletul? l-am întrebat.

– Ce bilet?

Am clătinat din cap.

– N-ar trebui să fii aici. Ar trebui să fii în pat.

– Nu puteam să le las să pleci. Nu fără să discutăm.

Am aruncat o privire la bagajul de la picioarele mele şi mi-am dat seama ce trebuia să fi gândit – că eram pe punctul de a urca în apartament, nu de a-l părăsi. Hmmm. Şi nu puteam să ratez ocazia de a fierbe pe cineva în suc propriu. Ei bine, da, puteam să fiu crudă, chiar sadică din când în când.

– Şi ce doreai să-mi spui?

Clay a făcut un pas înainte, mi-a pus o mână pe umăr şi s-a apropiat atât de mult, încât i-am simţit inima bătând prin cămaşă. Bătea nebuneşte, dar putea să nu fi fost decât din cauza efortului cerut de călătoria neprevăzută.

– Te iubesc. Da, ai mai auzit asta şi altădată, ai auzit-o de sute de ori, dar nu ştiu ce altceva să spun. Ridică mâna şi îmi atinse obrazul. Am nevoie de tine. Am trăit ca-n iad în ultimul an când ai fost plecată. Când te-ai întors la Stonehaven, am hotărât să fac orice pentru a te determina să rămâi. Fără trucuri. Fără accese de furie. Ştiu că nu prea mă descurc. La naiba, probabil că nici n-ai observat diferenţa. Dar am încercat. Voi continua s-o fac. Doar vino acasă cu mine. Te rog!

L-am privit drept în ochi.

– De ce te-ai întors în apartament?

Clipi des.

– Ce?

– În ziua în care ai fost atacat. I-ai văzut pe Daniel şi LeBlanc urcând în apartament, nu?

– Într-adevăr...

– Ştiai că nu eram acolo pentru că tocmai vorbisem la telefon.

– Într-adevăr...

– Deci ştiai că singura persoană din apartament era Philip. Totuşi, ai urcat şi ai încercat să-l protejezi. De ce?

Ezită, apoi spuse:

– Pentru că ştiam că asta doreai să fac. Îşi frecă obrazul cu degetul mare. Ştiu că nu ăsta e răspunsul pe care vrei să-l auzi. Vrei să spun că am avut o mustrare bruscă de conştiinţă şi am urcat pentru a-l salva. Dar nu pot minţi. Nu pot simţi lucrurile pe care vrei să le simt. Nu-mi păsa dacă Philip trăia sau murea. L-am salvat pentru că ştiam că asta doreai să fac, pentru că ştiam că, dacă i s-ar fi întâmplat ceva, aveai să suferi.

– Mulţumesc, am zis eu, sărutându-l.

– A fost bun răspunsul? O frântură din obişnuitul său rânjet vechi i se strecură în voce şi privire.

– Cel mai bun la care pot spera. Ştiu asta acum.

– Deci vei rămâne?

– N-am plănuit niciodată să plec, ceea ce ai fi ştiut dacă te-ai fi obosit să citeşti biletul înainte de a te bate tot drumul până aici pentru a mă opri.

– Tu... Se opri, îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs, apoi mă cuprinse în braţe într-o îmbrăţişare de urs şi mă sărută. Bănuiesc că am meritat-o.

– Şi asta şi mai mult decât atât. Am rânjit şi l-am sărutat, apoi m-am dat înapoi şi l-am privit.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Cât ai lipsit, m-am gândit că toată povestea nu are cum să aibă un deznodământ fericit. Poate m-am înşelat.

– Fericiţi până la adânci bătrâneţi? Rânji. Cum ar veni, „pentru totdeauna”?

– Ei bine, poate nu „pentru totdeauna”. Poate „fericiţi pentru un timp”.

– N-am nimic împotrivă...

– Fericiţi pentru o zi sau două, cel puţin.

– O zi sau două? Se strâmbă. Mă gândeam la ceva mai mult. Desigur, nu pentru totdeauna. Numai pentru opt, poate nouă decenii.

– Nu întinde prea mult coarda...

Izbucni în râs şi mă ridică în sus în altă îmbrăţişare.

– O să ne străduim.

– Da, am zis eu, zâmbind. Sunt gata să mă străduiesc.

MULŢUMIRI

Acesta fiind primul meu roman, trebuie să aduc multe mulţumiri, nu numai pentru ajutorul primit pentru această carte, ci şi pentru fiecare nuvelă, poezie sau încercare literară anterioară. Mulţumesc familiei, prietenilor, colegilor într-ale scrisului, tuturor celor care mi-au trimis vreodată cuvinte de laudă sau critici. Mulţumesc în special grupului de scriitori constituiţi în Asociaţia Scriitorilor Anonimi din Londra. Acest roman s-a născut în acel grup şi, fără încurajarea lor, ar fi murit acolo.

Şi acum, mulţumiri pentru cei care au ajutat la apariţia acestei cărţi, de la concept la publicare. Lui Brian Henry, îndrumătorul literar care a văzut potenţialul povestirii şi m-a recomandat uluitoarei mele agente literare. Helenei Heller, sus-menţionata „uluitoare agentă”, care a înfăptuit adevărate miracole. Lui Sarah Manges şi Carol DeSanti de la editura Viking, SUA, pentru entuziasmul lor şi sugestiile editoriale la obiect. Antoniei Hodgson de la Little, Brown and Co., Anglia, prima persoană care şi-a încercat norocul cu mine. Lui Anne Collins de la Random House, Canada, pentru ajutorul şi încurajările ei. În cele din urmă, soţului meu, Jeff, care a ştiut că uşa închisă a biroului însemnă că e rândul lui să pregătească cina, şi fiicei mele Julia, care a crescut ştiind că aceea uşă închisă însemnă că poate să se delecteze cu toate gustările pe care e în stare să le mănânce.

POSTFAŢĂ

Kelley Armstrong s-a născut în 1968 în Greater Sudbury, Ontario. A studiat psihologia la Universitatea Western Ontario şi programarea calculatoarelor la Colegiul Fanshawe, London, Ontario.

A debutat în 2001, cu romanul *Bitten*, prezentat astăzi cititorilor români cu titlul *Lună plină*, primul volum al seriei *Women of the Otherworld / Femei din lumea de dincolo*. Au urmat *Stolen*, 2002, *Dime Store Magic*, 2004, *Industrial Magic*, 2004, *Haunted*, 2005, *Broken*, 2006, *No Humans Involved*, 2007, *Personal Demons*, 2008 şi *Living with the Dead*, 2008. Volumul *Witch Magic*, apărut în Anglia în 2004, este o ediţie omnibus, care include *Dime Store Magic* şi *Industrial Magic*. În paralel, Armstrong a mai început o serie – *Nadia Stafford* (*Exit Strategy*, 2007, *Made to Be Broken*, 2008) – dar şi o trilogie (*Darkest Powers*) al cărei prim volum, *The Summoning* (2008), creionează aceeaşi atmosferă supranaturală din *Femei din lumea de dincolo*, personajul principal, Chloe Saunders, fiind capabilă să vadă şi să ia legătura cu morţii. Armstrong a mai publicat culegerile de proză scurtă *Dates from Hell* (cu Lori Handeland, Kim Harrison, Lynsay Sands), 2006, *My Big Fat Supernatural Honeymoon* (cu Jim Butcher, Rachel Caine, P.N. Elrod, Caitlin Kittredge, Marjorie M. Liu, Katie MacAlister, Lilith Saintcrow, Ronda Thompson), 2007.

Aşa cum sugerează titlul, seria *Femei din lumea de dincolo* are în prim plan personaje feminine supranaturale, trăind în zilele noastre printre oameni care cel mai adesea le ignoră adevărata natură. Pe parcursul volumelor întâlnim femei-vârcolaci (Elena Michaels, *Lună plină*, *Stolen*, *Broken*), vrăjitoare (Paige Winterboune, *Dime Store Magic*, *Industrial Magic*), fantome (Eve Levine, *Haunted*), dar şi vrăjitori-demoni (Lucas Cortez, iubitul lui Paige, ambii colaborând în *Industrial Magic* ca detectivi pentru descoperirea unui ucigaş de copii), îngeri căzuţi (Trsiel, *Haunted*), necromanţi (Jaime Vegas, *No Humans Involved*), vampiri (*Industrial Magic*), ucigaşi în serie şi zombi ajunşi printr-un portal al timpului din Londra lui Jack Spintecatorul în America de astăzi (*Broken*).

Lună plină, o aventură într-o lume în care paranormalul nu numai că există, dar face parte din viaţa de zi cu zi a oamenilor, a fost iniţial o nuvelă scrisă în cadrul unui cerc de creaţie literară, forma finală fiind însă rodul a nu mai puţin de şase ani de muncă şi a nenumăratelor variante încercate. De altfel, multe din romanele seriei au fost precedate – sau sunt legate între ele – de nuvele care introduc în acţiune personaje care mai de care mai interesante. Exact ca în primul volum, întâmplările sunt narate, în ordinea cronologică a

evenimentelor, de diverse personaje: Aaron (*Rebirth*, 2005), Malcolm Danvers (*Infusion*, 2005), Clayton Danvers (*Savage*, 2003, *Ascension*, 2003), Talia Lyndsay (*Demonology*, 2005), Logan Jonsen (*Birthright*, 2005), Clayton Danvers şi Elena Michaels (*Beginnings*, 2004), Elena Michaels (*Truth and Consequences*, 1996), Karl Marsten (*Territorial*, 2005), Jeremy Danvers (*Ghosts*, 2005), Eve Levine (*Escape*, 2005), Paige Winterbourne (*Wedding Bell Hell*, 2005), Kenneth Okalik (*Adventurer*, 2005), Hope Adams (*Chaotic*, 2006), Lucas Cortez (*The Case of El Chupacabra*, 2006), Xavier (*Bargain*, 2006), Nick Sorrentino (*Framed*, 2007), Cassandra (*Twilight*, 2007), Clayton Danvers (*Stalked*, 2008). Nuvele de sine stătătoare sunt *The Case of the Half-Demon Spy* (2005) şi *Expectations* (2005). Romanele seriei sunt narate de Elena Michaels (*Sub semnul vircolacului*, 2001, *Stolen*, 2002, *Broken*, 2006), Paige Winterbourne (*Dime Store Magic*, 2004, *Industrial Magic*, 2004), Eve Levine (*Haunted*, 2005), Jaime Vegas (*No Humans Involved*, 2007), Hope Adams şi Lucas Cortez (*Personal Demon*, 2008), Robyn Peltier (*Living with the Dead*, 2008).

Deşi legenda referitoare la vârcolaci este menţionată încă de acum două mii de ani (citatul din *Biblie* despre Nabuccodonosor – Daniel 4:30, operele lui Virgiliu sau Pliniu), versiunea europeană a mitului care a înflorit în Evul Mediu (să ne gândim la Gilles Garnier, executat în 1575 pentru că a atacat câţiva copii atât sub înfăţişarea sa umană, cât şi animală) a constituit baza de plecare a literaturii ulterioare. După o serie de puncte de reper în secolul al XIX-lea (*Wagner the Wehr-Wolf*, George W.M. Reynolds, 1846; *Olalla*, Robert Louis Stevenson, 1887; *The Mark of the Beast*, Rudyard Kipling, 1887), romanele sau nuvelele care aduc în prim plan existenţa acestor creaturi supranaturale au cunoscut o mare dezvoltare în secolul XX (*The Werewolf of Paris*, Guy Endore, 1933; *The Circus of Dr. Lao*, Charles G. Finney, 1935; *The Hairy Ones Shall Dance*, Manly Wade Wellman, 1938; *Darker than You Think*, Jack Williamson, 1940; *The Castle of Iron*, L. Sprague de Camp, Fletcher Pratt, 1941; *The Whisperers*, Hugh B. Cave, 1942; *There Shall Be No Darkness*, James Blish, 1950; *The Cell*, David Case, 1969; *Lila, the Werewolf*, Peter Beagle, 1969; *The Werewolf*, R. Chetwynd-Hayes, 1975; *The Wolfen*, Whitley Strieber, 1978; *The Nightwalker*, Thomas Tessier, 1979; *Lycanthia or the Children of Wolves*, Tanith Lee, 1981; *The Nighthawk*, Dennis Etchison, 1982; *Cycle of the Werewolf*, Stephen King, 1983; *The Wolf's Hour*, Robert McCammon, 1989; *Moon Dance*, S. P. Sometow, 1989; *The Werewolves of London*, Brian Stableford, 1990). În ultimii ani au fost publicate nenumărate serii în care vârcolacii sunt personaje principale. Merită să amintim câteva: *Hunter's Moon* (Cheri Scotch, *The Werewolf's Kiss*, 1992, *The Werewolf's Touch*, 1993, *The Werewolf's Sin*, 1994), *Legends of the Wolves* (Alice Borchardt, *The Silver Wolf*, 1998, *Night of the*

Wolf, 1999, *The Wolf King*, 2001), *The Wereling* (Stephen Cole, *Wounded*, 2004, *Prey*, 2004, *Resurrection*, 2004), *Wild Wulf of London* (Ronda Thompson, *The Dark One*, 2005, *The Cursed One*, 2006, *The Untamed One*, 2006), *Twilight Saga* (Stephenie Meyer, *Twilight*, 2005, *New Moon*, 2006, *Eclipse*, 2007, *Breaking Dawn*, 2008), *Night Creature* (Lori Handeland, *Blue Moon*, 2004, *Hunter's Moon*, 2005, *Dark Moon*, 2005, *Crescent Moon*, 2006, *Midnight Moon*, 2006, *Rising Moon*, 2007, *Hidden Moon*, 2007, *Thunder Moon*, 2008), *Mercedes Thompson* (Patricia Briggs, *Mooncalled*, 2006, *Blood Bound*, 2007, *Iron Kissed*, 2008), *Riley Jenson* (Keri Arthur, *Full Moon Rising*, 2006, *Kissing Sin*, 2007, *Tempting Evil*, 2007, *Dangerous Games*, 2007, *Embraced by the Darkness*, 2007, *The Darkest Kiss*, 2008).

Kelley Armstrong a făcut pentru vârcolaci ceea ce Laurell K. Hamilton (seria *Anita Blake*, din care primele trei volume – *Plăceri interzise*, *Cadavrul care râde*, *Circul damnaţilor* – au fost publicate la Editura Tritonic), Nancy Collins (seria *Sonja Blue*), Anne Rice (seria *Vampire Chronicles* / *Cronicile vampirilor*) sau Barb & J.C. Hendee (seria *Noble Dead Saga*) au făcut pentru vampiri.

Inspirat, conform mărturisirii autoarei, dintr-un episod din *Dosarele X*, romanul *Lună plină* creează o lume în care vârcolacii trăiesc liniştiţi şi netulburaţi într-o Canadă urbană şi o Americă rurală. Armstrong aduce un suflu nou şi un original unghi de abordare al acestui mit. Ea foloseşte o serie de elemente din mitologia vârcolacilor (transformarea unei fiinţe umane în vârcolac prin muşcătura altui om-lup, renunţând la alte mijloace clasice, precum vrăjitoria, apa băută din urma lăsată de piciorul unui lup, purtarea unei centuri confecţionate din piele de lup), dar adaugă şi o serie de elemente proprii. Gena vârcolacilor este transmisă prin muşcătură numai pe filieră paternă, fapt care face ca orice nou-născut băiat să fie luat cu forţa din braţele mamei şi crescut de Haită, urmând a suferi prima Transformare când devine adult. Femeile devin foarte rar vârcolaci pentru că pur şi simplu nu rezistă Transformării, lucru pus de autoare pe seama cromozomului Y. De aceea, Elena este considerată un „miracol", fiind dorită de Daniel pentru a da naştere unei specii perfecte de vârcolaci, cu gene moştenite de la ambii părinţi. În concepţia lui Armstrong, vârcolacii nu mai sunt personajele nemuritoare ale legendelor, dar îmbătrânesc mult mai încet. Pot fi ucişi ca orice muritor de rând cu orice tip de armă albă (uciderea lui Daniel de Thomas LeBlanc) sau de foc (împuşcarea lui Scott Brandon de poliţişti). Nu mai sunt necesare gloanţe sau pumnale de argint – deşi LeBlanc foloseşte, pentru orice eventualitate, un cuţit cu lamă de argint pentru a-l ucide pe Daniel. Contrar mitologiei, un vârcolac ucis sub formă de lup (Scott Brandon) nu revine prin moarte la forma sa umană. Unii vârcolaci au puteri empatice sau telepatice (legătura mentală

dintre Elena, Clayton şi Jeremy). Membrii Haitei sunt capabili să-şi controleze instinctele ucigaşe chiar atunci când sunt sub formă animală, dar sunt gata să ucidă oameni dacă siguranţa Haitei este ameninţată (uciderea lui Jose Carter de către Elena). Vârcolacii lui Armstrong trebuie să se transforme o dată pe săptămâna (spre deosebire de cei clasici, care o fac sub influenţa Lunii pline), şi pot să-şi modifice numai anumite părţi ale corpului, cel mai adesea mâna (Jeremy, când îi „demonstrează" Elenei ce creatură va deveni după ce a fost muşcată de Clayton, Elena când îl ucide pe Victor Olson). Dacă nu se transformă destul de des, Transformarea se produce de la sine, cu efecte extrem de neplăcute. Acelaşi lucru se întâmplă şi în cazuri de pericol sau stres, fapt care le „automatizează" într-un anumit fel comportarea, umanizându-i (Elena în parcarea aeroportului sau în faţa ochilor îngroziţi ai lui Philip). Pe de altă parte, dacă se transformă prea des, au dificultăţi în a o face din nou. Spre deosebire de vârcolacii clasici (înspăimântători, dezgustători prin aspect şi setoşi de sânge), cei imaginaţi de Armstrong păstrează, chiar în forma lor animală, o parte a raţionamentului lor uman (privirea omenească a ochilor), dar sunt, totuşi, conduşi de instinctele lor primare şi de o serie de modele întipărite de generaţii întregi în subconştient (Elena şi Clayton în timpul vânătorii cerbului).

Personajele lui Armstrong sunt fie foarte complexe, fie destul de simpliste (Clayton Danvers, cel care nu are decât două ţeluri în viaţă – câştigarea inimii Elenei şi apărarea lui Jeremy, implicit a Haitei, dar care totuşi evoluează de la stadiul de psihopat – cum singur recunoaşte – la cel de erou).

Elena Michaels, singura femeie-vârcolac din lume, bântuită de traumele copilăriei şi sfâşiată mental pe de o parte de dorinţa de a trăi din nou în lumea umană şi, pe de alta, de chemarea „străbunilor" şi a sângelui, este un personaj dur, dar simpatic, pe alocuri romantic, pe filiera Anita Blake, Sylvie Marley (seria *Hunter's Moon* de Cheri Scotch) şi a detectivilor particulari din literatura poliţistă clasică, de exemplu Violet McDade şi Nevada Alvarado, (cuplul din povestirile lui Cleve F. Adams). În ciuda faptului că se vrea o fiinţă „normală" şi realistă, acţiunile ei arată exact contrarul. Atât sensibilitatea şi sexualitatea ei sălbatică, cât şi vulnerabilitatea ei mentală sunt, de fapt, rezultatul inerent al copilăriei zbuciumate şi nefericite, reflectată în dorinţa nestăpânită de a avea o familie şi o casă proprie. Legătura ei cu Haita este cea a fiului risipitor cu o familie extrem de unită. Senzualitatea Elenei şi capacitatea ei de a ucide în situaţii extreme (de autoapărare, în cazul lui LeBlanc, de protejare a Haitei, în cazul lui Jose Carter şi Victor Olson) se combină perfect cu personalitatea ei agresivă, atât de caracteristică lupilor.

Restul personajelor – atât cele bune (Philip – un bărbat de treabă, dar complet nepotrivit pentru Elena; Jeremy Danvers, Nick Sorrentino, Antonio

Sorrentino) cât şi cele rele (Daniel, Karl Marsten, Thomas LeBlanc, construite pe principiul arhetipului generic al răului) – sunt în general normale şi credibile. Poate cel mai bine conturat dintre toţi este Jeremy, conducătorul – Alfa – Haitei: calm, raţional, priceput în luarea deciziilor în condiţii normale, totuşi incapabil să gândească şi să acţioneze rapid în situaţii de criză.

O abatere interesantă de la mitologia clasică este existenţa unor vârcolaci renegaţi. Numiţi mutt-i, aceştia sunt inferiori membrilor Haitei: nu sunt la fel de puternici, le lipseşte capacitatea de a se transforma „la dorinţă” (imposibilitatea lui LeBlanc de a se transforma când este urmărit prin pădure de Elena), sunt setoşi de sânge uman (din acest motiv neavând voie să se stabilească definitiv pe un teritoriu bine stabilit şi trebuind „disciplinaţi” – de Elena sau Clayton – atunci când întrec măsura), nu pot trăi în grup.

Haita este organizată ierarhic, cu întâlniri regulate şi reguli stricte. Membrii ei nu trebuie să atragă sub nici un motiv atenţia asupra lor, nu trebuie să ucidă oameni decât în cazuri extreme (pentru a-şi ascunde adevărata natură), nu trebuie să „alerge”/să se Transforme în locuri publice.

Interesantă pare rezolvarea pe care Armstrong o dă problematicii sexuale, văzută de unii autori numai ca un element care dă „sare şi piper” acţiunii sau ca un prim element de motivaţie pentru acţiunile personajelor principale (câteva din volumele seriilor *Anita Blake* şi *Cronicile vampirilor*). Scenele de acest gen din *Lună plină* – patru ca număr – servesc naraţiunea ca ansamblu, întărind relaţiile – iniţial precare – dintre Elena şi Clayton, şi aducând în prim plan – poate ca o încercare inconştientă de refulare – resentimente şi evenimente neplăcute din viata anterioară a Elenei.

Lună plină este, în esenţă, călătoria iniţiatică a Elenei de la stadiul de fiinţă umană (în copilărie şi adolescenţă) la cea de vârcolac, dorinţa ei de a se reintegra – din diverse motive, precum întemeierea unei familii, stabilirea de relaţii interumane normale şi „democratice” – în societatea umană, una în care legăturile dintre oameni nu sunt impuse fără drept de apel de către altcineva (spre deosebire de viaţa în Haită, unde legile sunt stricte şi unde Alfa conduce autoritar, fără a admite acte de nesupunere şi fără a cere părerea nimănui în luarea deciziilor). În final, „chemarea străbunilor” se dovedeşte a fi mai puternică pentru Elena decât dragostea aparentă pentru Philip şi dorinţa de a se integra în lumea oamenilor. Ca şi în cazul creaţiilor lui Hamilton, acţiunea romanului de faţă, ca de altfel a întregii serii, pleacă de la aspectele misterioase ale vieţii – inclusiv crime aparent fără rost – pentru a se concentra pe politicile inumane din viaţa cotidiană şi pe relaţiile romantice complexe dintre personaje.

Lucia Tudor